

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A
TRIAL
OF
FATE

J.E. LARSON

VALDOR SERIES
BOOK ONE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

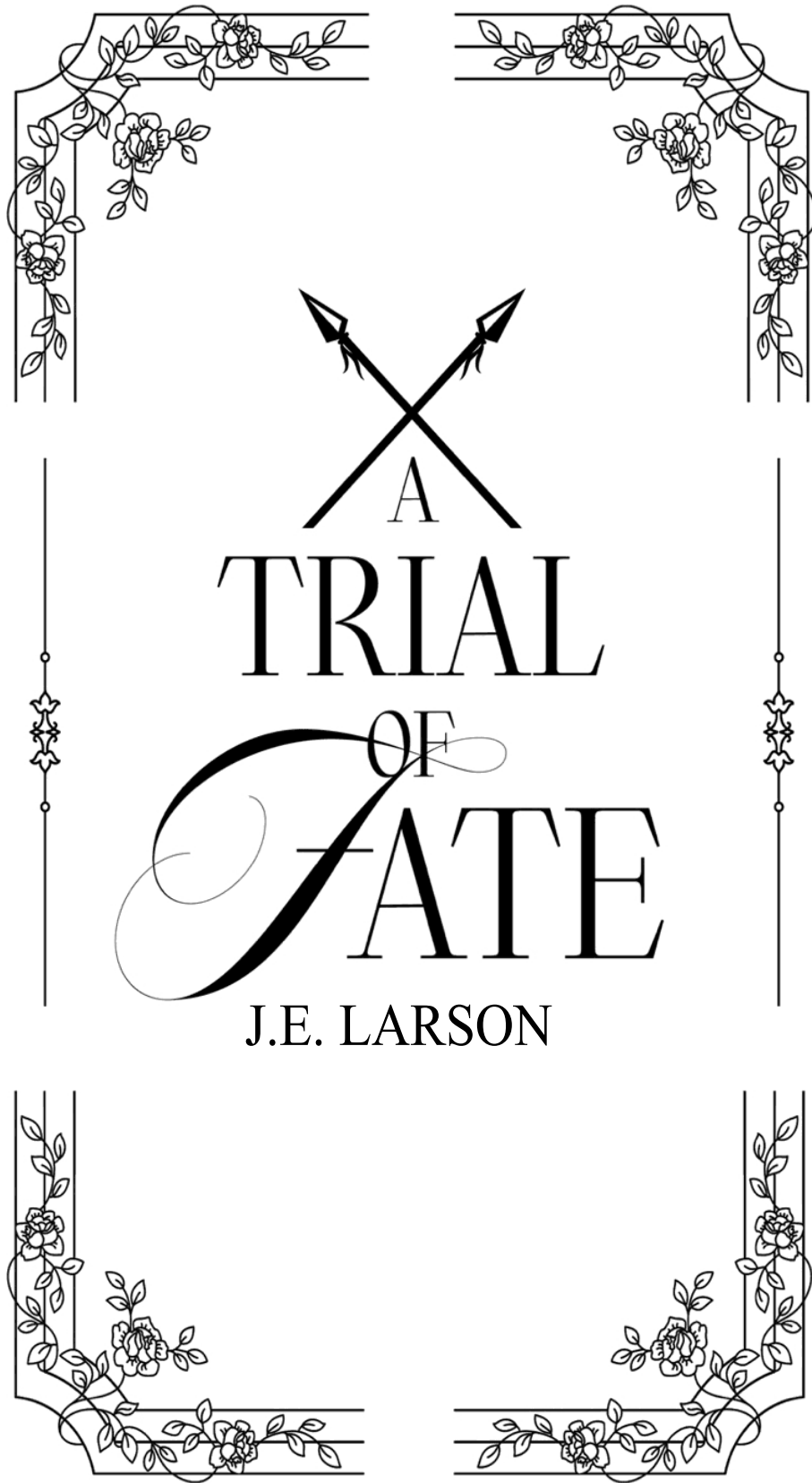
Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif hakkı © 2024 J.E. Larson Harita

tasarımı J.E. Larson

Kopyalama Düzenlemesi Jen Boles

Düzeltilme: Eleanor Smith Kapak

Tasarımı: cheriefox.com İç

Tasarım: J.E. Larson Tüm hakları

saklıdır.

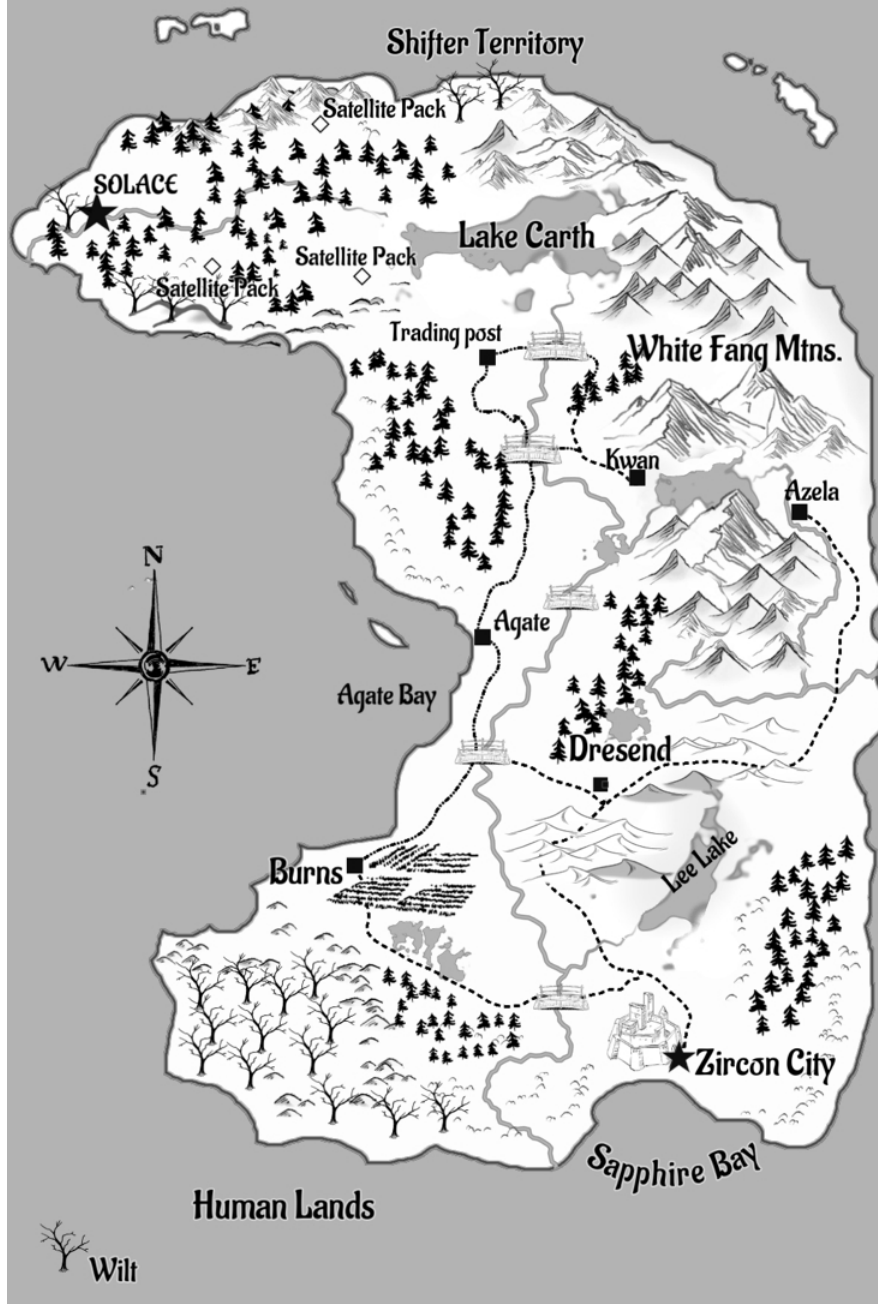
Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemelerinde kısa alıntılar dışında, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

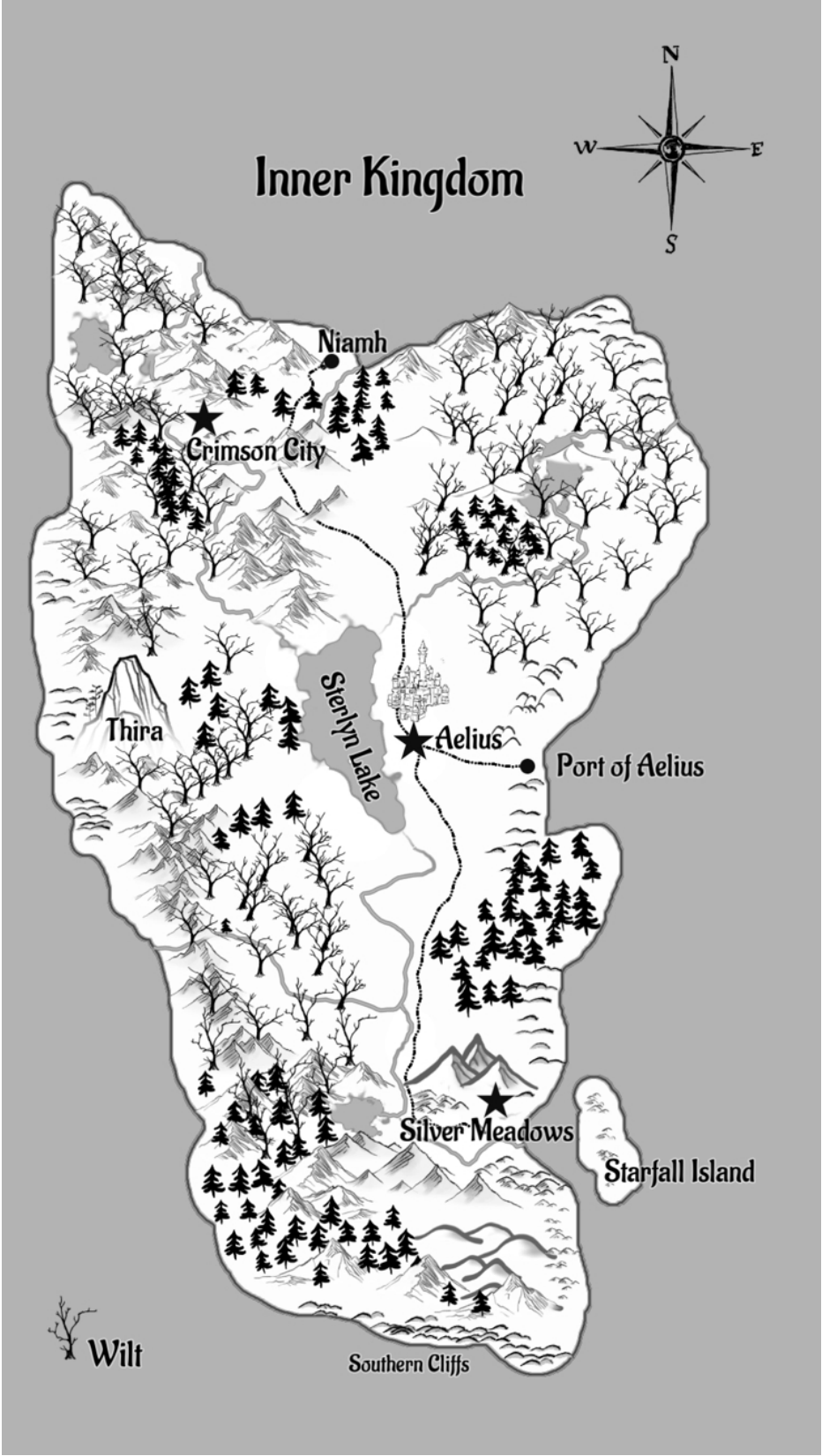
ISBN: 979-8-9900411-2-7 ciltsiz

Bu hikaye, hayal kurmaya ve onu *gerçeğe* dönüştürmeye cesaret eden herkese adanmıştır.

Valdor– Mainland

TEŞEKKÜR

Öncelikle, her zaman kocama minnettar olacağım. Dünyadaki tüm viski bile ona teşekkür etmek için yetmez ve bunu söylediğimde alaycı bir şekilde güldüğünüzü biliyorum... ama bu yüzde 100 doğru. Bu çılgın ve endişeli yolculukta yanımda olduğun ve cesur olmam için beni cesaretlendirdiğin için teşekkür ederim. Ayrıca, küçük prensesimize ve özel tek boynuzlu atımıza şefkatli bir baba olduğun için de teşekkür ederim.

İkincisi, beta okuyucularıma teşekkür etmeliyim. KD, sen en başından beri buradaydın... Skylar'ın hikayesini geliştirmek ve onu daha gerçekçi ve samimi hale getirmek için bana çok önemli geri bildirimlerde bulundun. Anneme ve teyzelerime, okudukları ve her zaman bir sonraki sorumu yanıtlamaya hazır oldukları ya da sadece ihtiyacım olan cesareti verdikleri için teşekkür ederim. Ve işini yürütürken ve kendisi de harika bir anne olarak zaman bulup okuduğu için arkadaşım Sarah'ya teşekkür ederim. Bu yolculukta bana yardım etmek için değerli zamanınızı ayırdığınız için hepinize sonsuz minnettarım.

Üçüncüsü, bu hikayeyi parlatıp ışılatmama yardımcı olan, inanılmaz derecede güçlü bir kadın ekibim var. Metin editörüm Jen, bana sonsuz geri bildirimlerde bulundu ve rehberliği ve desteğiyle beklentilerimin ötesine geçti. Kapak sanatçım Cherie, kapak tasarımı ve karakterlerimi hayata geçirerek gözlerimi yaşarttı. Ve düzeltmenim Eleanor, bu projeyi tamamlamama ve bir sonraki adıma hazır hale getirmeye yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Ayrıca lise İngilizce öğretmenime özel bir teşekkür etmek istiyorum. Yazmaya ilham verdiğiniz için teşekkür ederim. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan disleksik öğrencisinden vazgeçmediğiniz için teşekkür ederim. Sesimi bulmam için bana fırsat verdiğiniz ve her hafta size bir hikaye yazmamı sağladığınız için teşekkür ederim.

Ve son olarak, *siz okuyuculara teşekkür ederim*. Çünkü sizler olmasaydınız, bu hikaye nefes alamaz, hayata geçemezdi. Umarım bu yolculuğu beğenirsiniz. Daha fazlası da gelecek.

Hoş geldiniz... Valdor'a.

BİRİNCİ BÖLÜM

Yeşil kumlu plajın kristalize kıyılarında oturarak, uzun uzuvlarımı uzattım ve ılık güneşin tadını çıkardım. Altın kahverengi saçlarım omuzlarımın üzerine dökülmüş, açık denizin üzerinde esen rüzgarda dalgalanıyordu.

Eğer biri "Skylar nerede?" diye sorsa, cevap burada, tek arkadaşlarım olan bir iki kitapla birlikte olurdu. Solace Shifter Pack'in çok geniş bir kütüphanesi yoktu, ama güneydeki insan krallığından gelen yeni koleksiyonlar, ilgimi çekecek kadar sık geliyordu.

Bugün dalgalar sakın ve dinlendiriciydi, izole edilmiş koy boyunca zeytin yeşili kumu nazıkçe yuvarlayıp kaydırıyordu. Bu تنها plajı çevreleyen yüksek kayalıklar, eski bir volkanın kalderasının kalıntılarıydı.

Saklanma yerimi ve şekil değiştiren sürümün hayatından bir mola vermek istediğimde bana sağladığı yalnızlığı çok seviyordum. *Yanlış anlamayın, akrabalarımı çok seviyorum ve onları korumak için her şeyi yaparım.* Halkımı korumak için ölmekten çekinmem, hiçbirimiz çekinmeyiz. İşte şekil değiştirenlerin cazibesi budur. Tam kanlı bir şekil değiştiren olmasam da, onlar benim sürümdü.

Bir sıçrama dikkatimi çekti ve kalderanın dış köşesinde, bir grup genç şekil değiştirenin uçurumdan atladığını görebiliyordum. Gülümsedim, en sevdiğim aşk romanlarından birini kapattım ve cesur gençlerin arkadaşları arasında cesaretlerini sınamalarını izlemek için oturdum. Bu, Solace sürüsü arasında eski bir gelenektir — sinirlerini sınamak ve aralarından hangilerinin içlerindeki hayvanın uyanışının farkında olduğunu görmek için.

Dönüşümcüler olarak, bize gelişmiş yetenekler bahşeden ve istediğimiz zaman başka bir forma dönüşmemizi sağlayan bir hayvanın ruhunu paylaşıyorduk. Ergenlik döneminin başlarında, ergenlikle bağlantılı olarak, hayvan ruhumuz uyandı ve onların varlığının farkına vardık. Ancak, yetişkinliğin başlarında, bu yeteneği ortaya çıkardık ve her bir dönüşümcüye özgü olan hayvan formuna dönüşmek için büyümümüzü yeterince kontrol edebildik.

"Henüz onlara katılmamış olmana şaşırdım," dedi arkamdan tanıdık bir ses.

Ne kadar engellemeye çalışsam da, yüzümde kız gibi bir gülümseme yayılmasını ve yanaklarımın kızarmasını engelleyemedim. Onun gücünün derimde titreştiğini ve titreştiğini hissedebiliyordum, sadece sesi bile duyularımı nazikçe okşuyordu.

"Gilen Warrick." Gözlerimi açık suya atlayan gençlere diktim. Dönüp bakacak ilk kişi ben olmayacaktım, onunla hakimiyet dansını mutlu bir şekilde sürdürmeye devam ettim.

"Skylar Cathal," diye fısıldadı, adımları yavaşça söyleyerek ve her heceyi meraklı bir tonla telaffuz ederek arkama geçti.

Vücudunun sıcaklığı benimkine sızdı ve ben de ona yaslanmaktan kendimi alamadım. Başımı yukarı kaldırdım ve ona çok fazla dişimi gösteren, geniş ve şakacı bir gülümseme attım. "Bugün nasılsın?" diye sordum, neden geldiğini çok iyi bilerek. "Gizlendiğim yeri bulmuşsun."

"Nerede olduğunu tahmin etmek zor olmadı." Sıcak bal rengi ela gözleri yumuşadı, ağzının köşesinde alaycı bir gülümseme belirdi ve yakışıklı ifadesini tamamladı. "Neden bugün antrenmana gelmedin?"

"Oh, alfa bizi mi çağırdı?" diye sordum, başımı belaya sokmamak için. "Hiç haberim yoktu. Üzgünüm. Sanırım duymadım. Yine insan müdahalesi."

Gilen derin bir nefes aldı ve orta uzunlukta dalgalı altın sarısı saçlarını eliyle taradı. "Hadi ama Sky. Bana güzel, clueless damsel rolünü oynamaya çalışma... Bu sana yakışmıyor. Senin bundan daha akıllı olduğunu biliyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Derin bir nefes alarak abartılı bir şekilde, kollarımı dışarıya doğru uzatıp göğsümün üzerinde kavuşturarak kumlara geri yığıldım. "Bekle," dedim, kaşlarımı kaldırıp ona şakacı bir yarım gülümsemeyle döndüm. "Az önce bana güzel mi dedin?" Her şeyi kesinleştirmek için göz kırptım.

Gilen kalın omuzlarını silkti ve yeşil kumun üzerine yanıma oturdu. "Alfa'nın çağrısını duymadığını mı söylüyorsun? Yine mi?" Sert, kurallara uyan bakışları benimkilere saplandı ve gerçeği itiraf etmemek için dudaklarımı ısırarak zorunda kaldım.

"Sky, hadi ama. Benim. Bugün antrenmana neden gelmediğini söyle bana." Durdu ve kaşlarını çatı. "Diğerleri yine sana sataşılıyor mu?"

"Hayır," diye tersledim. "Bu uzun zamandır olmadı." Çocukken bizim yaştaki diğer şekil değiştirenlerin alay ve zorbalıklarına maruz kaldığımı hatırlayarak, dalgın dalgın kollarımı ovuşturdum... Hepsi de yarı insan olduğum için. Hayvanımın varlığı ortaya çıktığında sürüdeki konumum düzeldi, ama yine de en sevilenlerden uzak duruyordum.

"O zaman ne var?"

Olamaz. Köşeye sıkışmıştım.

Gerçek şu ki, bugün erken saatlerde alfanın emrini duymuştum, ama onu görmezden gelmeyi tercih etmiştim. Bu, Gilen'e söylemeye ölümüne korktuğum sırdı. Aslında, alfanın emrini görmezden gelebilirdim, onu duymamıştım. Gilen en yakın arkadaşlarımdan biri olmasına rağmen, ailem dışında kimse bu özel yeteneğimi bilmiyordu. Başkaları bunu öğrenirse ne düşüneceklerinden korkuyordum.

Öncelikle, bunca yıldır onlara yalan söylediğim için kızacaklarını biliyorum. İnsan tarafımı suçlamak çok kolay ve inandırıcı bir yalandı, ama ondan sonra ne olacağını hiç bilmiyorum. Korkacaklar mıydı? Bana ucube diyecekler ve sürümüzün bazı üyeleri gibi beni dışlayacaklar mıydı? Alfa, bunu güvenliğimiz için bir tehdit olarak görüp beni sürgüne mi gönderecekti? Sanırım son soru beni en çok korkutan soruydu, ama aynı zamanda sürü dışında başka nasıl bir hayatım olabileceğini düşünmek bana heyecan veriyordu.

Sorunlara bir de, son birkaç haftadır hayvanım bana rastgele güçlü büyü dalgaları gönderiyordu ve bu beni son derece endişelendiriyordu. Tüm duyularım tetikteydi, ama

ne olduğunu hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, bana dünyanın en kötü baş ağrılarını yaşattığı ve bana biraz alana ihtiyacım olduğu idi. Bu yüzden alfanın çağrısını görmezden geldim ve bugün bu yeşil kumlu plaja geldim.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim ve onun delici bakışlarından kaçmak için karnımın üstüne döndüm. "Alfa'nın çağrısını duymadım. Yine insan tarafım engel oluyor olmalı."

"Tabii." Gilen sinirlenerek homurdandı ve başını salladı.

Suçluluk duygusu kalbimi parçalarken, sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. Gilen ve ben birlikte büyümüştük. İlk günden itibaren ayrılmaz arkadaşlardık ve ona güveniyordum. Eğer birine içimi açıp gerçek benliğimi gösterecek olsaydım, bunun o olabileceğine inanıyordum.

Gilen benim bir şeyler sakladığımı biliyordu. Ama bana bunu söylemem için asla baskı yapmazdı ve bu, arkadaşlığımızın en büyük dezavantajlarından biriydi. Bana meydan okumazdı ve benim de formalitelere ve sürünün hiyerarşisine uymamı beklerdi. Aradaki fark, onun sevdiği bu kuralları zorlamayı ve kendi kurallarımı yaratmayı sevmemdi.

Sorun onda değildi, bendeydi. Farklı olduğumu biliyordum.

Bir grup genç şekil değiştiren kızıdan biri okyanusa atladığında, kayalıklardan keskin bir çığlık yükseldi.

"Hadi ama... böyle yapılmaz," diye azarladım ve Gilen güldü. "Uçurumdan atlarken domuz gibi çığlık atarsan, erkeklerin sana saygı duymasını bekleyemezsin. Senin hayvanının böyle olduğunu düşünürler ve kimse sana saygı duymaz."

"Oh, gerçekten mi?" diye sordu Gilen. Onun kaygısız kahkahası beni bir an için rahatlattı. "İlk atladığında ağzından ne tür sesler çıktığını hatırlıyor musun?"

"Kesinlikle çığlık atmadım." Gilen'e biraz kum attım, ama o zamanında tepki verip kumun yüzüne çarpmasını engelledi. Kahrolası hızlı refleksleri; ondan bir şey saklamak çok zordu.

Omuzlarındaki kumu rahatça silkeledi ve bana ayak parmaklarımı kıvırtan nazik bir gülümseme attı. "Hafızanı test edip bana neler yapabileceğini göstermek ister misin?"

"Bu bir meydan okuma mı?" Boğazımın derinliklerinden hafif bir hırıltı çıktı. Değişkenler doğaları gereği rekabetçiydi ve benim içgüdüüm

her zaman kazanmak yönündeydi.

"Tabii ki zorlu bir görev olacak." Heyecandan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu, bu tür durumların genellikle nasıl geliştiğine yeni bir boyut katıyordu. "Sürümüz için potansiyelini başka nasıl değerlendirebilirim? Grup seanslarına katılmaya başlamalısın. Seni özel olarak eğitmeye ve yetiştirmeye çalışmaya devam edemem." Gilen kumdan kalktı, bej tunikasının altını tutup başının üzerinden geçirdi ve onu kumsala attı, dövüş maçına hazırlanıyordu.

Dönüşümcüler olarak, küçük yaşlardan itibaren çıplaklığa alışmıştık, ama Gilen'e her baktığımda içimdeki sıcaklığın yayılmasını engelleyemiyordum. Güçlü kaslı kolları, yıllarca süren eğitim ve halkımızı ve topraklarımızı korumak için verilen mücadelelerden başka bir şeyin sonucu olamayacak şekilde şekillendirilmiş bir göğüs ve karın kaslarını çerçevesiyordu. Onun fiziğini bir an daha hayranlıkla seyretmekten kendimi alamadım, ama Gilen'in yarı gülümsemesi, muhtemelen gerekenden daha uzun süre bakışlarımı üzerinde tuttuğumu fark ettiğini ima ettiğinde, hızla bakışlarımı başka yöne çevirdim.

"Hadi ama Sky," diye alaycı bir sesle alay etti.

Ergenlik yıllarımızı atlattıktan sonra, uzun boylu vücudunu gergin kaslarla doldurmuştu. Kalın, koyu sarı saçları yüzünün etrafında gevşekçe sallanıyor, bal rengi ela gözlerini çevreleyen koyu kaşlarına değiyordu. Bronzlaşmış teni, yüksek elmacık kemiklerini ve dikkat çekici derecede kusursuz yüz hatlarını belirginleştiren güneşin öpücüğünü taşıyordu. O, yakışıklılığın vücut bulmuş hali, altın bir çocuktı ve onun eşi olmak için yarışan istekli kadınların sayısı her geçen yıl artıyordu.

"Meydan okumanı kabul ediyorum," diye cevap verdim, kumdan zıplayarak onu yere devirmeye çalıştım. "*Gerçek* bir kadının neler yapabileceğini sana göstermek eğlenceli olacak."

Gilen benden daha güçlüydü, ama ben daha hızlıydım.

Ona atladım ve bacaklarımı gövdesine dolamaya çalıştım, ama o hareketimi önceden tahmin etti ve beni yere fırlattı. Kendimi toparlayıp ona yumruk atmak için döndüm, o yumruğu kaçırdı, ama ardından gelen tekmemi kaçırmak için yeterince hızlı değildi. Onun bacağına çarptım ve o bir adım geri çekildi, bana küçük bir fırsat verdi ve ben bu fırsatı kaçırmadım. İleri geri devam ettik

, birbirimizin zayıf noktalarını test ederek ve ikimizin de alnından ter damlayana kadar birbirimizi iterek devam ettik. Gilen'in ağzının kenarında utangaç bir gülümseme belirdiğinde içimden küfrettim — piç kurusu benimle oynuyordu.

"Keşke bugün dersimize gelseydin."

Bunu göreceğiz.

Onun yetişemeyeceğini bildiğim bir hızla ona saldırdım. Yumruğumla çenesine vurdum, ama ne yazık ki bu sadece beni tuzağa düşürmek için bir yemdi. Gilen darbeyi aldı ve savaşı kaybetmekle savaşta zafer kazanmayı başardı. Yumruğumun momentumunu takip ederek geriye doğru hareket etti, altımdan kaçarak bileğimi yakaladı, arkama doğru bükerek kolumu çevirdi.

Ah. "Lanet olsun," diye küfrettim. Tek bir hareketle kolumu yerinden çıkarabilirdi. İnatçıydım... Ama ne zaman pes etmem gerektiğini bilecek kadar da akıllıydım. "Pes ediyorum," dedim, başımı eğip dişlerimi sıktım. Kaybetmeyi sevmezdim.

"Güzel... Bir dahaki sefere antrenmana gel." Koyu renkli kaşları, kurnaz bir yarı gülümsemeyle yukarı kalktı ve bu, dönüp onun kendini beğenmiş, yakışıklı yüzüne yumruk atmak istememe neden oldu. Hayvanım, bunun anlamsız olduğunu bilsem de, benimle aynı fikirde olduğunu gösteren güçlü bir dalga gönderdi.

Kaybetmek bir şeydi, ama ben kötü bir kaybeden olmak istemiyordum.

Gilen beni bıraktı ve ben uzaklaştım, terden sıırıslık olan bol gömleğimi ve pantolonumu çıkardım. Üzerimde sadece siyah iç çamaşırlarım kalmıştı, bu sıcak, yaz sonu gününde deniz esintisinin tadını çıkarıyordum. Rüzgâr aniden yön değiştirdi, saçlarımı omuzlarımdan kaldırdı ve boynumu hafifçe serinletti. Neredeyse 1,80 metre boyundaki vücudumu sardıktan sonra, Gilen'in durduğu diğer yöne, sığ dalgaların olduğu yere doğru dans ederek uzaklaştı.

Aniden, Gilen'in tüm vücudu kaskatı kesildi. Ben kıyafetlerimi onun yanındaki kuma attığımda, gözleri karardı ve bakışları benimkine kilitlendi. Bakışlarının yoğunluğu ellerimi titretip vücudumu sarsmaya başladı. Tehlike. Hayvan içimdeki hayvan, onun varlığının farkındaydı, ama kaçmam için beni teşvik etmedi.

Kehribar rengi gözlerimi kapattım ve çenemi kaldırdım, Gilen'in kokusundan havada hafif bir değişiklik algıladım. Nefesim kesilirken gözlerim onun gözlerine kilitlendi.

Gergin bir şekilde yutkundum. "Gilen?"

Cesurca mı, aptalca mı, henüz emin değildim, ona yardım etmek için ona doğru adım attım, ama bu tam tersi bir etki yarattı. Burun delikleri genişledi ve yumruklarını o kadar sıkı sıkı ki, parmak eklemleri beyazladı.

"Skylar... Geri. Çekil. Hemen!" Gilen gözle görülür şekilde titriyordu, ama olduğu yerde donakalmıştı. Gözleri şu anda bir insandan çok bir vahşi hayvaninkine benziyordu ve etrafında gücünün, büyüünün yükseldiğini hissedebiliyordum.

Olamaz. Hayvanı serbest kalmaya çalışıyordu. Kafamda sorular dans ediyordu. Bu ani değişime ne sebep olmuştu? Gilen neden kendini tutuyordu? Hayvanı neden şimdi serbest kalmaya çalışıyordu?

"Gilen. Geri gel. Bana geri gel..." Bu emir veren sesin nereden geldiğini bilmiyorum. İçimdeki bir kıvılcım içgüdülerimi aşırı hızlandırıyordu. Hayvanının ortaya çıkma zamanı değildi, henüz değil.

Gilen başını salladı ve kendini benden uzaklaştırmaya zorladı. Omuzları öne doğru eğilirken sarı saçları yüzünün önüne düştü. Vücudundaki her kas gerildi, dönüşme dürtüsüyle savaşılmaya çalışıyordu.

"Gilen!" Bağırmadım, ama sesim kalınlaştı. Gücüm nabız gibi atıyordu, serbest kalmak için yalvarıyordu. Düşünmeden Gilen'in önüne geçtim ve kollarımı boynuna doladım. Onu kendime doğru çektim ve vücudumu onun vücuduna bastırdım. Onu sıkıca sararken direncini hissedebiliyordum. O, sağlam bir kas duvarıydı ve ben naif bir şekilde ondan yumuşamayı ve bana boyun eğmeyi istiyordum. Eğer hayvanı şu anda serbest kalırsa, büyük tehlikeye girecekti. Dolunay yoktu. İlk dönüşümünde ona rehberlik edecek kimse yoktu. Gilen, hayvan formuna sonsuza kadar kapılabilirdi.

Çaresizlik beni ele geçirdi ve içimdeki gücü serbest bıraktım. "Dönüşme. Onu bırak." Sözlerim hayvanımın büyüyle titriyordu, gözlerim parlıyordu. Ama başka seçeneğim yoktu. Onu kaybetmeyecektim.

Gilen başını çevirdi ve ensemin arkasına derin bir nefes aldı, heyecandan omurgamın her bir omurgasından ayak parmaklarıma kadar titreme yayıldı. Kokumu işaretliyor, gücümün kokusunu ve hissini hafızasına kaydediyordu. Güçlü kolları belimi sardı, beni kaldırdı ve kendine daha yakın tuttu. Burnunu köprücük kemiğime sürttü ve dudakları cildimin üzerinde uçtu, temas etmeye cesaret etti.

Derin, yavaş nefesler benim hızla atan kalbimi sakinleştirdi. Gilen beni yavaşça kıyıya bıraktı, elleri belimin alt kısmına doğru kaydı, dokunuşu daha hafifti ama yine de yakıcı bir varlığı vardı. Göğsünün derinliklerinden çıkan düşük bir hırıltı, boynumdaki tüyleri diken diken etti. Gilen'in kokusu duyularımı sardı ve midemi bulandırdı.

Cesaretimi toplayıp kendimi ondan uzaklaştırdım ve kollarımı omuzlarımdan çektim, ellerimle göğsündeki ve kollarındaki şişkin kasları okşadım. Ama henüz ondan uzaklaşamıyordum. Ona bakacak cesaretim yoktu. Saklamaya çalıştığım gerçek gücümü tattıktan sonra benim hakkımda ne düşünecekti?

"Bana bak." Gilen'in sesi derin ve kısıp çıkıyordu. Sanki içindeki hayvanın pençeleri içini parçalamış, kurtulmaya çalışıyormuş gibi. Tereddüt ettim... nasıl tepki vereceğinden ya da ne söyleyeceğinden korkuyordum. "Şimdi."

Başımı çevirdim ve gözlerimi açarak onun gözlerine baktım.

Ateş.

Ruhumun derinliklerinde hapsettiğim büyü'nün kaynağı olan gözlerimdeki ateş göreceğini biliyordum. Kehribar rengi gözlerim, Yüksek Fae ve insan ırkları arasında bile nadir görülen bir özellikti. Gücümün yüzeye çıkmasına izin verdiğimde, gözlerim içlerinde tutuşturan ateşin özgürlüğüne dans edencesine parıldıyordu.

İkimiz de kıpırdamadık, ses çıkarmadık. Kaygan kumların üzerinde geçirdiğimiz o birkaç saniye, günler, hatta aylar gibi geldi. Gilen'in sağ eli uzanıp ensemini kavradı. Parmakları uzun, dağınık saçlarımı taradı, yanağını benimkine sürterken nazikçe saçlarımı burnuna doğru çekti. Derin bir nefes aldı,

bir anlığına gözlerini kapattı, sonra tekrar açtı.

Onun altın rengi gözlerinin derinliklerinde gördüğüm ateş ve açlık nefesimi kesti. Gilen bana daha önce hiç böyle bakmamıştı.

Ne yapacağımı bilmiyordum ve sanırım o da bilmiyordu. Başkasının kokusunu ezberlemek için yapılan bu hareket, sadece şekil değiştirenler arasındaki çiftleşme için ayrılmıştı. Başkasının varlığını hafızamıza kazımak, böylece onların kendimizin bir uzantısı olmasını sağlamak için.

Gilen eğilip kulağıma fısıldadı, "Ateşin beni korkutmuyor, Skylar. Her zaman orada olduğunu biliyordum. Sadece ortaya çıkıp onu evcilleştirecek eşini bulması gerekiyordu."

Kahretsin. Keşke bunun, benim kontrol etmek için mücadele ettiğim şeyin sadece bir örneği olduğunu bilseydi. Hayvanımın sahip olduğu şeyin. Değişkenler gücü saygı duyardı. Bu tartışılmaz, inkar edilemez bir şeydi ve alfamız her zaman gücün en derin kaynaklarına sahipti. Ama gerçekte ne kadar güce sahip olduğumu ortaya çıkarmak... bir melez olarak. Eh, bu teorinin sürümümüzde nasıl sonuçlanacağını test edecek kadar cesur değildim.

Yarı çıplak bedenlerimiz hala birbirine dolanmışken, cildimin yüzeyinde bir sıcaklık dalgası dans etti. Onun arzusu benimkine paralel olarak yükseldiğini hissedebiliyordum, bu da bacaklarımın arasında derin bir titreşim hissi yaratıyordu. Gilen'le birlikte olma düşüncesi birkaç kez aklımdan geçmişti, ama bu gerçeklikle karşılaştırıldığında hiçbir önemi yoktu. Kollarında hareket ederek alnımı alnına bastırdım ve kendimi onun kollarında daha da derinlere batarken hissettim.

"Ben senin kolayca sahip olabileceğin çaresiz, narin bir kadın değilim," diye meydan okudum, kehribar rengi gözlerimi açarak onun gözlerine baktım. "Benim için savaşman gerekecek." Gilen'in dudakları, benimkinden sadece birkaç nefes uzaklıkta bir gülümsemeye kıvrıldı. Ben de bir kahkaha attım ve kolayca onun kollarından kurtuldum. Eğer isteseydi, beni orada tutabileceğini biliyordum, ama kaçmama izin verdi.

"Kayalıklara kadar yarışalım!" diye bağırarak koşmaya başladım, onun da çok gerimde olmadığını biliyordum.

İKİNCİ BÖLÜM

Beklendiği gibi, Gilen'den çok önce uçurumun tepesine ulaştım. Yukarıda bekleyen sürü arkadaşlarımızı görünce yüzümde kocaman bir gülümseme belirdi. Gençlerin gözetimsiz atlamayacaklarını tahmin edebilirdim ve grubumuz da bunu neredeyse onlar kadar seviyordu. Rhea, Shaw ve Talon, uçurumun kenarında uzanmış, bizim de onlara katılmamızı bekliyorlardı.

"Ha! Ödeyin," diye alay etti Rhea, elini Shaw ve Talon'a doğru uzatarak. "Ve... sızlanmayın ya da şikayet etmeyin. Bu konuda gururunuz umurumda bile değil. Size kızım Sky'ın kazanacağını söylemiştim. Onu *ya da beni* asla şüphe etmemeliydiniz." İkisi de onun talebini kabul etmedi, bu da Rhea'yı ayağa kalkıp onlara doğru yürüyerek gitmeye zorladı.

Rhea'nın sırtının ortasında kıvrılan uzun, kızıl kahverengi bukleleri, kararlı adımlarıyla ritim tutarak sallanıyordu. Koyu mavi gözleri ve yanaklarındaki narin çilleri, dikkat çekici ve kurnaz güzelliğini daha da vurguluyordu. Saçlarını yana doğru salladıktan sonra öne eğilip Talon'un kulağına bir şey fısıldadı. Talon'un soluk mavi gözleri büyüdü ve hızla üvey kardeşi Shaw'un cebine uzanarak kendi altın sikkeyle eşleştirmek üzere bir altın sikke çıkardı.

"Al," diye homurdandı Talon, koyu kaşlarını çatarak Rhea'ya sert bir bakış attı. "Yine kavga etmeye gerek yok."

Talon, grubun istikrarlı, sadık barış elçisiydi ve her zaman en iyi arkadaşı Gilen'in yanında bulunurdu. Aslında, herhangi birimiz ona ihtiyaç duyduğunda, Talon oradaydı. Bize göz kulak olur, ortamı neşelendirmek için şakalar yapar ya da içimizdeki anlaşmazlıkları çözmeye çalışırdı.

Ama son zamanlarda, özellikle bir kadın şekil değiştiren onun sinirine dokunmayı başardı.

"Kız gibi davranmak yakışık almaz, biliyorsun," diye mırıldandı Talon, paraları Rhea'nın uzattığı eline atarken, gençliğinde birkaç kez kırılan çarpık burnunu ovuşturdu.

"Kimi kandırmaya çalışıyorsun? Ben bir şekil değiştiriciyim, şımartılmış entelektüel bir *hanımefendi* değil." Ödülünden memnun olan Rhea, dönüp bana zafer dolu bir gülümseme attı. "Sky, bu gece kutlama yapıyoruz! Ve ben ısmarlıyorum."

"Bunu hak ettiğime göre, bu adil," diye ekledim, uçurumun kenarında esintiyle serinlerken. Arkama dönüp baktığımda, Gilen'in hızını yavaşlattığını ve kalan mesafeyi yavaşça yürüyerek zirveye ulaştığını gördüm.

"Ama bu hazineyi bize kazandıran benim bilgeliğimdi." Her zaman kendine güvenen Rhea, Talon ve Shaw'un önünde zaferini sergiledi ve utanmadan sevinmeye devam etti.

Bu, Rhea'nın kendine özgü açık sözlü cazibesinin bir parçasıydı.

Çocukken, Rhea, yarı kanımdan dolayı benimle alay eden kadın şekil değiştireni resmen meydan okumam için beni cesaretlendiren kişiydi. Onların saçmalıklarına asla tahammül etmememi, onların sadece benim yapabildiklerimi, olabileceğim şeyi kıskandıklarını söyledi. O ilk meydan okumayı kaybetmeme rağmen, o benim savaşmayı bırakmama asla izin vermedi ve kendimi toparlayıp tekrar denememe yardım etti.

"Sen olmasan ben ne yapardım, Rhea?" diye sarkastik bir şekilde sordum. "Daha zengin olurdun," diye Talon alaycı bir şekilde fısıldadı, hepimizin onu duyabileceğini bilerek

Rhea ona dönerek, ona meydan okuyan bir bakış attı. Hiç korkmuyordu. Ve eğer mümkünse, ona daha da hayran oldum.

"Neden bu kadar sinirlisin, Talon?" diye sordum, gerginliği artırmaya devam ederek. Bu ikisi arasında bir şeyler dönüyordu ve herkes onların sonunda bunu çözmelerini bekliyordu.

"Evet... somurtma, Talon Black," diye karşılık verdi Rhea. "Bir erkeğe yakışmıyor. Değerli bir dişiye eş olarak çekmek için en iyi yol değil... eğer dönüşüm geçirdikten sonra bir gün bunu başarmak istiyorsan."

Talon kollarını kavuşturdu ve Rhea'ya tehditkar bir bakışla baktı. Rhea'nın ona daha önce fısıldadığı şey sinirine dokunmuş olmalıydı ve bu, Black kardeşler için zor bir şeydi.

"Değerli bir kadın gördüğünde," dedi Talon, buz gibi bakışlarında tehditkar bir parıltıyla. "Bana haber ver, ben de cazibemi konuştururum."

Dikkatlice bir adım geri attım. Sınırları zorlamayı severdim, ama bu, aralarında olanlara karışmak istemediğim durumlardan biriydi.

Shaw'a baktım, o da bana başını sallayarak aynı şeyi düşündüğünü belirtti. Biz bu işin bir parçası olmak istemiyorduk. Son birkaç aydır Talon ve Rhea durmadan tartışıyorlardı. Hepimiz tartışmaların sayısını tutmayı bıraktık çünkü saymakla bitmeyecek kadar çoktu.

Talon'un üvey kardeşi Shaw, sadece yedi yaşındayken Black ailesi tarafından evlat edinildi. Okuma sevgimiz ve okul yıllarımızda en parlak öğrenciler olmak için rekabet etmemiz sayesinde arkadaş olduk. Shaw, çevremizin her zaman dikkatli ve hesaplı üyesiydi. Zeki zihni ve ihtiyatlılığı, benim ve bazen de Rhea'nın maalesef başımıza bela açtığı sorunlardan grubumuzu kurtardı.

Gilen sonunda uçuşunun kenarında bize katıldı ve Shaw akıllıca kardeşinin yanından uzaklaştı. "Ve ben burada veda ediyorum," dedi Shaw. "Aşağıda görüşürüz." Bu son sözlerle, üç hızlı adım attı ve kendini uçuşundan aşağıdaki sulara attı.

"Dikkatli ol, Talon," diye homurdandı Rhea. "Geçen sefer bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz biliyoruz..." Gözleri intikam ateşiyle parlıyordu. Rhea bu ruh haline girdiğinde ben bile ona yaklaşmaya çekiniyordum, ama Talon bir şekilde onu bu hale getirmek için doğru düğmelere basma konusunda ustaydı.

Talon, son zamanlarda sadece ona gösterdiği kendini beğenmiş bir gülümsemeyle sırttı ve bronzlaşmış, kaslı kollarını göğsünde kavuşturdu. Ayaklarını kaydırarak, "Sırlarımızı grubun geri kalanıyla paylaşmak ister misin? Ben kendim için daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyorum," dedi.

Rhea'nın yanakları kızardı ve yumruklarını sıkarak sert bir sağ kroşe attı. "Seni uyuz... aşğılık... köpek!" diye bağırdı.

Talon tereddüt etmeden yumruğunu eliyle yakaladı, onu döndürdü ve Rhea'yı sıkıca kollarına çekerek sabit tuttu. Sırtı Talon'un çıplak göğsüne yaslanmıştı ve Talon, ödölünü sıkıca tutarak sırttı. Hızı olağanüstüydü ve çevremizdeki hiç kimse onun hızına yetişemiyordu çünkü Talon aramızda dönüşüm geçiren ilk kişiydi.

Gilen'in gücü, onların kavgasına tepki olarak vahşi bir rüzgar gibi kıpırdadığını hissettim, ama o benim yanımda olduğu yerde kaldı. Rhea kolayca pes edecek biri değildi. İşaretle, başını öne eğdi ve Talon'un elini o kadar sert ısırdı ki, Talon çığlık attı ve onu hemen bıraktı.

"Lanet olsun, Rhea!" Talon bağırdı, elini sallayarak derisine kazınan diş izlerini inceledi. "Sanırım kanattın!"

"Bir kadının sana yapabileceklerini kaldıramayacaksan, onunla uğraşma," diye karşılık verdi Rhea Talon'a.

"Beni sınaama..." Talon, gözlerinin arkasında bir öfkeyle ona bakarak alay etti. Rhea başka bir şey söylemeden uçuruma döndü ve başı önde aşğıdaki sulara daldı.

"Ona kirli dövüşmemesini falan söyleyemez misin, Gilen?" diye sordu Talon. "Geleceğin alfasının en iyi arkadaşı olmanın bazı avantajları olmalı, değil mi?"

Gilen yerini değıştirdi ve elini belimin alt kısmına gizlice dokundurduktan sonra, elini başının arkasına rahatça koydu. "O zaman ihtiyaçlarını gidermek için daha uysal bir kadın bul, Talon. Duyduğuma göre Daphanie, sen yer değıştirmeden beri sana göz dikmiş." Talon gözlerini kısarak Gilen ile benim aramda bakışlarını gezdirdi.

Aramızda bir şey olduğunu mu hissetti? Sadece onun gelişmiş şekil değıştirme yeteneklerinin algılayabileceğı bir koku değışikliği mi oldu? Plajda aramızda olanları konuşmaya cesaret edemedim. İkimiz de bunu diğerleriyle konuşacak kadar iyi anlamamıştık. Bu, Gilen ve benim için bilinmeyen bir alandı.

"Tabii," Talon keskin bir kahkaha atarak homurdandı. "Bugün bizimle paylaşmak istediğiniz yeni bir şey var mı?"

Gilen ellerini başının arkasından indirdi ve ifadesi soğuk ve sertleşti. Arkadaşına doğru adım attı, göğsünden derin, gürleyen bir hırıltı çıktı. Gücünü kullanarak Gilen, Talon'a "Rhea'nın dediği gibi... sözlerini akıllıca seç" diye hırladı.

Aralarında sadece şekil değiştirenlerin anlayabileceği, sözsüz bir iletişim vardı. Diğer yarımızla kelimelerle iletişim kuramazdık; bu daha çok duygularımızla bir tür his ve bağ gibiydi, gelişmiş içgüdülerle birleşmiş altıncı his gibi.

Bu, ikisi arasındaki hiyerarşiyi koklayarak belirleyen, hakimiyet ve güç üzerine kurulu hayvani bir dansı. Talon tam bir şekil değiştiren olarak daha güçlü olsa da, alfa'nın gücü her zaman ön plana çıkardı ve benim dışımda hiçbir şekil değiştiren bunu görmezden gelemezdi. Gilen, sürümüzün lideri olmak için sıradaki kişiydi; şu anki alfa'mız Alistar'ın tek oğlu ve varisiydi.

"Tamam, sakın olun ikiniz. Sakinleşme zamanı." Aralarına girip ikisinin de göğsüne birer elimi koydum. İkisine de başka bir şey söyleme şansı tanımadan onları geriye doğru ittim, böylece uçurumdan aşağıya, suya düştüler. Eğlenceden mahrum kalmak istemeyen ben de onların peşinden atladım. Suyu serbest düşüş kısa sürdü ama çok heyecan vericiydi. Gilen yüzeye çıkarken, ben de onun yanına atladım.

Renkli balıkların korunan evlerine girip çıktıkları resife doğru daldım. Yukarıdaki dalgaların altındaki akıntılar beni taşıdı ve kumlu dibe doğru sürüklenirken bana sıcak bir kucaklama verdi. Görkemli deniz canlıları, sualtı dünyasındaki varlığıma uyum sağlayarak etrafımda rahatça yüzüyorlardı. Ne yazık ki, bu hayvanların evi eskisi kadar güzel değildi. Bir zamanlar renkli olan resifin büyük bölümleri bembeyazdı ve yavaş yavaş ölüyordu. Dünyamızın yok olup gitmesini kabul etmek zordu, ama kanıtları görmezden gelmek imkansızdı. En kötüsü, bunun neden olduğunu ve ilerlemesini nasıl durdurabileceğimizi bilmiyorduk.

Batmış olduğum sular, yüzeydeki gürültüyü bastırdı ve zihnimin dalmasına izin verdi. Hayvanım hala huzursuzdu

ve bu sessizlik içimi kaplayan endişeyi yatıştırmamı sağladı. İlişkımız ve ruhsal bağımız her zaman güçlü olmuştu. O bana hakimiyet veya kontrol için asla baskı yapmazdı. Bunun yerine, benim çok değer verdiğim simbiyotik bir ilişki içindeydik.

Biz tek bir varlıktık.

Benim desteğe ihtiyacım olduğunda bana güç verdi, ben de onun kontrolünü kaybetmek üzereyken ona istikrar sağladım. İlk dönüşümümüzün nasıl olacağını sadece hayal edebiliyordum. Ruhumun diğer yarısını bedenimde barındırmak, gerçekte kim olduğumun bulmacasının eksik parçasını tamamlayacaktı. Sık sık hangi hayvana dönüşeceğimi hayal ederdim, ama ne tür bir hayvan olursa olsun... bunun muhteşem olacağını biliyordum.

Bizden önce suya atlayan gençler, sıçrayarak eğleniyor ve sırayla dalıp deniz kabuklarını toplamak için dibe dalıyorlardı. Birkaçının yanımdan geçip dalıp çeşitli süs eşyalarını derinliklerden topladıklarını izledim ve onlara dostça el salladım. Ciğerlerimin yanmaya başladığını hissedince, kumlu zeminden iterek yukarı doğru fırladım ve yüzeyde diğerlerine katıldım. Suyun üstüne çıktığımda, ciğerlerimi serin bir rahatlıkla dolduran temiz havayı derin bir nefesle içime çektim.

"Boğulduğunu sandım," diye alay etti Rhea.

"En azından beni aramaya geldiğini bilmek güzel," diye cevap verdim. "Gilen ve diğerleri nereye gitti?"

"Talon hepsine kayalıklara kadar yüzmelerini söyledi."

"Sen de onlarla gitmedin mi? Senin gibi birinin vazgeçmesi hiç olası değil."

Rhea gözlerini devirdi. "Sen potansiyel bir boğulma kurbanı olduğun için yapmadım. Senin sağ salim geri dönmeni sağlamak için geride kalmam gerekiyordu."

"Yine... Senin gibi birine sahip olduğum için çok şanslıyım, Rhea." İkimiz de güldük ve sırt üstü yüzmeye başladık, baştan ayağa nazik dalgaların üzerinde dinlenerek.

Küçük çocuklar olarak, hayvan ruhlarımızın farkında olmadan önce, sürünün diğer bazı üyeleri yarı insan olduğum için beni hor görüyorlardı. Geç gelişen biri olduğum için asla onlardan biri olamayacağımı ve dönüşüm gücümü yeterince kontrol edemeyeceğimi söylüyorlardı. Rhea hemen araya girip beni savundu

. Sözleriyle ve muhtemelen yumruklarıyla, soyum ne olursa olsun benim de sürüden biri olduğumu açıkça belirtti.

"Sence ne hakkında konuşuyorlar?" diye merakla sordum.

"Hep soru soruyorsun. Kafan karışmadan oturup rahatlayamaz mısın?" Sessizce sııttım. İkimiz de bunun cevabının açıkça hayır olduğunu biliyorduk. "Tipik erkek saçmalığı," diye cevapladı Rhea derin bir nefes alarak. "Onlar bir gizem... Ve dürüst olmak gerekirse, bilmek istediğimden emin değilim."

Suda kollarımı çevirerek, daha önce sahilde Gilen ile aramızdaki etkileşimi düşündüm. Belki de Talon'a bu konuyu hiç sormamıştı? Her ne olursa olsun, cevaplara ihtiyacım vardı.

Güneş ufukta batmaya başlamıştı. "Yakında dönsek iyi olur," dedim Rhea'ya.

"Beş dakika daha."

"Her zaman böyle dersin," diye itiraz ettim, başımı sudan çıkararak.

"Ve genellikle iyi bir fikir."

Erkekler hala kayalıklarda duruyorlardı, ancak genç olanlar eve dönmek için kıyıya doğru yönelmeye başlamışlardı. Ana köye kadar olan kısa mesafeyi bizim eşlik etmemize gerek yoktu, ama ben onların başını belaya sokmadıklarından emin olmak istedim.

"Hadi," diye mırıldandım ve Rhea'ya su sıçrattım. "Yarın gece ne olacağını biliyorsun. Evde diğerleriyle birlikte hazırlanmalıyız." Sudaki yönümü değiştirdim ve kıyıya doğru yüzmeye başladım.

"Tamam. Sen kazandın." Rhea dönüp beni takip etti.

Gilen, Talon ve Shaw hala dış kayalıklarda duruyorlardı ve görünüşe göre hâlâ derin bir sohbetin içindelerdi.

"Geri dönüş yolunu biliyorlar," diye ekledi Rhea, kıyıya vardığımızda. "Ayrıca, tavernada harcayabileceğimiz iki altın sikke var. Bu gece bize iki büyük ve hak ettiğimiz içki öngörüyorum. Belki viski bile olur."

Başımı salladım. "Yarın gece yükseliş ve dolunay varken, neden olmasın?"

"İşte bu ruh!" Rhea omzuma kolunu dolayarak gülümsedi.

"Köyde buluşuruz," dedim, birden diğer kıyıda eşyalarımı bıraktığımı hatırlayarak. "Yeşil kumlu plaja geri dönüp kitaplarımı ve kıyafetlerimi almam lazım."

"Biz şekil değiştirenleriz." Rhea, açık tenli yarı çıplak vücudunu işaret ederek güldü. "Yetişkinler, hayvan ve insan formları arasında gidip gelirken zaten yarı zamanlarını çıplak dolaşıyorlar, biliyorsun."

"Kitaplarım orada!"

Rhea yenilgiyi kabul ederek ellerini havaya kaldırdı. O kitapların güvenliğini asla tehlikeye atmayacağımı biliyordu. "Daha fazla bir şey söyleme. Git. Bir saat sonra tavernada buluşuruz. Geç kalma."

Başımı salladım. "Görüşürüz dostum." Kitaplarımı dalgaların insafına bırakırsam kendimi affedemezdim. Solace'ın kütüphanesi bulabildiği tüm materyallere ihtiyaç duyuyordu ve başkalarının okuyacağı hikayeleri onlardan uzaklaştıracak kişi ben olmayacaktım.

Giysilerim bıraktığım yerde duruyordu, kitaplar çantamın içinde istiflenmişti, zararlı kaba kumdan korunmuşlardı. Giysilerime uzandım ve Gilen'in gömleğinin benimkinin yanında durduğunu fark ettim. Hızla giyindim ve sonra durup onun eşyalarına baktım. Gömleğini almaya geri döneceğini sanmıyordum, bu yüzden onu kasabaya geri götürmenin nazik bir davranış olacağına karar verdim.

Onu kucakladım, göğsüme yaklaştırdım ve derin bir nefes alarak giysilerindeki kokusunu içime çektim. Neden birdenbire bunu yapmak istediğimi bilmiyorum. Şüpheyi düştüğümde, diğer yarımı suçlarım — sanırım bu bir şekil değiştiren özelliği...

Tuzlu havanın keskin aroması, kum tepelerinin baharatlı kokusu ve açık vahşi gökyüzü duyularımı doldurdu. Ancak, elektriksel bir kıvılcım yoktu. Bunun yerine, şöminenin önünde yanan ateşin önünde sıcak bir battaniyeye sarılmış gibi, sakinleştirici bir güvenlik ve huzur hissi vardı.

Ama... Hmm.

Hayvanımdan herhangi bir heyecan dalgası hissetmedim. Ancak, teyzem ve

bana Magnus amcamla ilk kez çiftleşme bağı hissettiğinde anlattığı bazı unsurlar vardı.

Bir an düşüncelere daldım, sonra henüz hazır olmadığımı kabul ettim. Gilen ise açıkça hazırды, belki de benim fark edemediğim bir şeyi hissetmişti. Anlayamadığım için sinirlenip kafamda daha da fazla soru belirirken, Gilen'in gömleğini çantama tikiştirip eve doğru yola çıktım.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ailemin evinin verandasına çıktım ve kapının kolunu nazikçe çevirerek içeri girdim. Amcamın sürüdeki konumu sayesinde, çoğu insandan daha şanslıydık. Rustik iki katlı evin üst katında üç yatak odası, alt katında ise kapalı bir mutfak, çalışma odası ve aile odası vardı. Her odada büyük pencereler vardı ve bu pencereler, bizim ve hayvanlarımızın özlediği çevredeki doğa ile bağlantımızı sağlıyordu. Mutfağın hemen dışındaki arka bahçedeki özenle düzenlenmiş bahçe, sevgili kuzenim Neera'nın sıkı çalışmasının sonucu ortaya çıkan ve hepimizin keyifle kullandığı bir şaheserdi.

Mutfaktan gelen lezzetli güveç kokusu evi doldurmuştu ve ağzım sulanmaya başlamıştı bile. Julia bu ailenin kalbi ve ruhuydu ve yemek yapmada da çok başarılıydı. Mutfakta ona yetişmek için elimden geleni yapıyordum ama bazı tarifler asla aynı şekilde olmuyordu. Ancak fırıncılıkta çok başarılıyım.

Köşeyi döndüm ve çantamı yakındaki sandalyeye koydum. Julia bana seslendi: "Sen gelmeden başlamışım, özür dilerim. Magnus ve Neera açlıktan ölüyorlardı ve ne zaman döneceğini bilmiyordum."

Ateşe koştum ve açık alevlerin üzerinde kaynayan tencereyi inceledim. "Ben olmadan da gayet iyi idare etmişsin. Kokusu harika!"

Julia, bronzlaşmış yanaklarında çillerin arasında kızardı. Kaynayan tencerenin ısısından alnında ter damlaları biriken Julia, baş bandının üzerinden dökülen kahverengi buklelerini eliyle düzeltti. "Teşekkürler. Ama ekmek konusunda hala yardıma ihtiyacım var. Bir bakabilir misin?"

"Tabii ki," diye cevap verdim ve o fark etmeden bir kaşık dolusu güveci ağzıma attım. Diğerlerine servis etmeden önce tadına bakmak gerektiğini düşündüm ve Julia'nın yemeklerini tatmak konusunda hiçbir sorunum yoktu. "Başka bir şeye ihtiyacın var mı? Bu sefer hangi eti kullanmaya karar verdin? Havuçları en son mu ekledin, yoksa kerevizi daha önce mi koydun?"

Julia, sürekli sorularıma gözlerini devirdi. En azından buna alışmıştı ve soruların mutfakta pişirilen yemeklerle ilgili olması onu rahatsız etmiyor gibiydi. "Sadece ekmeğe özel dokunuşunu yap... Sen çalışırken ben sana bilgi veririm."

"Neera ve Magnus nerede?" diye sordum, lezzetli güveç tenceresini bırakıp fırına doğru ilerlerken.

Julia'nın kaşığımdaki güveci izlediğini fark ettim, ama o tatlı bir gülümsemeyle, sabırsızca guruldayan karnımı görmezden geldi.

Shifters her zaman açtı, gerçekten her zaman. Metabolizmamız insanlara göre daha hızlıydı ve vücut ısıımız da daha yüksekti. Yetişkinler dönüşüm geçirdiklerinde ve üzerlerinde tek bir parça giysi bile olmadığında bu çok işimize yarıyordu. Kışın en soğuk aylarında bile ısınmak için giysiye ihtiyaç duymuyorlardı.

"Neera yorgundu, bu yüzden akşam yemeğinden önce dinlenmesi için onu yukarı gönderdim," dedi Julia, odalarımızın bulunduğu ikinci kata bakarak. "Alistar da sen gelmeden önce Magnus'u ana binadaki odasına çağırdı. Acil bir durum gibi görünüyordu."

Sürümüzün toprakları, Valdor anakarasının kuzey bölümünü kapsıyordu ve dünyamızdaki tüm şekil değiştirenlerin nüfusunu barındırıyordu. Alfa olarak Alistar, yüzlerce, belki de birkaç bin kişiyi denetliyor ve koruyordu. Alfa, peri veya insan geleneklerinde kral veya kraliçeye benzetilebilirdi ve amcam Magnus onun ikinci adamı, yani betasıydı.

"Huh, bu garip." Alistar'ın beta'sını bu kadar aceleyle çağırmasının nedenini merak ettim. Gilen ve diğerleri, benim kaçmayı başardığım bir antrenman seansından yorgun olmalarının dışında hiçbir şeyden baskı altında görünmüyorlardı. Hmm. Belki de grup antrenmanına katılmalıydım. "Magnus nedenini söylemedi mi?"

"Hiçbir şey. Sadece mümkün olduğunca çabuk döneceğini söyledi." Julia endişeli veya üzgün görünmüyordu, bu da beni rahatlatmıştı.

"Mutfakta hazırladığın lezzetli ziyafeti düşününce, geri döneceğini tahmin ediyorum."

Julia'nın nazik kahverengi gözleri, iltifatım karşısında gurur ve minnettarlıkla parladı. "Mutfakta benimle birlikte güvenilir yardımcım olsaydı daha iyi olurdu."

Açık fırında ekmeği çevirip, ekmeğin üstündeki kesiklere tereyağı parçaları serpiştirirken gülümsedim. Birkaç dakika içinde gevrekleşecek ve kuzenim Neera'nın bayıldığı çıtır çıtır bir doku kazanacaktı. "Üzgünüm," dedim. "Gilen beni sahilde buldu ve diğerleriyle birlikte uçurumdan atlادık."

"Hiç şaşırtıcı değil," diye Julia kendine sertçe mırıldandı. Bu beni şaşırttı, bu yüzden dönüp ona merakla kaşlarımı kaldırdım. "Bugün uğradı, seni arıyordu. Ona yeni bir kitap grubu okuduğunu söyledim, sanırım seni bulmak için tek ihtiyacı olan ipucu buydu." Julia kepçeyi yavaşça çevirdi ve üst rafa baktı. "Onu bana uzatır mısın lütfen?"

Gilen'den bahsettiğimde onun ekşi ses tonunu sorgulamayı bitirmemiştim. "Tabii ki," diye cevap verdim ve dolaba doğru sürünerek üst rafta bulunan baharat rafına kolayca ulaştım.

"Tanrılara şükür ki babanızdan boy avantajını miras almışsınız. Siz olmasaydınız bu tarifi asla doğru yapamazdım."

Emery, babam, Solace sürüsünün eski alfa lideriydi. Eski diyorum çünkü ben doğmadan önce, şu anki insan kralı Taran ile toprak anlaşması için savaşıırken öldü. Annem ise, insan olduğu dışında hakkında pek bir şey bilinmiyordu.

Yirmi iki yıl önce, Solace sürüsünün topraklarının kenarında, hala yastığının altında sakladığım mor battaniyeye sarılmış olarak terk edildim. Neyse ki, amcam Magnus beni buldu ve kayıp kardeşi olan babamın kokusunu üzerimde hissederek, benim onun akrabası, ailesinin bir parçası olduğumu anında anladı. Yarı dönüşümcü olsam da olmasam da, onunla eve döneceğimden hiç şüphe yoktu. Ben ailenin bir parçasıydım. Sürünün bir parçasıydım.

Boyum 1,80'in biraz altındaydı, Julia'nın 1,60'lık boyundan neredeyse 30 santim uzundum. "Memnuniyetle," dedim, ona baharatları verirken Julia'nın güveçte tam kıvamını yakalamak için hangilerini ekleyeceğini hesaplamasını izledim. "Ah, söylemeyi unutmadan. Rhea bu akşam tavernada buluşmak istiyor. Onunla buluşmadan önce bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır, ama beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim. Kendi başına yaşayacak kadar büyümüş olsan da," diye ekledi Julia göz kırparak. "Hadi ama Skylar... Son zamanlarda hoşlandığın bir erkek var mı? Yakında en uygun çiftleşme yaşına gireceksin ve dönüşümün de çok geçmeden gerçekleşecek." Julia dedikodu yapmadan duramıyordu. Aslında o ve küçük kuzenim Neera ikisi de öyleydiler. Maceracı ve bağımsız bir ruha sahiptim ve sık sık olayların ortasında buluyordum kendimi, ama dedikodudan kaçınmaya çalışıyordum.

"Ve bu cenneti terk etmek mi?" Odayı işaret ederek güldüm. "Mümkün değil. Beni o kadar kolay kurtulamazsınız."

"Biz de bunu istemeyiz," dedi Julia, içten bir anne gülümsemesiyle. "Değişim çok yakında olacak, Skylar. Senin adına çok heyecanlıyım... ama aynı zamanda..." Julia burnunu çekti.

"Şimdi bana duygusal davranma," dedim, teyzemi teselli etmeye çalışarak. "Yakın zamanda ayrılmayı düşünmüyorum. Evimle uzaktan bile rekabet edebilecek başka nereye gidebilirim ki?"

"Sen de hayvanların kadar vahşisin, Skylar. Okuduğun onca kitap ve maceralar hakkında hayal kurarak geçirdiğin onca zamanla, sen kafese kapatılmak için yaratılmamışsın. Buradaki sakın hayatımızı terk edip, sende hissettiğim o özel sihre layık bir şeyin peşinden gitmelisin." Julia'nın gözleri yaşlarla doldu, görüşü bulanıklaştı ve kepçesini tuttuğu yeri kaçırdı. "Ahh!" Julia, tencerenin sıcak demiri elini yakınca inledi. Cildinin bir anda kabardığını ve parlak kırmızıya döndüğünü görebiliyordum.

Onu muayene etmek için elimi uzattım. "Bu iyi oldu," dedim ve sıcak dökme demirin daha fazla zarar vermemesi için dikkatlice elini kendi elimle nazıkçe hareket ettirdim.

Gözlerimi kapatıp, göğsümde sürekli dönen sihir havuzuna konsantre oldum. Kendimi sakınleştirdim ve

gücümün küçük bir kısmını serbest bırakarak teyzemin elindeki yanıği sihirli bir şekilde iyileştirdim.

"Annenin sana verdiği yetenekler için tanrılara şükret," dedi Julia elini incelerken.

Dönüşenler doğal olarak çabuk iyileşirlerdi, ama annemin insan soyu sayesinde benim özel bir yeteneğim vardı. Bu yetenek, sadece yarı dönüşen olmama rağmen sürüdeki statümü yükseltmeme yardımcı oldu.

Bazı insanlar, büyücü olarak tanımlananlar, bu dünyaya gömülü olan sihre erişmek için doğuştan gelen bir yeteneğe sahipti. İnsan kralı Taran, bu büyücüleri çok kıskanır ve gerekli her türlü önlemi alarak onları korurdu. Benim gibi bazıları ve annemin de öyle olduğuna inanıyoruz, iyileştirici bir sihirli yeteneğe sahipti, diğerleri ise aşk iksirlerinden zehirlere ve hatta silahlara kadar çeşitli büyü yapma sanatlarıyla uğraşıyordu. Yani... bu sihirdi, değil mi? Yani doğru güç kaynağına yeterince bağlanıldığında her şey mümkündü.

İyileştirme büyüm, annemden miras aldığım ve çok değer verdiğim bir özellikti. Bu, babamdan aldığım hayvan ruhuyla hayatımı paylaşma yeteneği gibi, annemin bana bıraktığı özel bir parçaydı. Bunu her zaman onların koruması olarak gördüm, fiziksel olarak yanımda olmasalar bile onları yanımda taşıyabilmenin bir yolu olarak.

"Şanslı demek yetersiz kalır," dedim. "Alistar'ın beni Gilen ve diğerleriyle birlikte keşif ekibinde tutmasının nedeninin bu olduğundan eminim. Ben yirmi iki yaşında, henüz dönüşüm geçirmemiş, eşsiz bir melezim. Benim yaşımdaki herkes yarınki dolunayda dönüşüm belirtileri gösterirken, ben hala bir gizemim. Dönüşüm geçene kadar şifa yeteneklerim şu anki tek varlığım. Bundan eminim."

"Magnus, babanın da senin gibi geç olgunlaşan bir alfa olduğunu söylüyor. Dönüşüm geçirdikten sonra sahip olacağın gücü bu şekilde değerlendirme. Savaş eğitimin ve özellikle okçulukta potansiyelini gösterdin... tabii katılmaya karar verdiğinde." Julia son yorumunu bir an aramızda asılı bıraktı. Alfa'nın emirlerini hiçe sayma yeteneğimi biliyordu.

"Evet... Ama bu yine de sorularımı cevaplamıyor."

"Hangi sorular? Hiç durmadan soru soruyorsun." Julia gülümsedi ve parmak uçlarına yükselerek yanağıma öpücük kondurdu. Bir an durakladı ve yavaşça bir adım geri çekilirken duruşunu sertleştirdi.

"Julia? Her şey yolunda mı?" Aniden endişelendim. Yüzünde belirsizlikle karışık tuhaf bir ifade vardı, bu onun tipik rahat tavırlarına hiç uymuyordu.

"Gilen bugün seni sahilde bulmuş mu demiştin?" Sesindeki soğukluk içimdeki hayvanı uyandırdı.

"Evet?" diye cevapladım, sesim doğal olmayan bir şekilde titriyordu ve yüzümü buruşturmuştum.

Bu hiç iyiye işaret değildi. Bunun sahilde olanlarla bir ilgisi var mıydı? Duyularım, yetişkin bir şekil değiştirenle karşılaştırıldığında hiçbir şeyi algılayacak kadar keskin değildi. Julia benden ne kokusu almıştı?

Julia, sıkı sıkıya kapalı çenesinin etrafında dudaklarını büzdü. "O aptal, salak çocuk! Ona erkek deme nezaketini bile göstermeyeceğim, çünkü bir erkeğin yapması gerektiği gibi düşünmediği çok açık." Ayağını yere vurmaya başladı, zihni açıkça dönüyordu. "O yapmadı... Hayır... Bu doğru *değil*." Gözleri, etrafında dönen yeşil bir ışıltı yayıyordu. Onu üzen her neyse, hayvanı da öfkelenmişti.

"Yavaş ol, Julia. Saçmalıyorsun ve böyle yaptığında kimse seni anlayamıyor." Kepçeyi kapıp agresif bir şekilde güveci karıştırmaya devam ederken içe dönüştüğünü görebiliyordum. Julia nadiren bu kadar sinirlenirdi. Kızı Neera gibi o da nazik bir ruhluydu. Ama Julia sinirlendiğinde, hepimiz yolumuzdan çekilmemiz gerektiğini bilirdik. Bir şeyler dönüyordu ve merakım bunu görmezden gelmemeye izin vermeyecekti.

"Anlat bakalım, Julia. Kedinin tüylerini diken diken eden ne? Anlatana kadar seni rahatsız etmeye devam edeceğimi biliyorsun." Julia'nın hayvan formu, asla uğraşmak istemeyeceğiniz, son derece kurnaz bir dağ aslanıydı.

"Onun kokusunu alabiliyorum," diye düşük bir kedi hırıltısıyla diye bağırdı.

"O mu? O... kim?" Julia dönerek koyu kahverengi gözlerini kısarak bana o kadar sert bir şekilde baktı ki, gözlerinin beyazlarını zar zor görebiliyordum. "Gilen mi?"

Julia alaycı bir şekilde güldü ve benden uzaklaşarak güveci karıştırmaya devam etti. "Senin üzerinde onun kokusunu alamamalıyım, Skylar. Böyle değil..."

"Ben farklı bir koku almıyorum," diye itiraf ettim ve çantamı aramaya başladım. İçine uzanıp Gilen'in attığı gömleği çıkardım ve kolumu belime koyarak Julia'ya uzattım. "Kokladığın şey bu mu?"

Julia gömleği kokladı ve başını sertçe salladı. "Hayır. Bundan daha fazlası var."

"O zaman beni aydınlat."

Julia derin bir nefes aldı, kaşığı bir kenara koydu ve avucunu alnına bastırdı. "İkiniz de henüz dönüşmediniz. O'nun size koymaya başladığı işareti anlamıyorsunuz... Bu... Bu bir uyarı, Skylar."

"Bir uyarı mı? Gilen'den mi? Tamam... Tamam. Şimdi daha fazla sorum var."

"Doğal olarak," diye mırıldandı Julia, raftan bir kase alırken. "Otur ve ye," diye emretti. "Karnın guruldadığında sana daha fazlasını anlatacağım."

"Tavernadan dönene kadar bekleyemez miyim?" diye sordum.

"Bu pek iyi bir fikir değil. Bu gece biraz daha dışarıda kalman gerekiyor. Magnus eve geldiğinde, üzerinde kokladığım şeyi fark etmesini istemiyorum."

Julia'nın paylaşmak istemediği bilgilerden memnun olmadığım için hayal kırıklığıyla homurdandım. Ondan cevap almak hiç bu kadar zor olmamıştı, bu yüzden kafam daha da karışmıştı. Mutfak adasının üzerinde bir kase dolusu güveç kaydı ve karnımın gurultusu, teyzemle başladığım göz göze savaşı kazandı. Kaşığı aldım ve en azından şimdilik ihtiyaçlarımdan birini gidermeye başladım.

Julia, fırına doğru yürüyerek pişmekte olan ekmeği çıkarmak için, "Gilen muhtemelen yarınki dolunayda dönüşecek," dedi. Bana bir dilim kesip, yarısı yenmiş güveç kasemin yanına koydu. "Aslında, tüm tarif kitabımı buna bahse girerim. Bu neredeyse kesin."

"Evet, bunu tahmin edebilirdim," ağzım yemekle dolu halde cevap verdim. Herkes onun artan güçlerini hissedebiliyordu. Bunun henüz gerçekleşmemiş olmasına şaşırıyordum.

"Peki, ilk kez dönüşüm geçirdiğimizde başka neler olacağını düşündün mü? Hayvanlarımız ortaya çıktığında, eş bağımızı bulup hissedebildiğimizde?"

"Ben..." *Dürüst olmak gerekirse, o kısmı düşünmemiştim.* Tanrılar lanet olsun... Neden bunu düşünmemiştim ki?

"Gilen'in sana hafifçe bıraktığı koku, diğer tüm şekil değiştirenlere temelde *geri çekilmeleri* için bir uyarıdır. Bu, seni eş olarak sahiplenmek istediğinin açık bir işaretidir... Resmi bir şey değil, ama..."

"Ama resmileşmeye çok yakın bir şey." Öfkeyle ekmeğimi ısırdım ve lezzetli, tereyağlı, çıtır çıtır kabuğunun hayatıma biraz mutluluk getirmesine izin verdim. "Ben... Biz..." Yanaklarım koyu kırmızıya dönünce paniklemeye başladım.

"Biliyorum," diye patladı Julia, neredeyse kendi kendine gülerek. "İnan bana... öyle olsaydı, onu koklamak için yanağına öpmeme gerek kalmazdı. Sen kapıyı açmadan önce kokusunu alırdım."

Rahat bir nefes aldım—sanırım.

Gilen ve benim belki, sadece belki, birbirimizin eşleri olabileceğimizi gizlice ummadığımı söylersem kendime yalan söylemiş olurum. Ben melez olduğum ve Gilen alfamızın varisi olduğu için bu mantıklı değildi. Ama öte yandan, babam da bir alfa olmuştu. En son yaşadığım aşk ilişkisi, o dönüşene ve bana hiçbir neden göstermeden beni terk edene kadar, hayatımın aşkı olabilirdi diye düşündüm.

"Öyleyse dışarıda kal... Uymam gereken bir zaman aralığı var mı?"

Julia düşünmek için elini çenesine koydu. "Yarın sorun olmaz. Gilen'in kokusu sabaha kadar kaybolmuş olur."

"*O kadar* güçlü değil, değil mi?" diye tedirginlikle sordum.

"Hayır, sadece sana çok yakın olan tam bir şekil değiştiren onu algılayabilir." Şimdi Talon'un uçurumdaki tepkisi mantıklı geliyordu.

Başımı salladım ve kâsenin geri kalanını hızla yedikten sonra ekmeği kullanarak dibinde saklı kalan lezzetli parçaları sildim. "Tamam, o zaman yarın sabaha kadar Magnus'la karşılaşma. Gilen'in bana bıraktığı bu izi başka hiç kimsenin koklayamayacağından emin misin?"

"Tekrar söylüyorum, sadece yetişkin şekil değiştirenler ve sana çok yakın olmaları gerekir. Hafif bir koku ama yine de var," diye uyardı Julia.

"İyi. Ona hiç sormadım... Yani, ah. Bu..."

"Biliyorum." Julia'nın nazik gülümsemesi, her şeyin yoluna gireceğini hissettirdi.

Kaseyi lavaboya koydum ve yıkadıktan sonra dolaba geri koydum. "Yarın görüşürüz o zaman."

"Eve dönerken çok gürültü yapmamaya çalış," diye takıldı Julia.

"Söz veremem." Güldüm. "Tanrılara yemin ederim, fare kadar sessizim!"

"Hayır, sevgili Skylar. Kesinlikle değilsin. Ne kadar sessiz olmaya çalışırsan, o kadar gürültülü olursun. Sen de baban ve Magnus kadar kötüsün. Hayvanın da onlar gibi bir ayı çıkarsa hiç şaşırmam."

Sonunda ne tür bir hayvana dönüşeceğimizin garantisi yoktu. Bu özel bir sırdı, kimliğinin bir parçasını gizleyen bir gerçek. Her iki ebeveyn de şahin veya ayı olsa bile, çocuklarının da aynı olacağına dair bir garanti yoktu. Elbette bazı eğilimler vardı. Kurtlar en yaygın hayvandı, onu karada ve gökyüzünde yaşayan diğer büyük yırtıcılar izliyordu. Çocukken, ruhlarımızda ne tür hayvanların yaşadığını tahmin etmeyi çok severdik.

Gülümsemeden edemedim. "Senin zarafetin ve şıklığının bende olmadığını mı söylüyorsun? Yırtıcı bir kedi türüne dönüşmeyeceğimi mi?"

Julia'nın hayvanı büyük, ölümcül bir dağ aslanıydı. İnsan formunda küçük ve uysal görünebilir, evcil bir ev hanımı gibi mutfakta yemek pişirebilir, ama gerektiğinde... Julia cehennemi serbest bırakırdı. Onu kızdırırsanız, hayvan formu son derece korkutucuydu. Bu, dört ayak üzerinde bir attan daha uzun boylu dev bir boz ayı olan Magnus'u bile onun iradesine boyun eğmeye zorlamaya yetiyordu.

"Hayatta olmaz." Julia, karanlık, yırtıcı gözlerinde kedimsi bir ışıltıyla sırıttı. "Şimdi acele et. Yarın görüşürüz."

Topuklarımı döndürdüm ve geldiğim yoldan çıktım. Julia'nın tedirginliği hafife alınacak bir şey değildi ve şimdi kafam yine türlü türlü sorularla doluydu. Gilen ne düşünüyordu? Bu ne anlama geliyordu? O bir alfa'nın varisiydi, ben ise asosyal, sabırsız, bazen pervasız... yarı insan yarı kurt adamdım.

Dönüşenlerin çiftleşme ritüellerinde, erkekler fiziksel olarak seçtikleri dişileri boyunlarının dibine ısırik izi bırakarak işaretlerlerdi, ama bu karşılıklıydı, dişiler de aynısını yapardı. Kokuları da birleşir, iç içe geçerdi. Elbette, sürümüzdeki diğer erkeklerle romantik ilişkiler kurmuştum, ama hiçbiri uzun sürmemişti.

Ama Gilen ve ben hiç öpüşmemiştik bile.

Rhea ile buluşmak için tavernaya giden manzaralı yolu seçtim. Ana cadde parke taşlarıyla döşenmişken, yan taraftaki daha küçük kulübelere ve dükkanlara giden diğer yollar toprakla kaplıydı. Yolları çevreleyen yoğun beyaz ladin ve huş ağaçları gölge sağlıyordu ve etrafımı saran vahşi doğanın kokusu endişemi hafifletiyordu.

Ne kadar az sayıda şekil değiştirenle etkileşim kurarsam o kadar iyi olurdu. Sürümüzün alfa lideri Alistar, Magnus'u ve muhtemelen diğer liderleri evine çağırdığı için, bu, tavernamızın müdavimlerinin gelmeyeceği anlamına geliyordu.

Ormandan çıktım ve hedefime doğru toprak yolu yürüdüm. Tavernanın ağır ahşap kapısı açıldı ve kimlerin orada olduğunu görmek için hızla içeri girdim. Neyse ki saat erkendi ve normal müşteriler ortada yoktu. Çeşitli masaların üzerindeki yağ lambaları ve mumların ışığında, köşede Rhea'yı gördüm, dikkatimi çekmek için elini sallıyordu. Önündeki masada, bizim için hazırladığı birçok içki vardı. Ahşap köşe bankına oturdum ve bana uzattığı şarap kadehini hevesle aldım.

"Tamam... anlat. Ne oldu?" Rhea içini çekerek kendi kadehinden büyük bir yudum aldı.

Lanet olsun Rhea ve onun sinir bozucu derecede doğru sezgilerine. "Bir şey olduğunu nereden bildin?" diye bağırdım, belki biraz fazla sert bir şekilde. Neyse ki, benim ona attığım bakışa hiç aldırış etmedi.

"Sorumu başka bir soruyla geçiştirme." Elime daha küçük bir bardak tutuşturdu ve kendi bardağını kaldırdı. "Ne yapacağını biliyorsun." Başını geriye attı, güçlü, meşe aromalı viskisinin kalanını yudumladı ve bardağı masanın üzerine ters çevirdi. Kaşlarını kaldırarak bana, onun yaptığını yapmam gerektiğini işaret etti.

"Peki." Kendi kendime homurdanarak başımı geriye eğdim, viskiye uzandım ve kendi bardağımı boşalttım. Sıvı boğazımın arkasında ateş gibi yayılırken kıvrandım ve bir tavernacı kız yanımdan geçerken bardağı tahta masaya sertçe vurdum. "Bir tane daha lazım, Elain," dedi Rhea, boş bardaklarımızı alırken.

Barmen Elain, kıvrımlı beline bir kolunu dayayarak tatlı bir gülümsemeyle masamıza yaklaştı. "Görüyorum ki yine kavga ediyorsunuz."

"Hepsi *onun* suçu," diye bağırdım, Rhea'yı işaret ederek. "Burada masum olan benim. Ben sadece yarı dönüşümcüyüm, bu yüzden bu şeyin etkisini ondan daha yavaş yakıyorum."

Elain masadan bardaklarımızı toplarken kendi kendine güldü. "Sen nasıl istersen, Skylar. Müşteri her zaman haklıdır." Bana şakacı bir göz kırptı. Eminim ki bu hareket, yıllar boyunca onun güzelliğine hayran olan erkeklerin kalbini kazanmak için ustalaştığı bir hareketti.

Elain'in koyu sarı saçları ve insanı eriten sıcak çikolata kahverengi gözleri vardı. Hayvan şekli, görmezden gelinmesi imkansız olan güzel bir beyaz tilkiydi. Elain bizden sadece birkaç yaş büyüktü ve neyse ki bana her zaman diğerleri gibi davranırdı. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyordu, ama her tavernaya geldiğimizde, hesabımıza ona fazladan bir sikke eklediğimden emin olurum.

"Somurtma," dedi Rhea, toprak kokulu içkiden bir yudum daha alırken. Elain bana baktı ve ben başımı salladım, içtiğim içkiden pişman olduğumu ve kalan şarapla yetineceğimi belirtmek için. "Hile yapıyorsun," diye tısladı Rhea. "Hangover'ı iyileştirebileceğini biliyorsun, değil mi? Tıpkı bir yara gibi. Sen her şeyi iyileştirebilecek sihre sahipsin."

"Kendim için değil," diye karşılık verdim. "Dur, bu yüzden mi beni tavernalara sürüklüyorsun? Bir gece boyunca aşırı içki içtikten sonra seni iyileştirebileyim diye mi?"

Gülümsedi. "Her zaman ikimizden akıllı olanın sen olduğunu söylerdim."

Şarabı uzun bir yudumla içtim, içkinin sıcaklığı midemi karıştırdı ve çekingenliğimin zincirlerini gevşetti. Hiçbir zaman içkiyi iyi kaldıramamıştım. En azından, beni kolayca masanın altına yatırabilecek sürüdeki diğer şekil değiştirenlerle karşılaştırdığımda.

"Ee," dedi Rhea, "bugün Gilen'le aranızda ne oldu?" Konunun özüne doğrudan ulaşmak için her zaman akıllıca bir yolu vardı.

"O kadar belli miydi?" diye iç geçirdim, pembe yanaklarımı avuçlarıma içine gömüp ahşap bar masasına yaslandım. "Tanrılar, anne ve baba... Bunu gerçekten şu anda konuşmak zorunda mıyız?"

"Yine sorularla başladın. Evet, bu çok açık. Ve evet, bunu konuşacağız. Seni tavernaya getirip zorla viski içirmemin tek nedeni bu. Etkisini göstermeye başladığını biliyorum, o yüzden... bana her şeyi anlat."

Şarabımdan bir yudum daha aldım ve Julia'nın mutfakta bana anlattığı, Gilen'in sahilde yaptıkları ve benim üzerimde onun kokusunun kaldığına dair tüm detayları anlatmaya başladım. Rhea, harika bir arkadaş olarak, ben her şeyi anlatırken sessizce oturdu. Bir kez bile sözümü kesmedi ve hikayemi bitirene kadar sessiz kaldı.

"Peki, senin için onun kışını tekmelememi ister misin?"

"Ne?" diye bağırdım, içkimi neredeyse tükürecektim. "Rhea!"

"Shaw ya da Talon bile yardım edebilir. Aslında seve seve yardım ederler."

"Hayır!" diye itiraz ettim. "Onu benim için dövmeni istemiyorum ve buna ihtiyacım da yok. Bunu kendim yapabilirim."

Rhea kaşlarını kaldırdı ve mavi gözlerini bana doğru çevirdi. Ahşap bankta geriye yaslandı, etkilenmemiş görünüyordu. "Uh-huh. Evet, şu anda saçmalık diyorsun."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim, Rhea. Senin ya da başka birinin bir şey yapmasına ihtiyacım yok."

"Hala saçmalık diyorum. Başka biri olsa, evet. Kendini idare edebilecek kapasitedesin. Ama... Gilen söz konusu olduğunda. Hayır. Hayır, yapamazsın."

Sinirlenerek homurdandım ve bardağımdan bir yudum aldım. Gilen'e olan aşkımlı hep biliyordu, ama neyse ki bunu açıkça söylemedi veya diğerkleriyle paylaşmadı.

"Elain, bir tane daha istiyorum!" Gecikmeden bağırdım. Elain, her zamanki gibi ihtiyaçlarımızı önceden tahmin ederek, neredeyse boş olan tavernada bir değil iki içkiyle süzöldü. "Teşekkürler." Başımı salladım. "Sana borçlandım. Şimdi, sana geri dönelim." Kafamı Rhea'ya çevirdim. "Bu ne biçim bir cevap böyle?"

"Sert bir dil, Sky, hiç sana göre değil." Rhea, bardağından uzun bir yudum alırken ifadesiz bir yüzle durdu. "O sana uygun biri değil. Onu gençliğimizden beri sevdiğini biliyorum, ama uzun vadede hayır diyorum. Aslında, kesinlikle hayır." Akşamın şakacı, eğlence dolu havası değişmeye başlamıştı.

"Açıkla. Şimdi, lütfen."

En büyük korkularım ve güvensizliklerim beynimde çınılıyordu. Gilen gibi bir erkeğe layık olmadığım düşüncesi özgüvenimi paramparça etmişti. Kirlenmiş kan. Sürümüzün bir sonraki alfa erkeğı olacak birinin saf birine ihtiyacı vardı.

"Dönüp durmayı bırak," dedi Rhea. "Sorun sen değilsin. Sorun o." Dudaklarımı sıkıca kapattım, içimde tutmak için çabaladığım soruları sormadım. "Sen kafese kapatılmak için yaratılmadın, Skylar. Alfa'nın eğı olarak, onun iradesine zincirlenmiş olacaksın. Hayatının her yönünden o sorumlu olacak ve seni herkesten daha fazla onun emirlerine uymaya zorlayacak. Senden bu beklenirdi. Bu onun suçu değil, ama o böyle yetiştirildi. Alistar da eşine, Helen'e böyle davranıyor. Gilen, senin özgürce uçman gerekirken seni kendine mal etmeye çalışırdı. Gücün, bu yerde ya da onun gölgesinde saklanamayacak kadar özel."

"Gilen öyle bir erkek değildir..."

"Eşler birbirlerini sahiplendiklerinde başka neler olabileceğini düşündün mü?" diye sordu Rhea. Ben sessizce ona baktım ve bana içirdiğı viskiyi lanetledim. "Ortak sahiplenme işareti ve bağıyla, gücünüzü de paylaşırsınız. İyileştirme büyün, Gilen'in gerçek

ve eşsiz bir alfa olmasını sağlar. Seni yanında tutmak istemesinin nedeni anlaşılır."

"Ben de herkes kadar sürümüzü korumak istiyorum," diye tartıştım. "Öyleyse bu neden kötü bir şey olsun ki?"

"Biliyorum, ama bazılarımız daha fazlasını hak ediyor. Dünya seni çağırıyor, Skylar. Her zaman öyle oldu... Sen henüz uyanıp bunu duymadın, o kadar."

"Ne demek istiyorsun?" Rhea'nın bana söylediği her şeyin içten geldiğini ve onun gerçek duygularını yansıttığını biliyordum.

"Ben kahin değilim. Geleceği öngörebilecek sihirli güçlerim yok... ama senin özel biri olduğunu hep biliyordum. Sen, sevgili dostum, Gilen gibi bir erkeğin eşi olarak kapana kısılp boğulursun. O sana baskı yapar, soyunu devam ettirmeni bekler ve sesini elinden alır. O kötü bir şekil değiştiren ya da erkek değildir. O benim de arkadaşımdır, ama..." Rhea dudaklarını büzdü.

"Ama... ama ya kaderimizde birbirimize aitsek?" Gençliğimden beri kafamda dolaşan soruyu sormaya cesaret ettim. "Ya hayvanlarımız birbirlerindeki bağı fark ederse ve biz eşsek?"

"O zaman hayvanına güneşin parlamadığı bir yere sokmasını söyleyebilirsin." Shaw'un boğuk sesi çok netti. "Çünkü yanlış erkeği seçti."

Rhea ve ben başımızı arkamızdaki koltuğa çevirdik. "Ne zaman geldin?"

"Bu gece kaç tane içtiniz?" diye sordu Shaw, kendi içkisini rahatça yudumlarken.

"Görünüşe göre yetmezmiş," dedi Rhea sinsî bir gülümsemeyle. "Hâlâ sadece bir Shaw görebiliyorum."

Bir sandalye çekip Shaw'a bize katılmasını önerdim. "Hadi ama. Köşede ürkek ürkek durup bizi tanımıyor gibi davranma," diye takıldım. "Çünkü, hoşuna gitse de gitmese de... bizimle takılmak zorundasın dostum." Bir an sessizce düşündükten sonra, başını salladı ve ayağa kalkıp masamıza katıldı.

Shaw, benim gibi, öz ailesi tarafından değil, başka bir aile tarafından evlat edinilmiş ve büyütülmüştü. Shaw'un ailesi, radikal, sihirle değiştirilmiş bir grup insan olan avcılar tarafından yakalanıp öldürüldükten sonra Talon'un ailesi onu evlat edindi. Shaw maalesef onların elinden kurtulamadı.

Avcılar onu işkence ettiler, ellerini ve kollarını parçalara ayırdıktan sonra onu sürümüzün topraklarındaki ormana geri bıraktılar. Yara izleri bugüne kadar hala duruyordu.

Onu neden serbest bıraktıklarını hala bilmiyorduk ve Shaw, avcılarla birlikteyken yaşadığı korkunç olaylar hakkında konuşmayı reddediyordu. Hiçbirimiz onu konuşmaya zorlamadık. Avcıların hala topraklarımıza girip, sırf eğlence için şekil değiştirenleri yakaladıkları biliniyordu.

"Eklemek istediğin bir şey var mı?" diye sordum Shaw'a, onun tüm bu süre boyunca dinlediğini bilerek.

Mum ışığında mavi tonlarda parıldayan siyah saçlarını geriye taradı ve keskin koyu renkli gözleriyle Rhea'ya baktı. Shaw dikkatliydi, her zaman bizi on adım önde izliyor ve adımlarını hesaplıyordu. Rhea ile paylaştığı ifadeden, ikisinin de benden daha fazla şey bildiğini anlayabiliyordum.

"Siz ikiniz bir şey biliyorsunuz!" diye bağırdım. "Söyleyin bana!"

Shaw, kendini savunmak için, yaralı ellerini kaldırdı, avuç içleri bana dönüktü. "Tek bildiğim, Rhea'nın itiraf etmek istediğinden daha fazla çiftleşme bağı hakkında bilgi sahibi olduğu."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım, diğer arkadaşşıma dönünce çenem neredeyse masaya düşecekti. "Ne, gerçekten mi? Rhea, benden saklamışsın!"

Gözlerini kısarak baktı. "Sana söyledi... değil mi? Lanet olası pislik..."

Shaw başını salladı, sırtışında bir parça kendini beğenmişlik vardı. "Tabii ki söyledi."

"Aman Tanrım. Talon," diye bağırdım ve neredeyse koltuğumdan zıplayacaktım. "Talon! Talon! Öyle olmalı." Bu ikisi, her fırsatta tartışan, eski bir çift gibiydi. Birbirlerine meydan okurlardı ve bir şekilde, kişiliklerinin baharatlı karışımı mükemmel bir şekilde uyum sağlardı.

"Anne," diye küfretti Rhea. "Shaw, Talon'un ailesinin seni evine aldığını ve ikinizin kardeş gibi olduğunuzu biliyorum... Ama neden bunu seninle paylaştı?" Rhea yüzünü ellerine gömdü ve Elain'e bir tur daha içki istediğini işaret etti.

"Bugün kayalıklarda otururken bunu konuşuyorduk. Gilen bu konuyu açtı ve Talon, Rhea ile yaşadığı deneyimlerden bildiği her şeyi ona anlattı

"Skylar'a geri dönelim lütfen," dedi Rhea, yüzünü ellerine gömerek inledi.

"Skylar'a dönelim lütfen," diye inledi Rhea, yüzünü ellerine gömerek.

Kalbim göğsümde sıkıştı ve içim burkuldu. Çiftleşme bağı hakkında soru soran Gilen'di.

Ayrıca... Talon'un Rhea'ya karşı bir şeyler hissettiği haberi de akıllara durgunluk vericiydi. Ama henüz dönüşüm geçirmemiş olduğu için, bağ, hayvan formu ortaya çıkana kadar tam olarak kök salmayacaktı. Yine de bunun izlerini hissedebilecekti. Dil uçlarında bir fısıltı gibi, ama somut bir şey değil. Şimdi, tüm bu tartışmalar anlam kazanmaya başlamıştı.

"Peki, ne düşünüyorsun?" diye Shaw'a sordum ve koltuğunda kıpırdanarak rahatsızlığını belli etti.

"Talon benim kardeşim, Gilen ise arkadaşım." Shaw bir an durakladı ve ne söyleyeceğini dikkatlice düşünürken omuzlarım biraz çöktü. "Ama sen de benim arkadaşımsın Skylar ve sana yalan söylemeyeceğim. Gilen değerli bir erkek... Bir gün onu alfam olarak adlandırmaktan ve onun sürüsünde olmaktan gurur duyarım. Ama bunu itiraf etmek ne kadar acı verse de, Rhea haklı. Seninle ilgili olarak, korkarım ki o senin ateşini yakmasına izin vermek yerine onu kafese kapatmaya çalışacaktır."

"İkiniz de yardımcı olmuyorsunuz."

"Sen bizim yardımımızı istemedin. Bizim fikirlerimizi sordun," diye Shaw sakın bir şekilde cevap verdi. "Asıl soru, onun hakkında ne hissettiğin? Ne düşünüyorsun?"

Bardağımdan bir yudum daha aldım ve bardağımı boşalttım. Bu, kendime defalarca sorduğum bir soruydu. Gilen hakkında ne hissediyordum? Ondan açıkça etkilenmişim ve hayatımız boyunca yakın arkadaş olmuştuk. Gilen'in ne kadar yakışıklı, güçlü ve şefkatli olduğunu inkar edecek hiçbir kadın yoktu. Ama tüm bunlar yeterli miydi?

Kulağa aptalca veya saçma gelse de, ben sadece beni birine bağlayan bir eş bağı hayal etmiyordum. Gerçek aşkı hissetmeye ihtiyacım vardı. Ve bunun için insan tarafımı suçluyordum.

"Sanırım ben..."

Sözlerim, pençeli iki büyük kurt pençesi tarafından tavernanın kapısının itilip açılmasıyla kesildi. Küçük bir at büyüklüğünde, gece yarısı siyahı renginde devasa bir kurt, kapı çerçevesini doldurdu. Ebony renkli kürkünün üzerinde yıldızlar gibi parlayan soluk mavi gözleri vardı.

Talon.

Rhea sandalyesini geriye itti ve dikkatle ayağa kalktı, bakışları tavernanın diğer ucundaki Talon'unkilerle buluştu. Shaw masanın sağ tarafına geçti, Gilen ise kara kurtun yanına geldi. Başı Talon'un omzuna denk geliyordu, kılıç, yay ve çeşitli hançerlerle tepeden tırnağa silahlanmıştı.

"İşte üçünüz de buradasınız," dedi Gilen rahat bir nefes alarak. "Benimle gelin. Babam, sınırları korumak için tüm sağlıklı şekil değiştirenleri çağırıyor."

"Neler oluyor?" diye sordu Shaw. Benden önce sorduğu için sinirlenerek yüksek sesle alay ettim.

"Sınırlarımız ihlal edildi. *Avcıların* sürümüzün topraklarına girdiğini düşünüyoruz."

O tek kelime, vücudumdaki her damla alkolü uçurdu. Savaşmaya hazırdım, kehribar rengi gözlerimde ateş parıltıyordu ve içimdeki hayvan uyanmıştı. *Avcılar*, topraklarımıza ayak basmaya cesaret ederlerse bunu hayatlarıyla ödeyeceklerdi.

"Yolu göster," diye homurdandım, ruhumda öfke yanarken

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dolunay bize avantaj sağladı, güçlerimiz dolunay evresiyle birlikte doğal olarak arttı. Avcıların neden bu gece bizim bölgemizi istila etmeye kalkışmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüklerini bilmiyordum, ama yaptıkları pek mantıklı gelmiyordu bana.

Avcılar, insan kralı Taran'ın kişisel ordusunun seçkin üyeleri olan, sihirle değiştirilmiş bir grup insandı. Onların görevi sadece korumak ve savunmaktı. Ne yazık ki, durum böyle değildi. Artan hızları, gizlilikleri, güçleri ve keskinleşmiş duyuları ile, insanların bölgelerine yönelik en büyük tehdidi olan şekil değiştirenleri ortadan kaldırmak için mükemmel birer silahtılar. Ve bizim gibi, karanlıkta görebiliyorlardı.

Dönüşenler ölümsüz değiller, ama insan ömrünün iki veya üç katı kadar yaşıyoruz. Yüksek Fae ve belki de İç Krallık'ın diğer fae alt türleri, Valdor'da ölümsüz olduğu bilinen tek varlıklardı. Ama neredeyse beş yüzyıldır hiçbiri kendi toprakları dışında görülmemişti. Günlük hayatımızın dinamiklerinde hiçbir rol oynamıyorlardı ve açıkçası, Valdor anakarasında bizi meşgul edecek yeterince olay vardı.

Alfa'nın evinin arkasındaki eğitim alanına girerken, hepimiz karşıdan Alistar'a baktık ve onun, sürümüzü saran fırtınanın merkezinde bir göz haline geldiğini izledik.

Alfa'mız Alistar, gri yüzlü, unutulmaz ela kahverengi gözleri olan büyük, kahverengi bir kurt şeklini almıştı. Toplanan savaşçıları özenle izliyor, altın rengi bakışlarının ardında savunmamızı titizlikle hesaplayıp planlıyordu. Alistar, oğlu Gilen ile aynı koyu sarı saçlara sahipti, saçları ensesinde kıvrılıyordu ve

açık alanda esen hafif rüzgarda hafifçe sallanıyordu.

Alistar sana baktığında, sürümüzdeki konumunda hiçbir şüphe yoktu. O bizim alfamız, liderimizdi. Tüm kaosun ortasında sakinliğini koruyor, etrafında her şey dönüp dururken sert ama rahat bir tavır sergiliyordu.

Telepatik olarak çeşitli liderlerine alfa emirlerini göndererek, kararan geceye ilerlemeleri için onları hazırladığını biliyordum. Şüphesiz, Magnus çoktan ayı ordusunu alıp güney sınırını devriye geziyordu.

Herkes silah toplamakla veya hayvan formlarına dönüşmekle meşguldü, kendi avımız için hazırlanıyorduk. Gilen grubumuzu yerleşkenin arkasına götürdü, orada bir grup şekil değiştiren savaşçı Alistar'ın komutası altında farklı keşif grupları hazırlıyordu. Gilen'in yürüyüşünde bir farklılık olduğunu fark etmeden edemedim. Omuzları geriye çekilmişti ve altın rengi gözlerindeki parıltı odaklanmış ve hesaplayıcıydı. Alfa rolünü üstlenmeye başlamıştı ve yanından geçtiğimiz herkes de bunu fark etmiş gibiydi.

"Silahlanın." Gilen'in derin sesi üçümüzü masaya yönlendirdi. Sesi güçle titriyordu, diğerleri istese bile itaatsizlik etmek zordu. "Dönüşemeyenler, savaş kıyafetlerinizin sağlam olduğundan ve yeterli silahınız olduğundan emin olun."

Rhea ve ben kahverengi deri giysilerimizin kayışlarını hızla kontrol ettik, yerlerinde olduklarından emin olduk ve kendimize birer yay ve ok kılıfı taktık. Ben uyluklarıma ikiz hançerler bağlarken, Rhea kalçasından sarkan kısa, kavisli bir kılıç seçti. Shaw, sırtına uzun ikiz bıçaklar ekledi, zaten vücudunun çeşitli yerlerine gizlenmiş bir dizi hançer taşıyordu. Bir keresinde hazırlıksız ve silahsız yakalandığı için, bir daha asla böyle bir şey yapmayacağına yemin etmişti.

"Bunları ok kılıflarına koyun," dedi Gilen, Rhea ve bana farklı ok setleri verirken. "Ve bu gece, gruptan uzaklaşmayın." Son cümleinin özellikle bana yönelik olduğunu biliyordum. O her zaman kurallara uyan biriydi. Asla

ve her zaman benim hatalarımı veya yanlış yaptıklarımı ilk fark eden kişi olurdu.

"Peki, ya bir şey görürsem?" diye sormadan edemedim.

Gilen gözlerini kısarak bana baktı, soruma duyduğu rahatsızlık artık apaçık ortadaydı. "O zaman bana rapor ver, birlikte araştırırız." Gilen dönüp kılıç kemerini sıktı, sonra kulağıma eğilip fısıldadı: "Babam orada tam olarak ne olduğunu söylemiyor, ama içimden bir ses bunun avcılardan daha fazlası olduğunu söylüyor. Lütfen, benim için, Sky... Kimse yanında olmadan bir tehditle başa çıkmaya çalışma. Belirlediğim kurallara uy ve tek başına yola çıkma."

Onun yalvarışı göğsümün ortasına sert ve hızlı bir darbe indirdi. Bakışlarımı yumuşattım ve isteğine boyun eğdim. İçimdeki hayvanın kıpırdadığını hissettim, daha fazla mücadele etmeden geri adım attığımdan hoşnut değildi. Onun etkisini bir kenara ittim, bu durumda kavga çıkarmamanın daha iyi olacağını biliyordum.

"Peki," diye hoşnutsuzlukla homurdandım.

"Tamam mı? Tek alabileceğim şey bu mu?" Gilen kaşlarını çatı ve kollarını göğsünün önünde kavuşturdu.

"Şu anda sana verebileceğim en iyi cevap bu, Gilen," diye homurdandım ve yeni okları ok kılıfına doldurdum.

Evimizi korumak öncelikli görevimizdi, ama onunla benim aramızdaki konu söz konusu olduğunda hala kafam karıştı ve biraz da sinirliydim. Konuşmamız gerekiyordu, ya da en azından ben bağırman gerekiyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Gilen, cesaretini toplayıp bir adım daha yaklaştı. Göğsü koluma değdi, yakınlığı boynumun dibinde tüylerimi diken diken etti.

"Bu tür bir konuşma için ne zaman ne de yer uygun." Bahçede toplanan şekil değiştirenlere işaret ettim. Gilen başını yana eğdi, dudaklarını büzdü ve sonra birdenbire kolumu sıkıca tuttu.

"Hey!" diye bağırdım ve onu iterek geri çekildim.

"Dur," diye hırladı ve beni yakındaki söğüt ağaçlarına doğru sürükledi. "Benimle gel Skylar... Lütfen?"

Dişlerimi sıktım ama isteksizce onun ricasına boyun eğdim ve kolumdaki tutuşunu gevşetince onu takip ettim. Arkama dönüp

Rhea'ya baktım, o da kollarını havaya kaldırmış, sessizce "*Ne halt ediyorsun sen?*" diye soruyordu.

Geriye doğru işaret ettim, "*Hiçbir fikrim yok,*" dedim, Gilen'in fark edeceğini bildiğim melodramatik bir iç çekiş ve göz devirmeyle ekledim.

Gilen beni, eğitim alanının kuzey tarafındaki dereyi çevreleyen söğüt ağaçlarının arasına götürdü. Değişkenlerin gruplarının etrafında dolaşarak, bizi alfanın ana konutu olan evini çevreleyen batı hemlock ağaçlarının yoğun olduğu bölgeye götürdü. Bu yolu avucunun içi gibi biliyordu çünkü burası bizim gizli sığınağımızdı.

Çocukken, bu ormanda sonsuz saklambaç oyunları oynardık. Talon, Rhea ve Shaw da bize katılırdı, ama Gilen ve ben bir şekilde her zaman kazanmayı başarırdık. Burası birbirimize sırlarımızı anlattığımız, en büyük arzularımızı fısıldadığımız ve en karanlık korkularımızı paylaştığımız yerdı. Ona hayvanımı asla hissedemeyeceğimden korktuğumu söyledim, o da kaderinin omuzlarına yüklediği alfa olmak için yeterince güçlü olmama endişesini paylaştı.

Büyüdüğümüzde, Gilen bana küçük bir kayanın yüzeyine cesaret edip yaptığı ilk resmini burada gösterdi. Her zaman çevresindeki dünyanın güzelliğini yeniden yaratmaya tutkuyla bağlıydı ve yıllar içinde, alfa'nın oğlu olarak görevleri ve yoğun savaş eğitimi arasında, bu konuda oldukça iyi hale gelmişti. Alistar, Gilen'in, malikanenin koridorunda geçmiş liderlerimizle birlikte asılı olan alfa duvar resmine kendi portresini çizmesine bile izin verdi.

Söğüt ağaçları, birbirimizle özel olarak konuşabilmemiz ve bizi çağıranları duyabilmemiz için yeterli bir mesafe sağlıyordu. Yapraklı dalların kalın örtüsünün altına girince, kollarımı meydan okurcasına kavuşturdum ve Gilen'in konuşmaya başlamasını bekledim. Sırtımı söğüt ağacının gövdesine yasladım ve sabırsızlıkla, topraktan dışarı çıkan yabani, aşırı büyümüş kök sistemine ayağımla vurmaya başladım. Açıklama yapması gereken kişi Gilen'di ve bana bazı cevaplar vermeye başlayana kadar ona bir milim bile taviz vermeyecektim.

"Biliyorsun, değil mi?" Derin bir nefes alıp ayaklarına bakarken, dağınık saçları yüzünün önüne düştü. Elini uzattı.

Sinirlenerek elini kaldırdı ve saçlarını yumrukladı, kollarındaki kasları gererek saçlarını sıkıca kavradı. Gergindi. Onu daha önce hiç bu kadar tedirgin ve huzursuz görmemiştim. Onu teselli etme içgüdümü bastırmaya çalıştım... kafasının içinde neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum.

"Bence *bize* bir açıklama yapman gerekiyor," dedim olabildiğince sert bir sesle.

Benden uzaklaştı ve açık gece havasına doğru homurdandı. "Böyle olmaz, Sky. Şu anda *bu* konuşmayı yapmak istemiyorum ..."

"Affedersiniz?" Onun benden uzaklaşmasına izin vermeyecektim, bu yüzden cesurca kaçış yolunu kapattım. Çelişkili olması umurumda değildi. Gerekirse cevabı ondan zorla alacaktım. "Neler oluyor, Gilen? Bugün sahilde beni kokunla işaretledin ve bir şekilde benim kokumu ezberledin mi?"

"Kontrolüm dışında oldu," diye karşılık verdi, öncekinden daha da gergin görünüyordu. "Hayvanımdı!"

"Ne?" diye bağırdım, karanlık kaşlarımı çatarak, sözlerime zehirli bir öfke katarak.

Gilen zorlukla yutkundu, konuşurken kekeledi. "Kontrolümü kaybediyorum ve ne olduğunu bilmiyorum." Bu beni şaşırttı. Gilen her zaman kendinden emin olan, ikimiz arasında en mantıklı olanıydı. Kim ya da ne olduğunu asla sorgulamadı.

Elini uzattı ve parmaklarıyla yanağımı okşadı. Şaşkınlıkla bir adım geriye sendeledim, ama o da benim hareketlerime mükemmel bir şekilde karşılık verdi. Ona bakarken, Gilen'in bakışlarında kazınmış olan açıklığa kapılmaktan kendimi alamadım.

"Yarın dönüşeceğim," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" O komik bir kahkaha atarken ben kaşlarımı kaldırdım. Hayvanının gücünün vahşi rüzgar gibi titreştiğini hissedebiliyordum. Serbest kalmak için yalvarıyordu. İnsan formunu terk edip ruhunun diğer yarısını kucaklamak için cildinin kaşındığını biliyordum. Tüm dönüşenler için durum böyleydi.

"Peki tüm bunlar ne anlama geliyor, Gilen? Daha önce bana hiç bu kadar ilgi göstermedin. Neden şimdi?"

"Sana bir cevap veremem, Sky. Dediğim gibi, *seninle* ilgili konularda kontrolümü kaybediyorum. Hayvanım, şey..." Bir an durakladıktan sonra tekrar konuşmaya başladı, duymak için can attığım gerçeği söylemek için mücadele ediyordu.

"Ee?"

"Şu anda sana bir cevap veremem," dedi ve karanlıkta bile, gözlerini sıkıca kapatıp kendisiyle mücadele ederken kaşlarındaki kırıxıklıkları, omuzlarındaki gerginliği görebiliyordum.

Yan tarafa döndüm ve aramızda çok ihtiyaç duyduğumuz bir mesafe yarattım. O bana bu kadar yakinken nefes almak zordu, düzgün düşünmek ise imkansızdı. Hayvani ruhumun derinliklerinden cesaret toplayarak, duymam gereken şeyi cesurca itiraf ettim.

"Vardiyandan önce bana söylemelisin, Gilen," dedim. "Benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini bilmem gerekiyor."

Dünyamın değiştiği o anı çok net hatırlıyorum. Gilen'e olan hislerimin arkadaşlıktan öteye geçtiğini fark ettim. Sabah uyandığımda, ilk kez hayvanımın varlığını göğsümün içinde hissettim. Bu haberi ilk olarak Gilen'e vermek için olabildiğince hızlı koştum. Onu antrenman sahasında babasıyla dövüşürken bulduğumda, onu izlerken yüzüm kızarmadan edemedim. O andan itibaren, o odaya girdiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı ve basit bir gülümsemesi ya da kahkahası bile nefesimi kesiyordu. O benim için bir arkadaştan daha fazlasıydı.

Zihnime bir karıncalanma hissi yayıldı ve dikkatim Gilen'den kafamın içindeki gürleyen sese kaydı. *Harekete geçin ve bölgelerinizi koruyun.* Alistar'dı. Sürüsüne emir vermişti, bu sadece bir alfa'nın kontrol edebileceği eşsiz bir yetenektir.

"Siktir. Böyle yapmak istememiştim. Daha fazla zamana ihtiyacım vardı!" Gilen, öfkesini boşaltmak için dönerek, ağacın gövdesine yumruk attı. Yumruğunun açtığı çukurdan kabuk parçalandı, ama ben sadece sinirlenerek gözlerimi devirdim, onun ani şiddet patlamasına aldırış etmedim.

Dönüşümcüler tahammül sınırlarımızı aştığında, içimizdeki hayvanlar kontrolü ele geçirir ve bu da bazen ani patlamalara neden olur. Benim

onlardan suçluydu ve Gilen de bir istisna değildi. "Gilen... Bak, ben..."

Ben başka bir şey söyleyemeden, Gilen aramızdaki mesafeyi kapattı, boynumun altından tuttu ve dudaklarımı kendininkine çekti. Vücudumuzun çarpışmasının verdiği his yoğundu, her şeyi tüketiciydi ve hayal ettiğim her şeydi. Dudaklarının kokusu ve tadı o kadar tatlıydı ki, onu her santimini yutmak istedim.

Romantizm konusunda tamamen acemi değildim, ama hala bekaretimi koruyordum, ama bu, bu öpücük farklıydı.

Arzu, sıvı ateş gibi içimi kapladı ve vücudum, onun beni hakimiyetine alan tutuşuna içgüdüsel olarak tepki verdi. Etrafımızdaki kokuda hafif bir değişiklik hissettim ve bunun ne olduğunu çok iyi biliyordum. Gilen'in uyarılmasının kokusu baştan çıkarıcıydı ve içimdeki yükselen sıcaklığı daha da artırdı. Gilen beni pervasızca öperken midem kıvrıldı ve ters takla attı.

Dudaklarım açıldı ve dilini ağzımın içine davet ederken, ellerim onun güçlü kollarını sardı ve onu sahiplenircesine kendime yaklaştırdı. Bir eliyle boynumun tabanını sıkıca kavrarken, diğer eli kıvrımlarımdan aşağı inerek popomu avuçladı. O popomu sıktı ve ben de karşılık olarak kalçalarımı öne doğru ittim, sertleşen penisine sürtündüm. Dilimi Gilen'in dudaklarının arasına sokup ağzını daha fazla keşfetmek için yumuşak bir inilti kaçtı. Heykel gibi vücudu benimkine bastırılırken, onun lezzetli fiziğini oluşturan her bir kasını hissedebiliyordum.

Hemen çıkın dedim! Alfa'nın emri zihnimizde yüksek ve net bir şekilde yankılandı. Bu, kesinlikle en kötü zamanlamaydı. Benim şansım, öyle görünüyordu.

Kalbim hızla atıyor, nefesim hızlı ve düzensizdi, içimde zonklayan kıvılcım alev alev yanıyordu. Gilen'in nefesi düzensiz ve kontrolsüzdü. Alfa komutunun çekimine karşı koymaya çalıştığını hissedebiliyordum, ama itaatsizlik etmeye cesaret edemiyordu. Bu kadar tereddüt etmesi bile onun için şaşırtıcıydı. İsteksizce öpücüğünden uzaklaştım, dudaklarımız sadece ince bir nefes tabakasıyla ayrılmıştı.

Sanki bu dünyada onu ayakta tutan tek şey benmişim gibi bana sarıldı. "Ben... Bizim..."

. Babasının emrini reddetmek ona fiziksel olarak acı veriyordu.

"Sonra," diye fısıldadım. "Sonra daha fazla sorum olacak."

Dişlerini sıkarak hafifçe güldü. Ağırılığımı kaydardım ve elini tutup onu diğerlerinin yanına götürdüm. Gilen gibi titremezdim ya da sallanmazdım. Alfa'mızın emrini duymuştum ama ona uymak zorunda değildim. Bunu insan tarafımın bana verdiği bir başka güzel hediye olarak gördüm. *Teşekkürler anne.*

Diğerlerine yeniden katıldığımda, Rhea'ya yorgun bir bakış attım ve ikimiz birlikte sürümüzün bölgesinin güneyini keşfe çıktık. Şişmiş dudaklarıma dokunmamak için bilinçli bir çaba gösterdim. Yanaklarımın kızardığını saklayamayacağımı biliyordum, ama herkes bunun tartışma ya da serin akşam havasından kaynaklandığını düşünebilirdi. Kimse inanmazdı. Hala şoktaydım ve az önce olanların gerçekliğini sorguluyordum. Şişmiş dudaklarımın ve kızarmış yanaklarımın Gilen'in tutkulu öpücüğünden kaynaklandığını anlamak zordu. Alfa'mızın varisi.

"Şimdi değil. Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum," diye Rhea'ya fısıldadım ve o da yakında her ayrıntıyı anlatacağım gerçeğiyle yetinerek başını salladı.

Nefesimi düzenledim, sol elimle yayımı sıkıca tuttum ve devriye gezisi için ormana doğru koşmaya başladım. Neredeyse dolunay olan ay, berrak gece gökyüzünde yüksekte asılı duruyordu ve ormanın derinliklerini mükemmel bir şekilde görebilmemizi sağlıyordu. Değişkenler doğal olarak olağanüstü bir görme yeteneğine sahiptiler. Gecenin karanlığında bile, ormanın her ayrıntısını öğle vakti gibi görebiliyorduk.

Gilen ve Shaw önde, Talon kurt formunda hemen arkalarında, Rhea ve ben ise arkada yer alıyorduk. Talon kurt formundayken, sürünün diğer üyeleriyle iletişim kurabilirdi, bu da keşif ekibimize bölgenin bir bölümünü kendi başımıza araştırma özgürlüğü veriyordu.

Buluşma noktasına vardığımızda, Gilen bizi avcılarının izini aramak için farklı yönlerle gönderdi. Ben kendi bölgame gitmek için harekete geçmeden önce, Gilen uzanıp elimi tuttu. Onun dokunuşuyla donakaldım, ilk başta hiçbir şey söylemedim, o da öyle.

"Unutma, bir şey görürsen, birimize haber ver. En iyi okçularımızdan biri olman umurumda değil... Hiçbir şeye tek başına karışma, Skylar."

"Anladım." Yumuşak bir gülümsemeyle elini sıktım ve bana gözetlemem için verdiği çayırlara doğru koştum.

Çimenli alanın kenarındaki yeşil ladin ağaçları kahverengiye dönmüş ve tüm yaşam belirtilerinden yoksun kalmıştı. Bir zamanlar parlak, renkli ve hayat dolu olan huş ağaçları, artık eskiden olduğu gibi capcanlı olduklarını fısıldıyordu. Orman güçlüydü, ama solgunluk daha güçlüydü. Bu çayırın özü, canlılık dolu parlak bir yuvadan, eski halinin sadece bir gölgesine dönüşmüştü.

Nedenini bilmiyorduk, ama şekil değiştirenler olarak çevremizdeki doğadaki değişimi hissedebiliyorduk. Açık çim alanı gözden geçirdikten sonra, aşağıda gecenin ilerleyişini izlerken varlığımı gizleyecek mükemmel bir ağaç buldum. Yayımı göğsüme bağladım ve iğnelerle kaplı kalın dallarla hala korunan alt dallara tırmandım. Mükemmel bir kamufleajdı. Rüzgar bile gizlice girip bana dokunamıyordu, bu yüzden geriye yaslandım ve ne olacağını görmek için bekledim.

Ve bekledim...

Gece ilerledikçe, kendimi saklandığım ağaçtaki rahat koltuğumda uyuklarken buldum. Dürüst olmak gerekirse, berbat bir izciydim. Hareketsiz oturmak benim güçlü yanımdı değil ve uzun süre aynı yerde kalmakta zorlanıyordum. Bu sevimli özelliğimi, şekil değiştiren tarafıma yükledim. Hayvanımın hiçbir tür kafese uygun olmadığı açıktı ve bu da benim sürekli kıpır kıpır olmamla sonuçlanıyordu. En azından, kendime böyle söylüyordum.

Çıt.

Solumdan birinin yaklaştığını duyunca kulaklarım seğirdi. Donakaldım, yaratığın ya da kişinin parlayan ay ışığında kendini göstermesini bekledim. Sadece sessizlik vardı. Sesin geldiği yere bakmaya devam ettim. Çayırılığa giren kişi çok sessizdi ve önceki çıt sesi kasıtlı değildi. Havada hiçbir ses ya da koku algılayamadım. İlk sesin ipucunu yakalamamış olsaydım, orada birinin olduğunu fark edemezdin.

Yavaşça, çayırın kenarındaki ağaçların arasında bir silüet belirdi. Yabancı'nın kimliği ağır, koyu renkli bir pelerinle gizlenmişti, ama şekil değiştiren gözlerimle gölgede kalan yüz hatlarını seçebiliyordum.

Bu kesinlikle bir erkekti. Büyük bir el, omzuna dayadığı uzun gümüş kılıcın kabzasına sıkıca tutunmuşken, diğer eli ise çok rahat bir şekilde yan tarafında sallanıyordu. Açıklığın kenarında durdu ve tüm boyunu dikleştirdi. Çevresindeki ağaçları gözlemleyerek, onun benim neredeyse 1,80 metrelik boyumu aştığını ve güçlü, geniş omuzlarıyla vücudunu doldurduğunu tahmin edebildim. Siyah pelerinden görünen kaslı koluna bakarak, bu erkeğin elindeki kılıcı kullanma konusunda deneyimli olduğunu düşündüm.

Lütfen, benim için... tek başına maceraya atılma ve kimse seninle gelmeden bir tehdidi ortadan kaldırmaya çalışma. Gilen'in sözleri vicdanımı sızlattı ve beni daha fazla araştırma yapmaktan vazgeçirmeye çalıştı, ama ben burada öylece oturamazdım.

Üzgünüm, Gilen.

Çömelmiş bir pozisyona geçtim ve sessizce yayımı hazırladım. Ok kılıfımdan bir ok çıkardım, parmaklarım okun tüylerini nazikçe kavradı.

Erkek sessizce ağaçların arasından çıktı, çenesini gökyüzüne doğru kaldırdı ve keskin çene hattı boyunca düzgün kesilmiş siyah sakalını ortaya çıkardı. Bir esinti onun etrafında dans etti, pelerininin altından dolaşarak kokusunu doğrudan saklandığım yere taşıdı. Bu erkeğin garip, yabancı kokusuna burnumu kırıştırdım. Taze, yaprak dökmeyen çam ağacı kokusu, karla kaplı dağları hatırlatan bir donla birleşmişti. Hayvan içimde kıvrıldı, güçle titreyerek damarlarımdan ateşli iğneler fırlattı.

Bu farklıydı.

Yabancı, kılıcını sırtına kınlayarak hareket etti, sonra başlığını çekip yüzünü kapattı. Onun bizim türümüzden olmadığını biliyordum. Bir şekil değiştiren gibi hareket etmiyordu ve tanıdık bir güç yaymıyordu. Bunun bir avcı olduğuna hiç şüphem yoktu ve ilk hamleyi ben yapmaya kararlıydim.

Sessizce yayımı gerip, uzun ve sabit bir nefes alarak nişan almaya hazırlandım. Hızlı bir hareketle, ben...

Ağaçtan atlayarak yere dengeli bir şekilde indim ve hedefimi belirledim. Erkek beni duydu ve örtülü yüzünü bana doğru çevirdi. Okum gece karanlığında avcının kalbine doğru uçarken nefesimi bıraktım.

Gümüş bir parıltı çaktı ve okum hedefimin arkasındaki ağaçlara saplandı.

"Ne?" diye kekeledim, başımı sola, sağa ve tekrar sola çevirdim. Çayırdaki gördüğüm avcıyı arıyordum. "Nereye gitti bu adam?" diye küfrederken başka bir ok aldım ve dikkatlice ağacın etrafında dolaştım. Arkamda hiçbir şeyin beni şaşırtmaması için gövdeyi arkamda tuttum. Öylece *ortadan kaybolmuş* olamazdı. Bu imkansızdı.

Korkmuş olabilirdim, ama paniğe kapılamazdım.

Hayır, paniğe kapılmak kesinlikle ölümümle sonuçlanacaktı ve ben bu varlıkların avı olmayı reddediyordum. Kulaklarım ve diğer duyularımı, gözlerimin henüz göremediği şeyleri algılamaya odakladım. Ormanda doğal olmayan bir sessizlik çöktü ve dinleyen herkese burada bir şeylerin olduğunu haber verdi. Kalp atışlarım yavaşladı. Ritim nefesime uyuyordu — beklerken sakin ve düzenliydi. Hayvan içgüdülerimi çağırdım ve çevremdeki dünyayı keskin bir farkındalıkla algılamaya başladım. Burada avcı bendim, av değil.

Başka bir ok takarken, okun parmaklarımdaki hissiyatındaki farkı fark ettim ve bunun Gilen'in bu akşam erken saatlerde ok kılıfına koyduğu yeni oklarından biri olduğunu anladım.

Rüzgârın yönünün değişmesi dikkatimi sağ tarafa çekti ve dönerek yayımla kör bir atış yaptım. Geceyi yaran sağlam bir gürültü ve kükreyen bir küfür, nişanımın isabetli olduğunu gösterdi. Orman zemini boyunca hışırtı sesleri yankılandı, ardından acı dolu inlemeler ve homurtular geldi, bu da beni avıma yönlendirdi. Çalıların üzerinden atlayarak, sol omzuna, kalbinin birkaç santim yukarısına okum saplanmış, yerde yatan pelerinli erkeği buldum.

"Bizim topraklarımızda ne yapıyorsun?" diye homurdandım ve bir ok daha yerleştirdim. "Senin gibiler burada hoş karşılanmaz."

Erk ek, kanla lekelenmiş toprağın üzerinde iki büküm olmuştu. Bana dönmek için vücudunu çevirirken homurdandı

ulaşamadığı okun başını kavramaya çalışıyordu. "*Demir mi?*" Sesi derindi ve içten gelen bir çığlık

içsel bir ıstırap doluydu. Yanına yığıldığında, hızlı, düzensiz, sendeleyen nefes alıp verişini ve gevşek vücudunun altında biriken kanı fark ettim.

Hızla başka bir ok daha çektim ve onun önüne yaklaştım. "Bir tane daha eklemek ister misin? İlk seferinde hedefi ıskaladım. Ve... İnan bana, bu her zaman olmaz. Seni dengesiz bırakmak yazık olur. Seni dengelememi ister misin?"

Göğsünün derinliklerinden gelen derin, gürleyen bir ses yankılandı ve onu titretmeye başladı. Yemin edebilirim ki *gülüyordu*. Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum ama öğrenmek için beklemeye niyetim yoktu. Son bir adım attım ve okumun ucuyla başlığını geriye doğru çekerek kimliğini ortaya çıkardım.

Ay ışığında, tanrılar bile kıskanacak bir yüz belirlediğinde, ağzım açık kaldı. Yüksek elmacık kemikleri ve kusursuz bir cilt ile çerçevelenmiş, koyu siyah kaşlarının altında gözleri sıkıca kapalıydı. Koyu renkli, düzgün kesilmiş sakal ve bıyığı, güçlü, köşeli çene hattını takip ediyordu ve sıkıca birbirine bastırılmış, şehvetli, şehvet dolu dudakları ereveliyordu. Gümüş rengi, siyah çizgili omuz uzunluğundaki saçları yarısı arkaya bağlanmıştı ve yüzünün zarif, yakışıklı hatlarını ve sivri kulaklarını ortaya çıkarmıştı.

Sivri... kulaklar.

İnanamama ve şokla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Bu erkeğin ne olduğu konusunda hiçbir şüphe yoktu.

Yüksek. Fae.

Bu bir Yüksek Fae'ydi!

Erkek inleyerek geriye düştü, nefes alışı dzensizleşip rengi solmaya başlayınca sırt üstü yere yığıldı.

"*Demir...*" erkek bir kez daha boğuk bir sesle konuştu.

"Siktir!" diye bağırdım, az önce yaptığım şeyin ciddiyetini aniden fark ederek.

Demir uçlu bir okla bir Yüksek Fae'yi vurmuştum. Demir, büyüyü geri püskürtüyor ve hızlı iyileşme dahil olmak üzere büyülü olarak güçlendirilmiş yeteneklerimizi engelliyordu. Ona attığım ok, kalbinin hemen üstünde, sol omzundan içeri girmişti.

"Tanrılar aşkına! Hayır... hayır... hayır." Artık resmen paniklemişim. Hayvan içimde kıpırdanmaya başladı, varlığı ve gücüyle beni doldurarak duygularımı kontrol altına almamı ve odaklanmamı sağladı. "Ölme!" diye bağırdım ona, gücüm uzuvlarımda atıyor ve sözlerime akıyordu.

Hemen yayımı yere bıraktım ve dizlerimi kalçalarının iki yanına yerleştirerek gövdesinin üzerine çöktüm. Vücudumun altındaki zayıf, sağlam kas kütlesi gerildi ama hareket etmedi. Sol parmaklarımla okun sapını hızla kavradım ve sağ elimle sırtından dışarı çıkan ok ucuna uzandım. Okun ucunu temiz bir şekilde koparabilirsem, tek bir hızlı hareketle okun tamamını çıkarabilirdim. Dizlerimin üzerine kalkarak öne eğildim ve bir elimle oku çekip, diğer elimle derisini delmeye çalıştım.

Düşündüğümden daha hızlı bir şekilde, High Fae erkek ağzını açtı, başını yana çevirdi ve bileğimin hemen altındaki kolumu *sertçe* ısırıldı.

"Siktir!" diye bağırdım, içgüdüsel olarak karşılık verip burnuna o kadar sert bir dirsek attım ki, geriye doğru yere düştü. "Bu çok derin! Yaradan lanet olası kemiğimi görebiliyorum!" Kan kolumdan aşağı damlıyordu, ama neyse ki, şekil değiştirenlerin iyileştirme gücü çoktan devreye girmeye başlamıştı. Başarılı bir şekilde dönüşüm geçiren yetişkinlerle kıyaslanamazdı, ama hiç yoktan iyiydi. Deri giysimin altına sıkışmış gömleğimin alt kısmını yırttım ve bileğime sardım. "Siz Yüksek Fae'lerin dişleri lanet olası dişler mi yoksa başka bir şey mi?" diye alay ettim, geçici bandajımı bağlarken. "Sizin türünüz için ön sevişmenin ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum."

Gözleri kapalı kalmıştı, ama derin bir gürültü bir kez daha göğsünde yankılandı. Bunun kesinlikle bir kahkaha olduğunu anlayarak, bacaklarımı gövdesine sıkıca doladım ve fikrimi belirtmeye çalıştım.

"Komik değil," diye homurdandım, ama bu onu daha da cesaretlendirmiş gibi görünüyordu.

Vücudumu geriye doğru çekerek, ağırlığımı kalçalarına kaydırdım ve dikkatini çekmeye çalıştım. Onun seğirdiğini ve kaskatı kesildiğini hissettim, bu yüzden işe yaradığını anladım. Dinliyordu. Ve artık tüm dikkatini çekmişim.

"Bak... Seni bu okla vurup öldürmeye çalıştığımı biliyorum, ama bu bir hataydı. Benim hatam. Aslında tehditleri kendi başıma araştırmamam söylenmişti, ama şansına bak ki, işte buradayız. Dürüst olmak gerekirse, sadece bu karışıklığı düzeltmeye çalışıyorum." Yırtık göğsüne ve omzuna işaret ederek yumuşak bir sesle konuştum.

Sivri kulakları sesimin tonuyla seğırdi ve ilk kez gözlerini açıp bana baktı.

Dağ geçidindeki şiddetli fırtına bulutlarını andıran, hayranlık uyandıran gri bakışları ruhumun derinliklerine işledi. Uzak ve karanlık, ama yine de... garip bir şekilde, soğuktan başka her şeydi. Hayvanım göğsümde dans ederken, gözlerindeki gücün dalgalanmasına eşlik eden bir sıcaklık dalgası içimi kapladı.

Fırtınalı bakışlarında, öfke ve şiddetle birlikte derin bir hüznün yankılanıyordu. Ancak korkmuyordum. Tam tersine. Bakışlarının yoğunluğu beni içine çekti, bana çekici bir davet ve onun dünyasına dalıp bir daha çıkmak istememe arzusu verdi. Gözleri benimkilerden ayrılmayı reddederken saniyeler saatler gibi geldi.

Gözlerimi kırıp kendime geldim, nerede olduğumu ve ne yapmam gerektiğini hatırladım.

"Bir daha ısıırırsan, gözünü morartırım. Anladın mı?" Bunu bir tehdit olarak söylemedim, daha çok bir söz olarak. Eğer bana yine o keskin köpek dişlerini kullanacaksa, ona yardım etmem mümkün değildi. Onun bakışlarına, kendi ateşli kehribar rengi bakışlarımla karşılık vererek, boyun eğmeyi ya da geri adım atmayı reddettim.

"Peki, sana yardım etmeme izin verecek misin, vermeyecek misin?"

Kaşlarını çattı ve vücudunun titremeye başladığını hissettim. Olamaz. Vücudundaki demir, vücudunu zaten kapatmaya başlamıştı. Çok mu geç kalmıştım?

"Fazla vaktin yok," diye fısıldadım, sesimdeki saldırganlığı gizlemeye çalışarak. "Temiz bir atış yaptım. Demir, kalbin çok yakınında, daha fazla orada kalamaz. Onu çıkarmazsam öleceksin." Bir an için tamamen hareketsiz kaldı. Parlak gözleri seçeneklerini hesaplıyor, yardım teklifimi kabul edip etmemeyi hâlâ tartışıyordu.

İnatçı erkek.

"Lütfen," diye yumuşak bir sesle rica ettim.

Gözleri yarasına kaydı, sonra tekrar bana döndü. Tek kelime etmedi ama bana kararlı bir şekilde başını salladı.

"Tamam, o zaman... başlıyoruz. Tüm gücünü topla. Bu çok zor olacak."

Kanayan kolumu bir kez daha sırtının arkasına uzattım ve Yüksek Fae gözlerini kapattı, kendini hazırlamak için derin bir nefes aldı. Vücudunun altımda titrediğini hissettim ve ellerinin sıkıca yumruklandığını gördüm.

Hızlı olmam gerektiğini biliyordum. Okun başını kopardım ve diğer elimle okun sapını kavrayarak avucumu göğsüne dayadım.

"Ve şimdi kolay ama ne yazık ki daha acı verici olan kısım." Ayak parmaklarımı yere sabitleyip dizlerimi gövdesine sıkıca sararak, okunu hızla etinden çıkardım. Ben öne doğru hamle yaparken, o dudaklarından küçük bir inilti kaçırdı ve kanamayı yavaşlatmak için elini açık yarasına bastırdı.

"İşte... Tamam... Whoo!" Bir el kahverengi deri ceketimin ensesini yakaladı ve ben erkek High Fae'nin sırtından geriye doğru fırlatılarak yere düştüm. Başka bir pelerinli figürden bir hırıltı duyuldu ve ben bir kelime bile söyleyemeden, uzun, kavisli bir bıçak belirdi ve doğrudan boğazıma doğrultuldu.

Bu kesinlikle iyiye işaret değildi.

"Spitfire'ı rahat bırak," yaralı High Fae homurdandı ve zorlanarak ama bir şekilde oturmayı başardı.

Siktir. Bilincinin açık olduğuna inanamıyordum, kendi başına oturmayı başardığına ise hiç inanamıyordum.

Küçük grubumuza yeni katılan üye, kavisli kılıcını kınına sokarken başlığını geri attı ve yaralı arkadaşının yanına koştu.

Tanrım! Bir başka High Fae! İkisine de şok ve hayranlıkla baktım.

Bu yeni erkek, okumla vurduğum adama göre daha ince yapıydı. Saçları daha kısaydı ama bir tarafı daha uzundu ve başının üstüne katlanmıştı, koyu kahverengi gözleriyle birlikte derin, saf gümüş rengindeydi. Bakışlarım ikisi arasında gidip geldi ve benzerlikler çok barizdi.

görmezden gelmek. Burun ve çene hatları aynıydı, gümüş rengi olanın yüzü tıraşlı olmasına rağmen. Gözlerinin şekli bile renk farkına rağmen aynıydı. Bu ikisinin bir şekilde akraba olduklarına hayatım üzerine bahse girerim.

Düşünmeye vakit bulamadan, büyük, gece yarısı siyahı bir kurt, şeytan kulübesi çalılıklarından atlayarak, iki Yüksek Fae erkeği ile benim aramda koruyucu bir şekilde yerini aldı. Talon. O soluk mavi gözlerle eşleşen o uyuz kürkü her yerde tanırdım.

Bir saniye sonra, Gilen de kılıcını çekerek dalları parçalayarak ortaya çıktı.

Gümüş saçlı olan, diğerinin yarasını titizlikle incelerken, iki Yüksek Fae üçümüzü görmezden geliyor gibiydi. Onların etkileşimlerini ve tek kelime etmeden birbirlerini nasıl anladıklarını dikkatle izledim. Bu, birlikte geçirdikleri zamanla gelişen, ömürler boyunca süren uzun süreli bir bağın oluşturduğu bir özellikti.

Birbirlerine fısıldamaya başladılar ve ardından en şok edici ve beklenmedik şey oldu. Gümüş saçlı erkek, kontrolsüz bir kahkaha patlamasıyla neredeyse yere düşecekti.

Ben de kendimi tutamayıp kıkırdamaya başladım, ama Gilen omzunun üzerinden bana bir bakış attı ve ben de hemen ağzımı kapatıp kendimi toparlamak zorunda kaldım.

"Ciddi olamazsın!" Gümüş saçlı Yüksek Fae, dizine vurarak haykırdı. Koyu saçlı erkek, ormana bakarken sert bir ifadeyle yüzünü buruşturdu. "Yani bana... şuradaki kadın şekil değiştiren, kalbine demir okla vurmaya başardı mı diyorsun? İç Krallığın Gümüş Gölgesi neredeyse öldürülüyordu... *istemedi* mi?" Vücudu titredi ve kahkahadan ikiye katlandı.

Bu Yüksek Fae'lerin ne tür bir çarpık mizah anlayışı vardı? Ben ölümcül durumlarda eğlence bulamazdım, ama nedense bu onlara komik geliyordu?

Gilen ve Talon, yüzlerinde benzer bir şaşkınlık ifadesiyle doğruldular. Ben, bir kez olsun, şaşkın değildim, ama akıllıca

ağzımı kapalı tutmaya karar verdim.

"Hayır. Olmaz," dedi gümüş fae, parmağını sallayarak. "Sen," diye Gilen'i işaret ederek seslendi, "onu köyüne geri götürmeme yardım et. Yüksek Fae kraliçesi zaten alfanızla görüşüyor ve yüksek prenslerinden birinin ormanınızda kazara saldırıya uğrayıp öldürüldüğü haberini duymaktan hoşlanmayacaktır." Koyu renkli gözleri benimkilere doğru kaydı. "Demir ok... akıllıca ama korkarım yeterli değil."

Yüksek prens mi? Gümüş Gölge mi? Yüksek Periler kraliçesi Solace'ın sürüsünün topraklarında mıydı? Bunların hepsi ne anlama geliyordu? Ok kılıfımdaki oklara baktım. Buna inanmak istemiyordum, ama Gilen görüldüğünden daha fazlasını biliyor gibiydi.

Gümüş Gölge olarak anılan yaralı erkek, arkadaşının yardımına karşı gereksiz yere direndi. Demir kanıyla karışmıştı ve onun gücü ve bariz inatçılığına rağmen yarasının iyileşmesinin zaman alacağını biliyordum — tipik erkek davranışı.

"Yardım edebilirim," dedim ve kendimle iki yeni gelen arasındaki mesafeyi aştım.

"Yeterince yardım ettin bence," dedi gümüş saçlı olan bana. Diğer High Fae erkek, hoşnutsuzluğunu küçük bir homurtuyla ifade etti, ama cevabını önemsemedi.

Şansımı denemeye karar vererek Talon'un yanından geçtim ve dört çift göz hemen bana kilitlendi. Karışık bir şaşkınlık ve rahatsızlık vardı - özellikle Gilen'de - ama Gümüş Gölge'de de bir merak ve ilgi vardı. Gilen'in yanından geçerken, o düşük, tehditkar bir homurtu çıkardı ve ilerlemem hızla durdu. Yaralanmamış kolumu zorla yakaladı ve beni arkasına itti.

"Hey!" diye itiraz ettim, ama Gilen dişlerini göstererek bana hırladı.

Onun karanlık, uğursuz bakışları beni tereddüt ettirdi, ama çok uzun sürmedi.

"*Hayatta olmaz,*" diye düşündüm ve titremeyen sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak dudağımı ısırdım.

Silver Shadow'un beni yakından izlerken gerginleştiğini görebiliyordum. Karşı koyarak Gilen'in bileğini yakaladım ve o

beni bıraktı. Onun elinden kurtulduktan sonra, Talon'un yanından geçip iki Yüksek Fae ile yüz yüze geldim.

"Spitfire mı?" Gümüş saçlı adam eğlenerek mırıldandı ve bana kibirli bir gülümseme attı, ben de zihnimde onu bir kenara ittim. "Ona oldukça uygun bir isim vermişsin."

Silver Shadow'dan daha önce duyduğum aynı derin kahkahanın çıktığına yemin edebilirim, ardından acı dolu bir yüz ifadesi ve yumruklarını sıkma çabası geldi.

"Hak ettin," diye alay ettim. "Bu kadar komik biri olduğumu bilmiyordum. Görünüşe göre bu gece seni ilk kez eğlendirmiyorum."

Koyu gri gözleri birden açıldı ve bana doğru baktı, etrafımızdaki dünya kararan gecenin içinde kayboldu. "Sen. Bana saldırdın!" diye bağırdı; derin, büyüleyici sesi dikkatimi başka bir şeye odaklamamı zorlaştırdı. "Ve bir şekilde..." Dişlerini sıkarak, bir anlık acıyı bastırmaya çalıştı. "Bir şekilde... *beni* alay edecek cesaret ve cüretkarlığı nereden buluyorsun? Daha azı için başkalarını öldürdüm."

"Bak, birbirimizi tanımadığımızı biliyorum, ama soru sormak benim işimdir. Ve fark etmediysen, tehditlerden korkmuyorum. Ne de olsa ben bir şekil değiştiriciyim."

"Skylar," diye homurdandı Gilen. "Arkanıza geçin. Hemen."

Gilen'in emrindeki gücü hissedebiliyordum ve benzersiz yeteneklerimi ortaya çıkarmak yerine, isteksizce itaat ettim. Hâlâ kurt formunda olan Talon, başını bana doğru eğdi ve sessizce sordu: *Tanrılar adına, ne yapıyorsun sen?*

Dürüst olmak gerekirse, bilmiyordum. Kafamda çok fazla soru dolaşıyordu ve bir sonraki hamlemi doğru bir şekilde planlayamıyordum. Tamamen içgüdülerimle hareket ediyordum ve bu da maalesef beni belaya sokma eğilimindeydi. Burada, bizim topraklarımızda Yüksek Fae vardı. Onlar asla İç Krallık'tan dışarı çıkmazlardı. Onları görmek duyulmamış bir şeydi.

Gilen iki Yüksek Fae'ye doğru ilerledi ve yaralı erkeği taşımak için yardım teklif etmek üzere eğildi. Gümüş Gölge, kendi iradesi ya da inatçılığıyla direnmeye kararlı bir şekilde, teklifini aniden reddetti. Dik durduğunda, Gilen ve arkadaşından daha uzundu

ama gümüş saçlı erkek ağırlığını ayarlayıp yaralı arkadaşının ayaklarını hareket ettirmesine yardım edebildi. "Talon," diye emretti Gilen, "önce Skylar'ı eve götür. Sonra Shaw ve Rhea, diğerlerini köye geri götürün. Ben de Yüksek Fae erkeklerini alfa'nın evine götüreceğim. İşiniz bittiğinde orada buluşalım." Talon, alfa'sını sorgulayan biri değildi ve burnuyla beni ters yönde, eve doğru itti.

Hem kendim hem de hayvanımın büyük üzüntüsüne rağmen isteksizce itaat ettim. Yine de, omzumun üzerinden yaralı fae'ye bakmadan edemedim ve şaşırtıcı bir şekilde, onun zaten beni izlediğini fark ettim.

BÖLÜM BEŞ

Oturup beklemekten kesinlikle nefret ediyordum.

Talon beni eve götürürken, kararmış gece gökyüzünden yağmur aralıksız yağıyordu ve bu da Rhea ile ormanda olanlar hakkında konuşma fırsatımı elimden aldı. Kahverengi savaş kıyafetlerimi çıkarıp, dar pantolonumu ve tunikamı giydim ve oturma odasındaki parke zeminde huzursuzca bir ileri bir geri yürümeye başladım. Yağmur pencerelere aralıksız vurmaya devam ederken, zihnim cevaplayamadığım sorulardan daha fazlasıyla doluydu. Bir parçam hala bu gece olanlara inanamıyordu. Sürümüzün topraklarında Yüksek Fae'lerin olması akıl almaz bir şeydi, birini demir okla vurmam ise daha da akıl almazdı.

Sonsuz düşüncelerimin içinde kaybolmuşken, Neera'nın yatak odasından merdivenlerden inerken attığı nazik adımları neredeyse fark etmedim. "Ne oldu sana?" diye sordu, gözlerindeki uykuyu silerek ve yüksek sesle esneyerek.

Başımı ona doğru çevirdim, bu saatte uyanık olduğunu görünce gerçekten şaşırdım. "Aynı şeyi sana da sorabilirim," diye cevapladım. "Özür dilerim. Seni uyandırdım mı? Hala erken, ya da geç. Güneş henüz doğmadı. Julia bugün kendini iyi hissetmediğini söylemişti?"

"Hayır, sorun yok," dedi, endişeli bakışımı eliyle savuşturarak.

"Sadece kadınların iki yılda bir yaşadığı o hoş kanama ve kramplar." "Ah evet, o hoş, çekici avantaj. Ah, kadın olmanın
" O son basamakları inip oturma odamıza girerken ona yan gözle gülümsedim. "Son zamanlarda biraz sinirliydin."

Gözlerini kısarak bana olabildiğince sert bir şekilde baktı. "Sen de, o zamanlar neredeyse vahşi bir canavara dönüşüyorsun."

"Vahşi demek biraz ağır kaçabilir, ama canım istediğinde bir iki kapıyı kırdığım da olmuştur."

Neera bana gözlerini devirdi, zarifçe kollarını uzattı ve oturma odasından köşedeki büyük, yastıklı koltuğa doğru süzüldü. Şanslıyız ki, şekil değiştiren dişiler yılda sadece iki kez adet döngüsüne giriyor. Ancak, bir eş bağı kurulduğunda, sık sık kızgınlık döngüsüne giriyoruz ve bu genellikle dokuz ay sonra bir çocuğun doğumu ile sonuçlanıyor.

"Şey, artık uyanığım ve aklımda bir şey var gibi görünüyor. Konuşmak ister misin?" Neera, uykulu ama yine de güzel bir ifadeyle sordu.

Neera, bizim sürümümüzdeki hiçbir şekil değiştirenle kıyaslanamayacak kadar doğuştan gelen bir sakinliğe ve başkalarına karşı şefkatli bir yapıya sahipti, ayrıca doğal bir güzelliği vardı. Annesi kadar uzun boylu, ince uzuvları vardı ve benim hayatım boyunca asla ulaşamayacağım bir zarafetle doluydu. Gece yarısı siyahı saçları, sırtının ortasına kadar doğal, dolgun bukleler halinde dökülüyor ve yüzünün narin hatlarını çerçeveliyordu. Bronzlaşmış yanaklarındaki çiller, babasından miras kalan güzel yeşil gözlerini vurgulayan tanrıların öpücükleriydi.

Magnus'a sık sık, Neera büyüdüğünde ellerinin dolu olacağını, onu sahiplenmek ve kaçırmak isteyen erkekleri korkutup kaçıracağını söyledim. Neyse ki hepimiz için şanslıydık... Neera, çiftleşme bağı dışında hiçbir şeyle yetinmezdi.

Dönüşümcüler, ilk dönüşümümüzden sonra güneş doğduğunda eş bağı fark edebiliyorlardı. Bazıları eşleriyle olan bağı önceden hissedebiliyordu, ancak bağ, hayvan ruhlarımız da bunu fark edene kadar kesinleşmiyordu. Ancak sürümümüzdeki her birleşme, eşleşmenin sonucu değildi. Alfa'mız Alistar, bağ olmadan eşi Helen'i sahiplendi.

On sekiz yaşında, Neera umutsuz bir romantikti ve onu evimizden alıp kendilerine ait olarak sahiplenmek isteyen sayısız erkek vardı.

Romantizmle ilgilendim, ama hiçbir şey gerçekten doğru gelmedi. En son ilişkim, Xander adında bir ayı dönüşümcüyle oldu ve altı ay sürmedi bile. Magnus amca, bizim eş olabileceğimize inanıyordu, ama Xander dönüşüm geçirdikten sonra, hemen ilişkimizi bitirdi. Nedenini tam olarak öğrenemedim, ama Rhea ve Shaw uzun süre surat asmama izin vermediler. O, kendimi verebileceğimi düşündüğüm ilk erkekti, ama kaderim için başka planları varmış.

"Buraya gel ve yanıma otur," dedim, Neera büyük, yastıklı koltuğa kayarken, narin eliyle yastıkları okşadı.

Neera büyürken, ben kitap okurken pencerenin yanındaki bu ikili koltuğun dışındaki bahçelerle ilgilenmeyi çok severdi. Bazen bana yüksek sesle okumamı ve kendimi defalarca kaybettiğim kahramanların hikayelerini ve dünyalarını anlatmamı isterdi. Özellikle aşk hikayelerine ve kahramanların gerçek aşkın galip gelmesi için üstesinden geldikleri maceralı sınavlara ilgi duyardı. Burası bizim küçük köşemizi, birlikte paylaştığımız sığınağımızdı.

İç geçirdim ve omuzlarımı öne doğru eğerek, onun yanına kanepeye oturdum. "Bu teklifi nasıl reddedebilirdim ki?" Neera gülümsedi ve ben yanına otururken ikimizin üzerine bir battaniye örttü. Gilen'den veya hatta Silver Shadow'dan gelen kokumdaki herhangi bir değişikliği fark edip etmediğini görmek için nefesimi tutarak bekledim. O dönüşmemişti, bu yüzden duyuları Julia'nınki kadar keskin değildi. Sessizliğim devam ederken, o hiçbir değişiklik fark etmemiş gibi görüldüğünde rahat bir nefes alıp gevşedim.

"Ee?" diye sordu Neera.

Dudaklarımı sıkarak, bu durumda Rhea'nın yaklaşımını benimsemeye ve bandajı bir kerede çekip atmaya karar verdim. "Valdor'da Yüksek Fae var."

Neera gerildi ve bana döndü, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı açık kalmıştı. "Ne? Onlar... onlar İç Krallık'tan asla ayrılmazlar."

Kaşlarımı kaldırdım ve alaycı bir gülümseme attım. "Asla asla deme." Onu birazcık kızdırmadan edemedim.

"Belli ki," diye homurdandı ve gözlerini devirdi. "Annemle babam bu yüzden mi gitti?"

"Alistar, fae'lerin yüksek kraliçesiyle görüşürken beta'sının yanında olmasını istemiştir herhalde. Anlaşılan, onun *yüksek prensi* bu gece ormanda karşılaştığım kişiydi," dedim, onu vurduğumla ilgili ayrıntıları şimdilik saklayarak. Gilen'in başka neler sakladığını merak etmeden edemedim. Onların burada olma nedeni hakkında başka neler biliyordu? O, alfa'nın varisiydi... Daha fazlasını biliyor olmalıydı.

"Bekle, ne-ne!" diye kekeledi, koltukta bacak bacak üstüne atarak bana dönerek. "Onlardan biriyle tanıştığını söyleyebilirdin!" diye haykırdı. "Bir saniye. Sence... Wilt yüzünden mi buradalar?" diye sordu Neera.

Onun sorusu, benim kendime sormaya korktuğum sorunun aynısıydı. "İç Krallık'tan ayrılıp Valdor anakarasına gelmelerinin tek nedeni bu olabilir," dedim.

"Çünkü orada da aynı şey olabilir." Neera'nın keskin zekasını hiç takdir etmemiştim.

"Çok doğru. Ama neden şimdi? Solma, hayatımız boyunca hep vardı," diye yüksek sesle düşündüm. "Neden dün, geçen yıl veya geçen ay değil? Neden şimdi geri dönmeye karar verdiler?"

Uzun zaman önce, şu anki büyüklerimiz veya atalarımızın hatırlayabileceğinden daha uzun bir süre önce, şekil değiştirenler ve Yüksek Periler İç Krallık'ta ve Valdor'un her yerinde birlikte yaşıyorlardı. İnsanlar, engin bilinmeyen doğu denizini geçen gemilerle gelen, dünyamızın en yeni sakinleriydi. Şekil değiştirenler, insanlar ve Yüksek Periler arasındaki bölünme, üç tür arasındaki kanlı bir güç savaşının sonucuydu. Sonunda, net bir zaferin olmadığı ve çok sayıda ölümün yaşandığı sayısız savaşın ardından, topraklar bölündü.

Perde, sihirli bir bariyer olarak, Yüksek Fae'lerin İç Krallık olarak adlandırılan topraklarını Valdor'un geri kalanından izole ederken, şekil değiştirenler ve insanlar anakarayı bölüşüyorlardı. Perdenin neden yaratıldığını tam olarak bilmiyordum, ama herkes Yüksek Fae'lerin topraklarını davetsiz misafirlerden korumak için onu inşa ettiklerini varsayıyordu. Tabii ki, tüm bunlar varsayımdan ibaretti, çünkü yüzyıllardır kimse onların türünden birini duymamış, hatta görmemişti.

Şimdiye kadar.

"Ah, eklemeyi unuttum," dedim utangaç bir şekilde, parmaklarımla bir tutam saçımı çevirip pencereden dışarı bakarak, "Yüksek prenslerden birini demir okla vurdum." Neera kolunu hızla uzattı ve kafamın yan tarafına sertçe bir tokat attı. "Hey," diye bağırdım. "Bu ne içindi?"

"Düşünmeden hareket ettiğin için! Ciddi misin Skylar? Onlardan birini *demir* okla vurdun mu? Bunu nasıl başardın?"

"Onun bir avcı olduğunu sandım!" diye bağırdım, başımı ovuşturarak kendimi savunmaya çalıştım. "Onun avcı olmadığını anladığımda, ona yardım etmeye çalıştım. Ama o da bana karşılık verdi..." Bandajlı kolumu kaldırarak, erkeğin misillemesinin kanıtını gösterdim. "Beni ısırdı. Kemiğe kadar ısırdı, yani bu konuda ödeştik sanırım." Bir an durup, yüksek prens hakkında düşüncelere daldım. "Biliyor musun, kim olduğunu hiç bilmiyorum. Adını bile bilmiyorum."

"Onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Neera, bana annesi Julia'yı hatırlatan tuhaf bir ifadeyle, onu olduğundan çok daha yaşlı göstererek.

Yani, muazzam inatçılığı, çarpık mizah anlayışı ve öfkeli bir dağ fırtınasını andıran güzel, çekici gri gözleri dışında mı demek istiyorsun, diye düşündüm kendi kendime.

Onu düşününce içimdeki hayvan kıpırdanmaya başladı, ama hemen onu bastırdım. "Diğeri ona *Gümüş Gölge* diyordu, sanırım."

Kuzenimin gözleri fal taşı gibi açıldı ve bu sefer bandajlı kolumdaki yaraya hemen vurdu. "Neera! Tanrılar aşkına, bu acıttı!" diye ona bağırdım. "Burada bir nedeni var, biliyorsun!"

"Bu kadar zeki birine göre bazen çok aptalsın, Skylar!" diye alay etti ve battaniyeyi bir kenara atarak, kendi kendine mırıldanarak babasının çalışma odasına doğru fırladı.

Bu onun hiç de karakterine uygun bir davranış değildi.

Homurdanma ve mırıldanmalar arasında, bir sandığı karıştırarak bir şey aradığını duyabiliyordum. Şimdilik onu rahat bırakmaya karar verdim.

Neera'nın dönmesini beklerken zihnim daldı. Düşüncelerimin ona doğru kaymasına kasıtlı olarak izin vermedim, ama onları durdurmam da. Kendimi, ormanda vurduğum gizemli erkek, Gümüş Gölge hakkında düşünürken buldum.

Hafızamdan, onu çekici ama aynı zamanda sert bir yakışıklılıkla, çayırda fark edilmeden gizlice dolaşmasını sağlayan yırtıcı hayvan gibi hareketleriyle hatırladım. Ay ışığının, kalın, omuzlarına kadar uzanan siyah çizgili gümüş rengi saçlarıyla tezat oluşturan açık teninde dans edişini hatırladım. Sonunda konuşup benim alaycı sözlerime karşı çıkarken çıkardığı derin, otoriter sesini hatırladım.

Aksine, ölümün eşiğine geldiği halde birkaç dakika sonra ayağa kalkmayı başardığı için ondan etkilenmişim. Bu, onun ne kadar güçlü olduğunun bir kanıtıydı.

Sanırım hayvanımın ani uyanıklığını tetikleyen şey buydu. O hiçbir zaman zorluklardan kaçınan biri olmamıştı. Bazen can sıkıcı ve rahatsız edici olabiliyordu, ama ben onun baskın doğasını benim de benimmiş gibi kabul etmeyi öğrenmişim.

"Adının *Silver Shadow* olduğundan emin misin?" Neera bağırarak oturma odasına geri girdi ve kucağında açık bir kitapla hayal kurmamı böldü.

"Evet..." Kafamı yana eğip Neera'nın elindeki kitabın adını okumaya çalıştım.

"Silver... Shadow," diye tekrarladı.

"*Evet.*" İpucunu alması için kelimeyi uzatarak söyledim.

"Hala onun isminin o kalın kafanda bir şey çağrıştırmadığına inanamıyorum. Sınıfının en zeki öğrencisi olmakla gurur duyduğunu sanıyordum." Gözlerimi kısarak ona dilimi çıkardım. "Burada olgun yetişkin sen değil misin?"

"Gevşek ol," diye bağırdım ona, kitabı ters çevirip başlığını okudum.

"Oku," diye emretti.

Ön kapağında kalın harflerle "*Büyük Savaş*" yazıyordu ve hafızam canlandı. Valdor'un üç ırkının son savaşlarını anlatan tarihi bir savaş kitabıydı. Perdenin ortaya çıkışı ve İç Krallık ile

Valdor'daki anakara bölgesi. Başlığı tanımamış olmam şaşırtıcı değil. Bu, benim rahatça okumayı sevdiğim bir tür değildi ve hepimizin çocukken okulda erken yaşlarda okuduğumuz bir türdü. Anlaşılır bir şekilde, bazı ayrıntıları unutmüş olabilirim.

Neera eğildi ve bana bakmamı istediği sayfayı nazikçe çevirdi. Yağmur, evin cam pencerelerine düşüyordu ve damlaların tıkırtıları evimizde yankılanıyordu. "Bu, babamın koleksiyonundan. İnsanlar yazmış, ama yine de yeterince iyi, sanırım."

"Ah, çok acıttın. Bu gece vurduğun yaraya tuz basmak ister misin?" diye somurtarak yorum yaptım. "Ben yarı insanım, unuttun mu?"

"Biliyorum," diye cevapladı, yumuşak bir gülümseme ve kendini herhangi bir beladan kurtarabilecek kurnaz bir göz kırpmasıyla. "Bu yüzden *yeterince* iyi ve değersiz değil. Şimdi burayı oku." Neera beni, son savaşta savaşan çeşitli Yüksek Fae savaşçılarını anlatan bir bölüme yönlendirdi.

"O-olamaz..." Ağzım birden kuruyunca kekeledim ve midem yere düştü. Yağmurun sesi evin çerçevesine çarparak, ayaklarımızın altındaki zemini sarsacakmış gibi görünen bir gök gürültüsüyle karışıyordu.

Neera koyu kaşlarını kaldırdı ve endişeli bir ifadeyle başını çevirdi. "Evet, o gök gürültüsü normaldi, değil mi?"

Onun korkularına aldırış etmedim ve gözlerimi kitaptaki pasajdan ayırmadım. Bu pasaj, İç Krallık'ın en korkulan Yüksek Fae savaşçılarından biri olan, Silver Meadows'tan gelen güçlü bir yüksek prens olan Silver Shadow'u anlatıyordu. Bu özel anlatı, insan generallerinden birinin silahşörü olan genç bir insan çocuğundan geliyordu.

İnsan kuvvetlerimiz Yüksek Fae'lere karşı cesurca savaştı, ancak Gümüş Çayırılar savaşçıları savaşa yeniden katıldığında, sayıca çok azaldık. Onların kuvvetleri bizi anakaraya en yakın kıyılara çekilmeye zorladı. Yüksek Fae'lerin hatlarımıza acımasızca saldırdığı sürekli bombardıman korkunçtu. Kendi büyücülerimizin büyüleriyle onları uzak tutabildik, ancak kanlı saldırılarına öncülük eden bir savaşçıyı kimse yenemedi.

Ben sadece bir çocuktum, ama onu hatırlıyorum. Ölümlü hayatımın geri kalanında kabuslarımda onun yüzünü hatırlayacağım.

Gümüş Gölge — yüz askerimizin toplamından daha ölümcül ve kendi büyüleriyle birleşen bir büyücü ordusundan daha güçlüydü. Savaş alanında sayısız kişiyi hiç durmadan ve hiç pes etmeden kolayca katletti. Gümüş kılıcı, askerlerimizin zırhlarını tereyağı gibi kesti. Gümüş bir ışık parlamasıyla, bir tarafımızı bombardımana tutarken, bir anda diğer tarafta belirdi. Düşmanlarının kanı, o gün savaş alanında ve ardından gelen sayısız savaş günlerinde kazandığı sayısız zaferin onur nişanesi olarak yüzüne ve zırhına sıçradı. Bir sonraki saldırısının nerede olacağı belli değildi, sadece ardında bıraktığı kanlı izler vardı.

İç Krallık'ın sahilinde, komutanımız olan generalimizi takip etmek için çabalarken, gemiler kum tepelerinin hemen ötesindeydi ve güvenli bölgeye o kadar yaklaştığımız ki, buraya sağ salim ulaşabildiğim için sessizce gözyaşları döküyordum. Aniden, komutanım durdu ve önümüzde duran kişi görünce içim burkuldu.

Siyah ve gümüş zırhı kanla kaplıydı ve fırtına bulutu grisi gözleri bize kilitlendi, elini uzattı ve yavaşça miğferini çıkardı. Gümüş ve siyah çizgili saçları ve öldürücü gri gözleri ile kim olduğu belliydi: Gümüş Gölge, bizimle geri çekilme yolumuz arasında duruyordu.

Benim emrim altındaki kişi, ordumuzda savaşan en yetenekli generallerden biriydi, ama o bile Gölge'nin hızı ve gücüyle baş edemedi. Yüksek Fae prensi akıcı ve zahmetsiz hareketlerle ilerlerken, ayaklarımızın altındaki zemin donmuş gibiydi ve benim emrimdeki kişiye acımasızca saldırdı. Savaşırken kılıçları çarpıştı, ama Silver Shadow'un onunla sadece oynadığını görebiliyordum. Elindeki gümüş kılıcı bileğini hafifçe sallayarak döndürdü ve tek bir temiz vuruşla benim emrimdeki kişinin kafasını omuzlarından ayırdı.

Kan, donmuş kumun üzerine sıçradı ve ben çığlık atmaya çalıştım, ama dizginlenemeyen korku sesimi boğazımda kilitledi. Sonra taş gibi bakışları bana döndü ve ben onun büyüünün nabzını

nefesimi kesen bir darbe hissettim. Onun ham, amansız gücü durduğu yerden dalgalar halinde yayılıyordu ve sanki kuru topraklarda boğuluyormuşum gibi hissettim. Gümüş kılıcı, benim korumamın kanıyla damlayan, bana doğru yürüdü.

Diz çöktü ve yemin ederim, kısa ömrüm gözlerimin önünden geçti.

"Koş," diye emretti derin, otoriter bir sesle.

İlk başta, ne dediğini anlamadım, hatta kavrayamadım bile. söylediğini anlamadım.

Sonra Gölge yer değiştirdi ve kılıcını sırtına kınladı güneşi engelledi. "Koş... ve bir daha asla kıyılarımıza dönme."

Bu sefer tereddüt etmedim ve bacaklarımın beni uzaklara taşımamasını istedim, Silver Shadow ile karşılaştığım halde bir şekilde hayatta kaldığım için tanrılara şükrettim, çünkü benden önce kimse bunu başaramamıştı.

Ellerim titrerken nefesim hızlandı. "Onun bir savaşçı olduğunu biliyordum. Sadece görünüşünden bunu tahmin etmiştim," dedim. "Buna şüphe yoktu. Ama onun *bu kadar güçlü* bir savaşçı olduğunu bilmiyordum. O, tarihteki en güçlü Yüksek Fae'lerden biri."

"Ve sen onu neredeyse öldürüyordun!" Neera, yeşil gözleri parlayarak haykırdı. "Gidip özür dilemeli ve onu büyüyle iyileştirmeye çalışmalısın."

"Denedim," diye cevapladım, "ama o izin vermedi, Gilen izin vermedi." Dudaklarımı büzdüm, Gilen'in beni fiziksel olarak kenara çekip emir vermeye çalışmasından hâlâ rahatsızdım.

"O zaman tekrar dene. En azından bunu ona borçlusun. Silver Shadow ve fae'lerin yüksek kraliçesi buradaysa, burada olmalarının nedeni önemli olmalı. Onlar, biraz korkulan, ama onurlandırılan misafirlerdir. Telafi etmelisin."

"Nerede kaldıklarını bilmiyorum," diye karşılık verdim.

Tamam, bu tamamen doğru değildi, ama silahtarın Silver Shadow'un savaştaki performansını anlattığı yazıyı okuduktan sonra, onunla tekrar yüzleşmekten çekiniyordum.

"Cidden mi? Sen de öyle." Neera yarı gülerek kitabı benden geri aldı. "Korkmuyorsun, değil mi? Skylar Cathal ne zamandan beri korkar ve kuralların sınırlarını zorlamaya cesaret edemez oldu?"

"Korkmuyorum," diye tersledim. "Gah, peki." Omuzlarımı öne doğru eğip kitabı kapattım. "Nerede olabileceklerini biliyorum... ama daha fazla belaya bulaşmak istemiyorum. Gilen şu anda benden memnun değil. Onu zorlamış olabilirim ve devriye sırasında emirlerini tam olarak yerine getirmedim."

"Ne zamandan beri bu seni durduruyor, Skylar?"

Kuzenimin cevabına gülümsedim. Beni çok iyi tanıyordu.

"Sen her zaman kuralları esnetip kendi başına ayakta durabildin. Bence artık bunu yapmaya başlamanın ve düşündüğünden daha güçlü olduğunu fark etmenin zamanı geldi."

"Alfa'nın evine girmenin bana ne faydası olacak, Neera?"

"Çünkü Silver Shadow'u tekrar görmek istiyorsun." Çekici gözleri, kendi eğlencesiyle parıldıyor gibiydi.

"Neera!" diye haykırdım.

"Cevaplar istiyorsun ve bu erkek bir şeyler biliyor olmalı."

Neera'nın mantığını düşündüm ve onun haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldım. Ama bu, onun ne kadar haklı olmasına rağmen ondan biraz nefret ettiğimi değiştirmede. Beni yeterince iyi tanıyarak merakımı manipüle etmesi akıllıcaydı; bunu ona kabul ederdim.

"Git... ve bulabildiğin her şeyi öğren. Sonra hemen buraya gel ve bana her şeyi anlat," dedi, sırtarak ve beni kapıdan dışarı iterek.

"Oh, şimdi anlıyorum." Ona yaramaz bir gülümsemeyle baktım. "Sen de artık bu işe yatırım yaptın. Meraklanıyorsun."

"Acele et, olur mu?" Neera beni açık kapıdan dışarı iterek yağmurun altına gönderirken azarladı.

ALTINCI BÖLÜM

Yağmur hiç olmadığı kadar şiddetli yağıyordu, sanki denizden ve yakındaki dağlardan gelen rüzgarlar birleşip başımızın üzerinde bir süper fırtına yaratmış gibiydi. Yağmura rağmen, ay ışığının lekeleri ormanda yolumu bulmama yardımcı oldu, ana asfalt yollardan ve hatta kasabanın dış kenarındaki sıkıştırılmış toprak yollardan uzak durmamı sağladı.

Uzakta, kasabanın ana bölümlerinde ateş ışıklı fenerleri ve akşam boyunca yanacak olan sokak lambalarının silüetlerini görebiliyordum. Şehir merkezinin dış kesimlerinde kaldım, şans eseri derin uykuda olan köylülerin küçük kulübelerini ve bahçelerini atlatarak ilerledim. Gece boyunca daha fazla istenmeyen dikkat çekmek istemiyordum.

Sinir bozucu derecede sürekli yağan yağmur, ormanda koşarken kokumu gizlemeye ve izlerimi örtmeye yardımcı oldu, ama ben sıırıslıklam olmuştum. Alfa'nın evi görünür hale geldiğinde, büyük arazinin çevresini ve onu çevreleyen araziye dikkatlice inceledim.

Alistar'ın evi, dekoratif gri ve beyaz taşlarla güçlendirilmiş devasa bir kütük kulübeydi. Üç ana kat vardı ve her kata çıkan çeşitli yan merdivenler ve yapının her tarafındaki sayısız odayı birbirine bağlayan farklı koridorlar vardı, her iki yanında kuleler vardı. Binanın orta bölümünün her alanını süsleyen büyük pencereler, doğal çevrenin iç mekana ışık girmesini sağlıyordu.

Sürümüzün her yeni alfa lideri, liderlik görevini sürdürdüğü süre boyunca ana yapıya kendi katkısını yaptı. Babamın alfa olarak görev yaptığı süre diğerlerine göre daha kısa olsa da, ben doğmadan önce kendi

zarafet dokunuşunu kattı. Alt katta, tüm şekil değiştirenlerin istedikleri zaman gelip kitap ödünç alabilecekleri geniş bir kütüphane inşa etti. Bu, okumayı bu kadar sevmemin nedenlerinden biriydi. Bunun, onunla aramızdaki bir bağ olduğuna inanıyordum — edebiyat ve yaratıcılığa olan ortak sevgimiz ve hayvan ruhumun bana verdiği yetenek.

Yakındaki hemlock ve şeytan kulübesi çalılarının arasında çömelerek, açık A-çerçeve pencerelerden yayılan ışıktan saklandım. Berrak camdan, büyük orta şöminenin çıtırdadığını ve mumların toplantı odasının köşelerini aydınlattığını görebiliyordum. Burası, Alistar ve geçmiş alfa liderlerinin sürü işlerini ve toplantılarını yürüttükleri, tüm evimizden daha büyük bir açık alandı.

Alistar'ın solundaki iri yarısı, uzun boylu figürü ve yanında duran küçük ama sert eşini tanıdım: Magnus ve Julia. Uydu sürüsü bölgelerinden gelen yaşlılar da toplanmıştı, aralarında pencereye sırtını dönmüş tek başına duran pelerinli bir figür vardı. Sadece ince, kavisli silüetine bakarak, onun bir kadın olduğunu tahmin ettim. Koyu sarı saçlı bir şekil değiştiren onlara katıldığında koridorda bir kargaşa çıktı ve onun Gilen olduğundan hiç şüphem yoktu.

Onu kabinin dışından izlerken içimi bir pişmanlık duygusu kapladı. Sürü üyeleri alfa'nın konutuna girebilirdi, ama Gilen, Talon beni bıraktığında eve dönmemi ve orada kalmamı özellikle emretmişti. Neyse ki, ne kadar süre kalacağımı söylememişti.

Ezbere bildiğim şifacıların odaları, kompleksin sol tarafında, yakındaki dereye ve eğitim alanına en yakın yerdeydi. Şifa büyülerim sürümüzde iyi bilindiği için, bu bölümü sık sık ziyaret ederdim. Baş şifacı Latte'nin tedavi edemediği bir yaralanma veya hastalık olduğunda, yardım için beni çağırırlardı. Onun işine karışmayı alışkanlık haline getirmedim ve bunun için bana saygı duyduğunu düşünüyorum. Güçlü şifa yeteneklerimi annemin soyundan miras aldığımı varsayıyorduk, ancak şifacıların yılların çalışması ve deneyimiyle edindikleri karmaşık bilgileri anlamıyordum. Yine de öğreniyordum. Okçuluk becerilerimi geliştirmek için eğitim sahalarında geçirdiğim zamanlar ve boş zamanlarımda, şifacılardan oturup dersler alırdım.

Dürüst olmak gerekirse, onların şefkatli doğaları ve çelik gibi sınırları beni hayran bırakıyordu. İnsanlara yardım etmekten zevk alıyordum ve bu, sihrimi kullanarak sürümü güçlendirerek annemin anısını onurlandırmanın eşsiz bir yoluydu. Bu, benim için çok değerli ve asla hafife almadığım bir hediyeydi.

Şifa odasındaki fenerler hala yanıyordu, bu yüzden kapıyı dikkatlice açıp içeri süzüldüm. Odaya göz gezdirdiğimde, bu akşamın erken saatlerinde odanın kullanıldığına dair dağınık kanıtlar gördüm. Latte'nin geride bıraktığı dağınıklığa ölüm ve parçalanma tehditleri savurduğunu duyabiliyordum. Kanlı giysiler ve kirli bir leğen, Yüksek Fae'nin bu gece burada bulunduğunun sadece birkaç göstergesiydi. Derin bir nefes aldığımda, onun kendine özgü çam ve taze, soğuk dağ havası kokusunu alabildim, bu koku bana hayat dolu bir ilkbahar günü ve önümdeki bereketli yazın umutlarını hatırlattı. Kesinlikle tazeydi; çok uzun zaman önce buradaydılar.

"Peki, doğu kulesinin yakınındaki üçüncü kattaki misafir kanadına gitmiş olmalılar."

Dolambaçlı taş merdivenleri takip ederek üçüncü kata çıktım ve açık koridora çıktım. Saat geç olmuştu - ya da erken, nasıl bakmak isterseniz öyle - ve evin bu bölümü ölümcül bir sessizlik içindeydi. Gecenin sessizliğinde sadece gök gürültüsü gibi yağan yağmur duyuluyordu. Evin geri kalanındaki ana sakinlerin aşağıda uyanık olduklarını biliyordum, ama burada, yukarıda, ölümcül bir sükunet ve genellikle boşluk hakimdi. Koridorda dolaştım, beni yönlendirmesi için şekil değiştiren duyularıma güvendim ve ses çıkarmamaya özen gösterdim. Çam ve kar kokusu burnuma geldi ve ben de bu kokuyu hevesle takip ettim, hayvanım beni koridorun sonuna doğru itti.

Nasıl tarif edeceğimi bilemedim, ama hayvanım neredeyse *hevesli* gibiydi.

Onu neredeyse öldürmenin suçluluğu ikimizin de üzerinde ağır bir yük oluşturuyordu; hatamızı düzeltmek istiyorduk. Topraklarımızda onur konuğu olarak karşılanacak bir yüksek prensi vurup neredeyse öldürmek, benim en gurur duyduğum anlardan biri değildi.

Üçüncü kattaki son kapıda durduğumda, koku izi sona erdi. Kesinlikle içerideydi. Ancak burada olmasına şaşırdım. Rhea ve ben, enerjimiz olmadığında sık sık burada uyurduk.

eve dönmek ya da arkadaşlarımızla vakit geçirmek için bir gece dışarı çıkmak istedik. Çok büyük ya da görkemli bir yer değildi, benim gözümde bir peri kraliyet ailesinin yüksek rütbeli prensi için pek uygun değildi.

Ahşap kapı çerçevesine hafifçe vurmak için elimi uzattım, ama yumruğumu kapatamadan kapı kolu kendi kendine döndü.

"Bir şekil değiştiren için, beklediğim kadar hafif adımlı değilsin." Kapı çerçevesinin önünde duran, yakışıklı, gümüş saçlı bir yüksek fae erkeğiydi.

Şaşkınlığımı gizlemeye çalıştım ve konuşmak için cesaretimi topladım. "Yardım etmek için geldim..."

"Evet, *Spitfire*," dedi, sesinde eğlenceli bir ton ve yarı alaycı bir gülümsemeyle. "Senin geleceğini söyledi... ve bazen ne kadar sinir bozucu olsa da, işte buradasın. Tam zamanında." Gözleri, sanki bir et parçasını inceliyormuş gibi baştan aşağı beni süzdü ve gözleri nihayet benimkilere geri döndüğünde, ona uyarıcı bir bakış atmayı başardım.

"O mu?" diye sordum, ama cevabı zaten biliyordum. Silver Shadow.

Gümüş saçlı adam kenara çekildi ve önceki uyarıma aldırış etmeden beni baştan aşağı süzerken nazikçe içeri davet etti. Onun yanından geçerken homurdandım ve derin bir nefes alarak ilk kez onun kokusunu içime çektim. Kokusu Silver Shadow'unkinden daha vahşiydi. Taze soğuk havanın hafif aroması vardı, ama aynı zamanda baharat veya bir kadeh kaliteli kırmızı şarabı hatırlatan tatlı, zengin bir koku da vardı. Kokularındaki benzerlikler, onların akraba oldukları yönündeki şüphemi doğruladı. Açıkça benzer yerlerde yaşıyorlardı, ama muhtemelen farklı yaşam tarzları vardı.

"Aklından bile geçirme," diye uyardım.

"Hayatta olmaz, canım. Hayatımı çok değer veriyorum, ama güzelliği takdir ettiğim için beni suçlayamazsın. Benimkiyle kıyaslanamaz, ama yine de, bunun ferahlatıcı olduğunu itiraf etmeliyim."

"Yeter," diye derin, hırçın bir ses gürledi.

Gümüş saçlı perinin utangaç gülümsemesinin kaybolduğunu ve duruşunun hemen düzeldiğini fark ettim. Gözlerim odanın uzak köşesindeki açık pencereye kaydı ve Silver Shadow'dan başkası değildi.

Şöminenin yanındaki sandalyede oturuyordu, alevler açık teninde dans ediyor, yüzünün sert ama yakışıklı hatlarını vurguluyordu. Dalgalı, gümüş rengi siyah çizgili saçları gevşekti, sakallı çenesinin hemen altına kadar uzanıyor, yüzüne dağınık saç telleri düşüyordu. Ben yaklaşırken başını çevirmeye tenezzül etmedi. Bunun yerine, varlığıma kayıtsız görünüyordu, ki bunu itiraf etmekten nefret ediyordum, çünkü bu beni ve hayvanımı son derece rahatsız ediyordu.

Başkaları için Silver Shadow, onu *ölümcül derecede korkutucu* olarak tanımlayan bir kişiliği temsil ediyordu. Sert, taş gibi bakışları ve stoik ifadesiyle bu oturur pozisyonda bile, çok az kişinin yaklaşabileceği korkutucu bir savaşçıydı.

Ama ben bunu bir meydan okuma olarak gördüm ve korkudan somurtarak uzaklaşmayı reddettim. Bunun yerine, çenemi kaldırdım, kendimi topladım ve ona doğru yürüdüm.

"Yere su damlatıyorsun," dedi, bakışlarını pencerenin dışındaki dünyaya sabitleyerek. Derin, heyecan verici sesi duyularımı titreştirdi, omurgamdan geçip göğsümü saran ürpertici bir his uyandırdı. *Kahretsin. Ne kadar korkutucu.*

Islak giysilerimden ayaklarımın altında biriken suya baktım. "Belli ki dışarıda yağmur yağıyor. Senin çekici İç Krallığında yağmur yana doğru mu yağıyor da insanlar sıırıslıklam olmuyor?"

Gözlerini kısarak başını bana doğru eğdi ve sessizce baştan aşağı beni süzdü. Bakışları beklediğimden çok daha uzun süre üzerinde kaldı, sanki beni ölçüp biçiyormuş gibi.

"Ne?" Ona, niyetimden biraz daha ateşli bir şekilde tükürdüm.

"Yağmur kokunu hafifletmeye yardımcı olur," dedi Silver Shadow. "Alfa'nın oğlu, onun emrini *yine* yerine getirmediğini öğrenirse hoşnutsuz olacaktır herhalde." Karanlık kaşlarını bana doğru kaldırdı ve başını ateşe doğru çevirdi, Gilen ile benim aramda bir hakimiyet mücadelesi olduğunu bildiğini gösteren kendini beğenmiş, eğlenceli bir ifadeyle.

"Tamam, görünüşe göre biri çok gözlemciymiş, bunu not etmeliyim." Titreyen bacaklarımı sabitleyip öne doğru adım attım. "Yaran nasıl?" diye sormaya cesaret ettim.

"Şimdilik tolere edilebilir." Sesi kaba ve kalındı, kayıtsızlık maskesinin arkasında saklı olan derin acıyı fark etmemek imkansızdı. "Şifacı elinden geleni yaptı, ama okunun demir ucu yüzünden iyileşmesi daha uzun sürecek."

"Bu yüzden buradayım," dedim ve cesurca onun yanına yaklaştım.

Pencereden bir esinti girdi, onun etrafında dönüp dolaştıktan sonra doğrudan bana doğru uçtu. Taze dağ esintisi duyularımı uyandırdı, bana rahatlık ve huzur hissi verdi, göğsümdeki hayvanı harekete geçiren biraz da vahşilik kattı. Etrafımda dönüp dolaştıktan sonra Silver Shadow'un yanındaki pencereden dışarı fırladı.

O gerginleşirken, derin nefes alıp gözlerini sıkıca kapatırken, başını sandalyeye yaslayarak izledim.

"Cesur bir yüz takınıyor," dedi gümüş saçlı adam, dikkatimi başka yöne çekerek. "Ama gördüğün gibi, dayanılmaz bir acı içinde."

"Doğru," dedim, onun söylediklerine tam olarak inanmadan. "Dediğim gibi, bu yüzden buradayım." Onların dinlemesi için bunu daha kaç kez söylemem gerektiğini bilmiyordum.

"O zaman beni aydınlat. Sıradan bir şekil değiştiren onun yarasını nasıl iyileştirebilir?" diye sordu gümüş saçlı adam.

"O *sadece* bir şekil değiştiren değil." Shadow gözlerini açtı ve konuşurken doğrudan bana baktı. "O... bundan daha fazlası."

Onun bakışlarının yoğunluğu beni suskun bıraktı, açıkta kalan tenimde tüylerim diken diken oldu ve hafifçe titremeye başladım. Tek bir bakışla, içgüdüsel olarak ona çekildim ve bir an için, dikkatimi üzerinde tutarken sert bakışlarının yumuşadığını fark ettim. Kendimi toparlamak için hafifçe başımı salladım. Bu, duyularımı alt üst eden tuhaf bir tür büyüleyici Yüksek Fae büyüğü olmalıydı.

"Şanslısın ki ben yarı insanım," dedim. "Ve tanrıların kaderiyle, annemin iyileştirme büyüünü miras aldım, en azından öyle olduğuna inanıyorum. Lütfen, muhtemelen beşinci kez, sana yardım etmeme izin ver. Seni neredeyse öldürdüğüm için yeterince kötü hissediyorum. Sadece hatamı telafi etmeye çalışıyorum."

Gümüş saçlı erkek yakındaki şömine rafına yaslandı ve kollarını kavuşturarak kendini beğenmiş bir sırıtışla, koyu renkli gözlerini

benimle Shadow arasında dolaşıyordu. "O *daha çok...* öyle mi?" Bu sorunun bana değil, diğer Yüksek Fae'ye yöneltildiğini anlayabiliyordum. Sanki ben orada yokmuşum gibi davranıyordu ve sabrım sınırına ulaşmaya başlamıştı.

Silver Shadow, diğer erkeğe odayı sessizliğe boğan bir bakış attı ve ben de onun oturduğu yerden küçük bir adım geri attım. Diğer erkek güldü ve aniden, aralarındaki ilişkinin doğası tamamen mantıklı geldi.

"Şimdi kokularınızın benzerliğini anlıyorum." Gülümsedim, kalçamı yana kaydırıp elimi oraya koyarken, çenemi kaldırıp geniş bir gülümsemeyle baktım. "Sadece görünüşleri bile şüphelenmeme neden olmuştu, ama ona attığın o bakış her şeyi ele verdi. O senin küçük kardeşin."

"Spitfire, gerçekten. Ona iyi bir isim vermişsin *kardeşim*," diye cevapladı gümüş saçlı adam ve alaycı bir şekilde sahte bir alkış tuttu. Harika, bugün aramızda bir şakacı vardı.

"Zekice, Spitfire," diye homurdandı Silver Shadow. "Şimdi, başka neler yapabileceğini görelim." Gömleğinin yakasını açmak için uzandı ve yana doğru çekti, böylece yarasını incelememe izin verdi.

"Valdor'un en ölümcül okçularından biri olmanın yanı sıra, öyle mi?" diye sordum, cesur bir kendini beğenmişlik ve biraz da mizahla. "Memnuniyetle."

Yüzündeki eğlenceli gülümsemenin izini yakaladım, ama hemen taş gibi bir maskenin arkasına kayboldu. Duygularını dünyadan gizlemeyi öğrenmiş olduğunu düşündüm ve bu gülümseme, savaşçı maskesinin arkasına kaybolmadan önce onu yakalayabildiğim için şanslıydım.

"İyileştirme yeteneklerin nasıl çalışıyor?" diye sordu Gümüş Gölge, ben de gömleğini daha fazla yana çekerek yarayı ortaya çıkardım.

"Oldukça basit. Tek yapmam gereken büyümü aktive etmek, gerisini o halleder. Ama sakıncası yoksa, yaranın olduğu yere doğrudan temas etmem gerekecek."

Gümüş renkli erkek kendi kendine güldü ve Shadow ona daha da soğuk bir bakış attı. "Gitmen gerekiyor mu?"

"Hayır. Olduğum yerde kalmaktan gayet memnunum," dedi boşuk bir kahkaha atarak.

İkisine de gözlerimi devirdim. "Siz ikiniz yaşlı olabilirsiniz, ama hala gençler gibi davranıyorsunuz."

Shadow'un sesi yine sert ve kararlıydı. "İç Krallık prenslerine hakaret etmek çok cesurca, Spitfire."

"İltifatın için teşekkürler," dedim.

"Ya da durumun ciddiyetini anlamak konusunda çok safsın, öyle görünüyor." Gözleri meydan okurcasına parlıyordu ve içimdeki hayvan, buna karşı koymak için bana güç verdi.

"Bunu, birbirinizle olan ilişkinizin bir kanıtı olarak kastettim," diye araya girdim, onun taş gibi soğuk ifadesinin altında neyin kaynadığını anlamaya çalışarak. "Dünya sadece demirden maskemizi görürken, bizi en iyi tanıyanlar onu bir kenara atabilirler. Onlar, en savunmasız ve açık halimizle olmamıza izin verirler."

"*Demir mi?*" Shadow başını eğdi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı, ifadesi bir anlığına yumuşadı. "Bu benzetme için biraz erken, sanırım..."

"Oh, özür dilerim. Muhtemelen en iyi örnek değildi."

Onun hızlı zekasını ve bana gösterdiği neşeli şakalarını takdir ettiğimi itiraf etmeliyim. Bu onu biraz yumuşattı ve ona yaklaşıp onu incelemek için bana güven verdi. Kokusu bana bir tuğla duvar gibi çarptı ve kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı.

"Başlayabilir miyim?" diye kekeledim, titremeyen sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. *Kendine gel, Sky*, diye küfrettim. *Bu, iyileştirme için uygun bir davranış değil*. Hayvan içgüdülerimin beni hakimiyet için ele geçirmesinden nefret ediyordum, özellikle de şu anda. Bu perinin gücü onu kızdırıyordu ve onu hemen kontrol altına almam gerekiyordu.

Silver Shadow başını salladı. "Dünyayı algılama şeklin ilginç," diye ekledi ve arkasına yaslandı.

"Omuzlarını gevşetmelisin," diye azarladım, sert şifacı sesimi kullanarak.

Başını yana çevirip gözlerini bir kez daha kapattığını gördüm, ama neyse ki omuzları düştü. Gömleğinin kumaşı altında gizlenen muhteşem kaslarını ellerimle okşamaya başladım. Parmaklarım geniş göğsüne ve omzuna dokunduğunda cildi elektrik gibi hissettim ve kızarmamak için elimden geleni yaptım.

Tanrılara, kalbimin ne kadar hızlı attığını fark etmemesi için dua ettim, çünkü bu konuda yapabileceğim çok az şey vardı.

"Bu hayatta hepimizin oynayacağı bir rol var," dedim, ellerimi yaraya dikkatlice yaklaştırırken. "Hareket etmemen gerekiyor. Bir dakika, Silver Shadow senin gerçek adın değil, değil mi? Genelde tüm hastalarımın adlarını bilirim. Baş şifacımız Latte, bunun uygun bir hasta başı tavrı olduğunu söyler."

"Daxton Aegaeon, Silver Meadows'un Yüksek Prensi," dedi sade bir şekilde, sanki bu, onun kim olduğu ve bu hayatta neyi temsil ettiği ile ilgili bir uzantıymış gibi.

"Tamam, bu Silver Shadow'dan daha uzun ve çok daha karmaşık."

Gözleri birden açıldı ve benimkilere baktı, ona demir okla ateş ettiğim için intikamını almak üzere olduğuna yemin ederdim. "Daxton yeterli," diye mırıldandı. "Peki diğerleri sana ne diyor, Spitfire?"

"Solace Shifter Pack'ten Skylar Cathal." Ona geniş bir gülümseme atmaktan kendimi alamadım, ama onun bunu umursamayacağını biliyordum. "Kısaca Skylar. Tanıştığımıza memnun oldum, Daxton."

"İlk karşılaşmamız pek *hoş* geçmedi sanırım. Beni neredeyse öldürüyordu." Derin, titreyen sesinde küçümseme vardı, ama ben ondan korkmamaya kararlıyım. Gençken yeterince korkmuştum ve neyse ki kendimi savunmayı öğrenmişim.

"Tanıştığımıza *memnun oldum* dedim. *İlk* tanışmamızda değil," diye karşılık verdim.

Dişsiz bir yarı gülümseme, kesilmiş sakallı çenesinin kenarında kıvrıldı ve yanağında hafif bir gamze belirdi. "İyi oynadın, *Skylar*." İlk kez adımı söyledi ve neyse ki ses tonunda daha az kin vardı. *S harfini* gereğinden biraz daha uzun süre dilinde yuvarladı.

"Bu randevudan sonra sana zarar vermeyeceğime söz veriyorum," dedim güven verici bir şekilde.

Yine o derin, boğuk kahkaha, göğsüne dayadığım parmaklarımın altında yankılandı. Bu yüksek prens için bir şekilde eğlenceli miydim? Onu tanıdığım birkaç dakika içinde, bir an sessiz ve ölümcül derecede korkutucu, bir an sonra ise benimle şakalaşıyordu.

O, sözlerinden çok eylemleriyle konuşan bir erkekti. Öte yandan kardeşi, ikisi arasında kesinlikle daha açık sözlü ve çekici olanıydı.

Daxton'ın omzundaki bandajı çözdüm ve avuç içlerimi yaranın iki yanına nazıkçe yerleştirdim. Ellerimin altında kalbinin atışını hissedebiliyordum — savaş alanında yürüyen bir savaşçı gibi düzenli ve güçlüydü. Gözlerimi kapatıp, konsantre olmama yardımcı olması için onun gücünün ritmiyle transa geçtim. İçimde kıpırdayan güç kaynağından yararlanarak, avuç içlerimden onun cildine akan şifa büyüsünü serbest bıraktım. Ellerim, açık tenime karşı sıcak altın rengi bir parıltı yayarak enerjimi aktardı, kırılanları onardı ve yeniden inşa edilmesi gerekenleri yeniden şekillendirdi. Sihirimin onu iyileştirmesi birkaç saniye sürdü ve derisi birleşirken gücünün geri geldiğini hissedebiliyordum. Demirden kaynaklanan hasara rağmen, iyileştirici sihrim bir şekilde bu engeli aştı. Her zaman öyleydi.

"İşte," dedim gururla. "Artık kendini yenilenmiş hissetmelisin." Ellerimi omzundan çektim ve bir adım geri çekildim, böylece yaptığı işi inceleyebilsin.

"Gerçekten çok etkilendim," dedi Daxton, odada dolaşarak kolunu hareket ettirip hareket kabiliyetini test ederken. "Ve bu pek sık olan bir şey değil."

"Bu da bu gece senden gelen bir başka iltifat mı?" diye sırıttım, elimle göğsüme dramatik bir şekilde dokunup iç geçirdim. "Gerçekten çok duygulandım."

"Şansını zorlama, *Spitfire*," diye ekledi Daxton, koyu gri gözlerinde bir parça eğlenceyle.

"Bu arada, ben... Castor Aegaeon," diye ekledi gümüş saçlı erkek, şömine rafından kardeşini dikkatle izleyerek. "İkinci oğul... ama yine de Silver Meadows prensi unvanını taşıyorum. Dax genellikle daha iyi davranır ve beni tanıtmaması gerekirdi, bu yüzden lütfen onun uygunsuz davranışları nedeniyle bizim türümüzü yargılamayın."

Daxton gözlerini devirdi ve omzunun hareket kabiliyetini değerlendirmeye devam etti. Kardeşinden birkaç santim daha uzundu ve kalın, heykel gibi kaslı bir vücudu destekleyen daha geniş bir iskelete sahipti. Bir kadın için uzundum, son büyüme atılımım beni 1,80 metrenin biraz altına çıkarmıştı.

uzundu, ama Daxton hala benden bir baş daha uzundu. Bir savaşçı gibi hareket ediyordu, zarif ama güçlüydü ve ne yaparsam yapayım, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Savaştığı savaşların insan kayıtlarının ona haksızlık ettiğini düşünüyordum. Onun bariz gücü, ondan yayılan güç dalgalarıyla birleşince, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi.

"Yaranı iyileştirdim... şimdi senden bir şey istiyorum." Bu, onun dikkatini çekmiş gibiydi. Daxton başını çevirdi ve sorgulayan bir bakışla kaşlarını kaldırdı. Kardeşi Castor, kendini beğenmiş ama eğlenmiş bir ifadeyle baktı.

"Neden buradasın? Perdeyi nasıl geçip İç Krallık'tan ayrıldın?"

Castor dirseğini şöminenin yanındaki rafın üzerine koydu ve Daxton'a doğru eğildi. Bana cevap vermek üzereydi ama durup kardeşinin fikrini almaya karar verdi.

"Ona söylemeliyiz, Dax. Yani, kraliçenin onu seçme ihtimali ne kadar olabilir ki? Henüz şüphelenmiyorlarsa bile, er ya da geç neden burada olduğumuzu anlayacaklar."

Daxton, şömine ateşine bakarak ellerini şömine rafına koydu ve ağırlığını kollarına verdi.

"Lütfen," diye tekrar sordum, "bunun nedeni çürüme mi?" "Çürüme mi?" diye sordu Castor.

Daxton başını kardeşine doğru eğdi. "Toprağın çürümesine böyle diyorlar." Castor başını salladı, ama ikisi de başka bir şey söylemedi, söyleyecek gibi de görünmüyorlardı.

Bu konuşmanın gidişatı hoşuma gitmedi ve bu konuda bir şeyler yapmaya niyetlendim. "Bana bazı cevaplar verene kadar buradan ayrılmayacağım. Eğer bu benim sürümle ilgiliyse, bunu bilmeye hakkım var. Hepimizin bilmeye hakkı var."

"Bu, büyükleriniz ve alfanızdan gelmelidir," dedi Daxton. "Bunu size söylemek bize düşmez."

Yüksek prensin parmakları tuğlaya bastırırken, odaya soğuk bir esinti girdi ve ciğerlerimden çıkan nefesimi dondurdu. Henüz kış mevsimi gelmemişti ve soğuk güney rüzgarları birkaç ay daha esmeyecekti. Bu buz gibi esintinin nereden geldiğini

nereden ve nasıl geldiğini bilmiyordum. Alev alev yanan ateşin yanında, nefesimin buğuyla karıştığını görebiliyordum.

"Öyleyse, sanırım bütün gece burada kalacağım." Ateşin sıcaklığıyla sandalyeye oturdum ve ellerimi başımın arkasına koydum. "Cevaplarımı alana kadar buradan ayrılmayacağım." Rahatsız durumlarda kendimi rahat hissetmek, ulaşmaya çalıştığım bir şeydi.

Bir şey söylemek üzereydim ki, iki erkek aniden kaskatı kesildi. Rahatsızlıktan gerginleşirken, yüzlerine acı dolu bir ifade yerleşti. Daxton'ın parmaklarının tuğlaya adeta gömüldüğünü, ellerinde buz oluştuğunu ve şöminenin üstünden aşağıya doğru aktığını gördüm.

Çıplak elleriyle bir buz tabakası mı yaratmıştı? Buz büyü mü yapıyordu?

Castor'un gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Dax..." diye uyardı.

"Ne oldu?" diye sordum. İkisi de gücün vücut bulmuş haliydi. Onları bu kadar korkutan şey, dikkat çekmeye değer bir şey olmalıydı.

"Gitmelisin." Castor'un bir zamanlar neşeli ve şarkı söyler gibi konuşan tavrı birdenbire değişti. Artık hafif, kaygısız bir ifade takınmıyordu, yerine korku vardı.

Dikkatimi Daxton'a çevirdim, gerginliğinin ve tedirginliğinin artmaya devam ettiğini hissettim. "Daxton?"

Aniden, gümüş rengi bir ışıkla, vücudu sandalyede üzerimde yükseldi. Daxton'ın gözleri karanlık ve uğursuzdu; cam şişenin içinde hapsolmuş korkunun ta kendisiydi, doğru bir dürtmeyle parçalanıp serbest kalmaya hazırды.

O benim üzerimde dururken, cildimin her santimetresinin farkındaydım. Vücudunun benimkini kaplaması, omurgamdan aşağı bir ürperti ve içimde yayılan bir sıcaklık hissi uyandırdı. Daxton'dan hissettiğim güç ve kuvvet başımı döndürüyordu. Hayvan içimdeki canlandı ve onun gücüne kendi büyümüzle cevap verdi. Alev alev yanan kehribar rengi gözlerim canlandı ve tereddüt etmeden onun meydan okumasına cevap verdi.

"Senin hakkında beklediğimden daha *fazlası* var gibi görünüyor," dedi Daxton, tüm duyularımı titreten alçak bir sesle. Sanki tenime hiç dokunmadan bir sevgilinin okşaması gibiydi. Derin ve lezzetli. Kahretsin, bu Yüksek Fae'nin büyüğü çok yoğundu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum. Bir saniye önce şöminenin üzerinde buz sarkıtları oluşturunuyordu, bir saniye sonra ise göz açıp kapayıncaya kadar odanın diğer ucuna geçip başımın üstünde duruyordu.

"Sonra anlatırım," diye fısıldadı ve elimi tuttu.

Dokunuşu beklediğim kadar sert değildi. Yıllarca kılıç tutmaktan avuçlarında ve parmaklarında oluşan nasırlar pürüzlüydü ama garip bir şekilde nazikti. Bir an durup parmaklarının benimkilerle nasıl iç içe geçtiğini inceledi.

"Şu anda," dedi tereddütlü, kısık bir sesle, "seni güvenli bir yere götürmem gerekiyor."

Ne tür bir tehlike altındaydım? Alfa'nın evindeydik, yani teknik olarak burası benim için en güvenli yerdii. Cevap veremeden, dünya gözlerimin önünden kayboldu. Bir an önce, bir savaşçı prens üzerimde otururken sandalyeye yaslanmışım, bir sonraki an ise dışarıdaydım.

Bir dakika, dışarıda mı? Nasıl dışarı çıktık?

Ayaklarım, yağmurun yağdığı orman zemini boyunca tanıdık ıslak çimleri okşadı. ıslak zemine geriye doğru devrilmeden önce, Daxton diğer kolunu uzattı, belimi kavradı ve beni göğsüne doğru çekerek dikleştirdi.

Elektrik. Dokunuşuyla tenim alev aldı. Kollarında tutulurken, vücutlarımız birbirine yapıştı. Ben tamamen hareketsiz kaldım.

Kolunu belime dolayarak, Daxton yavaşça birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı ayırdı ve avucunu titizlikle bileğimin hemen altına bıraktığı ısırik izine doğru kaydıldı. Gözleri, sonunda iyileşip bir yara izi bırakacak olan izi taradı.

"Neden bunu iyileştirmedin?" diye sordu.

İnsanlar benim iyileştirme büyümü öğrendiklerinde sıkça sordukları bir soruydu bu. "Benim büyüm böyle işlemiyor. Başkalarını iyileştirebilirim, ama kendimi iyileştiremem. Bu yara izini hayatımın geri kalanında taşımak zorunda kalacağım." Ortamdaki gerginliği gidermek için gülümsemeye ve gülmeye çalıştım. "Bana bir hatıra bırakacağını bilmiyordun, değil mi?"

Daxton kaşlarını çattı. "Sana zarar vermek istemedim. Sadece içgüdüsel olarak tepki verdim." Bakışlarını durdurdu, izini hiç bırakmadı ve itiraf etmeliyim ki ona inandım. Nedenini açıklayamazdım, sadece bir his vardı ve hayvanımın da aynı fikirde olduğunu anlayabiliyordum. "Artık gitmeliyim." Sesinde tereddüt vardı ve sanki gitmek istemiyormuş gibi geliyordu.

"Tamam, gitmek derken... Bizi buraya nasıl getirdin ki?" Bu sefer, yarı gülümsemesini gizlemedi ve sağ yanağındaki küçük gamze yeniden ortaya çıktı.

"Senin annen sana yetenekler vermiş, benimkiler de bana öyle. Benimkiler bana anında bir yerden başka bir yere geçebilme yeteneği verdi. Zihnin çok güçlü bir yeteneği. Olmak istediğim yeri hayal ediyorum ve oraya gidiyorum."

"Gümüş parlama!" dedim. "Ne kadar uzağa gidebilirsin? Atlamanın mesafesi veya sıklığı büyünü zorluyor mu? Kaç kişiyi yanında götürebilirsin? Bu, buz büyünü engelliyor mu, yoksa birlikte çalışıyorlar mı?"

"Her zaman bu kadar çok soru sorar mısınız?" diye sordu Daxton, yarı dişsiz bir gülümsemeyle, görmezden gelemediğim gamzesini ortaya çıkararak.

"Tabii ki. Daha önce de söylediğim gibi, bu benim özelliğim sayılır." "Bence bir kadın için asla olumsuz bir özellik değildir." "Bu da bu geceki bir *başka* iltifatın mı?"

Daxton güldü. "Sonsuz sorularından birine cevap vermek gerekirse... Evet. O gümüş ışık benim büyümden geliyor. Neyse ki, nereye gideceğime dair bir işaret yok, sadece az önce bulunduğum yer belli oluyor. Savaşta veya odamdan ateşli bir şekil değiştireni uzaklaştırmaya çalışırken çok yararlı bir yetenek."

Beni sıkıca kavrayarak tekrar gerginleştiğini hissettim, gözlerini kuvvetle kapatarak beni kendine çekti. Bilinmeyen bir nedenden dolayı şiddetli bir acı çekiyormuş gibi kıvrandı. Aniden vücudunu uzaklaştırdı, beni bıraktı ve başını sallayarak sakinleşmeye çalıştı.

"İyi misin?" diye sordum içten bir endişeyle, avucumla yanağını okşamak için uzandım. Beni böyle uzanıp ona dokunmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, geri çekilmedi ya da beni itmedi. Elini benimkinin üzerine koydu ve orada tuttu, gözleri üçüncü kattaki odasının penceresine doğru kaydı.

"Başka seçeneğim yok. Gitmeliyim." Elimini yüzünden nazikçe çekti ve beni bıraktı. "Yarın, tüm bunlar açıklanacak, söz veriyorum. Bu bilgiyi büyüklerinden ve almanızdan dinlemelisin."

"Ama tereddüt ettim, "Bu solma meselesi, değil mi?"

"Evet," dedi başını sallayarak, bana doğru dönerek vücudu benimkine değdi. "Bunu yapmak için hiçbir nedenin yok, ama sana bana güvenmeni rica ediyorum. Bunu durdurmak için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz. Biz... sadece yardıma ihtiyacımız var."

Aramızda sessiz bir an geçti, sanki dünya dönmeyi bırakmış da biz biraz daha orada kalabilelimmiş gibi.

Gözlerimi kapattım, onun bana daha da yaklaştığını hissettim, aramızda sadece nefesimiz vardı. "Seni bulacağım..."

Aniden, etrafımda gümüş rengi bir ışık parladı, yağan yağmurun soğukluğu yüzümü acıttı, onun sıcaklığı yoktu ve Daxton'ın gittiğini anladım.

YEDİNCİ BÖLÜM

Sonunda eve döndüğümde yorgunluktan bitkin düşmüş ve sırlıslıklam olmuşum. Uzak tepelerin üzerinden güneş ışınları sızarak köyümüzü çevreleyen ormanı çerçevesliyordu. Sabahçı esnafın uyanması için çok erkendi, gece kuşlarının akşamın son saatlerinde ortalıkta dolaşması içinse çok geçti. Ama dürüst olmak gerekirse, çok yorgun, ıslak ve kafam çok karışık olduğundan, kimse beni görse bile umursamazdım.

Tek istediğim yatağıma uzanıp, çok ihtiyacım olan dinlenmek için gözlerimi kapatmaktı. Üstlendiğim bu görev, sorularımın çoğuna cevap vermedi ve sonunda kafamda daha fazla soru işareti bıraktı.

Buna ek olarak, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o aptal, inatçı, kibirli Yüksek Fae erkeğini kafamdan çıkaramıyordum. Daxton Aegaeon, *Gümüş Çayırların Yüksek Prensi*.

Ön kapıyı açtığımda, Neera'nın kanepemizde kıvrılmış, derin uykuda olduğunu gördüm. Onu uyandırmak istemedim, bu yüzden botlarımı çıkardım ve sessizce üst kata, kendi odama çıktım. Özel bir yer değildi, ama bana ait olan tek yerd.

Magnus ve Julia hala dönmemişti ve kapıyı arkamdan kapatırken derin bir rahatlama nefesini verdim. Küçük odayı geçip pencereyi açtım, ıslak giysilerimi çıkardım, sıkıp kurutmak için pencere kenarındaki kancaya astım. Yatağıma geriye doğru uzandım, battaniyeyi yüzüme çekebildim ama sonra uyku galip geldi ve tanıdık bir rüya zihnimi ele geçirdi.

Kar ve buzla kaplı dağlarla çevrili açık bir çayırdaki duruyordum. Soğuk gece havasına nefesimi verirken, sıcak nefesim sis oluştuyordu. Hava soğuk olmasına rağmen, cildimde rahatsız edici bir soğukluk hissetmiyordum. Azalan ay, karanlık gece gökyüzünde, başımın üstünde asılı duruyordu ve uzaktaki uzun otları ve ağaçları aydınlatan güzel ay ışığı huzmeleri yayıyordu. Çayırın içine doğru ilerlerken, ellerimi uzattım ve geniş açıklığı kaplayan çeşitli kır çiçekleri arasında dans etmeye başladım. Burada sakin hissediyordum. Huzurlu hissediyordum...

Parmaklarımla çimlerin yapraklarını çevirerek, sadece rüyamda gördüğüm özel bir çiçeği aradım. Yan tarafta, kalın abanoz sapının, hassas gece yarısı siyahı yaprakları olan dairesel bir kozayı kucakladığını gördüm. Yukarıdaki bulutlar kenara çekilip muhteşem ayı ortaya çıkarırken, çıplak tenime güçlü bir rüzgar esti.

Yaratılış tanrılarımızdan biri olan Baba'yı temsil eden büyüleyici idoli yukarı doğru seyrettim. Ay... gece boyunca her zaman uyanık. Eşi güvenle uyurken, hepimizi karanlıktan koruyor ve kolluyordu. Anne'yi temsil eden güneş, karanlığa karşı bizi korumak için sırayla nöbet tutar ve sabahları ışınları uyandığında eşinin dinlenmesine izin verirdi. Güneş ve ay, birlikte tüm Valdor'u yaratan iki tanrıyı temsil ediyordu. Hayat yolculuğumuzda bizi korudular ve yönlendirdiler, ta ki son geçişimizi yapıp öbür dünyada tekrar onlara katılma vaktimiz gelene kadar.

Dönüşümcüler olarak, ilk olarak dolunayın gücüyle hayvan formlarımıza dönüştük. İlk dönüşümümüzden sonra güneş doğduğunda, şanslıysak kaderimizde yazılı eş bağımızı fark edebiliyorduk. Gençken, tanrılar tarafından yaratılan dengeye saygı duymayı ve onları her zaman onurlandırmaya çalışmayı öğrendik. Tanrılarla olan ikili güç dengesine hayranlık duyuyordum. Biri diğerini ezemezdi ve birlikte, ayrı olduklarından çok daha güçlüydüler.

Elimdeki kapalı çiçeğe baktım ve sonra ne olacağını bildiğim halde endişeyle bekledim. Ay ışığı dış yaprakların üzerinde parıldadı ve çiçek hemen muhteşem bir çiçek açtı.

muhteşem bir çiçek açtı. Gümüş ve turuncu yapraklar ay ışığında dans ederken, çayırdaki diğer çiçekler de etrafımda canlanmaya başladı. Canlı ve nefes kesiciydiler, sanki gökyüzüne dokunmaya çalışır gibi dışa ve yukarı doğru uzanıyorlardı.

Burası her zaman evim gibi hissettirdi. Uzak bir fener gibi, beni ve hayvanımı çağırıyordu. Bu çayırları sadece rüyalarımda ziyaret etmiştim, ama yine de çok gerçekçi geliyordu...

Güm-güm-güm.

"Skylar..." Magnus'un sesi ahşap kapı çerçevesinin ötesinden yankılandı.

İnledim ve yatağımda döndüm, yüzümü yastığın altına gömerek amcamı görmezden gelmeye çalıştım.

"Skylar, günün neredeyse tamamı geçti. Boşa harcamaya devam edecek misin?"

"Magnus," diye homurdandım. "Hadi ama, beni suçluluk duygusuna sokma." Yastıkların, çarşafların ve kapımın ötesinden onun hayal kırıklığına uğramış bakışlarını hissedebiliyordum.

"Girebilir miyim?"

"Bu senin evin... Neden olmasın?"

Kapı kolu döndüğünde onun kıkırdadığını duyabiliyordum. İkimiz de, ben izin vermedikçe içeri girmeyeceğini biliyorduk. Burası onun evi olsa bile, Magnus her zaman mahremiyetime saygı gösterirdi.

Ayaklarımın yanına oturduğunda yatağım onun ağırlığıyla sallandı. Magnus, tıknaz bir savaşçı vücuduna sahipti ve benden biraz daha uzundu. Kalın, kısa, dalgalı kahverengi saçları ve soluk tenini kaplayan gür sakalı vardı. Yeşil gözleri, babamın ve Neera'nınkilerle aynıydı. Nesiller boyu kanımızda aktarılan Cathal yeşil gözleri.

Ve beni atlayarak geçmişti. Ne mutlu bana.

"Bütün gece devriye gezmek kolay değil, değil mi?" dedi Magnus.

"Sen ve Julia gayet iyi idare ediyorsunuz gibi görünüyor." Esnedim ve ayaklarımla yer açarak onun daha rahat oturabilmesi için yer açtım.

"Çocuk yetiştirmek, uykusuz gecelere hazırlıklı olmanı sağlar," diye gülerek dedi. "Ve sen de meşguldün... Yüksek Fae ile temas kurmakla," diye ekledi Magnus, her şeyi bildiğini anlatan babacan bir ses tonuyla.

"Bu çok heyecan verici olmalı. Bana anlatmak ister misin?"

"Heyecan vericiyi tanımla," dedim, hala yastığımın altında gömülüydüm. "Ve onu kazara neredeyse öldürmeyi unutma. Gilen o kısmı atladı mı?"

"Hayır, anlatmadı." Magnus'un derin sesi eğlenceyle gürledi. Onun hayvanının bir ayı olduğuna şüphe yoktu; tek yapman gereken onun gülüşünü veya bağırışını duymaktı, kükremesi çok netti. "Talon'a seni doğrudan eve getirmesini emrettiği için memnun oldum."

"Sanırım." Yastığın altında saklanarak gözlerimi devirdim, ama ses tonumdan ne hissettiğimi anlayabileceğini biliyordum. Memnun değildim.

"Çok olgunca," diye homurdandı Magnus. "Ve sen, sen olduğun için... Gilen'in emrini sorgusuz sualsiz yerine getirdin ve bütün gece burada kaldın, değil mi?"

Elimi uzattım ve yüzümdeki yastığı kaldırdım. Şu anda sorgulama yapamayacak kadar yorgundum. Tek istediğim uyumaktı. "Evet," dedim, ona başparmağımı kaldırarak, sonra hemen başımı tüylü yastığa dayadım ve tavana baktım.

"Seni uyandırdığım için özür dilerim. Fazla uzun sürmeyecek, söz veriyorum," dedi, çok iyi bilen bir gülümsemeyle, "High Fae ile karşılaşmandan dolayı çok yorgun olmalısın."

"Aynen öyle."

"Peki, bir sonraki sorum... Bu, eve götürülmeden önce mi oldu? Yoksa Alistar'ın malikanesine gizlice girdikten sonra mı?"

Gözlerim onun gözlerine kaydı ve yüzündeki kendini beğenmiş gülümseme, sadece bir babanın verebileceği bir şeydi. Yatağımda dik oturdum, yorgunluktan bulanık zihnimle bir şeyler düşünmeye çalıştım. "Hmm."

Magnus'un gözlerindeki ışıltı, eğlenceyle karışık ama aynı zamanda bir parça hayal kırıklığı da içeriyordu. Bir eliyle sakalını okşadı, kaşlarını çatarak cevabımı düşündü.

O ve babamın beni bir şey için azarlarken benzer ifadeler takınır mıydılar diye sık sık hayal ederdim ve bu da bir istisna değildi. Magnus, grizzly ayı formunu mükemmel bir şekilde taklit eden sert, kıllı bir kabalığa sahipti.

"Skylar." Derin sesi otoriter bir şekilde gürledi. Benden cevap mı istiyordu, yoksa sadece düşündüklerimi itiraf etmemi mi bekliyordu, bilmiyordum.

"Tanrılar aşkına." Gözlerimi kısarak kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum. "Neera."

"Onu suçlama. Hayatını kurtarmak için yalan söyleyemeyeceğini biliyorsun, ayrıca bu sabah eve geldiğimizde o alt katta uyuyordu. Julia ve ben bir şeyler döndüğünü biliyorduk."

Gözlerimi devirdim ve yüksek sesle alay ettim, dizlerimi göğsüme çekip bacaklarımı kucakladım. Annesi ve babasına yalan söyleyemeyeceğini biliyordum. O kadar saf kalpli ve nazikti ki, çizgisini aşp böyle bir şey yapamazdı.

"Ama ona beta komutu kullandın, değil mi?"

"Maalesef, evet."

Magnus'un Neera'yı olanları itiraf etmeye zorlamak için hayvanının gücünü kullanmak zorunda kaldığını düşününce içimden gülümsedim.

Dönüşenler olarak, güç dinamiklerini takip ediyor ve onlara uyuyorduk. Alfa her zaman aramızdaki en güçlüydü, beta ise onu yakından takip ediyordu. İkisi de bir emir verdiğinde, sözlerine güç akıyordu. Tarif etmesi zordu, ama sanki dönüşenlerin üzerine bir zorlama uygulanmış gibiydiler ve liderlerinin emirlerine uymaya karşı koyamıyorlardı.

Ben ise Magnus'un ve hatta Alistar'ın emirlerine direnme konusunda özel bir yeteneğe sahiptim. Bunu bir engelmış gibi gösterip, insan tarafımın onları "duymadığını" söyleyerek suçluyordum, ama durum hiç de öyle değildi. Onları gayet net ve açık bir şekilde duyuyordum. Sadece her zaman itaat etmek zorunda değildim. Hayvan tarafım boyun eğmek istemiyordu ve ben de bu zorlamaya direnme özgürlüğüne sahiptim.

"Neera bile benim ayrıldıktan sonra olanların tamamını bilmiyor. Döndüğümde onu uyandırmadım. Dolayısıyla, mantıken, hikayenin geri kalanını öğrenmek için burada olduğunu varsayıyorum."

Magnus derin bir nefes aldı, başını öne eğdi ve diğer eliyle ayağımı okşadı. "İkimiz de biliyoruz ki bunu bana kendi isteğinle söylemelisin. Seni zorlayamam."

"Rüşvetle ikna edilebilirim," diye alay ettim.

Magnus gülümsedi ve bu beni rahatlattı. Amcamı saygı duyuyordum ve ondan kasıtlı olarak bir şey saklamak istemiyordum. Onun sadece benim iyiliğimi düşündüğünü biliyordum.

"Fiyatın ne olurdu?"

Bu benim dikkatimi çekti. Kendimi kaldırıp yatakta bağdaş kurdum. "Bilgi."

"Ne gibi?" diye sordu, koyu renk kaşlarını kaldırıp yüzünü yana çevirerek, bu tür bir pazarlığın kendisini nereye sürükleyeceğini hiç bilmiyordu.

"Ben bir soruya cevap vereceğim, sonra sen de aynısını yap."

Cevap vermeden önce bir an durup bu anlaşmayı düşündü. "Anlaştık. Şimdi giyin ve aşağı gel. Julia çok geç bir kahvaltı hazırlıyor... Ya da akşam yemeği mi demeli? Neyse, yine en sevdiği yardımcısı olmadan tek başına yemek pişiriyor, o yüzden acele et." Magnus bacağıma hafifçe vurdu, ayağa kalktı, odamdan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Hemen geliyorum." Gülümsedim ve yataktan atladım. Neyse ki, gece gezilerimden sonra giysilerim kurumuştı, ama temiz bir gömlek ve pantolon giymek dünyanın en kötü şeyi olmayacaktı.

Merdivenlerden aşağı koşarak indim ve mutfağın köşesine döndüm. Julia, doğramam için bir yığın patates hazırlamıştı.

İçeri girdiğimde bana yumuşak, sevgi dolu bir gülümseme attı. "Neera ve Magnus bahçeden birkaç ot ve biber topluyorlar. Ben yumurtaları hazırlarken sen patatesleri doğramaya başla."

Bıçağı aldım, avucumda çevirdim ve patatesleri bir lokma büyüklüğünde küpler halinde doğramaya başladım. "Bugün bir ordu mu besleyeceğiz?"

"Evimizde iki yetişkin şekil değiştiren var, bu geceki dolunaydan sonra bir tane daha eklenebilir ve bir tane de önümüzdeki birkaç yıl içinde şekil değiştirmeye hazır. *Hepimiz* bütün gece uyanık kaldık. Bir gece daha bu tür şakalar yapmaya yetecek kadar yiyeceğimiz olduğundan emin değilim."

Gözlerimi kırıp kesmeyi bıraktım. "Ah, doğru, bu gece dolunay toplantısı var."

Bu nasıl aklımdan çıkmış olabilir? Kahretsin, kafamı toparlamalı ve aptal Yüksek Fae'yi düşünmeyi bırakmalıyım.

Burada bulunma nedenleri ne olursa olsun, şekil değiştirenlerin ayı daha öncelikliydi.

"Evet, canım," diye sevgiyle cevapladı Julia. "Bu gece nihayet bize katılacak mısın?"

Bu sefer, diğerleri gibi, dönüşmeyeceğimi ona söylemeye gönlüm el vermedi. Neden dönüşmeyeceğimi açıklayamazdım, sadece ben, yani *biz*, hazır değildik. Hayvanım kendini göstermeden mutluydu ve ben onu buna zorlamayacaktım.

"Olana kadar bilemeyiz, değil mi?" Zayıf bir gülümsemeyle cevap verdim ve doğramaya devam ettim.

Magnus ve Neera arka kapıdan mutfığa girdiler ve ortadaki büyük ada etrafına oturdular. Neera bana baktı ve sonra hızla gözlerini kaçırdı. Magnus'a söylediği için kendini çok kötü hissettiğini anlayabiliyordum.

"Kendini kötü hissetme, Neera. Kızgın değilim."

Omuzlarındaki gerginlik, çilli yanaklarında parlak bir gülümseme belirince gevşedi. Yanıma kayarak, adanın ortasındaki dev patates yığınına işlememe yardım etti. Zaten ona uzun süre kızgın kalamazdım. Neera'nın kasıtlı olarak zarar verecek hiçbir şey yapmayacağını biliyordum. Onun nazik kalbi bu dünyada nadir bulunan bir şeydi ve onu korumak için her şeyi yapacağımı biliyordum.

"Tamam," dedi Magnus, karşımda bir tabure çekerek. "Başlama zamanı."

"İlk sen başlamak ister misin?" diye sordum. "Yaşlılar önce gelir, değil mi?"

Magnus alaycı bir kahkaha atarken, Julia'nın yanımda kıkırdadığını duydum.

"Tabii..." dedi Magnus, kemerindeki hançeri elinde çevirerek, kılıfını parmaklarıyla hafifçe okşadı.

Shifterlar, gerektiğinde kolayca çıkarabileceğimiz veya çıkarabileceğimiz silahlar taşırlardı. Hayvan formundayken, bizler silah olduğumuz için bıçaklara veya yaylara ihtiyacımız yoktu.

"Alfa'nın evinde nereye gittin?" Magnus, gözlerini kısarak sordu.

Konunun özüne inmek. Harika. Magnus ve Rhea'dan öğrendiğim bir şey, bilgi almaya çalışırken konuyu dolandırmamaktı.

"Şifacıların odasına gittim ve sonra üçüncü kata çıktım." Bana kimi gördüğümü veya ne yaptığımı hiç sormadı. Bu yüzden, bu ayrıntıları kasten atladım.

"Sıra bende. Yüksek Fae neden buradalar?"

Magnus, Julia'dan bir fincan sıcak çay aldı ve cevap vermeden önce ikisi arasında tedirgin bir bakış alışverişi oldu. "Yardım istemek için buradalar."

Adi herif. Kendi hilelerimi bana karşı kullanıyordu ve bunun farkındaydı. Yüzündeki sırıtiş küstah ve hesaplıydı.

Oh... oyun başlasın, amca.

Magnus çayından uzun bir yudum aldıktan sonra bir soru daha sordu. "Dün gece alfa'nın evinde kimi gördün?"

Artık daha net konuşuyordu, bu iyiydi. Sıkılmaktan hoşlanmazdım. "Seni, Julia'yı, Alistar'ı, bazı yaşlıları ve Gilen'i gördüm," diye cevap verdim, Julia yağda kızartmadan önce doğranmış patatesleri bir kaseye toplayıp baharatlayarak. Kaşlarımı kaldırıp sırtıttım. Kiminle konuştuğumu hiç sormadı, sadece kimi gördüğümü sordu.

"Sıra bende." Benden bilgi alamamasına rağmen gözlerinde bir parça gurur parıldadığını görebiliyordum. Magnus, küçükken beri bana soru sormayı öğretmiş, her zaman merakımı teşvik etmiş ve zihnimi geliştirmeme yardımcı olmuştu. "Yüksek Fae neden buraya yardım istemeye geldi?"

"Çünkü onlara yardım edebilecek tek kişiler şekil değiştirenlerdir. Dün gece alfa'nın evindeyken kimlerle etkileşim kurdun?"

Bu soruya nasıl cevap vereceğimi düşündüm. Takma adlarını mı yoksa gerçek kimliklerini mi kullanmalıydım? Periler hakkında bilmediğim çok şey vardı, ama aynı zamanda onun tepkisini de ölçmek istiyordum. "Daxton Aegaeon, Gümüş Çayırıların Yüksek Prensi ve kardeşi Castor."

Magnus'un ifadesi stoik kalmaya devam etti, ama Julia'nın spatula ile yaptığı hata, eşinin içten içe gerçekte ne hissettiğini ortaya çıkardı. Eş bağları sayesinde birbirlerinin duygularını hissedebiliyorlardı, tıpkı bizim hayvanlarımızı hissedebildiğimiz gibi. Julia, Magnus kadar duygularını gizleme konusunda yetenekli değildi ama.

"Onlarla birlikteyken ne yaptınız?"

Parmağımı kaldırıp bir yandan diğer yana salladım. "Bekle, sıra bende. Yüksek Fae'ler ne tür bir yardım istiyor?"

Bu sefer Magnus cevap vermeye çalıştı, ama veremedi. "Buna cevap veremem, Skylar."

Cevap vermek istediğini biliyordum, ama bu onun için açıkça bir seçenek değildi. Alfa'nın bu özel bilgi için susma emri vermiş olması gerektiği aklıma geldi. "Bana ne söyleyebilirsin?"

Masaya parmaklarıyla vurarak, benimle paylaşabileceği detayları düşündü. "Bu gece her şeyin ortaya çıkacağını söyleyebilirim. Bu, Alistar'ın hepimizle bizzat konuşmak istediği bir konu. Onun emrini çiğnemek bana düşmez."

Kahretsin. Biliyordum.

"Peki, oyun bitti o zaman," diye ilan ettim, son patatesi doğradıktan sonra. Magnus sorularıma cevap veremediği için, ben de onun sorularına cevap vermek zorunda değildim. "Ama seni sevdiğim için sana bir bonus vereceğim." Eğildim ve Magnus'a şakacı bir şekilde göz kırptım. O ise etkilenmemiş bir ifadeyle bana baktı, bu da içimden gülmeme neden oldu. "Demir uçlu okla vurduğum erkeği iyileştirmeye gittim. Onu neredeyse öldürüyor olmaktan çok kötü hissettim ve iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Onu iyileştirdin mi?" diye sordu

Julia. "Evet," dedim ve kararlı bir şekilde başımı salladım.

High Fae'lerin buraya geldiğini zaten bildiğim gerçeğini söylemedim. Magnus'a sorduğum her şeyi biliyordum. Sadece onların da bunu bildiğinden emin olmak istedim. Daxton hakkında öğrendiğim detayları da söylememeyi tercih ettim. Onun gücü ve kuvveti, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, ama önemli olduklarını biliyordum.

Julia yemeği hazırladı ve dördümüz açlıktan kıvranan hayvanlar gibi yedik. Hiçbir şey kalmadı. Şekil değiştirenlerin iyi yaptığı bir şey varsa, o da yemek yemektir. Tabağımı temizledim ve önceki gün kapının yanına bıraktığım çantayı aldım.

İçeriğini incelerken, parmaklarım Gilen'in gömleğinin yumuşak kumaşına dokunduğunda durdum. Etrafıma bakındım, beni takip eden ya da yaptıklarımı izleyen var mı diye. Ne yazık ki

Sürpriz, o anda yalnızdım, bu yüzden kumaşı burnuma kaldırdım ve derin ve düzenli bir nefes aldım. Tuzlu deniz havası tatlı ve vahşiydi. Hayvanımın herhangi bir tepki vereceğini görmek için bekledim, ama o sakin ve memnun kaldı. Dürüst olmak gerekirse, ne beklediğimi bilmiyordum. Kahverengi tunikayı çuvala geri koydum ve içindeki kitapları saydım.

"Olamaz." Kitaplardan biri eksikti.

Yeşil kumlu plajda bırakmış olmalıyım. O kitabın dalgalar ve kum tarafından yıpranıp yok olacağı düşüncesi beni çok üzdü. Bu akşamki toplantıdan önce onu geri almam gerekiyordu.

"Magnus, Julia," diye bağırdım. "Plaja geri dönüp bıraktığım kitabı almam gerekiyor."

Magnus köşeden başını uzattı. "Bu gece dolunay toplantısından önce alfanın yanında olmalısın, Skylar. Bu bir seçenek değil." Sözlerinden gelen bir güç dalgası hissedebiliyordum... Bu bir emir değil, daha çok sert bir ebeveyn uyarısıydı.

"Biliyorum... Biliyorum," diye onu sakinleştirdim. "Güven bana. Sorularım var ve eğer bu gece cevaplarını alacağımı söylüyorsan, emin ol ki zamanında orada olacağım. Hatta mümkünse erken bile gelirim!"

Neera, Julia'ya bulaşıkları yıkamada yardım ederken lavabonun yanında kıkırdadı. Magnus'un bana toplantıyı tekrar hatırlatmasını beklemeden, çantamı sırtıma takıp evden dışarı fırladım.

Yavaş bir koşuya başladım. Günün büyük bir kısmı geçmişti, ama ay gökyüzünde yükselmeden önce plajdan dönmek için hala bolca zaman vardı.

Yeşil kumlu plaja giden patika en sevdiğim yerlerden biriydi. Bronzlaşmış patika boyunca yeşil lekelerin ustaca dağılmış olması ve yakındaki koyda saklı bir hazineyi ima etmesi çok hoşuma gitmişti. Koşumu yavaşlatıp yürümeye başladım, taze deniz esintisinin alnımı serinletmesine ve ruhumu özgürlük hissiyle doldurmasına izin verdim.

Rüzgârın hissini ve gökyüzünün güzelliğini çok sevdim. Üstümdeki dünyanın açıklığı, beni tutan hiçbir zincir olmaması, bir rüyaydı. İçimdeki hayvan, cildimdeki esintinin hissini zevkle karşıladı. Onun da rüzgârı özlediğini biliyordum.

Sahile inen uçurumun kenarına yaklaştım ve hiç düşünmeden aşağıdaki sığınağıma doğru inişe geçtim. Olivin parçacıklarının üzerine sağlam bir şekilde indiğimde, gördüğüm manzara karşısında hayranlıkla donakaldım. Son basamağı tırmanana kadar *onu* fark etmemiştim bile.

Nasıl buraya gelmişti?

Silver Meadows'un Yüksek Prensi Daxton, yeşil kumlu plajın kıyısında, benim plajımda, rahatça suda yürüyüş yapıyordu. Burası *benim* gizli sığınağımdı. Tanrı aşkına, burayı nasıl biliyordu? Burası pek çok kişinin bildiği ya da gitmek isteyeceği bir yer değildi.

Dudaklarımı yaladım ve çantamın askısını oynatarak kayalığın arkasındaki çukura saklandım. Ne diyecektim ki? Ne yapmalıyım? Yanına gidip garip bir şekilde el sallayarak merhaba demeli miydim?

Köşeyi dönüp ona yakından baktım. Derin düşüncelere dalmış gibi görünüyordu, sırtını bana dönerek yürürken ayak izlerini suyun yönlendirmesine izin veriyordu. Çıplaktı, koyu gri pantolonunu dizlerine kadar sıvamış, dalgaların arasında bir ileri bir geri yürüyordu. Giydiği siyah gömlek sıradan bir gömlekti, ama yakası ve ortasında gümüş ipliklerle zarif bir iz bırakıyordu. Gömleğin üst kısmı açıktı ve altında, itiraf etmeliyim ki biraz fazla sevdiğim kaslı vücudunu ortaya çıkarıyordu.

Esinti yanımdan geçti ve ben onun çam ve soğuk kokusunu içime çektim. Onu izlemeye devam ettim, bakışlarımı ondan ayıramadım ya da belki de ayırmak istemedim. O büyüleyiciydi ve bunun nedeni sadece büyüğü ya da gücü değildi, bundan daha fazlası vardı. Beni en çok etkileyen, onun yanında hissettiğim duyguydu. Benim gibi, Daxton da... farklıydı.

Onun çevredeki uçurumun yakınındaki kıyı şeridinin sonuna ulaşip aniden dönerek

. Kollarını arkasında kavuşturdu ve yüzünde kendini beğenmiş, eğlenceli bir ifade belirdi. Yavaşça gözlerini kırptırdı, gri gözleri yumuşadı ve sert dış görünüşünün altında bir gülümseme belirdiğine yemin edebilirim. Sağ yanağındaki gamze ortaya çıktı ve midemde kelebekler uçmaya başladı.

"Merhaba, *Spitfire*," dedi, boğuk sesi kayalıklar boyunca yankılandı.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve donakaldım.

Sesi, cildimde yumuşak bir kadife okşaması gibiydi. Daxton, sanki dün gece tanışmış değil de yıllardır tanışıyormuşuz gibi bana seslendi. Yanaklarım kıpkırmızı olurken, içimdeki hayvan göğsüme bir güç dalgası gönderdi.

Tanrıların adına, bu kadar uzun süre onun algısından varlığımı nasıl saklayabileceğimi düşündüm? *Ugh*. Bütün bu zaman boyunca burada olduğumu biliyor muydu? *Bu çok utanç vericiydi*.

"Seni kayalıkların arkasındaki çatlaktan hissedebiliyorum. Seni bulacağımı söylemiştim, ama görünüşe göre sen beni buldun," diye ekledi.

Kahretsin. Kendimi toparlamak için sırtımı çukura dayadım, çantamı göğsüme sıkıca bastırdım ve avucumu alnıma koydum. Kendimi kontrol etmem gerekiyordu, ama bu söylemesi kolaydı, yapması zordu. Onun büyüüne tepki olarak içimdeki hayvanın kırırdadığını hissedebiliyordum, sadece hakimiyet için bir dans.

"Skylar, ortaya çıkabilirsin. Söz veriyorum ısırmayacağım... tabii demir uçlu oklarla dolu bir yay ve ok kılıfın yoksa ve beni tekrar öldürmeye çalışmıyorsan?" Daxton'ın sesi bu sefer daha yumuşaktı, neredeyse dostçaydı.

Eğlenceli bir şekilde hafifçe kıkırdamadan edemedim. Alay mı bu, gerçekten? Bu eski peri savaşçısı gerçekten şaka mı yapıyordu, beni neşelendirmek için mi? Gururumu yutarak, arkamı döndüm ve pek de gizli olmayan saklandığım yerden çıktım.

"Söz mü?" diye alay ettim, kalçamı yana doğru eğip elimi üzerine koydum.

"Dişlerim kafeste kalacak. Senin dünyanı bozmak ya da açıkça başkasına ait olan bir şeye hak iddia etmek asla niyetim değil."

Sinirlenerek gözlerimi kısarak baktım. "Ben kendimden başka kimseye ait değilim," dedim boğazımın derinliklerinden gelen derin bir hırıltıyla.

"Gerçekten mi?" diye sordu, merakla siyah kaşını bana doğru kaldırarak, cevabımdan şaşırmış ve aynı zamanda eğlenmiş gibi görünüyordu.

Ellerimi kalçama sıkıca koydum ve korkusuzca ona baktım. "Gerçekten," dedim açıkça.

"Tamam o zaman." Sırıttı ve sağ yanağındaki o lanet gamze yine ortaya çıktı.

Ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilemedim. Aklım Gilen'e kaydı ve Daxton'ın önceki gece üzerimde onun kokusunu almış olabileceğini fark ettim. Garip bir şekilde, çantamı omzumda kaydırdım ve kafamın arkasını kaşımak için elimi uzattım. Aramızda konuşulmayan anlar geçti, sadece dalgaların nazikçe çarpmaya devam etmesi ve esen rüzgârın sessizliği doldurması vardı.

"Sanırım yanlış bir başlangıç yaptık," dedim ve hemen dikkatini çektim. "O yüzden, tekrar deneyelim." Kayalık duvardan atladım ve onun önüne geçtim. "Merhaba," dedim utangaç bir şekilde, daha dostane bir yaklaşım denemek için tavrımı değiştirerek. "Bugün nasılsın? Yaran daha iyi mi?"

"Merhaba," Daxton başını hafifçe eğerek cevap verdi, ardından derin ve zarif bir reverans yaptı. "Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Sorduğun için teşekkür ederim." Sert bakışlarında, daha önce fark etmediğim bir yumuşaklık belirdi. "Gözümüzün önünde saklı olan hazineleri bulmak şaşırtıcı, değil mi?" diye sordu, bakışları sahili taradıktan sonra tekrar bana döndü. "Eğer bakmaya zaman ayırmazsak, eşsiz güzellikleri kaçırabiliriz. Ama bugün, aradığım şeyi bulduğum için çok şanslıyım."

Yüksek sesle yutkundum ve sinirli bir şekilde saçımın bir tutamını oynatmaya başladım. Bu erkek, güç ve kuvvetin vücut bulmuş haliydi ve bu sakin, rahatlatıcı ortamda bile, başka hiçbir canlıda bulunmayan doğal, asil bir soğukkanlılığa sahipti.

"Peki tam olarak ne arıyordunuz?" diye cesurca sordum. "Gizli bir hazine," diye cevapladı, bakışları beni delip geçiyordu, neredeyse nefesimi keserek. Ağzının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı, sonra başını yana eğdi ve sinir bozucu derecede yakışıklı yüzünde eğlenceli bir ifade belirdi. "Daha önce

Burayı daha önce ziyaret etmiştim ve onu tekrar bulduğum için çok heyecanlandım."

"Daha önce buraya geldin mi?" diye sordum, onun kim olduğuna dair bir ipucu daha öğrenmiş oldum. "Ne zaman?"

"Meraklı bir yapın var, değil mi?" Daxton, bana tatlı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Bunu anlaman bu kadar uzun sürdüğü için şaşırdım." Ben de gülmeden omuz silktim.

Daxton konuşmadı, ama gülümsemesi yüzünün her iki tarafına da yayıldı ve çok iyi hatırladığım dişlerini ortaya çıkardı.

"Peki, senden başka cevaplar da alabilecek miyim, Yüksek Prens?"

"Hayır. Şu anda yok... ama yakında olacak."

"Bunu ilk kez duymuyorum," diye sinirlenerek mırıldandım ve bakışlarımı yana çevirdim. Bu cevabı duymaktan yorulmaya başlamıştım.

"Ama belki de bu dünyada geçirdiğim yaklaşık altı yüzyıl boyunca öğrendiğim bir şeyi paylaşabilirim."

Hemen ilgimi çekti, kaşlarımı kaldırdım, kollarımı kavuşturdum ve onun cevabını sabırsızlıkla bekledim.

"Hayatta her şeyin bir nedeni vardır."

Alaycı bir şekilde başımı salladım, saçlarımı omzumun üzerinden attım ve ona "*Gerçekten mi?*" diyen bir bakış attım.

O gülümsedi, yanaklarının köşesindeki yarım gülümsemenin altında bir kez daha gamzesi belirdi. "Gerçekten," diye cevapladı. "Sadece kaderin bizi yönlendirdiği nedenleri her zaman bilemeyiz. Sabırlı olanlara iyi şeyler gelir."

"Bu benim güçlü olduğum bir konu değil. Sana bunu söylemekten nefret ediyorum."

"Belki de değil," diye alaycı bir şekilde güldü. "Ama diğer güçlü yönlerin üstün, kurnaz zekan ve parlak güzelliğinle eşleşiyor." Bana bakışları kalbimi hızla çarptırdı. Korkudan mı yoksa başka bir şeyden mi, henüz bilmiyordum. "Al," dedi Daxton, elini uzatarak. "Sanırım aradığın şey bu. Onu kıyı şeridinde buldum ve güvenli bir şekilde geri getirmenin en iyisi olacağını düşündüm, ama işte buradasın."

Aşağıya baktığımda, uzattığı elinde aradığım kitabı tuttuğunu fark ettim. Onu nerede sakladığını hiç bilmiyordum. Ama sihirli bir şekilde, işte oradaydı.

"Oh, teşekkür ederim!" Kız gibi bir gülümsemeyle kitabı mutlu bir şekilde aldım. "Umarım şaşırmazsın, şimdi daha fazla sorum var."

"Şok oldum," dedi, gözlerinde eğlenceli bir ışıltıyla alaycı bir şekilde. Dudakları yukarı doğru kıvrıldı ve ben de ona gülümsemeden edemedim.

Kitabı almak için uzandım ve parmak uçlarım hafifçe onun cildine değdi. Hayvanımın gücü içimi kapladı, onun dokunuşunun yarattığı ateşli ateşi daha da alevlendirdi. Gözlerim kehribar rengi bakışlarımın içinde canlandı ve onun fırtınalı gri bakışlarıyla kilitlendi.

O hemen kitabı bıraktı ve geriye doğru sendeledi, aramızdaki mesafeyi artırdı.

"Bu... benim hayvanım..." diye kekeledim. "Senin büyüne tepki gösteriyor olmalıyım. Nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Sadece, bilmiyorum, farklı hissediyorum." Kitabı göğsüme sıkıca bastırarak çenemi eğdim ve gözlerimi kaçırdım.

"Sen..." Daxton'ın sesi kısık ve beni hazırlıksız yakalayan bir belirsizlik havası taşıyordu. "Sen, görünüşünden çok daha fazlasısın, Spitfire," diye cevapladı Daxton.

Kendimi ona bakmaya zorladım ve kafamda ve vücudumda dalgalar halinde yayılan bir kafa karışıklığı hissettim. "Sanırım bu, melez olmanın getirdiği bir şey."

"Hayır," dedi fısıltıyla. "Beni meraklandırıyorsun, Spitfire. Bu dünyada artık pek çok şey beni meraklandırmıyor."

"Belki de yeni bir hobi falan bulmalısın. İğne oyası denedin mi? Kılıca benzer, sadece daha küçüktür. Yaşlılarımızdan, yaşlılıkta zihni keskin tutmanın çok önemli olduğunu duydum..."

Göğsünden patlayan gürültülü kahkaha önceki gecekiyle aynıydı. Sadece bu sefer boğuk değildi. İlk tanıştığımız zamanki korkutucu kişiliğindeki bu değişimi görünce gülümsedim.

Daxton sakinliğini yeniden kazandı ve bir kez daha bana doğru bir adım attı. "İyi bir tavsiye," diye mırıldandı, azalan kahkahasıyla. "Anakaraya yaptığım bu ziyaret, daha önce yaptığım hiçbir ziyaretin yapamadığı kadar bana ilham verdi. Yeni fırsatlar ortaya çıkıyor gibi görünüyor ve bunları fark etmeden geçip gitmelerine izin vermek aptallık olur."

"Daha önce perdenin dışına çıktığını söylemiştin. Seni geri dönmeye iten ne oldu?"

Daxton'ın daralmış sırtışı, bu bilgiyi yakaladığım için etkilendiğini gösteriyordu. Sanki bilmeceyi çözmeye çalışır gibi gözlerini bana dikti. Garip bir şekilde, cevap *benmişim* gibi görünüyordu.

"Halkıma yardım etmek için perdenin dışına çıkıyorum ve ihtiyaç olduğu sürece bunu yapmaya devam edeceğim."

Konuşmaya devam etmesini bekledim, ama görünüşe göre şimdilik alabileceğim tüm detaylar bunlardı. Çok belirsiz ve gerçeği dolambaçlı anlatmayı seviyor — not edildi.

"Görünüşe göre zaman çok önemli." Daxton başını pembe lekelerle kaplı turuncu ve sarı gökyüzüne doğru eğdi. Güneş ufukta batmaya başlamıştı ve dolunaylı gece hızla yaklaşıyordu. "Geç oluyor ve ikimiz de gece çökmeden köye dönmeliyiz."

"Olamaz!" diye bağırdım ve endişeyle kitabı çantama tıktırdım. Zamanında geri dönebileceğimi biliyordum, ama buraya gelirken yaptığım gibi rahatça gidemezdim. Düşünmeden, kayalıklara tırmanmaya başladım. Zirveye ulaştığımda, omzumun üzerinden geriye baktım ve el sallayarak veda etmenin yeterli olacağını düşündüm, ama Daxton çoktan gitmişti.

"Listeye ekle," diye mırıldandım kendi kendime. "Hangi listeye?"

Küçük bir kız gibi çığlık attım — ne yazık ki — ve başımı çevirip Daxton'ın arkamdaki yolda durduğunu gördüm. "Ne? Nasıl?"

Gülerek tekrar gülümsedi — her yerdeki kadınları dizlerinin üstüne çökertmeye yetecek gerçek bir gülümseme. "Annemin

hediyesi," dedi hafifçe başını eğerek. "Seni tekrar bulacağım, Spitfire. Canlı sohbetin için teşekkürler."

Canlı mı? O bir kez daha ortadan kaybolurken kafam karışmış bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. Gümüş rengi bir ışık parlamasıyla ortadan kayboldu. Nereye gittiğini hiç bilmiyordum.

Onun gibi beni de yanında götürebilir mi diye sormadığım için kendime alay ettim ve küfrettim. Bir yerden başka bir yere sihirli bir şekilde kendimi taşıyabilseydim, baş ağrısı ve yorgunluktan kurtulabilirdim.

Şanslı periler, şanssız şekil değiştiren insanlar.

Solace'a doğru koşmaya başladım, zihnim artık bu geceki dolunay toplantısına odaklanmıştı. Batan güneş, gökyüzünü canlı renklerle boyadı ve ressamların çoğu zaman yeniden yaratmakta başarısız olduğu güzel bir manzara ortaya çıktı. Zamanım olsaydı, durup gün batımını ve yıldızların görünmeye başlamasını izlerdim. Ancak Daxton'ın da dediği gibi, zaman çok önemliydi.

Bu gece dönüşmeyeceğimi biliyordum, ama Gilen ve muhtemelen Rhea'nın ilk kez dönüşmek üzere olduklarını anlayabiliyordum. Kader değişken bir şeydi. Gilen'in bu gece dönüşmesi, Alistar'ın nihayet bize Yüksek Fae'lerin neden burada olduklarını ve neden onlara yardım edebilecek tek kişilerin biz olduğumuzu açıklamasına ek olarak, hayatıma pek çok bilinmeyeni de beraberinde getirdi. Çürüme yavaş yavaş yayılıyordu ve dünyamızın çürümesi hepimizi tehlikeye atıyordu.

BÖLÜM SEKİZ

Başardım, hem de tam zamanında.

Akşam yıldızları karanlık gece gökyüzünde parıldarken, köyü alacakaranlık sardı. Kitabımı alfa kanadının kütüphanesine bıraktım ve çayırlara doğru koştum. Yolculuk oldukça basitti ve oraya varmam fazla zaman almayacaktı. İleride, ilk kez dönüşüm geçirecek yaşta olanları çevreleyen yetişkinler ve gençlerden oluşan kalabalık bir grup gördüm. Bulutlu akşam, yıldızları ve ayı kısmen görmemizi sağlıyordu. Dolunay zirveye ulaştığında dönüşüm içgüdüğü başlayacaktı.

Hepimize küçük yaşta, hayvanlarımızın ne zaman ve nerede ortaya çıkacaklarını kendilerinin seçeceği öğretilmişti. Bu, büyümümüzün kabul edilen bir parçasıydı ve bizim kontrol edebileceğimiz veya tahmin edebileceğimiz bir şey değildi. Kesinlikle bazı işaretler vardı, ama bir dönüşümcünün ilk kez ne zaman dönüşeceği konusunda bir garanti yoktu.

Çayırlara giden ağaçlıklı patikaya ulaşmadan önce, tanıdık bir ses dikkatimi çekti. "İşte buradasın, Sky."

Onun sesini tekrar duyduğum şokla, toprak yolda adımlarım dondu ve durdum. "Xander?"

O açıklığa çıktı ve ben her zaman bana tarçını hatırlatan baharatlı kokusunu aldım. Koyu kahverengi saçları ensesinde kıvrılmış, alnına doğru dalgalı bir şekilde akıyordu ve yeni çıkmış sakalı çenesini okşuyordu. Kakao rengi gözleri kısılmıştı ve sadece bana odaklanmıştı. Şokumdan çabucak kurtuldum ve ilk vardiyasından sonraki sabah ilişkimizi bitirdiğinden beri mükemmelleştirdiğim kayıtsız ifademi takındım.

"Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyordum."

"Neden umursuyorsun? Geçen yıl ilişkimizi bitirdiğinde artık senin sorunun olmadığımı sanıyordum."

Ağzı sert bir çizgiye dönüştü, zorlukla nefes aldıktan sonra ellerini bol pantolonunun ceplerine soktu. "Seni incitmek istemedim, Sky. Sadece..."

"Sadece ben yarı dönüşen biriyim, değil mi?" Xander'ın koyu kaşları kalktı. Rahatsızlık dolu bir ifade belirdi, sonra sert bakışları geri döndü. "Kes şunu," dedim, elimi kaldırıp başımı sallayarak, ağzından başka bir kelime duymak istemediğimi belli ettim.

O anda oradan fırlayıp gidebilirdim, ama o zaman ondan daha iyi olmazdım. İstemiyordum, ama ona dönüp baktım.

"Bak..." Bu konuda daha olgun davranmaktan nefret ederek i geçirdim. "Geçen bahar reddedişin ve açıklama yapmaman beni çok üzdü, ama bir süre önce hayatıma devam etmeye karar verdim." Bu kez şaşkınlık sırası ondaydı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Xander?"

Kaşlarını çattı, gözleri kasvetli bir hal aldı. Ve eğer daha iyi bilmesem, az önce söylediğim şeyden incinmiş gibi göründüğüne yemin ederdim. "Ben... Tanrılar. Yukarıdaki," diye küfretti. "Ben sadece... Sadece bu gece burada olduğundan emin olmak istedim. Hepsi bu. Dönüşüm zamanının gelmesini ve diğerleriyle birlikte burada olmamanı istemezdim..."

"Yine. Neden umursuyorsun, Xander?"

"Hiç umursamamayı bırakmadım, Skylar," diye itiraf etti ve omurgamdan soğuk bir ürperti geçti.

"O zaman... ne?" Tamamen kafam karıştı. Tabii konuşacak bir şeyim varsa.

Xander, ilk vardiyasının ertesesi sabahı, ne yazık ki önceki gece ona oral seks yaptıktan sonra beni terk etmişti. O günden beri benimle tüm bağlarını koparmış, gözlerime bakmamakta ve benimle konuşmamaktaydı. Bunun nedeninin benim sadece yarı dönüşen biri olmam olduğunu düşünmüştüm. Onun saf kanına karışmak için asla yeterince iyi olmadığımı.

Sonuçta, şu anda yarı dönüşenlerin sürü içinde üst sıralara yükselmesine karşı çok açık bir şekilde tavır alan bir aslan dnüşenle birlikteydi. Neyse ki beni sürgüne göndermek istemediler, ama Gilen'in devriye muhafızındaki konumumu onaylamadılar.

İyileştirme yeteneklerime odaklanmam ve sadece şifacı olarak eğitim almam gerektiğini düşünüyorlardı.

"Seni hiç unutmadım. Açıklayamıyorum, ama sen benim eşim olmasan da, içimdeki hayvan bir şekilde sana çekildi. Hala da çekiliyor."

"Tamam. Hiç de garip değil," dedim, gözlerimi devirerek alaycı bir tonla.

"Sen olağanüstü bir kadınsın Skylar, keskin bir zeka ve şefkatli bir kalbin var. Hala birçok erkek sana ilgi duyuyor."

"Her ne kadar..." diye başladım, ama o aniden sözümü kesti.

"Gücün, büyüklerin saçma sapan politikalarının ötesinde parlıyor ve sen de bunu biliyorsun."

Bu durum rahatsız edici olmaya başlamıştı. "Tamam. Yeter, Xander." Onunla bu yolda ilerlememe gerek yoktu. Bu beni sadece belaya sokardı.

"Mantıklı gelmediğini biliyorum, ama... Seni rahat bırakmam söylendiğini bilmeni istedim. Eş bağı olmadığında, geri çekilmem emredildi."

Ne oluyor lan? İtirafına inanamayıp gözlerimi kocaman açtım.

"Skylar!"

Kafamı çevirdim ve dün gece söğüt ağacının altında dünyayı sarsan bir öpücükle nefesimi kesen şekil değiştirenin sesini tanıdım. Gilen'in altın sarısı saçları gece esintisinde dalgalanıyordu ve beni gördüğünde bal rengi ela gözleri parladı, sonra Xander'a dönerek sertleşti.

"Ben de tam gidiyordum," diye karşılık verdi Xander, bakışlarını indirip omuzlarını Gilen'e karşı itaatkar bir tavırla düşürdü.

Artık her şey anlam kazanmaya başlamıştı ve iki erkeğin arasındaki konuşmayı izlerken parçaları birleştirmeye başlamıştım. Çılgınca ve tamamen delice bir teoriydi, ama tüm işaretler bunu gösteriyordu.

Gilen, Xander'a ilişkimizi bitirmesini emretmişti.

"Güzel," diye homurdandı Gilen, gözlerini kısarak ve kolumdaki tüyleri diken diken eden bir güç dalgası yayarak.

Hayvanım doğal olarak uyanarak bu meydan okumaya cevap verdi ve kendi gücüyle bedenimi doldurmaktan çekinmedi.

"Sonunda gelmeye karar verdiğine sevindim," dedi, kolunu omzuma dolayarak beni sahiplenircesine yanına çekti.

Kulaklarımdan kulaklarıma kadar yayılan gülümsememi engelleyemedim ve onun köprücük kemiğinin köşesine burnumu sürttüm. "Başardım." Xander'ın gözlerinin bizi izlediğini hissettim, ama o anda hiç umursamadım.

Gilen bana geniş bir gülümseme attı. "Senden sadece bir an için şüphe ettim."

Güçlü eliyle yüzümü kavradı ve bana öpücük vermek için eğildi. Dünkü gibi yumuşak, telaşsız bir öpücüktü, ormanın içinde gizli kalmıştı. Rahat, nazik ve şefkatliydi. Uzun süre ayrı kaldıktan sonra nihayet bir araya gelen eşlerin birbirlerini selamlaması gibi hassas bir öpücüktü.

"Git şimdi, Xander," dedi Gilen, ona bakmadan emretti ve Xander hemen itaat ederek ormana doğru koşarak uzaklaştı. Gilen beni sıkıca tutarken, birlikte toprak yoldan aşağı yürüdük ve dolunayın gökyüzünde yükselmeye başladığı çayırdaki halkımıza katıldık.

Rhea en iyi arkadaşımdaydı, ama Gilen her zaman kalbimde özel bir yere sahipti. Amcam sürünün beta lideri olduğu için, pratikte birlikte büyüdük ve o yanımda olduğu sürece yalnızlığın acısını hiç tatmadım. O kurallara uyan biriydi, ben çok uzaklara saptığımda beni geri çekmek için her zaman yanımdaydı. Birbirimizi dengeliyorduk ve Gilen, iyileştirme güçlerimi gören ilk kişiydi.

Küçük çocukken, Alistar Magnus'u malikanesine çağırarak dış sınırları güvence altına alma planlarını gözden geçirdi. Doğal olarak, Gilen ile oynayabilmek için Magnus'a gelmesi için yalvardım. O yaşta arkadaşından ayrılmak, bir gün bile sonsuzluk gibi gelirdi. O da memnuniyetle kabul etti, bu da Julia'ya evde bebek Neera ile sessiz bir an yaşama fırsatı verdi.

Erkekler bizi bahçede oynamaya bıraktılar ve Alistar, bizim dolaşmamızı sağlamak için alfa emrini kullandı... ama benim başka planlarım vardı. Bahçeden çıkamazdık, ama o, o alana tırmanmamızla ilgili hiçbir şey söylememişti. Gilen'i o gün neredeyse zorla ağaçlara tırmandırmak zorunda kaldım.

O gün her şey eğlence, kahkaha ve oyunlarla geçiyordu, ta ki Gilen atlayıp komşu ağaçlardan birinin dalını ıskalayana kadar. Düştü... yere çarptı ve kolundaki kemikler kırıldı.

Ona yardım etmek için koştum. Çığlıkları ve gözyaşları akıyordu, ağır yaralandığını biliyordum. Nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum, ama içgüdülerim bana ellerimi uzatıp acısını dindirmemi söyledi. Aniden avuç içlerim altın rengi parladı ve güçlerim ortaya çıktı, kırık kolunu iyileştirdi.

Normal bir şekil değiştiren bu durumda paniğe kapılıp yardım istemek için koşardı... ama Gilen öyle yapmadı. O, benim özel yeteneğime hayran kaldı ve beni övdü, bu yeteneğimi saklamak yerine paylaşmam için beni cesaretlendirdi. Eğer bu güçleri onun dışında başka birinin yanında keşfetseydim ne olurdu bilmiyorum.

Çayirlara girerken, arkadaşlarımızı görünce durduk ve o cesurca beni kendine çekip yine yumuşak bir öpücük verdi. Vücudunun ısısı beni sardı, arzularım artmaya başladı, midem altüst oldu ve yanaklarım kızardı. Bunun bitmesini istemiyordum. Onun beni öpmeyi hiç bırakmamasını istiyordum.

"Ahh-hem," Rhea öksürdü.

Gilen, tatlı dudaklarını benimkilerden çekti ve ben ona kötü bir bakış attım. Rhea omuzlarını silkti ve Shaw ve Talon ile konuşmasına geri döndü. Geçen geceki uyarıcı sözleri, mantıklı tarafımı ele geçirdi. En iyi arkadaşımın ve Shaw'un Gilen hakkındaki uyarılarına kulak vermek istedim, ama onun gerçekliği benim için çok ağırdı ve bir kenara itemezdim.

Neyse ki Gilen uzaklaşmadı ve alnımı hafifçe öptü. "Buna sonra devam ederiz," diye fısıldadı ve bir kolunu belime dolayarak beni kendine yakın tuttu.

İçimde kelebekler dans ediyordu ve tek yapabildiğim, onu duyduğumu başımla onaylamaktı. Sorular, gizli bir umudun gerçeğe dönüşmesinin fısıltıları ile zihnimde dönüp durmaya başladı. Kaderimizde birbirimize ait miydik? Bu çılgıncaydı. Ben, geç gelişen melez bir şekil değiştiren, gelecekteki alfa ile bağlanmışım. Yıllardır onu kovalayan sürümüzdeki diğer dişiler bundan hoşnut olmayacaktı.

Bu gece, dönüşmeyi bekleyen düzinelerce kişi burada toplanmıştı ve daha kaç kişinin geleceğini sadece tahmin edebiliyordum. Alistar

, sürümüzün tüm uydu bölgelerine bu gece ana kalemize temsilci göndermeleri emrini verdi. Hayvan formuna dönüşebilecek her şekil değiştiren buradaydı, bu da bu toplantıyı halkımızın en büyük toplantılarından biri haline getirdi.

Solace sürüsü üyelerinin çoğunu ana köyde barındırıyordu, ancak Valdor'un kuzey bölgelerine yayılmış gruplar da vardı. Alistar, koruması altındaki diğer bölgelerde liderlik pozisyonlarına yerleştirdiği alt alfa'lar aracılığıyla iletişim kuruyordu. Valdor'daki her şekil değiştireni sayarsak, toplamda birkaç bin kişiye yakın olurduk. İnsan nüfusuyla karşılaştırıldığında hiçbir şey sayılmazdı, ama kendi başımıza ayakta kalmayı ve bölgemizi güçlü bir şekilde kontrol altında tutmayı başardık.

İnsanlar sayıca üstün ve aralarında sihre erişimi olan seçkin bir azınlık da vardı, ama bizim halkımızın gücü ve vahşi savaşçı hayvan formlarımız vardı. Doğal olarak daha hızlı ve daha güçlüydük ve dönüşüm geçirdikten sonra bu yeteneklerimiz on kat artarken, perilerinkine benzer hızlı iyileşme yeteneklerimiz de artıyordu.

Gilen'in izole edilmiş ilgisinin yarattığı kaos ve çılgınlık ve bu gece burada bulunan çok sayıdaki insan arasında, Yüksek Fae Kraliyet Ailesinin gelişini neredeyse kaçıırıyordum.

Daxton çayirlara doğru yürüdü ve tüm şekil değiştirenlerin gözleri onun yönüne çevrildi. Daha önce giydiği gündelik kıyafetleri ortadan kaybolmuştu: koyu gri pantolonuyla deri çizme giymiş, üzerine karmaşık gümüş işlemeli abanoz zırh giymiş, bir omzuna pelerin atmış, diğer omzunda ise üç gümüş dağ zirvesi amblemi vardı. Sırtına uzun gümüş bir kılıç, beline hançerler takmış, tepeden tırnağa silahlanmıştı. Yüzünde, metinlerde onun hakkında yazılan tanımlamalardan tanıdığım soğuk ve mesafeli bir ifade vardı.

Şu anda, o Gümüş Gölge'ydi. Kılıcı işini bitirmeden önce, kendisine karşı çıkanların kalbine korku salan ölümcül bir savaşçı. Saçları yüzünden geriye doğru bağlanmıştı, tehditkar ve korkutucu fırtına bulutu bakışlarını, belirgin sivri kulaklarını ve Yüksek Fae'lerin olağanüstü güzelliğini ortaya çıkarmıştı.

Bu onun bir yönüydü, ama ben başka bir yönü daha olduğunu biliyordum. Aklım, sahildeki konuşmamıza ve önceki gece

Onun başka bir yönü daha vardı: kendini korumak için gizlemek zorunda kaldığı, esprili, belki de daha nazik bir tavır.

Castor, kardeşinin arkasında, kelimenin tam anlamıyla, havalı bir şekilde yürüyordu. Daxton'ın kıyafetine benzer renklerde giyinmişti, ama omzuna pelerin yerine daha uzun bir ceket giymişti ve çok daha az silah taşıyordu.

Daxton'ın izinden giden, rahat ama otoriter tavırlarına gülümsedim. Castor'un gümüş rengi saçları yüzüne dökülüyordu ve elini uzatıp saçlarını geriye atarken, görebildiği her kadına küstahça sırtıyordu. Castor, toplanan kalabalığa bir tavus kuşu gibi kendinden emin bir şekilde poz verirken, arkamdan baygınlık sesleri geldiğine yemin edebilirim. Onun gösterişli tavırlarından etkilenmeden kıkırdadım ve gözlerimi devirdim.

Gilen beni kendine doğru çekti. "Geçen akşam vurduğun Yüksek Fae iyileşmiş gibi görünüyor."

Sadece başımı salladım. Bu anı mahvetmek ve onun kurallarını çiğnediğimi ona belli etmek istemiyordum. Gilen'e dönüp baktım, ama gözleri açıklığa giren babasına sabitlenmişti.

Dolunay altında toplanan halkımızın beklentisiyle gece yoğunlaştı. Ağaçlar sessizliğe bürünmüş, köklerinden bizi dinliyor ve izliyor gibiydiler. Rüzgârlar dinmiş, çimlerin yaprakları serin akşam havasında sallanma hareketlerini yavaşlatmıştı. Hatta ötücü kuşlar ve cırcır böcekleri bile sessizdi, bir şeylerin olmasını bekliyorlardı. Gece alışılmadık derecede sakindi ve bu beni tedirgin ediyordu. Bir şeyler oluyordu ve ben sayısız sorunun cevaplarını bulmak için can atıyordum.

Alfa'mız çimlerin açık alanında dik ve gururlu bir şekilde duruyordu. Altın rengi saçları, beyaz çizgiler oluşmaya başlayan gür sakalıyla daha da öne çıkıyordu. Sıcak, açık ela rengi gözleri güneşin sıcaklığını yansıtıyor ve ona nazik ama güçlü bir kişilik kazandırıyordu. O, halkımızın koruyucusuydu ve görevini hafife almıyordu.

Onun eşini ilan ettiği Helen, Gilen'in annesi, onun yanında duruyordu. Uzun, dalgalı kahverengi saçları, bronzlaşmış omzuna sarkan bir örgüye toplanmıştı.

. Kahverengi gözleri zeka ve kurnazlık ile parlıyordu. Teyzem Julia gibi, Helen de hayvan formunda bir dağ aslanıydı.

Yüksek Fae prensleri Alistar'a yaklaştı ve Daxton, alfamızı sıkı ve uzattığı eliyle selamladı. Selamlaşmaları yeterince dostane görünüyordu, ama aynı zamanda sahte bir hoş karşılaşma da olabilirdi. Tam olarak anlayamadım. Her iki erkek de okunamaz ifadeler takınıyordu, gerçekte nasıl hissettiklerini derinlerde saklıyorlardı.

Bunu bu kadar iyi yapabilmelerinden nefret ediyordum. Hayatım buna bağlı olsa bile, duygularımı bu şekilde saklayamazdım.

"O güzel kafanın içinde ne tür sorular dönüyor?" Gilen sırtarak fısıldadı.

"Küçük mü?" diye sordum, kaşlarımı kaldırarak ve ona alaycı bir şekilde bakarak. "Bütün bunlar hakkında ne biliyorsun?" Kafamı Daxton ve Castor'a doğru eğdim.

Gilen sessiz kaldı ve bakışlarını ileriye doğru sabitleyerek arkama geçti. Sağ kolunu belime doladı ve vücutlarımız birbirine yapıştı. Bana karşı sergilediği sahiplenici tavrının farkındaydım ve o anda ne düşüneceğimi gerçekten bilmiyordum.

Gilen saçlarımı yana doğru tararken dudakları boynumdaki deride hafifçe dans etti. "Bir şey biliyorum galiba," diye fısıldadı.

Nefesim hızlandı ve ellerimi uzatıp başımın arkasındaki eline parmaklarımı doladım. "Bir bedeliniz var, değil mi?"

"Sadece bir tane."

Dişleri boynumun alt kısmını, köprücük kemiğimin yakınına ısırды ve iç çamaşırlarım bir anda ıslandı.

Dönüşenler için bu, vücudumuzun en şehvetli ve erojen bölgelerinden biridir. Eşlerin birbirlerine sahip çıktıkları ve ısırarak işaretledikleri yerdir. Bu ısırık, ikiliyi sonsuza dek birbirine bağlayan ve ruhlarını ebedi bir güç alışverişiyle birleştiren bir bağıdır.

Erimişim.

"Ama şimdilik bekleyebilir," diye alay etti ve geri çekilip kulağıma tekrar fısıldadı. "Babam ve Yüksek Kraliçe Minaeve tanıştı

Şafak sökmeden hemen sonra. Onlar, çürümeyi sona erdirmek için yardımımızı istemek için buradalar. Valdor'un çürümesini durdurabilecek tek varlıklar bizleriz, çünkü bunu sona erdirmek için gerekli büyüyü açığa çıkarabilecek tek varlıklar bizleriz.

"Büyüyü nasıl açığa çıkaracağız? Dünyamızı iyileştirebilecek büyü nedir? Neden sadece şekil değiştirenler bu büyüye erişebilir?"

Gilen güldü. "Çok fazla soru var." Dudakları yukarı kıvrıldı, gözleri eğlenceyle parladı.

"Bu seni neden şaşırttı? Soracağımı bilmeliydin."

"Yakında, vahşi zihnini evcilleştirmeye yardımcı olabileceğim." Gilen'in yorumu gayri resmi bir şekilde söylendi, ama beni tedirgin etti. Kafamı eğip, bakışlarımın altında gizli bir belirsizlikle ona baktım. "Çocukluğumuzdan beri, Sky... Her zaman senin yoldan sapmadığından emin olmak zorundaydım. Ama merak etme, yakında her şey anlam kazanacak. Kader sonunda bizi bir araya getirdi."

Gilen kalçamı daha sıkı kavradı ve başımı alfa'mıza doğru çevirmem için hafifçe itti. Daha fazla soru sormak istedim, ama onun sessiz emrine uydum. Alistar ay ışığına çıktı ve sürümüz oybirliğiyle ona tüm dikkatini verdi.

Aslında herkes öyle yaptı, ben hariç.

Elimde değildi, ya da belki de içten içe istemiyordum. Bakışlarım Alistar'ı geçip, alfamızın arkasında duran gizemli Yüksek Fae savaşçısına kaydı.

Daxton'ın gri gözleri sanki ruhumun derinliklerine bakıyor gibiydi ve bir an için, onun yoğun bakışları içinde dünya kayboldu. İçimde bir ateş patladı, kokusu ve büyüünün hissi bir şekilde aramızdaki mesafeyi aşarak duyularımı sardı. Gilen'in elinden elim düştüğünde midem bir anda boşaldı. Yoğun bir sıcaklık dalgası içimden geçti ve damarlarımda sıvı ateş gibi uzuvlarıma yayıldı.

"Dikkat et, Sky," diye mırıldandı Gilen.

Kendimi silkeledim ve şaşırtıcı bir şekilde Gilen'in yanından küçük bir adım attım. Bir şeyler ters gidiyordu. Elimi kalbime koydum, mide bulantısıyla mücadele ederken sonunda Daxton'dan gözlerimi ayırdım.

"Hey, iyi misin?" Rhea diğerk tarafıma geçerek Gilen'e bir bakış attı. "Belki de bu gece dönüşeceksin."

Onu görmezden gelerek nefesimi toparladım ve çayırdaduran Daxton'a tekrar baktım. O da bana bakmaya devam ediyordu. Başını hafifçe eğdi ve kaşlarını kaldırdı, gözleri Gilen'den bana, sonra tekrar Gilen'e kaydı.

Dudaklarımı ince bir çizgiye bastırdım ve dik durarak geri çekilmeyi reddettim. Hayvanımın gücü yüzeye çıktı ve bir anlığına, onun sert ifadesinin kenarında hayalet bir gülümseme belirdiğini gördüm.

"Evet, sanırım sadece rastgele bir sıcak basması." Bu kolay bir yalandı, çünkü şekil değiştirenler genellikle bu tür yalanlara kurban giderlerdi. Kimsenin sorgulamaya cesaret edemeyeceğı bir bahane olduğunu biliyordum.

"O iyi," diye ekledi Gilen, beni kendine doğru çekmeye çalışarak. Onun yönlendirmesine uymakta tereddüt ettim ve onu iterek olduğum yerde kaldım. Gilen'in büzülmüş dudakları ve çatılmış kaşlarından, kararımdan memnun olmadığını anlayabiliyordum.

İlişkimizi onaylamayan Rhea, Gilen'e meydan okurcasına baktı ve aramıza girerek omuzlarımı ovmaya başladı.

Talon, Rhea'nın arkasına geçip onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Bırak onları. Bunu kendileri çözmeleri lazım, Rhea," diye fısıldadı.

Rhea dudaklarından çıkmak üzere olan esprili sözleri söylemeden önce, alfamızın sesi hepimizin üzerinde yankılandı. "Shifters. Çağırma cevap verdiğiniz için teşekkür ederim. Sizi buraya çağırdım çünkü..." Alistar aniden durdu ve gözlerini dünyaya kapattı. Omuzları, görünmez bir ağırlıkla mücadele ederken çöktü. Helen yanına geldi ve sevgiyle elini omzuna koydu. Ona bir bakış attı ve ikisi de başlarını sallayarak sessizce desteklerini gösterdiler.

Vay canına. Bu beklenmedik bir şeydi. Alistar üzgündü. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştım. Hiçbirimiz görmemiştik. Gilen'e baktım, o da bizim kadar şaşırmış görünüyordu.

"Sizin lideriniz olmak ve bugün buraya gelip kendim yapamadığım bir şeyi istemek bana zor geliyor. Dünyamız ölüyor. Çürüme yayılıyor ve yakında topraklarımızın her santimetrekaresini yok edecek. Bunu durdurmanın tek yolu Valdor'un Kalbi."

Ne? Tarih derslerinde böyle bir şey duymuş muydum diye hatırlamaya çalıştım, ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

"Shifterlar tanrılar tarafından yaratıldı," diye devam etti Alistar, "Valdor'un Kalbi adlı bir taşın büyüyle birleştirilerek. Halkımız, faelerin torunlarıdır ve isteğe bağlı olarak yaratıklara dönüşebilen kendi türümüz haline gelmiştir. Anne ve Baba bu yeteneği geliştirmek istediler ve güçlerini birleştirerek Kalp'in büyüyle bizim türümüzü yarattılar. Ruhlarımızı bir hayvanın ruhuna bağlayarak, bizi önceki periler veya diğer türlerin başarabildiklerinin ötesinde güçlendirdiler ve Valdor'a bağladılar."

Ağzım açık kaldı. Halkımız perilerin torunları mıydı? Tarih derslerinde bu konu hiç işlenmemişti.

"Bütün bunlar ne zaman oldu?" diye bağırdı kalabalıktan biri.

"Arşivlerin bekçileri veya dünyanın bilginleri zamanın gerçekte ne olduğunu bilmeden veya anlamadan çok önce." Çayırıları süsleyen ses, narin bir kadınsılıkla birlikte çarpıcı bir şiddet içeriyordu. Dikkat çekiciydi ve ben bunun tek bir varlıktan gelebileceğini biliyordum... Minaeve, Fae'lerin Yüksek Kraliçesi. "Bizim türümüz de, Anne ve Baba'nın kutsamaları ve armağanları sayesinde ilerleme kaydetti. Atalarımız, geleneksel fae ve İç Krallığın diğer alt türlerinden ayrılıp yeni bir Yüksek Fae ırkı oluşturdu. Öncekilerden daha derin ve daha güçlü bir Valdor büyüü bağlantısına sahip olduk."

Yüksek kraliçe, uzun çimlerin arasında arkadaşları Daxton ve Castor'a doğru süzüldü, evet, süzüldü. Onun güzelliğini "çarpıcı" kelimesi tam olarak tarif edemezdi. Uzun, kalın, dalgalı siyah saçları, alnına serpiştirilmiş üç küçük, parıldayan yarı saydam gümüş kristalle süslenmiş altın taçtan serbestçe akıyordu. Cildi Daxton'inkinden bir ton daha koyuydu, ama ay ışığında bile altın rengi parıldayan büyüü bir ışıltıya sahipti. Siyah elbisesi, canlı mor ve gümüş renkli kıvrımlı desenlerle süslenmiş, arkasında dalgalanıyordu. Elbisesinin açık sırtı, önünü taklit ediyordu ve ince, zarif vücudunun baştan çıkarıcı kadınsı kıvrımlarını sergiliyordu. *O çok güzeldi.*

Minaeve kalabalığın içinden sıçrayarak geçerken çeşitli şekil değiştirenlere göz attı. Arkadaşlarım yol açarak ona geniş bir geçit bıraktılar

ve şaşırtıcı bir şekilde, bana ve Gilen'e ulaştığında durdu. Mor vurgularla süslenmiş parlak deniz yeşili gözleri bana doğru yöneldiğinde, endişeyle boğazım düğümlendi.

Endişelenmeyin, genç şekil değiştirenler. Size yardım etmek için buradayız. Tek bir şey isteyeceğiz.

Gilen'in elini içgüdüsel olarak tutarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. O da yüzünde aynı şok ifadesiyle bana baktı. Kraliçe az önce zihnimizle bizimle konuşmuştu.

O ilerlemeye devam etti. Çayırdaki diğer şekil değiştirenler de bizim kadar şok olmuştu. Hiçbirimiz, hayvan formundayken alfa veya diğer sürü üyelerinden başka bir sesin zihnimizde yankılanmasını beklemiyorduk.

"O, 'Sadece bir şey isteyeceğiz...' dedi." Kalbim kafa içinde çarparken Gilen'e, sonra da Rhea'ya baktım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Sessizlik, lütfen," diye seslendi Alistar. Yüksek kraliçeye hafifçe eğildi ve konuşabilmesi için kenara çekildi.

"Başka seçeneğimiz olmadığı için, perdenin büyüğü bariyerini geçmeye cesaret ettik," dedi Minaeve. "Yüksek Fae, dünyamızın çürümesini engellemek için artık savaşamaz ve bu çürümeyi sona erdirmek için sizlerden birinin yardımına ihtiyacımız var." Kraliçe Minaeve, çayırdaki duran şekil değiştirenlere bakarken nazik bir gülümseme takındı. Nefesim düzensizleşiyordu, söylediği her kelimeye kulak kesilmiştim. "Henüz dönüşüm geçirmemiş olanlarınızdan biri, İç Krallık'taki denemelere katılmak üzere seçilecek."

Denemeler mi? İç Krallık mı? Bunların hiçbirisi kulağıma hoş gelmiyordu.

"Neden genç biri gitmek zorunda? Bunun sebebi nedir?" Bu soru, çocuklarını göğüslerine sıkıca sarılmış olan yaşlı şekil değiştirenler grubundan geldi.

"Dönüştüğünüzde, büyüünüzün imzası ve yoğunluğu değişir ve denemelere sadece değişmemiş dönüşenler katılabilir." Daxton'ın sert sesi geceye yankılandı. "Ancak, on sekiz yaşın altındaki dönüşenleri seçmeyeceğiz." Tüm ebeveynlerimiz ve gençlerimiz için derin bir rahatlama nefesini verdim.

"Teşekkürler, Yüksek Prens Daxton," dedi Minaeve, sağ tarafına bakarak, gözleri Daxton'ın başından ayaklarına kadar vücudunu süzdü.

Ünlü savaşçının, sanki bayat bir yemekmiş gibi saygısızca bakılmasına kızarak ellerimi yumruk yaptım. Bu durumdan hiç hoşlanmadım, hiç ama hiç, hayvanım da öyle.

Yine Alistar'ın konuşma sırası gelmişti. "On sekiz yaşın üzerinde olup henüz hayvan formuna dönüşmemiş bir şekil değiştiren, Yüksek Fae diyarında yapılacak denemelere katılmak için ayrılacak. Valdor'un Kalbi orada saklıdır. Onun gücünü açığa çıkarabilecek tek varlıklar şekil değiştirenlerdir."

"Evet, Alfa Alistar," diye onayladı Minaeve. "Kalp, yalnızca bir şekil değiştirene kendini gösterecek ve gücüne erişim izni verecektir, Yüksek Fae'lere değil. Çürümenin karanlık büyüsüne mümkün olduğunca uzun süre karşı savaştık, ancak her yüzyılda, halkınızın fedakarlığını istemek zorundayız. Sizden denemenizi istemek zorundayız..."

Fedakarlık mı? Her yüz yılda bir mi? Bir dakika, bu ne zamandır devam ediyor?

"Neden büyükler bundan hiç bahsetmediler!" diye bir ses kalabalığın içinden yükseldi.

"Yaşlılara, Yüksek Fae gelene kadar denemelerden asla bahsetmemeleri için bir alfa emri verildi." Alistar, halkını sakinleştirmek için bir kez daha araya girdi. "İrklarımızın ayrılmasından bu yana... perde, çürümenin çoğunu uzak tutuyor. Kraliçe Minaeve ve diğer kraliyet ailesi üyeleri bu düşmanla ellerinden gelenin en iyisini yaparak savaşıyorlar, ama her yüzyılda, büyülerinin gücü zayıflıyor ve bizden birinin Kalbi açıp dünyamızı iyileştirebileceğini umarak bize ulaşıyorlar."

"Bu yüzden buradayız," dedi Minaeve bir kez daha. "Bunu yapması için aranızdan birine ihtiyacımız var. Dolunay töreninin ardından bir şekil değiştiren seçeceğim. Bu bir fedakarlık olarak kabul ediliyor çünkü geçmişte seçilen şekil değiştirenler hayatta kalamadı."

Çayırdaki mırıldanmalar ve hayret nidaları yankılandı.

"Ancak kaybedilen hayat boşa gitmedi. Kalbin büyüsünü açığa çıkarmak için çabalayan bir şekil değiştirenin kurban edilmesinden elde edilen enerji ve büyü yeniden emilir ve biz de bir yüzyıl daha çürümeye karşı savaşabiliriz," diye ekledi Minaeve.

"Özgürce verilen hayattan gelen büyüü kim emiyor?" Bu soruyu içimde saklayamadım. Söyledikleri doğruysa, sürümden birinin anlatılamaz tehlikelerle ve muhtemelen ölümle karşı karşıya kalma ihtimali yüksekti. Cevap istedim.

Minaeve'nin gülümsemesi dolgun kırmızı dudaklarında belirirken, Gilen kolumu sıktı. "Bu adil bir soru, genç şekil değiştiren. Neyse ki, benim büyüm dünyamızı saran ölüm ve karanlıkla mücadele edebiliyor. Güçlerim yeterli, ama ne yazık ki sonsuz değil."

Daxton, yüksek kraliçesinin yanına gitti, gözleri bir anlığına benimkilere kilitlendi, sonra diğerlerine geçti. "Ben de dahil olmak üzere tüm kraliyet ailesi üyeleri, kraliçemize güç vermek ve çürümeyi uzak tutmak için isteyerek büyülerimizi veriyoruz. Ama zamanla çürümenin gücü artıyor ve bir kez daha yardım aramakla görevlendiriliyoruz. Şu anda çürüme, onu kontrol etme yeteneğimizi aştı ve yayılıyor. Daha önce bu kadar yayılmadığı ana karada bunun kanıtlarını görebilirsiniz." Daxton hepimize seslendi, ama sanki doğrudan bana konuşuyormuş gibi hissettim.

Keder ve pişmanlık yüzeyin derinliklerine gömülmüştü ve ben onun gizli ıstırabını fark ettim. O güçlü ve kuvvetli bir peri savaşçısıydı, ama o bile solgunluğun dünyamıza kaçınılmaz olarak yapacağı şeylerden korkuyordu. Buraya gelip bizden bunu istemek istemiyordu. Başka seçenekleri yoktu.

Hiçbirimiz başka bir soru sormayı düşünmeden, yukarıdaki rüzgarlar esmeye başladı ve gökyüzündeki bulutlar dağıldı.

"Zamanı geldi," dedi Alistar.

Dolunay zirveye ulaştığında, havada sihrin uğultusunu hissedebiliyordum. Gözlerimi kapattım, hayvanımın varlığının yüzeye çıktığını ve gücün göğsümde kıpırdadığını hissederek keyifleniyordum. Dönüşüm çağrısı, sürünün kalplerinde ve ruhlarında yankılanıyordu, en yeni üyelerin nihayet hayvan ruhlarını ortaya çıkarmaları ve ilk kez dönüşüm geçirmeleri için çağırıyordu.

"İyi şanslar," diye fısıldadı Gilen, diğerleriyle birlikte dağıldılar.

Alistar ve Helen, Yüksek Fae kraliyet ailesini çayırın karşı tarafına doğru yönlendirdi. Kraliçe Minaeve'nin süzülüşünü izledim.

Castor hemen arkalarından, hiç zorlanmadan peşlerinden gitti. Ancak Daxton olduğu yerden kıpırdamadı. Bakışları bir kez daha benimkilerle buluştuğunda başını hafifçe çevirdiğini gördüm.

Yine oradaydı — saf ateş.

Bunun dönüşümün çağrısı mı, benim büyümün onun büyüüne tepki vermesi mi, yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu bilmiyordum, ama bu gece bana öyle baktığında, içimdeki ilkel bir şeyi uyandırdı. Ruhumun içinde kilitli olan ve serbest kalmak için yalvaran bir şeyin ürettiği, gücümünden gelen ateş içimden akıyordu.

Çağrıya direnme. Değişmelisin! Alistar'ın sesi dikkatimi Daxton'dan çekip yukarıdaki ayın büyüleyici gücüne yönlendirdi.

Aniden, alfamızın bu dönüşümü etkilediğini fark ettim. Onun emri, hepimizi kucaklamaya ve hayvanlarımızı dünyaya salmaya itmek içindi. Rhea'ya baktım, o da yakıcı teninden giysilerini yırtıp söküyordu. Elleri ve dizleri üzerine çöktü, vücudu titreyerek acı içinde çığlık attı.

"Rhea!" Kızıl saçları yüzüne dökülürken, gözlerini sıkıca kapatıp dönüşümün acısıyla mücadele ediyordu. "Rhea!" diye bağırdım, mavi gözleri açılıp benimkilere baktı.

Onun ıstırabını hissedebiliyordum. Hepimiz ilk dönüşümün en zor ve en acı verici olduğunu biliyorduk. Eklemleri bükülüp içe doğru dönünce kemikleri kırılmaya başladı. Çığlık attı ve onu bu kadar acı içinde görmek kalbimi acıttı.

"Karşı koyma," diye bağırdım.

Rhea dişlerini sıktı ve çıplak teninden yeşil bir sihir parıltısı yükseldiğini görebiliyordum. Olan biten buydu. Dönüşüyordu.

Rhea değişime karşı direnmeyi bıraktığında, dönüşüm bir anda gerçekleşti. Hayvanının gücüne boyun eğdi ve vücudunun parçalanıp değişmesinin acısıyla mücadele etmeyi bıraktı. Büyü sonunda kontrolü ele geçirebildi. Arkadaşımın dönüşmüş halinin güzelliğine hayranlıkla bakarken nefesimi tuttum.

Büyük, kahverengi ve kızıl renkli bir kurt, dört güçlü bacağı üzerinde durmuş, nefes nefese yere bakıyordu. Güzel kürkü hafif esintiyle dans ediyor, alt karnında kırmızı ve altın rengi izler gösteriyordu

. Kurt başını kaldırıp bana baktı ve en iyi arkadaşımın tanıdık mavi gözleri mutluluk ve özgürlükle parlıyordu.

"Sen çok güzelsin." Gözlerimde bir damla yaşla gülümsedim. Uzun bir kurt uluması çayırdaki yankılandı ve Rhea bir anda dönerek ormana doğru koşarak ulumanın kaynağını kovalamaya başladı. Ulumayı tanıdım ve kalbimde bunun Talon olduğunu biliyordum.

Rhea gittikten sonra dikkatimi Shaw'a çevirdim, ama Rhea'nın aksine, o dönüşme belirtisi göstermiyordu. Sadece bir dönüşen kişinin anlayabileceği bir özlemle aya baktı. Koyu elma gözlerini kapattı ve iç geçirdi. Dağınık siyah saçlarını eliyle düzelttikten sonra omuzlarını silkti ve bana baktı, ama tek kelime etmedi. Henüz onun zamanı gelmemişti.

Gilen kaldı.

BÖLÜM DOKUZ

Gilen'in bu gece dönüşeceğini biliyordum.

Son birkaç aydır, hepimiz onun gücünün giderek arttığını hissediyorduk. Hayvan ruhunu kucakladığında, onun bir sonraki alfamız olacağını biliyorduk.

Alistar'ın alfa komutu, çoğumuzu sınırın ötesine itecek şekilde şekil değiştirme büyüüne bir güç kattı. Vücudumu saran öfkeli ateş, şekil değiştirme dürtüsüyle mücadelemın sonucuydu. Değişimci tarafımla her zaman derin bir bağ hissetmiştim ve bunun zamanı olmadığını biliyordum. Bir başka kavurucu sıcaklık dalgası tenimi kapladı ve beni çayırın uzun yeşil çimlerine dizlerimin üzerine çökertti. İçimde biriken güç artmaya devam ediyordu ve alfa'nın emrine direnebilsem de, nedense bu gece farklıydı.

Henüz değil. Böyle değil. Kafamın içinde çığlık attım. Elimi uzattım, parmağımı serin toprağa batırdım, vücudum acı içinde titrerken toprağı parçaladım ve çimlerin yapraklarını kopardım.

Lütfen... Lütfen. Hayır. Biri yardım etsin. "Yardım edin," diye sessiz çığlıklar arasında fısıldadım. Hayvanımın çağrıya direnmek için mücadele ettiğini biliyordum.

Hazır değildik.

Nefes almaya odaklandım, vücudumun içindeki öfkeyle savaşılan büyüü sakinleştirmek için elimden geleni yaptım, insan derimi döküp hayvanımı kucaklamam için beni zorlayan büyüü. Her saniye sonsuzluk gibi geçiyordu. Uzuvarımda yayılan sıcaklık artmaya devam ediyordu ve ne yapacağımı bilmiyordum. Dönüşmeyeceğimi biliyordum, ama bu ateş beni yakıp sonunda öldürecek miydi?

Bir saniye daha dayanamayacağımı düşündüğüm anda, buzun tenimde kaymasını hissettim. Soğuk rüzgar enseme okşadı ve vücuduma işledi, sihirli bir şekilde beni dışarıdan serinletti. Soğuk nefes, yanan ateşimle dans etti ve ruhumu ve hayvanımın —dönüşme ihtiyacım azaldıkça aramızdaki bağ da onarıldı. Derin bir nefes aldım ve gücümün kontrolünü yeniden ele geçirdim.

Bu nereden geldi?

Etrafa bakındım, kaynağını arıyordum, ama dikkatim hemen başka yöne çekildi.

Eski halk hikayelerinde geçen muhteşem bir yaratık, çayırdaki uzun otların arasında hiç zorlanmadan yavaşça bana doğru ilerliyordu. Donakaldım, gözlerim önümde duran şeye şaşkınlıkla açılmıştı. Herkes inanamadan bakarken, tarlayı hayret dolu nefesler ve mırıldanmalar sardı. Bunun kim olduğu konusunda hiç şüphem yoktu, ama onun bu hayvana dönüşeceğini asla tahmin edemezdim.

Gilen, gecenin karanlığında bile güneş ışınları gibi görünen nefes kesici güzellikte altın rengi tüyleri olan devasa bir roc'a dönüşmüştü. Gövdem kadar büyük, uzun ve keskin pençeleri kıvrılıp toprağı kavrarken, ölümcül keskinliğinde, jilet gibi bilenmiş bir gagası vardı. Ama gözleri... Çok iyi tanıdığım bal rengi ela rengini taşıyordu. Başını geriye doğru eğip kulakları sağır eden bir çığlık attıktan sonra devasa kanatlarını açarak gökyüzüne yükseldi.

Roc, efsanevi dev bir yırtıcı kuştı ve pençelerinde fil kadar büyük hayvanları taşıyacak kadar güçlü olduğu söyleniyordu. Rüzgâr hızında uçabiliyordu ve tüylerinin metal zırh kadar dayanıklı olduğu söyleniyordu. Roc, sırtında yolcu taşıyabiliyordu ve ihtiyaç duyulduğunda gökyüzünün büyük koruyucusu olarak biliniyordu.

Bu, Gilen'in hayvanıydı.

Hiç şüphe yok ki, çocukluk arkadaşımın gökyüzünü süsleyen en güçlü kuşlardan birine dönüştüğünü biliyordum. Onun geceye doğru uçmasını izlerken kalbim göğsümde çarpıyordu. Şarkısı tüm topraklara yayıldı ve hayvan formundaki diğer tüm dönüşenler kendi şarkılarıyla ona cevap verdiler. Ses,

saf bir güçle yankılandı ve artık Gilen'in gücünü veya kaderini saklamanın imkânsız olduğunu anladım. O bizim bir sonraki alfamız olacaktı.

Hayvan formuna dönüşmeyi kabul eden her yeni şekil değiştiren, çayırdaki koştu, sıçradı veya uçtu. Etrafa bakındığımda, aralarında Rhea da dahil olmak üzere bir avuç yeni kurt, Magnus'u memnun edecek birkaç yeni ayı, tilki ve küçük ötücü kuşlar gibi bir avuç küçük yaratık ve çok büyük bir kaplan olduğunu fark ettim. Rhea ve Gilen dışında kim kimdi bilmiyordum, ama her biri için çok sevindim.

Boyutları veya güçleri ne olursa olsun, her hayvan sürümümü korumaya ve beslemeye yardımcı olacak benzersiz adaptasyonlar getiriyordu. Tilki şekil değiştirenler, ön saflarda ayılar ve kurtlarla savaşmayabilirlerdi, ama mükemmel casuslardı. Ötücü kuşlar, sınırları devriye gezmek ve sürü topraklarının dış bölgeleri arasında mesaj taşımak konusunda harikaydılar. Herkesin bir amacı ve katkıda bulunma yeteneği vardı. Bizim halkımızın yolu buydu ve bu sayede sadece hayatta kalmakla kalmadık, aynı zamanda geliştik de.

Hâlâ yerde diz çökmüş halde, ellerime baktım ve derimin altında kabarcıklar oluşturan yanık izlerinden dolayı tenimin kırmızıya döndüğünü fark ettim. Hâlâ buz gibi esintinin serinletici dokunuşunu hissedebiliyordum ve bunu sorgulamak yerine, kaynayan tenimi okşamaya devam etmesine izin verdim. Hâlâ çok acıyordu, ama en azından acı artık dayanılabilir ve iyileşiyordu.

Her şeyden çok, Rhea'nın ormanda koşmasına veya Gilen'in gökyüzünde süzülmesine katılmak istiyordum. Ama çağrı... doğru değildi. Nedense, hayvanım alfanın dönüşüm emrini reddetti.

Arkamdan gelen ayak sesleri dikkatimi çekti ve yaralı bir el uzanıp destek olmak için omzumu tuttu. "İyi misin, Sky?"

"Hey, evet. Sadece... çok fazlaydı." Soğukluk yavaş yavaş kaybolmaya başlarken, nefes almaya odaklanmak için gözlerimi kapatıp iç geçirdim.

"Biliyorum. Sanırım benim hayvanım da seninki kadar inatçı. Dönüşme dürtüsü hissedebiliyordum, ama senin gibi ben de hazır değildim." "Kaderi zorlayamayız," diye cevap verdim.

"Evet. Onunla uğraşmaya cesaret edemem." Shaw bir dakika sessiz kaldı ve gözlerinin derinliklerinde gizlenen üzüntüyü görebiliyordum. "Dönüşümü durdurduğunu gördüğümde, nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, ama benim hayvanım da senin izinden gitmeye karar verdi."

Ona tuhaf bir bakış attım. "Senin hayvanının ne kadar akıllı olduğunu merak etmeye başlıyorum, Shaw."

Kendi kendine hafifçe güldü. "Sen de ben de öyle. İsteddiği zaman gerçekten çok pislik olabiliyor ve nadiren beni hizaya getirmeye çalışıyor. Bence o doğası gereği bağımsız bir yaratık."

Shaw'a her şeyin yoluna gireceğini söylemek için yumuşak, dostça bir gülümseme attım. O benden üç yaş büyüktü ve yirmi beş yaşında, bizim şekil değiştirenlerin büyümesi gelişiminin zirvesine ulaştığı biliniyordu. Yine de kimse ona neden henüz şekil değiştirmediyi sorup baskı yapmıyordu. Küçük yaşta yaşadığı travma nedeniyle, onun daha geç şekil değiştirmesi bekleniyordu.

"Hepsi kendi kafalarına göre hareket ediyor gibi görünüyor," diye alay ettim.

Shaw başını salladı ve zarif bir şekilde yanıma diz çöktü. Yakın arkadaş grubumun çeşitli özelliklerine hayranlık duyuyordum, ama Shaw nedense her zaman ne düşündüğümü biliyordu. O harika bir dinleyiciydi, her zaman beni izliyor ve benim içgüdüsel olarak atıldığım durumlara tepki vermek için bekliyordu. İkimiz arasında her zaman sakin, sessiz ve istikrarlı olan oydu. Bu özelliği ona hayranlık duyduğum ve ona güvendiğim nedenlerden biriydi.

Arkadaşıma baktım ve onun ifadesinde kendimde de aynı özlemi gördüm. Koyu ela gözleri hüzünlü ama sert bakıyordu. Acısını bastırıyor, onu tanımayanlardan saklıyordu, ama ne yazık ki ben onu tanıyordum.

Shaw elini uzatıp yüzündeki saçları geriye attı ve ben ay ışığında parıldayan kollarındaki yara izlerini izledim. Avcılar tarafından yakalanıp işkence gördüğü sırada aldığı yaralar. Bu yaralar, ben sihrimi keşfetmeden önce açılmıştı, yoksa onun yaralarını iyileştirmeye çalışırdım. Keşke şimdi iyileştirebilseydim, ama yara izlerinin derisinin yüzeyinden daha derin olduğunu biliyordum.

"İyi misin, Shaw?" Onun kesin bir şekilde *başını* sallaması, alabileceğim tek cevaptı ve daha fazlasını isteyecek durumda değildim.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Shaw aniden ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. "Yüksek kraliçe, denemeler için ikimizden birini seçebilir."

Sözlerinin gerçeği, yüzüme soğuk ve sert bir yumruk gibi çarptı.

Çılgınca etrafa bakındım ve kimlerin kaldığını değerlendirmek için

Değişmemiş çayır. Shaw ve ben grubun en yaşlılarıydık, ama bu bizim seçileceğimizin garantisi değildi. Shaw'un ya da sürümün diğer üyelerinin ayrılmaya zorlanacağı düşüncesine tahammül edemeyerek yüzümü buruşturdum. Söyledikleri her şey doğruysa, bu sınavlardan hiçbir şekil değiştiren hayatta kalmamıştı. Bu, gidenler için pratikte bir intihar göreviydi, ama hepimiz biliyorduk ki... solgunluk eninde sonunda hepimizi yok edecekti.

Dünyamız ölüyordu ve sadece bir şekil değiştiren onu kurtarabilirdi.

Kraliçe Minaeve açık çayırlara doğru ilerlerken, Daxton ve Castor gölgeli ağaçların silüetinde geride kaldılar, bakışları kraliçenin her hareketine sabitlenmişti. Kraliçe diz boyu yeşil çimlerin arasında dolaşırken, uzun elbisesi arkasında zarifçe dalgalanıyor, başındaki üç mücevherli taç gece karanlığında parılıyordu.

O, Shaw ve bana yaklaşırken nefesimi tuttum. İçgüdüsel olarak, elimi uzattım ve onun titrek sinirlerini ve kendiminkileri yatıştırmak için elini tuttum. Seçilmenin kriterleri neydi? Yüksek Fae kraliçesi, hangimizin denemeleri geçip Valdor'un Kalbini açma şansına sahip olduğunu nasıl bilecekti?

Minaeve önümde durdu ve kalbimin bir an durduğunu yemin ederim. Önceki soğuk esinti yeniden ortaya çıktı ve bizi sardı. Hızlı ve endişeli nefeslerimiz vücudumuzdan çıkarken, havayı sis haline getirerek etrafımızda dönüyordu. Kraliçenin turkuaz bakışları bize dikilmişti, sanki ulaşamayacağı bir şeyi arıyormuş gibi.

Bize neyi görüyordu? Ne düşünüyordu? Bana yarım bir gülümseme attı, gözlerini kırptı ve sonsuz bir zaman döngüsü gibi görünen bir süre boyunca diğerlerine doğru yürümeye devam etti.

Shaw artık gözle görülür şekilde titriyordu. Bunun nedeninin doğal olmayan soğuk mu yoksa kraliçenin ilgisi mi olduğunu bilmiyordum. Nedeni ne olursa olsun

nedeni ne olursa olsun, yanına gidip kolumu omzuna doladım ve onu sakinleştirmeye çalıştım.

"Sorun yok, Shaw. Bizi geçip gitti... Seçilmedik."

"Öyle değil." Shaw derin bir nefes alarak sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. "Sky, birinin gitmesi gerekiyor. Senin olacağından korktum. Hatta benim olacağımdan bile endişelendim... ama birinin gitmesi gerekiyor."

Shaw'u teselli etmek ve her şeyin yoluna gireceğini söylemek için bir yol bulamadan, kendi kabusum gözlerimin önünde canlandı. Kraliçe Minaeve, bu yıl ya da geçen yıl on sekiz yaşına giren en genç şekil değiştirenler grubunun önünde durdu ve bakışlarını kuzenim Neera'ya dikti.

Bronz-altın rengi parlayan elini kaldırdı ve Neera'nın solgun yanağına nazikçe bastırdı. "Sen, benim genç sevgili şekil değiştirenim, bizim şampiyonumuz olacaksın ve denemelerde yarışacaksın."

Hayır... Neera olmaz!

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve çayırda düşmemek için Shaw'a sıkıca tutundum. Yan tarafta, dev bir ayının dönüşüp insan formuna büründüğünü görebiliyordum. Hayatım boyunca Magnus'un bu kadar korkmuş olduğunu hiç görmemiştim. Neera onun küçük kızıydı ve doğduğu günden beri, o kızının merhametine kalmıştı. Ona olan sevgisi dünyaları paramparça edebilirdi. Beni kendi kızı gibi sever ve korurdu, ama Neera onun kalbi ve ruhuydu. Çalılıkları yırtarak geçti, attığı giysilerini aramaya bile tenezzül etmedi ve Neera ile Yüksek Fae kraliçesine doğru koştu.

"Hayır, Magnus!" Bir göz açıp kapayıncaya kadar, Alistar kurt şeklinden çıktı ve beta'sının yoluna dikildi. "Karışamazsın. Bu bir emirdir."

Magnus'un sürümüne ve alfa'ya olan sadakati sarsılmazdı. Asla tereddüt etmezdi. Babam Emery insanlarla savaşta öldüğünde ve Alistar onun yerini aldığı anda bile, Magnus ona destek olmak için oradaydı. Ancak bu durum farklıydı. Bu Neera'ydı

ve herkes onun nazik, iyi kalpli kızını ne kadar koruduğunu biliyordu.

Neera'nın yanaklarından gözyaşları akarken, tatlı, çilli yüzünün rengi solmuştu. Yeşil gözleri o kadar büyümüştü ki

uzaktan bile görebiliyordum. Gitmek istemiyordu. Tamamen donakalmıştı.

"Baba... lütfen..." Yalvaran sesinde dehşet vardı.

Kızının çaresizliği Magnus'u öfkeye boğdu. İnsan göğsünden bir ayının kükremesi yükseldi ve çayırdaki herkes irkildi. Alistar'ın eline baskı yapmak için öne çıktı, ama alfa onu boynundan yakaladı ve geri itti. Magnus Alistar'ı itmek için çabaladı, ama alfa emrinin gücü ve onun kuvveti, Magnus'un üstesinden gelebileceği bir şey değildi.

"Üzgünüm dostum," dedi Alistar pişmanlıkla Magnus'u geri iterek.

Geceye acı dolu bir çığlık yankılandı ve ben hemen bunun Julia'nın dağ aslanı çığlığı olduğunu anladım. Magnus'un kükremesi öfke ve saldırganlıkla doluyken, onunkisi keder ve kayıpla doluydu. Bu, duygusuz bir avcının taş kalpli yüreğini bile parçalamaya yetiyordu.

Gözyaşları yanaklarımı ıslattı ve çimlere damladı. "Hayır. Olmaz... Neera."

Shaw, yüzündeki her bir kırıkkılıkta endişe, gözlerinde ise çaresizlikle bana döndü. "O denemeleri atlatamayacak, Skylar." Hepimizin düşündüğünü sadece doğruladı.

Bu denemelerin ne getireceği belli değildi, ama... hayır. Neera olmaz. Yüksek Fae son derece gizemli davranıyordu, ama hepimiz onun hayatta kalamayacağını biliyorduk. O, başka bir şekil değiştiren bu görev için çağrılana kadar, çürümeyi bir yüzyıl daha geciktirmek için bir kurban olacaktı.

Daha fazla düşünmeden, Shaw'u bıraktım ve omuzlarımı geriye çekerek açık gece havasında bağırmak için kendimi hazırladım. "Beni alın," diye bağırdım.

Hem hayvan hem de insan formundaki herkesin gözleri bana çevrildi. Bakışların cildimde karıncalandığını hissedebiliyordum, ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Denemelere katılacağım. İç Krallığa gideceğim ve Valdor'un Kalbini açacağım." Bu görevi başarabileceğimi bilmiyordum

ama başka bir seçenek yoktu. Neera seçilmeyecekti.

Garip bir sakinlik hissi uzuvlarımı sardı, içimde bir güç dalgası yükseldi. Hayvanım kararımı onayladı. Benim korkumu, içimde yükselen cesaretle dengeliyordu.

"Beni götürün." Bunu bir seçenek olarak söylemedim. Yüksek Fae, Neera yerine *beni* götürecekti. Shaw'dan uzaklaştım ve çayırdaki tek başıma kendinden emin bir şekilde durdum.

Artık geri adım atmak için çok geçti.

Minaeve başını yana eğdi ve sanki bir tür gösteriymişim gibi beni baştan aşağı titizlikle inceledi. Yavaşça Neera'yı bıraktı ve göz kamaştırıcı bir hızla önümde belirdi. Avını takip eden bir yırtıcı hayvan gibi etrafımda dolaştı. Ne aradığını hiç bilmiyordum, ama korkumu ya da şüphemi gösteremeyeceğimi biliyordum. Kendimi neye adadığımı bilmesem de, halkım için güçlü olacaktım. Beni kendi kızları gibi yetiştiren ve hiçbir zaman kendilerinden daha az değerli hissettirmeyen ailem için güçlü olacaktım.

Çarpıcı güzellikteki yüksek kraliçe gözlerimin içine baktı ve zihnimde şöyle konuştu: *"Sen görüldüğünden daha fazlasısın."* Sesinde, ilahi yüzünün altında gizlenen gücünü hafife almayı kolaylaştıran narin bir kadınsı zarafet vardı. *Denemeler zihnini, bedenini ve ruhunu zorlayacak. Kendi kalbinin gücünü sınavarak layık olup olmadığını görecekler. Sahip olduğun her şeyi ve olduğun her şeyi feda etmeye hazır olmalısın. Senden önce kimse bunun için gönüllü olmadı ve hayatta kalamadı. Bunu bilerek, hala bizim şampiyonumuz olmak istiyor musun?*

Bana vazgeçme seçeneği sunuyordu, ama bunu kabul edemeyeceğimi biliyordum. Neera'nın benim yerime gitmesi, ya da başka birinin benim yerime gitmesi fikriyle yaşayamazdım. Bu benim *kaderimdi* ve artık geri dönemezdim.

"Evet," dedim, Gilen'in roc'unun keskin çığlığı gökyüzünü yırtarken.

Havada hızla süzülerek, Gilen çimlerin üzerine indi ve kendini Minaeve ile benim aramda sıkıştırdı. Roc,

devasa pençelerini gösterdi ve gagasını kraliçeye doğru uzattı, onu geri adım atmaya zorladı. Efsanevi yaratığın devasa kanatlarının etrafında parıldayan yeşil bir renk belirdi ve bir anda Gilen insan formuna geri döndü. Fae kraliçesine baktı, korkutucu gözleri öfkeyle parlıyordu.

"Onu alamayacaksın," diye homurdandı, çimlerden attığı pantolonunu kapıp kalın bacaklarına çekti.

"Sorun yok, Gilen," dedim, onu sakinleştirmek için yanına koştum. Onu bana dönmeye çalıştım, ama kıpırdamadı. Bana bakmak bile istemedi. Dikkatini ve öfkesini tamamen kraliçeye yöneltmişti.

"Gilen," diye yalvardım, omzunun hafifçe bana doğru döndüğünü görünce.

"Arkamda dur, Skylar." Sesi sert ve yeni kazandığı, bedenime sızan baskın gücüyle titriyordu.

"Hayır, Gilen," bu sefer kendi gücümle cevap verdim. gücümle cevap verdim.

Gilen'in gözleri bana çevrildi ve genişledi, kaşları . Kolumu tuttu ve beni arkasına geçirdi. Onu itmek için direndim ama bu geceki dönüşümüyle, onu güçle alt etmem imkansızdı.

"Bırak beni," diye homurdandım. "Hemen!"

"Sessiz ol," diye alaycı bir şekilde dedi. "Bunu yapmana izin vermem, Skylar. Seni kaybetmeyeceğim."

Bu söz tek başına onunla mücadele etmeyi bırakmam için yeterliydi. "Neden bunu yapıyorsun, Gilen? O Neera'yı seçti... Neera! Gitmeliyim."

Bana konuşurken yüzünü görebilmem için döndü. "Hala sana karşı hislerimi bilmiyor musun, Skylar? Seni neden bırakamadığımı anlamıyor musun? Sabah güneşi bu karanlık geceden kurtulduğunda ne yapacağımı anlamıyor musun?"

"Ben..." Titreyerek, ellerim titremeye ve sallanmaya başlayınca yüksek sesle yutkundum. "Gilen... ben senin eşin miyim?"

O cevap veremedi, Minaeve'nin sesi konuşmamıza müdahale etti. "Dönüşümcü seçimini yaptı. Onu şampiyon olarak işaretlememe izin vermelisin."

Gilen başını çevirip dikkatini Minaeve'ye verdi. "Ona dokunmayacaksın."

Fae kraliçesi güldü ve tüylerini diken diken eden rahatsız edici bir gülümsemeyle bize baktı. "Cesursun, Solace sürüsünün gelecekteki alfa'sı. Ama korkarım cesaretin onu sözünden kurtaramaz. O seçimini yaptı ve karar kesin."

Gilen kolumu bıraktı ve omuzlarını geriye atıp başını dik tutarak dik durdu. "Ona dokunmayacaksın," diye tekrarladı Gilen, yüksek kraliçeye bakarak.

Bir anda, Daxton ve Castor kraliçelerinin yanına geldiler. Kraliçe, onların destekleyici varlığını takdir etmek için başını eğdi, ancak elini sallayarak herhangi bir çatışma tehdidini ortadan kaldırdı. "Yardım istemek için buradayız. Bu şekil değiştiren kadın kendini denemelere sunmuştur. Kendi eylemlerinin ne olacağına sadece kendisi karar verebilir."

"O gitmeyecek," diye homurdandı Gilen, benim adıma cevap vererek. "Başka birini seçin."

Hayatta olmaz!

Bunu hiç sevmedim. Bazı otoriter erkeklerin kurtarılması gereken bir hanımefendi gibi susturulup bir kenara itilmeyecektim. Gilen'in bana korumaya çalıştığı için minnettardım, ama kimse, potansiyel eşim bile, sesimi susturamazdı. Hayatımı nasıl yaşamak istediğimi seçme hakkım vardı. Gilen'in benim için korktuğunu biliyordum, ama sürümüzden başka birinin benim yerimi almasına izin vermeyecektim. Bu benim görevimdi ve bunu yerine getirecektim.

"Hayır!" diye kesin bir şekilde söyledim. "İç Krallığa gideceğim. Valdor'un Kalbi için sınavlara gireceğim." Gilen'in yanından geçerek dışarı çıktım.

"Skylar," diye homurdandı, ama onu görmezden geldim. Kararlılığımı korumaya kararlıyım, o beni tekrar yakalayamadan harekete geçtim.

"Kes şunu, Gilen," dedim. "Ben senin emirlerine uymak zorunda olduğun bir mal değilim. Bunu yapacağım. Sadece yargılanmakla kalmayacağım, bunun bir daha asla tekrarlanmamasını sağlayacağım."

Sonra Kraliçe Minaeve'ye döndüm. "Hazırım. Seninle geleceğim. Beni götür."

Gilen'in arkamda tartışmaya başladığını duydum, ama Alistar'ın diğer bölge alt alfaları onu yakaladı ve geri kalmaya zorladı. Bunun ona zarar vermesinden nefret ediyordum, ama fikrim değişmiyordu. Sevdiğim herkes ve Valdor'daki herkes için bunu yapmaya hazırdım.

Uzakta, çayırın diğer tarafından Neera'nın kontrol edilemeyen ağlamalarını duyabiliyordum. Onun yönüne baktığımda, Julia'nın Neera'yı kollarında tuttuğunu ve ikisinin de yüzlerinden gözyaşları aktığını görebiliyordum. Onlara bakmaya dayanamıyordum. Onların kalp kırıklığı göğsümü parçalarken, gözlerimden yaşlar süzüldü. Magnus onların arkasında duruyordu ve orman yeşili gözleri benimkilerle buluştu. Derin bir nefes alıp, karısını ve ağlayan kızını göğsüne sıkıca sarıldığını izledim. Yüzünden tek bir gözyaşı damlası düştü ve sessizce çimlere kondu.

Pişmanlık.

O da öyle hissediyordu. Büyüklerimizin çoğunun da şüphesiz aynı şeyi hissettiğini biliyordum. Benim yerime geçemedikleri için pişmanlık duyuyorlardı. Hayvan formunu hiç tanımamış genç bir şekil değiştirenin bunu yapmak zorunda kalması.

Çenemi kaldırdım, ailemin üzüntüsü altında yıkılmayı ve çökmeyi reddettim. Rhea'yı görmek bunu bin kat daha kötü hale getirecekti ve bir parçam onun burada olmamasına seviniyordu.

Kraliçe Minaeve elini uzattı ve bana yaklaşmamı işaret etti.

Ayaklarım bin kiloluk taşlar gibi ağırlaşmıştı, ama bir şekilde ona doğru ilerlemeyi başardım. Kalbim deli gibi atıyordu, avuçlarım terliyordu ve ne kadar engellemeye çalışsam da gözlerimden yaşlar süzülüyordu. Ama geri dönmeyi reddettim. Bu benim seçimimdi. Kaderimdi.

"Kolunu uzat," diye emretti kraliçe ve ben isteyerek itaat ettim. Sol kolumu uzattım ve kraliçe sağ eliyle onu kavradı. Tırnaklarını derime sıkıca batırdı, deldi ve kanımın yaraların etrafında birikmesine izin verdi. "Valdor'un Kalbi denemelerinde şampiyonumuz olarak hizmet etmeyi kabul ediyor musun, Skylar Cathal?" Adımı nasıl bildiğini tahmin etmeye bile cesaret edemedim.

Tırnaklarının derime batmasının acısına dayanarak, "Kabul ediyorum" diye cevap verdim.

Büyü etrafımızda akmaya başladı, beni yemine bağladı ve damarlarımdan akmaya başladı. Yaramdan akan kan havada asılı kalmaya ve kolumun etrafında dönmeye başladı. Büyülü sıvı ön kolumda dans ederken, kraliçe elini bıraktı ve üç adet sekiz köşeli yıldızdan oluşan bir dövme ortaya çıktı. Yıldızlar, bulutların iplikleriyle birbirine bağlanarak dönüyordu.

Ormanın ve etrafımı saran hayvanların vızıltılarını hissedebiliyordum. Yabani çiçeklerin kokusu duyularımı gıdıkladı ve zihnime asla unutamayacağım bir anı kazıdı. Bu iz bir sözdü. Artık bedenime kazınmış ve kendi kanımla mühürlenmiş bir söz. Bunun asla bozulamayacağını ve kaderimin artık denemelerin şampiyonu olarak mühürlendiğini biliyordum.

"Tamamdır," diye duyurdu Kraliçe Minaeve. "Dişi şekil değiştiren Skylar Cathal, Yüksek Fae ile birlikte ayrılacak ve denemelerin şampiyonu olarak İç Krallığa gidecek. Umarız Valdor'un Kalbini açmaya ve hepimizi kurtarmaya layık olur."

Halkım arasında sessizlik hakimdi, ölümün ardından gelen türden ürkütücü bir sessizlik. Gücüm sonunda tükendi ve yere yığıldım. Gerçekliğin ağırlığı üzerime çöktükçe kolumdaki izi izledim. Evimi, ailemi ve muhtemelen eşimi geride bırakacaktım. Hepsi de yarı dönüşen biri olan benim, hepimizi kurtarmaya yeteceğimi umarak.

Soğuk bir esinti yanağımı okşadı ve başımı kaldırmamı sağladı. Castor ve Daxton kraliçelerinin arkasında duruyorlardı ve gözleri bana sabitlenmişti. Castor'da sıcak ve samimi bir minnettarlık görebiliyordum. Bana sessizce "*Teşekkür ederim*" dedi, bu hareket önceki şakacı, iftiracı ve kaygısız tavrından farklı olarak tuhaf bir şekilde samimi görünüyordu. Onun küstah görünüşünün altında, saklamaya çalıştığı bir zorluk tabakası olduğunu fark ettim. Kardeşi gibi, onun da görünüşünden daha fazlası vardı.

Sonra Daxton'a baktım ve onun ifadesi beni nefesimi kesmişti. Gözlerimiz uzaktan buluştuğunda dünya durdu.

Ardından gelen sessizlik, içimde ezici bir sükunet hissi uyandırdı. İçimde yükselen, dünyayı ele geçirebilecek ve asla korkudan sinmeyecek bir güçle dengede hissettim kendimi.

Daxton'ın ifadesinden şefkat ve umut duygusu hissedebiliyordum, buna ek olarak da şaşkınlık dalgaları geliyordu. Bana sarsılmaz bir güven ve emin bakışlarla bakıyordu, bu da bana yoluma çıkan her türlü zorluğun üstesinden gelme cesareti verdi. Tanrılar adına, bu göreve gönüllü olarak katılarak, bir şekilde yüksek prensin saygısını kazandığımı fark ettim.

Bu sefer neye bulaştım ben?

Ne Gilen ne de Magnus bana daha önce böyle bakmıştı. Onu dikkatle izledim, ilk tanıştığımız andan beri beni büyüleyen o hipnotize edici gri gözlerden gözlerimi ayıramadım. Cesaretim için minnettarlığını göstermek için başını eğdi.

"Yarın akşam yola çıkacağız, böylece arkadaşlarına ve ailine veda edebilirsin," dedi peri kraliçesi. "O zamana kadar, Şampiyon." Dönüp Daxton'a doğru yürüdü, Castor'a uzanırken elini nazikçe onun göğsüne koydu. Daxton'ın büyüyle gümüş bir ışık parlamasıyla ortadan kayboldular.

"Çekilin!" Rhea, kalabalığın arasından bana doğru ilerlerken sesini yükseltti.

"Rhea!" Ona dönmek için döndüm, ama bir parçam diğer yöne koşabilmeyi diledi.

Onu takdir etmem gerekirdi, vücudunu örten tek bir parça giysi bile olmadan, beni azarlamaktan çekinmedi.

"Seni aptal! Bunu nasıl yapabildin? Nasıl dönüşmedin... Sen... Sen..." Gözyaşları yüzünden süzülürken, öne atıldı ve boynuma sarıldı, ağlayan yüzünü göğsüme gömdü. Onu elimden geldiğince sıkı tuttum.

"Üzgünüm, Rhea." Söyleyebileceğimiz başka bir şey yoktu, o da biraz daha ağladı, sonra ben

ikimiz de nefes alana kadar ağladım.

"Sen lanet olası bir aptalsın," diye tekrar azarladı beni, yüzündeki gözyaşlarını silerken.

"Bunu daha önce de söyledin," dedim.

"Tekrar edilmesi gerekiyordu."

"Yine de bu durumu değiştirmez," dedim ve kolumdaki kendi kanımla yaptığım izi işaret ettim.

"Evet, bu kesinlikle kırılmaz bir yemin sayılır." "Rhea... Sky!"

Talon, Rhea için yedek giysilerle

Rhea'ya giyecek yedek kıyafetlerle bize koştu. Rhea ona döndü ve Talon, gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü öptü ve onu göğsüne sıkıca sarıldı. "Al, bunları giy."

Talon ve Rhea'yı birlikte görünce içimden iç geçirdim. Güneş henüz doğmamıştı, ama aralarındaki eş bağı açıkça görölüyordu. Ben denemelere gittiğimde onun yalnız kalmayacağını bilmek beni mutlu etti.

"Magnus, eve vardığında seni evde göreceklerini söylememi istedi... Neera perişan haldeydi ve onu oradan uzaklaştırmaları gerekiyordu," dedi Talon.

Başımı salladım. Onlara veda etmenin ne kadar zor olacağını ancak tahmin edebiliyordum.

Shaw bize katıldı ve ben bir şey söylemeden, bana uzanıp beni göğsüne sıkıca sarıldı. "Rhea'ya katılıyorum," diye fısıldadı, "sen tam aptalsın. Ama sen yapmasaydın, ben yapardım."

Onun itirafına hiç şüphe duymadan inandım ve geri çekilip yanağına hafifçe öptüm. "Biliyorum. Sadece senden önce davrandım. Ayrıca, sen gitseydin, herkesi rahatsız edip, İç Krallık'ta neler olup bittiğini merak ederek sorular sorardım. Böylelikle, tüm cevapları ilk elden alabileceğim."

"Tanrılara şükürler olsun." Talon, Rhea'yı sıkıca sararken alaycı bir şekilde güldü. "Bunu atlatabilir miydik, bilmiyorum."

Yine ağlamaya başlamamak için güldüm. Üçü beni sıcak, sevgi dolu bir kucaklamayla çevrelediler ve bu, titreyen sinirlerimi yatıştırdı. Başımı kaldırıp arkadaşlarıma sevgiyle baktım, her birine ve hayatımı nasıl etkilediklerine, kim olduğumu şekillendirmelerine minnettardım. Tek sorun, birinin eksik olmasıydı.

"Gilen nerede?" diye sordum, çayırdı onu ararken.

Talon dudaklarını sıkıca kapattı. "Gitti," dedi hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle. "Sen işaretlendiğin anda,

çayırdan kaçtı. Bu onun için çok fazlaydı, Sky."

Talon'a baktım ve Gilen'e sorduğum soruyu ona da sordum. "Gilen ve ben eş miyiz?"

Talon dudağını ısırды ve rahatsız bir şekilde yere tekme attı. "Bilmiyorum."

"Ama Rhea'nın eş olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordum, sonra Rhea'ya döndüm. "Talon senin eşin mi?"

"Sabaha kadar kesin bir cevap alamayacağımızı biliyorsun." Rhea kaşlarını çatı. "Ama evet. Bağlantıyı hissedebiliyorum. Şu anda sessiz, ama güneş doğduğunda tam olarak etkisini gösterdiğinde nasıl hissettireceğini hayal edebiliyorum."

"Şey, güneşin doğuşu çok uzak değil artık," diye mırıldandım, doğu ufkunda parılayan sabah güneşine bakarken. "Onu bulmam gerek."

Hepsi başlarını salladı ve ben de her birini son bir kez kucakladım.

Talon'un Gilen'i en son gördüğü yöne doğru koştum, sayısız şekil değiştirenlerin yanından geçtim ve hepsi gönüllü olduğum için bana teşekkür etti. Bir zamanlar melez olduğum için bana tepeden bakanlar bile bana saygıyla başlarını sallayıp teşekkür ettiler. Onları görmezden gelmek istemedim, ama aklımda başka acil işler vardı. Ve zaman benim lehime değildi. Çok geç olmadan Gilen'i bulmam gerekiyordu.

Onun sık sık sıkıntılı olduğunda kaçtığı sahilde olacağını düşünerek koşarak yola çıktım. Manzara yoğun vahşi doğadan açık sahil şeridine dönüşmeye başladığında, onu bulma umuduyla kalbim hızla çarpmaya başladı. Ancak, ne yazık ki, onu hiçbir yerde bulamadım. Sahil şeridinde tek başıma yürüdüm, taşları tekmeledim ve onun nerede olabileceğini düşünmeye çalıştım. Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda her yerde olabilir. Gilen şekil değiştirip sadece tanrılar bilir nereye uçup gidebilirdi.

Büyük bir kayanın üzerine oturdum ve başımı ellerimin arasına gömdüm.

Gilen, neredesin?

Yakındaki kayalıklardan kayalar yuvarlandı ve ben başımı yukarıya baktım. "Gilen?" Ama orada kimse yoktu. Kalbim sıkıştı ve kendimi "ya eğer" ve "ya olursa"ların döngüsünde kaybettim.

Dikkatim dağıldı.

Dalgaların kayalıklara çarptığı sırada zincirlerin çıkardığı yumuşak tıkırtı seslerini fark etmedim. Rüzgârın estiğı sırada, beni tehlikeye karşı uyaran kokuyu gizleyen kokuyu fark etmedim. Naif bir aptaldım.

Eller beni yakaladı.

Demir zincirler beni bağıladı.

Ve avcılar beni kaçırırken dünyam karardı.

ONUNCU BÖLÜM

Kaçıranları öldürmekten daha fazla kimseyi öldürmek istemedim. Anlamsız olduğunu bilsem de, uzuvlarımı bağlayan demir zincirlere tekme attım ve karşı koymaya çalıştım. Demir derimi sardığında, sahip olduğum tüm güç avantajım ortadan kalktı. Kafamın arkasına sert bir darbe indi ve görüşüm bulanıklaştı. Ağzım tıkanmış, yüzüme siyah bir başlık geçirilmiş ve demir parmaklıklı bir kafesin içinde bir vagonun arkasına atılmıştım. Direndim ama sonunda yine kafamın arkasına bir darbe yedim ve bayıldım. Yardım çığlıklarımın sürümün bir üyesi tarafından duyulacağı umudum da boşa çıktı.

Siktir. Avcılar beni kaçırmıştı.

Sonunda uyandığımda ne kadar süre baygın kaldığımı bilmiyordum, ama dinmek bilmeyen açlığım ve rahatlamak için yalvaran kurumuş boğazım bir günden fazla zaman geçtiğini gösteriyordu.

"Adi herifler! Lanet olası piçler!" Bağırışlarım boğuk çıkıyordu, ama durduramıyordum. "Bırakın beni! Çıkarın beni!" Bir süre sonra, durmak bilmeyen çığlıklarımdan sesim kısıldı, ama yine de yardım istemekten vazgeçmedim. Ağzım tıkanmış olsa da, yardım istemek için bağırmaya çalıştım. Ölümden beter bir kaderden beni kurtarması için herhangi birine bağırmaya çalıştım.

"Yeter! Sessiz ol, seni uyuz melez kaltak!" Şoförlerden biri parmaklıkların arasından kolunu uzattı ve yüzüme sertçe vurdu.

Başlığımın altında, ağzıma akan kanın tadını alabiliyordum, ağzımı bağlayan bezi düzeltmeye çalışıyordum. Kanımla boğularak bu dünyadan ayrılmak istemiştim. Hayır, başka planlarım vardı ve burada ölmek kesinlikle onlardan biri değildi.

Avcılar, mütevazı başlangıçlarına kıyasla hız ve güçleri artmış, sihirle değiştirilmiş bir insan türüdür. Ancak, en dikkat çekici özellikleri gözleridir; her avcının gözleri sihirle parlatılmıştır. Parlak opal bulutlu gözbebekleri, onlara şekil değiştirenler gibi karanlıkta görme avantajı sağlar, ancak bizim türümüzden farklı olarak, onları ışığa duyarlı hale getirir.

İnsan büyücüler tarafından yaratılmak için kullanılan ve sonra onlara armağan edilen büyü, onları takip etmeyi neredeyse imkansız hale getiriyordu. Nereye giderlerse gitsinler, ayak izleri ortadan kayboluyor gibiydi. Bunu nasıl başardıklarını hiçbir zaman anlayamadım, ama avcılar defalarca iz bırakmadan ortadan kayboldu. At sırtında bile, bir şekilde izlerini gizlemeyi başaracaklarını biliyordum.

Gün ışığı, başlığımın dikişlerinden sızıyordu ve ağaçların ve çevredeki simgesel yapıların silüetini zar zor seçebiliyordum. Dağlar bana yabancı geliyordu. Daha önce sürümüzün topraklarından bu kadar uzağa hiç gitmemiştim. Orman burada daha seyrek ve yol boyunca neredeyse hiç hayvan yoktu. Ötücü kuşların seslerini ya da canlıların tipik koşturmacasını duyamıyordum. Atların çektiği demir kafesli vagonun arkasında bağlıyken, korku beni kafese zincirleyen zincirler gibi göğsümü sıkıştırıyordu. Beni, uzun süre aynı yerde kalmayan gizli sığınaklarından birine götürüyorlardı.

Hayatımda hiç bu kadar derin bir dehşet yaşamamıştım ve bu dehşet nefesimi kesmişti. Kimse beni takip edemezdi. Kafes, takip edilmeyelim diye kokumu hapsetmek için şüphesiz büyülenmişti ve bu pislikler her zaman izlerini örtüyorlardı.

İnsan krallığının büyücüleri, topraklarının hayati bölgelerine koruma kalkanları yerleştirmişlerdi, böylece bizim türümüz hiçbir kokuyu veya belirgin izi çözemiyordu. Bu, her yeni insan kralı veya kraliçesi ile değişen toprak hakları ve antlaşmalar için iki türümüz arasında sayısız savaşta kullanılmıştı. Şu anda, Kral Taran'ın avcılarını ve büyücülerini, sınırlarını korumaları için cömertçe ödüllendirerek uysal ve itaatkar tuttuğu söyleniyordu. Onlar

kralın emriyle her zaman hazır bekliyorlardı.

Araba sarsıldı ve beni karşı tarafa fırlattı, yüzüm parmaklıklara çarptı ve görüşüm bir kez daha bulanıklaştı. İkisi —en azından ben sadece iki tane olduğunu sanıyordum—ön koltukta oturanlar, benim bir bez bebek gibi savrulduğumu bildiklerini veya umursadıklarını gösteren hiçbir işaret vermiyorlardı. Çok zayıftım. Demirlerin ağırlığı ve üzerimde yarattığı etki beni bitkin düşürmüştü. Ama kaçmaya çalışmaktan vazgeçemeyeceğimi biliyordum. Avcılar başarılı olup beni sığınaklarına götürürlerse, muhtemelen oradan canlı çıkamayacaktım.

Oturmaya çalıştım, ama ağır zincirler çınlayıp gürültü çıkardı, bu da fark edilmeden kalmamı imkansız hale getirdi. Bunun yerine, çevremdeki durumu daha iyi değerlendirebilmek için başlığımın altını kaldıracak bir şey bulmaya karar verdim. Tahta vagonun zemini yukarı doğru parçalanmış ve başlığımı hareket ettirmeme yetecek kadar bir kenar oluşturmuştu. Tek sorun, kafamın arkasında iki ya da üç kez düğümlenmiş lanet olası tıkaçtı. Beyaz bezin, yaralarımın ve sürücülerden birinin tokatından dolayı kırmızıya döndüğüne şüphe yoktu. Bu zincirlerden kurtulursam... ilk peşine düşeceğim kişi o olacaktı.

Bir başka büyük sarsıntı kafesi salladı ve başlığımın alt kısmını yüzümün alt yarısını ortaya çıkarmak için ihtiyacım olan itici gücü sağladı. Dilimi ağız tıkacının etrafında hareket ettirerek, yapabildiğim kadar tükürük ve kan topladım. Kafamı parmaklıklara yaklaştırarak, dudaklarımı kafese paralel olacak şekilde eğdim.

Hadi. Bir sarsıntı daha yeterli olur.

Tanrılar bana gülümsüyor olmalıydı. Ya da gülüyorlardı, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu durum bir lütuf değildi.

Başım, vagonun ritmiyle, başım ve kan damlalarıyla sallanıyordu. Kalın sıvının ağızımdan ağızlığımdan damladığını hissettim ve aşağıdaki kayaların üzerine düşmesini diledim. Yardım çağırma girişimimin izlerini gizlemek için başlığımı hızla başıma geri çektim.

Lütfen birinin beni bulması için bu yeterli olsun.

Anne ve Babaya dua ettim, yardım gelene kadar savaştığım gücü bana vermelerini istedim. Ölüm teklif edildiğinde

Nefes almayı bırakmak istediğimde nefes alacak kadar cesur olabilmek için. Onların tüm çocuklarına yardım edebilmem için bana yardım etmelerini istedim. Ben denemelerin seçilmiş şampiyonuydum. Burada, her nerede olursam olayım, ölmeyi reddettim.

Sessiz yoksulluk içindeki sallantılı yolculuğumda bir gün daha geçti. Kapüşonumun altında karanlığa bürünmüş, ölümün sessizliğinin yavaşça etrafıma sardığını hissedebiliyordum. Hava incelmeye başladı ve insan topraklarının doğusundaki dağlara tırmanmakta olduğumuzu anladım. Burası, neredeyse hiç yaşamın olmadığı çorak, kayalık bir çöldü. Bu bölgenin kırmızı ve kahverengi dağları, kilometrelerce uzakta hiçbir köy veya şehir bulunmayan izole bir alandı. Avcılar için mükemmel bir saklanma yeri idi, çünkü kimse bu bölgeye uzun süre yerleşmeyi düşünmezdi. Kayalıkların tuzlu kaya tepesinde bitki örtüsü neredeyse hiç yoktu ve bu da onlara saklanabilecekleri sonsuz doğal tünel sistemleri sunuyordu.

Tekerlekler durdu ve kafesim vagonun arkasından kaldırıldı. Her köşede bulunan çubuklar yukarıdan uzanıyordu, böylece ön ve arkadaki avcılar çubukları omuzlarına dayayıp beni yürüyerek taşıyabiliyorlardı. At sırtındaki diğerleri ise vagonu parçalamaya başladı ve kanıtları kayaların arasına sakladı.

Bir saat kadar daha yolumuza devam ettik ve sonunda yokuşu tırmandık ve yolumuz düzleşti. Başlığımın dikişlerinden ve havadaki soğukluktan, gecenin bir kez daha gökyüzünü okşadığını anlayabiliyordum. Aniden durduk ve kafesim yere indirildi. İçime bir korku çöktü. Sonunda insan avcılarının sığınağına ulaştığımızı biliyordum.

Eller beni zorla yakaladı ve mobil hapishanemden sürükledi. Onlara tekme attım ve onların tutuşuna karşı koymaya ve ellerinden kurtulmaya çalıştım. Kaçmamın imkanı yoktu, ama sessizce gitmeyeceğimi ve bunu kolaylaştırmayacağımı bilmelerini istedim.

Siktir et.

Yüzüme bir başka darbe indi ve burnum çatladı, burun deliklerimden kan fışkırdı. *Ah!* Başımın şiddetle çekilen başlığım yüzünden boğazım düğümlendi. Bir el saçımı yakaladı ve başımı yukarı doğru zorla çevirdi, ayakları dizlerimin arkasını tekmeledi ve beni yere diz çöktürdü.

Harika, diye düşündüm. Bu adamlar burada sana kraliyet muamelesi yapmayı gerçekten iyi biliyorlar — bağlanmış ve ağzı tıkanmış bir kadını önlerinde diz çökmeye zorlayarak kendilerini güçlü hissedebiliyorlar. Ne kadar da güçlüler.

Ne tür yaratıklar böyle bir şey yapar? Bu kadar acımasız ve yıkıcı olmanın amacı neydi? Avcıların neden böyle şeyler yaptığını hiç anlamıyordum ve nedenini asla anlayamayacağımı da oldukça emindim.

Kırık bir burun ve kanlı bir ağız tıkaçıyla, yavaşça gözlerimi açtım ve beni yakalayan avcılarının yüzlerine baktım. Her zamanki gibi, hepsi kalın pelerinlerle örtünmüşlerdi, batmakta olan güneşin son ışınlarından parlayan gözlerini saklıyorlardı. Omuzlarımda ellerini tutan iki avcı, koyu saçlı ve bronzlaşmış, neredeyse siyahlaşmış tenliydi, avuç içlerinde sert nasırlar vardı. Liderleri sıradan öne çıkıp pelerinini çıkardığında, derin kahkahalarını duyabiliyordum.

Opal rengi parlak gözleri batan güneşte ışıldıyordu, ama bu adamın içinde hiç ışık yoktu. Yoğun sakalı, kızıl kahverengi buklelerden oluşan ikiz örgülere ayrılmıştı, pürüzsüz, soluk tıraşlı kafası ise ışıktaydı.

Elini uzatıp çenemi sert eliyle kavradığında midem bulandı. Tırnakları çatlamış ve kirle kaplıydı. Kokusu bana pislikleri, kirli ve çarpık bir şeyi hatırlattı, tıpkı ruhu gibi.

"O gözler..." diye gülümseyerek mırıldandı. "Büyücümüz seni arıyordu, melez. Seni o kumsalda tek başına otururken bulduğumuzda şansımıza inanmadım. Neredeyse çok kolay oldu."

Beni tutan adamlardan biri kıkırdadı. "Büyücü, melezlerle deney yapmayı çok sever. Kirlenmiş kanın tedavi edilemez,

ama sizin gibi yaratıkların nasıl çalıştığına dair bilgi edinebiliriz." Hayır. Benim sadece yarı dönüştürücü olduğumu nereden biliyorlardı?

Ne tür işkence deneyleri yapmayı planladıklarını bilmiyordum, ama korkup sinmeyi reddettim. Çığlık atmayı ya da ağlamayı reddettim. Bunun yerine başımı geriye doğru attım ve beni yakalayanlardan birinin yüzüne çarptım, muhtemelen burnunun köprüsünü kırdım.

"Onu tutun," diye bağırdı liderleri, yaraladığım diğer avcı acı içinde kükrerken. Sırtımda bir diz, boynumda bir botla, yüzüstü çamurun içine bastırıldım.

"Tanrım... Siktir," avcılardan biri tiksintiyle küfretti. "Kokusu iğrenç. Bu şekil değiştirenler hayvandan başka bir şey değil."

Onların tutuşu altında kıvrandım, ama boynumdaki baskı nefes almamı engellemeye başlamıştı. Bir el bir kez daha saçımı yakaladı ve beni zorla liderlerine bakmaya çevirdi. Korkumu göstermeyi reddederek, kehribar rengi gözlerimde alev alev yanan bir bakışla ona baktım. Çığlık atmayacaktım. Ve *asla* boyun eğmeyecektim. İçimdeki hayvan öfkeyle doluydu ve bana karşı koymam için cesaret veriyordu.

"Büyücü başlamaya hazır olana kadar onu hücreye kilitleyin." Liderin bana attığı soğuk, tehditkar gülümseme omurgamda ürpertici bir titreme yarattı. Tamamen kötücül bir bakıştı ve en kötüsü, neredeyse neşeli görünüyordu. Hiçbir iyilik izi olmayan, uğursuz bir karanlık taşıyordu. Bu adam yetiştirilmişti... Hayır, benim türümü avlamak ve öldürmek için yaratılmıştı. Ve görünüşe göre, bundan zevk alıyordu.

Artık denizin tuzlu havasını ya da uzak evimin zengin, yoğun ormanını koklayamıyordum. Sürümünden birinin, herhangi birinin beni aradığını umuyordum. Avcıların bir izi gözden kaçırmış olmasını ya da kanımın sürümün beni bulması için yeterli bir işaret bırakmış olmasını umuyordum.

Bu benim tek umudumdu.

Demir kafesimi yürüyerek taşıyan iki avcı beni ayağa kaldırdı ve kayaların duvarındaki büyük bir açıklığa doğru yönlendirdi. Aylarca, belki de yıllarca süren kumtaşı ve granit oyma ve yontma çalışmaları bu geniş kemeri oluşturmuştu. Kayaların benzersiz özellikleri, aşağıda beni bekleyen hapis haneye işaret eden gizli çatlaklar barındırıyordu.

Keskin duyularımla etrafımdaki dünyayı sustururken nefesimi tuttum. Yer üstündeki son anlarımla sessizliği gözlerimin önünden geçti ve karanlıkta tutunabileceğim bir anı yarattı. Turuncu ve kırmızı son ışınlar ufukta dans ediyordu. Ay, batı ufkunda güneş batarken gökyüzünde çoktan görünür hale gelmişti. Renkler canlı ve parlakdı, avcılarının inine inmeden önce bana son bir mutluluk parçası yaşattı.

Karanlığa inmeye zorlandığımda, demir zincirlerim cildimdeki açık yaralara sürtünerek tıkırdadı. Başımı aşağıya doğru bastırarak saçımı çekip bakışlarımı öne doğru sabitlediler. Tanrılara son dualarımı ettim ve yenilgiyi kabul ederek omuzlarımı düşürdüm, sonunda kaderimi kabullendim. Açıklıkta, sadece soğuk, sert taş ve ufalanmış kayaların sesi ayaklarımla altındaki botlarda yankılanıyordu.

"Piçler," diye mırıldandım sessizlikte. "Burnun nasıl?" diye alay ettim, elimden gelen her şekilde karşılık vermeye çalışarak.

Solumdaki avcı beni duydu ve karnıma hızlı bir yumruk attı, bu da beni ikiye katlamama neden oldu. Dengemi kaybettim ve uçuşuma giden merdivenlerden yuvarlandım. Zincirlerin ağırlığı beni aşağı çekti, ben de ileriye doğru sendeleyerek, çaresizce kendimi tutmaya çalıştım. Demirlerin üzerine takılıp düştüm, başımı eğdim ve omzum önce yere çarptı. Yan tarafa yuvarlandım ve yüksek sesle inledim. Yüksek bir patlama sesi ve koluma yayılan kör edici bir acı hissettim. Kırılmamıştı belki, ama lanet olsun, çok acıyordu.

"Seni aptal," diye azarladı beni yakalayanlardan biri. "Büyücü, işine başlamak için bu kızın taze olmasını istiyor. Düşüş boynunu kolayca kırabilirdi ve o zaman onun yerine biz kırbaçlanacaktık."

Kırbaçlanmak... harika. En azından işkencemle ilgili bir soru cevaplanmış oldu. Hayvanımın öfkesi benimkiyle birlikte kaynıyordu, ben de homurdanarak ve inleyerek ayağa kalkmaya çalışıyordum.

Bana yumruk atan avcı, diğerinin yorumunu görmezden geldi ve beni yerden kaldırmak için eğildi. "O kaltak burnuma kafa attığı için bunu hak etti. Bana yardım et. O küçük bir kadın değil ve bu zincirler ağır."

Bana mı söylüyorsun?

"Yine de buraya getirdiğimiz diğerlerinden kadar çirkin değil," diye ekledi, ellerini kullanarak beni yukarı çekerek.

"Siktir git," diye hırıldadım.

Gözlerimi devirip tiksinti ve rahatsızlığımı ifade etme yeteneğim olsaydı, bunu yapardım. Ancak bir gözüm yere çarptığım için şişmeye başlamıştı. Yine de buna değmezdi. Bunun bir bekleme oyunu olacağını anlamaya başlamıştım. Yardım gelene kadar elimden geldiğince dayanmam gerekiyordu.

Yardım gelirse

mi? Hayır.

O tavşan deliğine girmeye başlama, Skylar. Yardım gelecek. Seni bulacaklar... Sadece insanlardan daha uzun süre dayanman gerekiyor. Umudumu kaybedemezdim.

Beni kaçırانlar, parlak kişiliğimi hiçe sayarak beni dolambaçlı bir merdivenden aşağıya indirdiler ve beni açık gökyüzünden ve yukarıdaki temiz havadan gittikçe uzaklaştırdılar. Yeraltına indikçe karanlık yoğunlaşıyordu.

Elli beş.

Onlar beni ölüme götüren yolda sürüklerken saydığım adım sayısı buydu. Onlara bu işi kolaylaştırmayacaktım. Ben bir savaşçıydım. Değişkenler olarak, boyun eğmezdik ve kırılmayı reddederdik.

Kaya altındaki uçurumda gizlenmiş odalardan çürüme ve ölümün kokuşmuş kokusu sızıyordu. Yaklaşan panik zihnime sızmaya çalışırken, kafamın içinde sessiz bir çığlık patlamasına izin verdim. O anki korkum beni ele geçiriyordu, nefesim hızlanmaya başlamış, alnımdan ter damlıyor ve yumruklarım sıkışmıştı.

Burada ölmek istemiyordum. Hayır. Böyle değil. Deney amaçlı işkence kurbanı olarak değil.

Hücre kapısı açıldı ve ben yine demir parmaklıklı bir kafese atıldım. Biraz değişiklik yapamazlar mıydı? Güneş ışığının ve hatta meşalelerin olmaması, bu yeraltı hapishanesinin kasvetli ve karanlık atmosferini daha da artırıyordu. Merdivenlerden sola doğru götürüldüm, ama sağa doğru giden başka bir yol da görebiliyordum.

köşeye saklanmış biraz saman ve bir işeme kovası eşliğinde yerleştim. Benimkinden başka hücre yoktu.

Adi herifler. Bunu iyi planlamışlar. Değişkenler sürülerinde güç buluyorlardı. Burada ise, yalnız ve izole olacaktım.

Tebrikler, Skylar. İşkencen resmen başladı.

Neyse ki, yardımcılardan biri — ona Tiny adını takmıştım — ağızımdaki tıkaçları çıkardı. Diğerine ise Thorn adını takmıştım, o da bacaklarım ve gövdemdeki fazla zincirleri çözdü. Ancak ayak bileklerimdeki ve bileklerimdeki kelepçeler yerinde kaldı. Thorn bana sert bir bakış attı, sorun çıkarırsam zincirlerin geri takılacağını ima ediyordu.

Sessizce anladığımı belirtmek için başımı salladım. Şimdilik onlara uyacaktım.

Thorn, burnuma kafa attığım Tiny'yi cüppesinin yakasından yakaladı ve hücremden dışarı itti. Parmaklıkları kapı çarparak kapandı, ardından kilidin döndüğü sesi duyuldu.

Yalnızdım.

Aslında, tamamen yalnız değildim.

Hayvanım benimle birlikteydi. Hayat boyu yanımdan ayrılmayacak bir ruh ikizi. Ona uzandım, fiziksel acımı dindirmesini değil, zihnimi rahatlatmasını ve korumayı rica ettim. Vücudum paramparça olacaktı. Bunu biliyordum... Onların işkencesinin bu yönünü kaldırabilirdim. Değişkenler, hayvan formuna dönüştüğümüzde vücudumuzun parçalanması ve şiddet eğilimi gibi nedenlerle yüksek acı toleransı ile doğarlar.

Ama zihnim, ruhum, sağlam kalmalıydı. Bunu başarabilirsem, hayatta kalabilirdim. Vücudumun sonunda buraya yenik düşeceğini biliyordum, ama kendimi yıkmaya izin vermedim. Hayatta kalmak için neyi feda etmem gerektiğini düşünürken, titremeyen uzuvlarımı kontrol edemiyordum.

Bu sorular, muhtemelen çekeceğim acıdan daha çok beni korkutuyordu.

Midem, kafesimin boşluğunda guruladı ve yeraltındaki karanlık uçurumun taş duvarlarında yankılandı. Başka bir şey düşünmeye çalıştım. Kelimenin tam anlamıyla her şey, acı, açlık veya yakında yaşayacağım cehennemi düşünmekten daha iyiydi

Zincirlerim, Daxton'ın beni ısırđı sağ kolumdaki bandaja sürtünüyordu ve diğer kolumdaki yıldız izlerine baktım.

Titrek nefesimi sabitleyerek, Daxton'ın görüntüleri zihnime girdi. Hücremin karanlığında gözlerimi kapattığımda neden onun yüzünü gördüğümü ya da neden diğer tüm anılarımdan bu anıyı seğtiğimi bilmiyorum. Ama sebebi ne olursa olsun, bu beni rahatlattı.

Daxton, gç ve kudretin vücut bulmuş haliydi. Her hareketinde ve konuşurkenki sesinde bu belliydi. Yüksek Fae kraliçesinden işaretimi aldığımda onu çayırda son gördüğüm anı hatırladım. Yüzündeki gurur ve minnettarlık içtendi ve onur doluydu. Bana, yüzyıllar süren umutsuzluğun ardından ruhunda uyanan bir umut ışığıymışım gibi bakıyordu.

Ben onun umuduydu.

Gözlerim hücrenin karanlığına alıştı ve sol kolumdaki işareti seçmeye başladım. "Sözümü ttacağım," dedim yüksek sesle. "Valdor'un Kalbi'nin kilidini aıp dünyamızı kurtaracağım." Kimsenin dinleyip dinlemediğini bilmiyordum, ama iımde bir hayvanın kıpırdadığını hissettim. İımdeki gç şarkı söylüyordu ve bymn ateşli parıltısı kalbimi ısıtıyordu.

Zaman, bu demir hapishanenin iımde hapsolmuş bir gizemdi. Ne zaman uykuya daldığımı bilmiyordum, ama kilidin iımde hareket eden anahtarın sesi beni huzursuz uykumdan uyandırdı. Duvardan kalkıp oturdum ve ellerimi kucağımda sessizce dinlendirerek öne doğru eğildim. İlk giren Tiny oldu, ardından Thorn geldi.

"Kalk," diye havladı Tiny.

Bu adam beni pek tanı mıyordu, yoksa nezaket kurallarını uygulayıp "*ltten*" derdi. Onu dik dik baktım, bir milim bile kıpırdamadım. Yeraltı sığınağındaki gerginlik o kadar yoğundu ki, bıçakla kesilebilirdi. Sıcak ve yoğun. Sıcak yağmurdan sonra nemli iklim gibi, ama burada yağmur yoktu.

Sadece taş... sadece karanlık.

Sadece ben ve beni esir alanlar.

"Kalk dedim, seni melez kaltak."

"Birlikte geçireceğimiz süre boyunca bana söyleyebileceğin başka hakaretler biliyor musun? Bunu daha önce duymuştum. Ve sıkıntıdan öleceğimden endişeleniyorum. Eğer yeterince zekiysen, daha çeşitli bir kelime dağarcığı kullanırsan sevinirim." *Eh... bu işe yaradı.*

Tiny öne atıldı ve beni dövmeye başladı. Boyuna göre ortalamanın üzerinde olan ayağıyla karnıma vurdu, yumruğuyla da yanağımı dövdü. Üzerime çıkıp daha sert vurmaya başladığında omzumun yerinden çıktığını hissettim. Thorn'un ona durması için bağırıışlarını zar zor duyabiliyordum. Sonunda Thorn, Tiny'yi yakaladı ve kollarını tuttu. Sırtıma son bir tekme attı ve ağzımdan kan kusarken inlememe neden oldu.

Daha önce de dayak yemiştım – çoğunlukla çocukken – ama bu seferki farklıydı.

Küçükken, Gilen veya diğerleri beni korumak için yanımda olmadıklarında sataşırlardı. Sonunda, kendimi savunmayı öğrendim ve en son biri bana elini sürmeye çalıştığında, ellerini kırdım. O andan itibaren, kendimi savunabileceğimi kanıtladım ve sürüde saygı kazandım.

"Büyücü yaralarını görecek," diye fısıldayarak uyardı Thorn.

"İyi. Daha kötüsünü hak ediyor. Ayrıca, deneyler başlamadan önce onu iyileştirecek. Bu şekilde onları hayatta tutup prosedürleri tekrarlıyor, yoksa bu kısmı unuttun mu?"

Hiç iyi değil.

Onları hayatta mı tutuyor? Bunun ne faydası var? Büyücüleri şifacı mıydı?

Büyücünün neden burada görevlendirildiği anlaşılabilirdi. Avcılar "normal" insanlar olarak doğmuş ve büyüyle değiştirilmişlerdi. Gözleri, gözlerinin arkasını yakan bir camdan geçen yoğun güneş ışığıyla parlatılmıştı. Sadece bir şifacı bu tür yaraları kapatabilir ve kişinin hayatta kalmasını sağlayabilirdi. Duyuları da değiştirilmişti, bu da onlara üstün bir hız, sinir bozucu derecede tespit edilemez bir gizlilik ve insanlıklarının bir parçasını karşılığında muazzam bir güç kazandırmıştı. Büyü, dünyanın gerçekliğini bu şekilde değiştirmek için kullanıldığında

bunun gibi dünyanın gerçekliğini değiştirmek için kullanıldığında, bunun bedeli çok ağırdı. Yaratıcılarına sadık ve yollarına çıkan herkese ölümcül yaratıklar haline geldiler.

Babam Emery, avcılara karşı halkımızı savunurken öldü. Onun bu yaratıkların eline düştüğünü düşünmek beni ürpertirdi, ama onu yakalayamadıkları için de minnettardım. O, evimizi savunurken onurlu bir şekilde öldü, bu benim de sürümüz için üstlenmeye hazır olduğum bir görevdi. Bazen avcılar onu öldürmeseydi ya da annem beni sürüyle birlikte terk etmeseydi ne olurdu diye merak ederdim.

Hayır. Terk edilmiş demek biraz ağır kaçır. Uzun zaman önce, kızgın olmanın işleri daha da kötüleştireceğine karar verdim. Annemin beni yetiştirmediğı gerçeğini değiştiremezdim. Bu tür bir öfke sadece ruhumu zehirlerdi. Çocukken, beni terk etmekten başka seçeneğı olmadığına inanarak, onu farklı bir ışıktaki resmedecektim. Ben bir melezdim. Sırf farklı olduğum için kullanılma riski olan bir şekil değiştiren insandım. Beni korumak için gittiğine inanıyorum.

Hapishane gardiyanları iki yanıma geçip beni ayağına kaldırdılar. Gözlerimi ileriye diktim, terk edilmiş bakışlarımın derinliklerinde gizlenen korkuyu görmelerine izin vermedim. İşin sırrı, korktuğumu inkar etmemekti. Karşı karşıya gelmek için yeterince güçlü olmalı.

Ben aşağıya taşındım — daha doğrusu sürüklendim — sürpriz, sürpriz... karanlık, kapalı bir koridordan, ana merdivenin sağındaki salonun sonundaki açık bir odaya. Ağır ahşap kapı açıldı ve kurumuş boğazım çatırdadı. Ortada demir bir masa vardı, etrafında su damlayan küçük açık kanallar vardı. Zincirler yere cıvatalanmıştı ve bu odanın kokusu bana ölümü hatırlattı.

Su sesleri bana garip bir şekilde rahatlatıcı geliyordu —bu kutsal olmayan, tanrılar tarafından terk edilmiş çukurda doğal ve temiz bir şey. Artık korkularıyla yüzleşemeyecek hale geldiğimde, o sese odaklanmaya ve onun beni yıkayıp güvenli bir yere götürmesine izin vermeye karar verdim.

Tiny ve Thorn beni masaya taşıdılar ve sırt üstü yatmamı, kollarımı ve bacaklarımı açmamı ve kelepçelerimi yere zincirlememi zorladılar. Hala yakalandığımda giydiğim kıyafetleri giyiyordum. Dayak ve kafeste geçirdiğim zaman, giysilerimi yırtmıştı.

gevşek uçlar, karnımı, sırtımın bir kısmını ve eskiden pantolon olan şeyin birçok deliğini ortaya çıkardı. Botlarım atılmıştı, ama umursamadım. "O, istediğim en iyi durumda değil." Büyücünün sesi yeraltı sığınağının sessizliğini bozdu.

"Bize biraz sorun çıkardı ve düzeltilmesi gerekiyordu," dedi Tiny kollarını kavuşturarak. Opal rengi parlak gözlerinden, karanlık kapüşonlu pelerininin altından bir parça gurur sızıyordu.

Serseri. Lanet olası pislik.

"Gidin," diye emretti büyücü.

Tiny ve Thorn bir an tereddüt ettiler, sonra odanın içinden bir patlama gibi sihirli bir ışık fışkırdı ve kayaya bir yarık açtı. Bu uyarı yeterince açıktı ve ikisi de memnuniyetle oradan ayrıldılar.

Harika. İçimden iç geçirdim. Bu büyücü sadece iyileştirme yeteneklerine sahip değildi, gerektiğinde güç kullanabilirdi de. Çok yetenekli olmalı ve Kral Taran tarafından saygı görmeli, ayrıca insan kralına hizmet eden ve liderleri Istar'ı takip eden Constellations adlı büyücü grubu içinde yüksek bir konuma sahip olmalıydı.

"Değişkenlere karşı bu tür bir muamele, iki halkımız arasındaki antlaşmayı ihlal etmiyor mu?" diye boşluğa doğru sordum. Sağ gözümle neredeyse hiçbir şey göremiyordum, bu yüzden başımı çevirip sol gözümle büyücüyü görmeye çalıştım.

"*Sen* bir şekil değiştiren değilsin." Sırtı bana dönüktü ve tek görebildiğim, koyu mavi cüppeli, ince yapılı bir adamın başındaki gece yarısı rengi saçlarıydı. "Sen, canım, bir iğrençliksin. Bu senin suçun değil... ama kanın arındırılmalı."

"Bu *temizlik* tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum, merakım benim sonum oldu.

Büyücü derin bir nefes aldı ve yakındaki masanın üzerinde dizili bıçaklar ve diğer aletlere eğildi. "Bu, sen bu dünyaya gelmeden önce halledilmiş olmalıydı," diye mırıldandı ve aletlerini incelemeye devam etti.

Kelepçeleri sallayarak tutunduğum yerlerin sağlamlığını test ettim, ama ne yazık ki, hiç kıpırdamadılar. Kahretsin. Hiçbir yere gidemiyordum.

Meşaleyle bir mumu yakan büyücü, ilk kez bana döndü ve baktı. Sürekli kısık, uğursuz gölgeli gözleriyle bana baktı. Orta tonlu

rengi, gece yarısı siyahı saçlarıyla tezat oluşturan zeytin rengi bir tonu vardı. İnce vücuduna asılı duran kraliyet mavisi cüppesinin, boynunu sıkıca saran düğmeli üst kısmında yıldızlar dans ediyordu. Pantolonu, mağarayı çevreleyen karanlıkta kaybolan daha koyu bir mavi renkteydi.

"Sana ne diyorlar? Melez dışında? Birlikte çok fazla zaman geçirmeyeceğiz, ama araştırmam için kayıtlara bir isim yazmak istiyorum."

Dudaklarımı sıkıştırdım, sessiz kaldım ve inatla cevap vermeyi reddettim.

"Belki bu, soruma cevap vermen için cesaretlendirir," dedi, masasının etrafından bana doğru yaklaşarak, kırık burnumu dikkatle inceledi. "Bu konuyu amirlerle görüşeceğim. Bu halde bana getirilmemen emredilmişti."

Büyücü üzerime eğildi, avucunu açtı ve alnıma düz bir şekilde koydu. Sıcak, lüks büyü bedenimi okşarken, rüya gibi hissettim. Anında yaralarım iyileşmeye başladı. Büyüsü, kanayan burnumdan morarmış omzuma ve kırık kaburgalarım kadar tüm vücudumu kapladı. Büyüsünün ulaşamadığı tek yer, demirle bağlanmış ayak bileklerim ve bileklerimdi.

"Çürük bileklerini ve ayak bileklerini iyileştiremediğim için üzgünüm, ama şimdilik bunun yeterli olacağını düşünüyorum." Sesinde bir parça nezaket mi vardı? Yoksa emirlerinin yerine getirilmemesine duyduğu hayal kırıklığının bir ifadesiydi?

Taşın altından gelen su sesleri dikkatimi çekti. Kendimi hazırladım ve bu sesin, kendimi güvenle içine kilitleyebileceğim bir bariyer veya kutu oluşturmaya izin verdim. Kayanın altındaki sabit akıntının şırıltısı, neredeyse kafamın içinde şarkı söyleyen uyumlu bir melodi gibi, benzersiz bir ritmik melodiye sahipti. Bu doğal müziği, kararlılığımı pekiştirmek ve korkularımı yatıştırmak için kullandım. Hayvanım bu şarkıya kendi şarkısıyla cevap verdi, zihnimi korudu ve gelecek her şeye karşı beni güçlendirdi.

"Şimdi ne olacak?" diye tükürdüm, onun iyileştirici büyüünün sahte rahatlık hissine kapılmak istemiyordum.

"Ah... Ah..." dedi, sivri parmağını bana doğru sallayarak tıkırdayan bir ses çıkardı. "Önce soruma cevap ver. Sana ne diyorlar? Bunu kayıtlarım için belgelemeliyim."

Aklıma sadece bir isim geldi ve kurnaz bir gülümsemeyi bastırarak içimden gülümsedim. Bu lakabı daha yeni kazanmıştım, ama bu durumda kullanılmayı hak ettiğini düşündüm.

"Spitfire."

"*Senin türün için* ne kadar da eşsiz bir tanım." Onun küçümseyen sesi, gözlerimi devirip yüzüne yumruk atmak istememe neden oldu. Yanına baktığımda, günlüğüne bir not yazdığını gördüm, sonra dikkatini tekrar bana çevirdi, kalemi *yeni bir* şeyle değiştirmişti. Kalbimi tarlada koşan bir tavşan gibi hızla attıran bir şey.

"Şimdi, bu acıtacak. Çığlık atacaksın. Ama hepsi iyi bir amaç için." Gözlerim, sol elinde parıldayan uzun, ince bıçağa kilitlenmişti.

"Ne için iyi?" Hareket etmeye çalıştım, ama o eğilip zincirlerimi sıkılaştırdı, böylece kıpırdamam bile imkansız hale geldi.

Elindeki bıçağı, bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi, hiç çaba harcamadan çevirdi ve ben de onun bunu daha önce yaptığından hiç şüphem yoktu.

"Başlayalım." Bir anda, gümüş bıçağın ucu iç uyluklarımın etine saplandı. Yavaşça, çok yavaşça, kalçamdan başlayıp dizime kadar uzanan kas ve et katmanlarını keserek kemiğe kadar ulaştı.

Yüzüm kızaracak kadar yüksek sesle çığlık attım ve görüşüm bulanıklaştı. Sesim gerçekliği ve hayali alemleri parçalarken, etrafımdaki dünya yok oldu.

Aynı bacağıma ikinci bir kesik atmak için bıçağı kaldırdı ve ben acı içinde daha da yüksek sesle bağırdım. Tereddüt etmeden, hatta en ufak bir empati göstermeden, diğer bacağıma geçti ve diğer taraftan da aynı kesikleri yaptı. Canlı canlı kesilmenin tarif edilemez acısı, asla unutamayacağım bir anı olacaktı. Ruhumda bir yara izi bırakacak ve bıçağının keskin ucunun dokunduğu kemiklerimin derinliklerinde sonsuza kadar kalacaktı. Bacaklarımdaki yaraları bitirdikten sonra, günlüğüne geri döndü ve yükseltilmiş masasını işkence masamın yanına yaklaştırdı.

Kesik attığı yerden hayati bir arterin kanadığını biliyordum. Kan... benim kanım masayı ıslattı ve kenarlardan sızmaya başladı. Acıdan başka *bir şeye* odaklanmaya çalıştım. Hayvanım yardım etmeye çalışıyordu, ama bu ıstırapın gerçekliği ikimizi de ezip geçiyordu. Tutunabileceğim tek teselli, masanın altından akan suyun şırıltısıydı. Acıdan başka bir şeye odaklanmak için çaresizce, tüm gücümle o melodiye sarıldım.

Ben kan kaybindan yavaş yavaş ölürken, büyücü günlüğüne bir şeyler yazmaya devam etti. "Oh hayır... Henüz değil." diye tısladı. Yanıma kayarak, büyüünü kullanarak kanayan yaralarımı iyileştirdi. Yaralar anında kapandı, ama yüzeyin altında yayılan acı hala devam ediyordu.

"İlginç... Bir insanın kan kaybedeceği sürede kan kaybetmedin.

Demek diğer yarından bazı iyileştirme özelliklerini miras almışsın."

Ona cevap vermedim. Tavanı izlerken gözlerim sessizce yaşlarla doldu.

"Hmm. Bunu deneyelim." Bu sefer, büyücü demir uçlu bir ok başı çıkardı ve göğsümü kazıdı. Demir hemen kanımla karışarak cildimde derin bir yanma hissi yarattı. "Oh evet! Bu, tüm tam kanlı şekil değiştirenlerde gördüğüm tepkiyle aynı. İlginç... ilginç," diye sevinçle bağırdı.

Tanrılar lanet olsun... Lanet olası zevk mi? Cidden bundan zevk mi alıyordu?

Ruhu, bu masaya zincirlenmiş kurbanlarının bedenlerinden daha fazla zarar görmüş olmalıydı. Acıyı bastırmaya çalıştım. İçimdeki hayvan gürültüyle bağılıyor, bana karşı koymam için zorluyordu, ama yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Tek yapabileceğim, zihnimin içine çekilmek ve bedenimin acısının akıl sağlığımı parçalamasına engel olmaya çalışmaktı.

Yine, büyücü güçleriyle beni iyileştirdi ve yine, masasının üzerine dağılmış bir dizi silah için kesme tahtası olarak kullanıldım. Her seferinde, kullanılan farklı silahlara karşı fiziksel tepkimi belgeledi ve müdahale etmek zorunda kalmadan önce iyileşme sürecimi kaydetti. Ve her seferinde, parçalanmış bedenimi iyileştirdi, ancak sonra yeniden baştan başladı.

Çılgılık attığımdan sesim kısılmıştı. İstesem bile konuşamazdım. Zihnim, katlanmak zorunda kaldığım işkenceden kaçmak için yarı bilinçli bir duruma geçti. Altımdaki suyun ritmik seslerini takip ettim, akıntıyla beni uzaklara götürmesini diledim.

Sürümü ve evimi düşündüm. Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar sevdiğim ailemi, Magnus'u, Julia'yı ve Neera'yı. Ne olursa olsun pes etmemem ve devam etmem için beni cesaretlendiren gülümseyen yüzlerini hayal ettim.

Beni asla terk etmeyecek, cesur, dürüst ve iyi kalpli arkadaşım Rhea'yı hatırladım. Grubumuzun istikrarlı barış elçisi Talon, neredeyse her şey hakkında şaka yapabilen biriydi. Shaw, bu kadar karanlığa tanık olmasına rağmen dünyanın güzelliğini arayan, dikkatli ve sabırlı bir bilgin. Ve son olarak Gilen. Karışık kanımdan dolayı beni asla utandırmayan ve farklılıklarımın ne kadar büyük bir nimet olabileceğini bana gösteren çocukluk arkadaşım. Eşim? Onları bir daha görebilecek miydim?

"İlginç. Çok ilginç." Büyücü saldırısını bir an için durdurdu ve sağ bileğimdeki ısıruk izini inceledi. "Bu iz iyileşmeyecek. Bir dakikalığına bayıldın ve ben de iyileşmesi için bileşiklerindeki demir kelepçeleri çıkardım... ama benim büyüm işe yaramadı. Siz hayvanların kendinizi tören dövmeleleriyle işaretlemeyi sevdiğinizi biliyorum, bu yüzden diğer kolun durumu açık. Ama bu iz gerçekten çok çekici. Eşin yok, değil mi?"

Onun tarafına bakmadım ve cevap vermedim. Sorularının hiçbirine cevap vermeyi reddettim ve kan kaybı ve yakıcı ağrıdan dolayı hala sersemlemiştim.

"Ah, doğru ya. Nasıl unutabilirim? Değişkenler birbirlerinin boyunlarını işaretlerler." Boynumu incelemek için saçlarımı geriye doğru çekti. "Hmm... bir şey yok."

O rafta dizili kitaplara geri döndü, benim gözlerim ise sağ koluma kaydı. *Daxton*. Gözlerimi kapatıp yüzünü hayal ettim. Onun görüntüsü o kadar netti ki, bir an için gerçek olduğunu sandım. Benim her yanıma büyüleyen fırtına grisi gözleri, büyük bir güç ve sarsılmaz bir cesaret barındırıyordu. Bu cesarete sarıldım, bu durumdan kurtulmak için güç bulmak için her şeye ihtiyacım vardı.

Ayak sesleri büyücünün geri döndüğünü haber verdi ve ben gözlerimi daha da sıkı kapattım, onun görüntüsünü bir an daha zihnimde tutmak için elimden geleni yaptım.

Umut. Umudunu kaybetme.

"Daha fazla zamana ve seninle daha fazla seansa ihtiyacım var," diye haykırdı büyücü. "Avcılar, onu hücrelerine geri götürün. Bugün deneyi bitiremeyeceğim."

Yaralarım iyileşmiş olabilir, ama zihnim çökmek üzereydi. Muhafızlar zincirlerimi çözüp beni demir masadan sürüklerken, onlarla savaştığım gücüm yoktu. Hayvan ruhumu çağırdım, bana güç vermesi, beni onun gücünün battaniyesine sarması için, bu işkenceye boyun eğip pes etmemem için. Orada olduğunu hissederek kendime gülümsedim, sihir benim içime doldu ve ruhumun bir parçasını masanın üzerinde ölmekten kurtardı.

"Onu bu gece ortadan kaldırman gerekiyordu. Kaptanın esirlerin birkaç günden fazla kalmasını onaylamadığını biliyorsun. Yakında kampı kaldırmamız gerekiyor."

Büyücü hoşnutsuzlukla iç geçirdi.

Oh hayır, mutlu değil miydi? *Üzgünüm, üzgün değilim dostum. Lanet olası kulübe katıl.*

"Kaptana, bir dahaki sefere bana getirildiğinde halledileceğini söyle. Ve yeni silahını kullanma teklifiyle onu ikna et."

Avcıların bu haberi duyunca kulaklarından kulaklarına kadar sıırıttıklarını görmek için başımı kaldırmama gerek yoktu. Tiny ve Thorn beni ayağa kaldırıp karanlık koridordan hücreme sürüklediler. Beni su kovanın yanındaki uzak köşeye bıraktıklarında kova sallandı. Geri dönüp kapıyı tekrar kilitlediler ve beni karanlıkta yalnız bıraktılar.

Dizlerimi göğsüme çekip kendimi ağlamaya bıraktım. Gözyaşlarım yüzümden akmayana kadar ağladım. Yan tarafıma, samanların arasına uzandım ve uykuya dalmak için biraz olsun rahatlık bulmaya çalıştım. Gözlerimi kapatırken, uzandım ve tanrılardan bir kez daha güç vermelerini diledim. Anne'den gündüzleri beni gözetmesini, Baba'dan da geceleri beni korumasını istedim.

Elim sağ kolumdaki yara izini okşadı ve tanıdık bir rahatlık hissi göğsümü sardı. Bu, içimdeki hayvanı uyandırdı, ruhunu canlandırdı ve içimden bir enerji patlaması yaşattı. Samanların içinden kalkıp hücremin kilidini yumruklamaya başlamam için yeterli değildi, ama nefes almamı sağlamak için yeterliydi.

Şimdilik hayatta kalmam için yeterliydi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Beni kaçıranlar yalancılardı. Ama başka türlü bir şey beklememeliydim, yani sanırım bu benim hatamdı. Avcıların beni bir dahaki sefere hücremden çıkardıklarında bunun son olacağını düşünmüştüm, ama sürpriz, öyle olmadı.

Büyücü beni tekrar çağırdı... ve sırf eğlence olsun diye, işkenceyi tam anlamıyla tamamlamak için üçüncü kez de çağırdı. Zaman kavramım yoktu. Tek başına geçirdiğim sessiz anlar, birlikte yaptığımız deney seansları arasındaydı. En azından o, onlara böyle adlandırıyordu. Şahsen, ben buna hasta, sadist bir delilik demek daha uygun olurdu diye düşünüyordum.

O, benim incelenmesi gereken bir anomali olduğumu söyledi, bu ne anlama geliyorsa. Büyücünün ne istediği ya da ne keşfettiği umurumda bile değildi. O noktada hiçbir şey umurumda değildi. Sürekli etimi kesmesi mi daha kötüydü, yoksa bunu yaptıktan hemen sonra beni iyileştirmesi mi, bilmiyordum.

Bu mağaralarda ne kadar süredir mahsur kaldığımı tahmin etmenin imkanı yoktu. İki gün, üç gün? Belki bir hafta? Dış dünyayı hiç görmedim. Yukarıdan gelen temiz havayı hiç koklamadım, yüzümde güneş ışınlarını hiç hissetmedim. Ruhumu yavaş yavaş yiyip bitiren sürekli bir karanlık boşluğuna hapsolmuştum.

Vücudum, buraya geldiğimde üzerimdeki tüm giysileri parçalayacak kadar çok kez kesilmişti. Hücremin sağır edici sessizliğinde beklerken çıplak ve hissizdim. Ancak, işkence gördüğüm açık odada akan suyun melodisinde hala rahatlık buluyordum. Doğanın müziği bana şarkı söylüyordu. Bu, tutunduğum bir can simidi gibiydi. Su, kayalara çarparak gelip giderken, farklı sesler çıkararak müzik yayıyordu.

Bu benim yaşam durumumdu, tabii buna yaşam denebilirse. Daha ne kadar dayanabilirdim? Kurtarıma umudum ne kadar kalmıştı?

Güçlü olmaya çalıştım. Cesur olmaya çalıştım, ama her geldiklerinde, zihnimin ve bedenimin dayanabileceği sınırlara yaklaştığımı biliyordum. Değişkenler iradeliydiler ve acıya dayanmaya alışkındılar, ama bu gerçek bir sınavdı. Kabul etmekten nefret ediyordum, ama kırılmaya başladığımı biliyordum. Ölümün gelmesi artık çok uzun sürmeyecekti.

Buna inatçılık ya da irademin gücü deyin, ama nefes aldığım sürece pes etmeyi reddettim. Bundan daha güçlü olacaktım. Bundan daha güçlü olacaktık. Bir enerji kıvılcımı içimi yakarak hayvan ruhumu uyandırdı. Onun beni asla terk etmediğini bilmek bana rahatlık verdi. Hücremin karanlığında cesaretimi toplayıp hafif bir gülümseme denedim. Neyse ki, şekil değiştirenlerin vücut ısısı diğer türlerden daha yüksektir, bu yüzden üşümedim. Dizlerimi göğsüme çekip yan dönerek kendime çok ihtiyacım olan bir kucaklama verdim.

Kahretsin, şu anda gerçekten bir kucaklaşmaya ihtiyacım var. En çok ihtiyacım olduğunda Magnus'un bana her zaman verdiği o kocaman, baskın, her şeyi tüketen kucaklaşmalardan biri. Ve şu anda, her şeyden çok bunu istiyordum.

Büyücü beni her işkence ettiğinde bedenimi iyileştirdiği için, yemek yememe gerek olmadığını düşündü. Denek üzerinde yaptığı deneyin bir başka neşeli parçası. Hey, ne şanslıyım. Durmak bilmeyen boş mide gurultularına rağmen kendimi uykuya daldırmayı başardım.

Yine çayırdıydım. Soğuk dağ havasını ciğerlerime çekerek huzurlu bir sükunet beni sardı. Ay başımın üzerinde parılıyordu, güzel ve parlaktı. Hava soğuk olmasına rağmen, çıplak tenime soğukluğun rahatsız edici ısırığını hissetmedim. Bunun yerine, kendimi güvende ve sıcak hissettim. İlerlerken, uzun otların arasında beni çevreleyen kır çiçeklerine ellerimi uzattım ve anında en sevdiğim çiçeği tanıdım.

Yalnız başıma oturdum ve sabırla bekledim.

Burası benim sığınağımdı. Yakalandığımdan beri her uykuya daldığımda, rüyalarım beni buraya getiriyordu. Hiç gitmediğim bu yer, nedense bana evim gibi geliyordu.

Aniden rüya değişti ve artık çayırda yalnız değildim.

Arkamdaki çimlerde yavaşça ayak sesleri yaklaşıyordu. Ayak sesleri bir an durduktan sonra tekrar devam edince omuzlarımın gerildiğini hissettim. Kim olursa olsun, varlığımı fark ettiğimi umursamıyor gibiydi. Arkama bakmaya cesaret edemedim, ama duyularım son derece tetikteydi. Bu rüyada daha önce benimle birlikte başka kimse olmamıştı.

Kimliği belirsiz yabancı, yemyeşil çimlerin yüzeyini zar zor sıyıran zarif adımlarla yavaşça bana yaklaşıırken hiçbir şey söylemedi.

"Skylar." Derin, yatıştırıcı kadife ses, çıplak tenimi okşadı. Sinirlerime bir elektrik akımı göndererek içimdeki hayvanı uyandırdı.

Bu sesi tanıyordum.

"Pes etme." Onun yalvarışı keder ve acı doluydu. "Yoldayız. Biraz daha cesur olmalısın, Spitfire. Seni bulacağıma inan. Birbirimizi her zaman buluruz."

Ona bakamadım. Bunun yerine, elimi uzattım ve sığınağımın açan gümüş ve turuncu çiçeğini avuçladım. Sapını koparıp göğsüme bastırdım ve yaprakların tatlı kokusunu içime çektim, bulabildiğim her şeyden güç aldım.

"Onu hemen hücreden çıkarın!" Thorn'un sesi panik içindeydi. Hücre kapım açıldı ve iki gardiyan kapıda duruyordu. "Kaptan beklemekten bıktı. Bir hafta yeter. Diğer deneyleri genellikle bir günden fazla sürmez. Büyücünün neyi ortaya çıkarmak istediği umurunda değil. Zamanımız kalmadı ve kampı kaldırmalıyız. Hemen!"

Bir hafta, ha? Bu, bu cehennem çukurunda ne kadar süre mahsur kaldığımla ilgili sorumun cevabını veriyordu.

"Bana bunun birlikte kaliteli zaman geçirmek için son şansımız olduğunu söyleme sakın?" Alaycı mizahım ve alaycı taktiklerim delirmekten beni alıkoyuyordu. Bu, büyücünün bir sonraki planına odaklanmamak için oynadığım bir oyundu. Thorn bu oyuna katılmakta daha zor ve dirençliydi, ama Tiny öyle değildi. Onu her zaman kızdırabilirdim.

"O şey tamir edilemeyecek kadar çarpık ve çılgın. Büyücü neden devam ediyor bilmiyorum." Tiny, ben dönüp onlara bakarken parmağıyla sırtımı işaret etti. "Bir şekil değiştiren için uzaktan çekici olsa bile."

"Hiç şansı yok, Tiny." Gözlerimi kısarak ona dilimi çıkardım. "Ancak diğer argümanın geçerli. O konuda sana katılıyorum. Beni çöp gibi mağaradan atıp yoluna devam etmelisin. Kimsenin fark edeceğini sanmıyorum..."

"Onu yakala ve gidelim," diye homurdandı Thorn.

Evet, bugün kesinlikle oyun havasında değildi. "Ayağa kalk," dedi Tiny.

Sendeleyerek oturdum ve bacaklarımı altımda çaprazladım. "Hadi ama... Sadece bu seferlik rutini değiştiremez miyiz?" Onu kızdıracağını bildiğim küstah bir sırıtışla ona baktım.

Tahmin ettiğim gibi, dişlerini sıkıp bana doğru yürürken kulaklarından buhar çıkıyordu. "Kalk. Ölmeden önce biraz haysiyetini koru."

Onun sözlerine gülmekten nefes alamadım. Yüzümdeki gözyaşlarını sildim ve onun sert, opal gibi bakışlarına baktım. "O gemi, giysilerimle birlikte çoktan yola çıktı. Siz insanlara, bir kadına kendini örtmesi için bir battaniye veya gömlek vermek hiç aklınıza gelmedi mi? Ne kaba..." Meydan okurcasına alay ettim.

Beni görmezden geldi ve kolumu tutup beni ayağa kaldırdı. Ondan daha uzundum ama bu, beni sanki boyum sadece 60 santimmiş gibi itip kakmasından alıkoymadı.

"Çekil. Hemen!"

"Zorlayıcı." Dişlerimi sıktım ve son hamlelerini en zor hale getirmek için yerimde kalmaya çalıştım. Eğer bu son hamle olacaktıysa, unutulmaz kılmayı planlıyordum.

Thorn homurdandı ve sonunda yardım etti, diğer kolumu da tutup aceleci zaman çizelgelerine uymamı sağladı. Bu farklıydı. Genelde beni büyücünün odasına aceleyle götürmezlerdi. Tiny, büyücünün hayran olduğu yeni *oyuncaklarla* beni alay etmeyi severdi. Büyücünün bedenimi kesmek için kullandığı çeşitli silahlara böyle diyorlardı — bana sorarsanız biraz sadistçe. Sonra Thorn, kaçınılmaz olarak benim korumam olmak zorunda kaldığı için

benim korumam olmak zorunda kaldığı için sızlanıp varlığını aşağılardı, henüz lekelenmemiş bir şey bulup onu kırmaya çalışırdı. Ben onların istediği kadar hızlı hareket etmediğimde ikisi de hızlarını artırır, bacaklarımdan tutup beni taşır ve koridorda koşarlardı.

Odamın içi, alanı aydınlatan yağ lambaları ve fenerlerle değişmişti. Demir masa kaldırılmış, yerine iki sağlam ahşap direk dikilmişti. Tiny bileğimdeki demir kelepçelerden birini tutarken, Thorn diğerini tuttu ve beni yere yatırdı. Sıkıca çekerek, zincirleri iki ahşap direğe bağladılar ve kollarımı vücudumdan uzaklaştırarak açtılar. Çıplak, tamamen açıkta ve büyücünün bir sonraki hamlesine karşı savunmasız bir şekilde duruyordum.

"Bu çok yazık," diye mırıldandı büyücü. "Sen çok güzel bir yaratıksın. Eğer saf kanlı olarak doğmuş olsaydın, lordlar senin elini kapmak için birbirleriyle savaşırlardı. Sadece ateş gibi parlayan nadir kehribar rengi gözlerin değil, dayanıklılığın da gerçekten olağanüstü. Onlara sayısız güçlü varisler doğurabilirdin."

Onun zehirli sözlerine karşı mide bulandırıcı tepkimi bastırmaya çalıştım. "Bu sözde *iltifatlar* beni rahatlatmak mı, yoksa etkilemek mi için? Üzgünüm ama ikisi de işe yaramıyor." Arkamda yeni aletlerin veya silahların tıkırdaması yankılandı ve sırtım gerildi. "Bugün benim için ne planladın?"

"Ne yazık ki, bu bizim çabalarımızın sonu olacak." Sesi gerçekten kederliydi ve bu beni kusmak istememe neden oldu. "Kaptana seni evcil hayvan olarak tutabilir miyim diye sordum, ama o reddetti."

Bu haftalarda bana yiyecek veya içecek bir şey verilmiş olsaydı, bu yorum midemdeki her şeyi odanın öbür ucuna fırlatırdı. "*Evcil hayvan* mı?"

"Oh, evet. Senin melez doğanızı büyüleyici buluyorum ve bir kısmın hayvan olduğu için *evcil hayvan* terimi uygun geldi."

İçimde öfke kabardı. O ve avcılar bizim ne olduğumuzu böyle mi düşünüyorlardı? Hayvanlar mı? Bu aşağılayıcı hakarete yumruklarımı sıktım. Bu insan pislikleri, ayaklarımdaki altındaki çamur lekesinden başka bir şey değildi ve onlara olan saygım, tahmin edebileceğimden daha da azaldı.

Bu yaratıkları hor görüyordum.

Büyücü bana dönerek, "Bu," dedi ve uçlarında sivri demir parçaları olan yıpranmış deri kayışları olan uzun bir kırbaç kaldırdı, "bu senin son sınavın."

Panik hissi beni sardığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Hayvanım, boşuna olsa da kaçmaya çalışmam için bana bir güç dalgası sağladı. Bu, cehennem gibi bir final olacaktı.

Eğik gözlerini, eğlenceli bir ışıltıyla kısarak, çenesini okşadı. "İlginç..." dedi. "Sende daha önce bu ifadeyi görmemiştim. Korkmaya hakkın var, biliyorsun. Benim bakımımdayken aldığın her yarayı kaydettim ve bu senin sonun olacak."

Az önce "*bakım*" mı dedi? "Senin için bu kadar önemli olduğumu bilmiyordum," diye homurdandım.

"Oh, evet. Ve kanında akan o sihir..." Onun cömert gülümsemesi genişlerken ve uzun parmağıyla yanağımı okşarken nefesimi tuttum. "Gücünü hissedebiliyorum. Kanında tadını alabiliyorum."

Yüzümü yana çevirdim ve tüm gücümle büyücüye sert bir bakış attım, kehribar rengi gözlerim içimdeki güçle parlıyordu. "Bana dokunma," diye öfkeyle bağırdım.

Başını eğip dudaklarını ısırdı, uğursuz gözleri açıkta kalan göğüslerimi taradı ve çıplak vücudumun daha aşağısına doğru ilerledi. Onun büyüünün parladığını hissedebiliyordum ve o benim emrimi görmezden gelerek, göğüslerimi kavramak için bana yaklaştı. Dokunuşu, etimi delen oyma bıçaklarından daha kötüydü. Göğüs uçlarımı sıkıp sertleştirirken, gözlerinde arzusu parıldıyordu. Cildimde sıcak iğneler gibi hissettiren dokunuşuna karşı direndim.

"Ne yazık," diye mırıldandı ve bir elini aşağıya doğru kaydırды. "Buna hiç dokunulmadı, değil mi?" Grotesk parmakları karnımı okşarken nefesimi tuttum.

Kırbacını cebine koydu ve cüppesinin dışından kendini okşadı. "Bana ne yaptırdığını bir bak... Küçük Evcil Hayvan." Gözleri geriye devrildi, kendini okşarken diğer eli göğüslerimi okşamaya geri döndü.

Hayvan içimdeki öfke, bunu durdurmak için bir şeyler yapmamı istiyordu.

Ltften, hayır... Ltften. Yalvardım. Tüm ruhumla dua ettim. Bunu ekmektense bıçaklarının beni kesmesini tercih ederdim. Vücudumu yana doğru çekerek onu ŗaşırttım ve başımlı öne doğru atarak onun narin burnuna çarptım. Burnundan kan fıŗkırırken acı içinde bağırdı ve hemen beni bıraktı.

"Ben de senin acı çekmekten hoşılandığını sanıyordum?" diye alay ettim. "Oh, bekle, sadece baŗkalarının acı çekmesi ve iŗkence görmesi mi hoşuna gidiyor? Benim hatam," diye homurdandım, yakında olacakları bildiğim için cesaretimi ortaya çıkardım.

Aniden, yeraltı kalesindeki kayalara bir boynuz çarptı.

"Yukarıdaki tanrılar lanet olsun!" büyücü, sıkılmış eliyle kfrederken, arkama doğru adımlarını hızlandırdı. Arkamda hazırlık yaparken, kırıbacı sallanarak taŗ zemine çarptı. "Daha fazla zamanım olsaydı, hayatın sona ermeden önce sana en azından son bir kutsama verirdim, ama belki de böylesi en iyisidir. Bu hakaretin bedelini ödeyeceksin."

Kendimi bundan sonra olacıklara hazırlamaya alıŗtım, ama bunun onun ŗimdiye kadarki en iyi eseri olacağını biliyordum. Kırıbacın havaya kalktığını duyabiliyordum ve büyücü derin bir nefes aldıktan sonra homurdandı ve deri uçlu demir uçları sırtıma indirdi.

Acı — saf, kontrol edilemez, zihni uyuŗturan bir ıstırap — sırtımı kapladı. Kırıba derime vurduğa kan bacaklarımdan aŗaėı akıyordu. Demir uçların omurgamın kemiklerini sıyırdığını ve kaburgalarımı parçaladığını hissedebiliyordum.

Büyücünün adını bile bilmiyordum, ama ŗimdi sormaya cesaret edemedim. Tiny ve Thorn gibi, ona bu varlığın karanlık, çarpık, doğal olmayan halini yansıtan bir takma ad verecektim.

Gözlerimi sıkıca kapattım, acıdan baŗka bir ŗeye odaklanmaya alıŗıyordum. Onun düzensiz vuruŗlarının ritmi beni sürekli bir acı çemberinde tutuyordu. Baŗka neyim kalmıŗtı bilmiyordum, hayatta kalmak için baŗka neye tutunabilirdim. Damlayan suların doğal ritmi, vücudumun her yerine yayılan acıların vızılıtlı ritmine karŗı bir ŗekilde uykuda kalmıŗtı. Bacaklarım pes etti,

hayatsız bir şekilde sallanırken, bacaklarımın gücü kesildi.

Biraz daha güçlü olmalısın, Spitfire. Bulacağım

sen ...

Kalbimdeki tek umut ışığı uzanıp rüyalarımındaki sesin anısına tutundu. Bu ses, parçalanmamı ve yaşama isteğimi kaybetmemi engelledi. Bu sözler, göğsümün içinde çırpınan hayvanın savaşçı ruhuyla birleşerek, sonsuz bir ölüm denizinde can simidi oldu.

Zemin benim kanımla ıslanana ve büyücü silahını sabit tutamayana kadar dayak devam etti. Kanımın yere damlama sesi sessiz odanın her yerinden yankılandı.

"Benim şaheserim..." diye fısıldadı kendi kendine.

Kırbacı, sırtımdaki açık ve kanayan yaralardan kaburgalarımı ortaya çıkararak et parçalarını tutuyordu. Bilincim gelip gidiyordu. Hayvan tarafım nefes almaya devam etmem için savaşıyordu, ama nedenini anlamıyordum. Ölüm beni çağırıyordu. Pes edip nefes almaya çalışmayı bırakma isteği çok güçlüydü. Huzurlu bir öbür dünya vaadi.

Lanet olsun, herhangi bir öbür dünya buradan daha iyi olurdu.

Tiny odaya daldığında, silahların çarpışan sesi yarı bilinçli halime belirsiz bir şekilde girdi. "Onunla henüz işin bitmedi mi?" diye bağırdı.

"Meşguldüm. Bu silahın ne kadar büyük bir katliam yapabileceğine bak! Demir uçlar, iyileşme sürecini yavaşlatırken et parçalarını oyuyor." Büyücünün neşeli sesi o kadar psikopatça ki, Tiny'nin bile tereddüt etmesine neden oldu. Büyücü, yaşamayı hak etmeyen hasta, sapkın bir insandı. Ben orada olup şahit olamasam bile, tanrılar bir gün ona adalet versin diye dua ettim.

Bir başka boru sesi duyuldu ve bileklerimdeki zincirlerin ağırlığımı bıraktığını hissettim. Hareket edemeyecek, kaçmaya bile çalışamayacak halde cansız bir şekilde yere yığıldım. Soğuk taş kanımla ıslanmıştı ve boğulmamak için başımı yana çevirmeye zorladım. Kendi kanımda boğulmak, benim istediğim bir ölüm şekli değildi...

"Onu taşırken kanına bulanmamak için yeterince iyileştir."

Büyücü homurdandı ama Tiny'nin isteğine uydu ve sırtındaki açık yaraları kapatmak için sihrini kullandı. Tabii ki yaraları tamamen iyileştirmede. Derinin altındaki hasarı onarmadı ve yere dökülen kanı yenilemedi.

Ölüyordum.

Ciğerlerimin almaya cesaret ettiği her nefeste, hareket etmeye çalıştığımda uzuvlarımdaki güçsüzlükte, ama kıpırdamaya bile gücüm yetmediğinde ağırlığı hissedebiliyordum. Zihnimi uyanık tutmak, onların sözlerini dinlemek veya olan biteni anlamaya çalışmak için çaba sarf ediyordum. Odada doğal bir su akıntısı arıyordum, ama onu bulmak bile zordu.

Tiny beni kolumdan tutup taştan kaldırdı. "Kaçış yollarını kullanarak git," dedi büyücüye. "Istar'ın emriyle seni krallığa güvenli bir şekilde ulaştırmak için gönderildim. Git, ben de sana yetişirim."

"Onu burada bırak!" diye bağırdı büyücü. "Bu ikinci korna sesiydi. Onu hücrede ortadan kaldırmak için vaktimiz yok. Hemen kaçmalıyız!"

Sesinde panik mi vardı? Neden? Acele neydi? Deneyinin sonucunu görmek istemiyor muydu?

Tiny başını salladı ve vücudumu tembelce uzak duvara fırlattı.

"Ah," diye inledim, karnımın üstüne yuvarlanırken. Tiny o kadar paniklemişti ki, benim homurdanmamı umursamadı ve işkenceyi gerçekten tamamlamak için geleneksel veda dayaklarını yapmadı. Bunun yerine, büyücüyle birlikte dışarı koştu ve kapıyı çarptı.

Zihnim hareket etmemi, kalkıp kaçmamı haykırıyordu, ama bedenim dinlemiyordu. Hayvanım bile garip bir şekilde sessizdi, kapımızı çalan kadere boyun eğmişti. Tekrarlanan bedensel işkence ve bu son kırbaçlamalardan sonra, ben bitmişim. Nefes almak, bir kayayı dağın yamacına itmek gibi imkansız bir görev gibi geliyordu.

Bunu atlatacak kadar güçlü olamayacağım, yeminimi tutamayacağım ve denemelere katılamayacağım için kendimi suçlu hissediyordum. Ve sonra,

Neera ya da başka birinin benim yerime geçmek zorunda kalacağını bilmek, içimde daha derin bir pişmanlık ve suçluluk duygusu uyandırdı. Başarısız olmuştum.

Sırtımdaki yaralar kapanmış olabilir, ama altındaki hasar hala içimi parçalıyordu. Nefesimi hırıltılı bir şekilde verdim, dilimde metalik bir kan tadı hissettim. Artık çok uzun sürmeyecekti. Büyücü haklıydı. Bu benim son sınavımdı. Benim hoş geldin sonumla karşılaşmadan önceki son deneyiydi.

Kalp atışlarım yavaşladıkça ve görüşüm bulanıklaştıkça, ölümün nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Şaşırtıcı bir şekilde, artık korkmuyordum. Kırık bedenimi karanlık taş zemine bırakıp dinlenirken, içimi huzur dolu bir sükunet kapladı ve sonunda şırıldayan suların tuhaf müzik notaları gibi sesini duydum. Şifacımız Latte ile uzun süre eğitim almamış olsam da, ölümün neye benzediğini biliyordum. Bu kadar kan kaybı sonunda bedenimin işlevini yitirmesine neden olacaktı. Her saniye acı içinde geçiyordu ve saatler, hatta günler gibi geliyordu.

Bekle... Neden bununla mücadele ediyordum?

Ölümün kurtuluşu diğer tarafta beklerken neden böyle oyalanmaya devam ediyordum? Dürüst olmak gerekirse, karanlık, sonsuz bir hapishanede sadece düşünceleriniz ve hayallerinizle baş başa kalıp nefes almaya çalışmaktan daha iyi her şey olurdu.

"Skylar!"

Ha! Kendi kendime güldüm. İyi deneme, hayal gücü... ama bu kadar.

Ağır göz kapaklarım titrerken kendi kendime gülümsedim.

"Skylar!"

Bir dakika, benim adım mı söyleniyordu?

Büyücünün işkence odasına giden mağara koridorunda yankılanan diğer sesleri çözmek için yeterince odaklanamıyordum. Avcıların hapishanesinin zemininde kırılmış ve hırpalanmış bir haldeydim. Sadece kim olduğum için sonsuz işkenceye katlanan, yakalanmış bir şekil değiştiren insandım.

Ama o ses.

"Üzgünüm," diye inledim ve gözlerim nihayet kapandı.

Bir anda, kendimi kendi kişisel cehennemimin soğuk, sert taşları üzerinde yatarken gördüm. Çıplak, cansız bedenim açıkta uzanmış, sırtımda kırbaçlanmanın izleri açıkça görünüyordu.

Sırtımdaki kırbaç izleri açıkça görünüyordu. Yaralarımı görünce ruhumun derinliklerinden sessiz bir çığlık yükseldi.

Beni çevreleyen uçurumdan, derin, titreten bir ses duyularımı çekiyordu.

Sanki bir bağ gibiydi — sırtımdaki yaralardan ve etimi kesen bıçak izlerinden daha derinlere inen canlı bir bağlantı. Bu çağrı içimdeki hayvana seslendi ve ben bu ilkel çekime karşı gelip onu görmezden gelemedim. Melodi, zarar gördüğünü bile bilmediğim yerlerimi iyileştirdi. Sırtımı buz gibi bir his kapladı ve derimin altındaki delikleri sıvı ateşle doldurarak yavaşça bedenime hayatı geri getirdi. Büyü içimden akarak kırılanları onardı, bana ölümün kucaklamasından uzaklaşıp bir kez daha ışığı görebilmem için güç verdi.

Göğsüm tam ve düzenli bir nefesle inip kalkarken, bedenime geri döndüm.

"Spitfire!" Rüyalarımda duyduğum ses, beni buraya ilk getirildiğimde kendime seçtiğim benzersiz takma adımı kullanarak benimle konuştu. Ve bu sefer, o gerçektir.

Şefkatli bir kucaklamayla beni, asla ayrılmak istemediğim bir güvenlik kozasına sardı. Yumuşak dudaklar alnımdan ayrılırken, kesilmiş sakalı kaşlarıma değdi. Neyse ki, geri çekilmedi. Bunun yerine, beni kendine daha da yaklaştırdı, yere oturdu ve beni nazikçe kucağına aldı. Pelerininin kopçasını açtı ve çıplak, kırık bedenimin üzerine örttü. Dikkatlice kollarımı kaldırıp yanları içe doğru kıvrıldıktan sonra, beni güçlü kucaklamasının güvenliğine geri döndürdü ve göğsüne yaklaştırdı. Düşünmeden, boynunun arkasına burnumu gömdüm ve asla ayrılmak istemediğim kucaklamasına daha da derinlemesine gömüldüm. Taze çam ve dağ havasının kokusu duyularımı doldurdu ve beni kimin bulduğunu hiç şüphe duymadan anladım.

"Sana söylemiştim... Seni bulacağımı," diye fısıldadı ve eli nazikçe yüzümden düşen saçlarımla çekip aldı.

Rüyalarımı biliyor muydu? Onları bana bir şekilde göndermiş olabilir miydi? Ebedi lanetimin karanlığında benim kurtuluşum olduğunu fark etmiş miydi?

Daxton.

"Nasıl..." Boğazım çığlıklarımın ağrıyordu ve ağızımdan çıkan sesi zar zor tanıyabiliyordum.

"Şşş," Daxton yanağını alnıma dayayarak beni susturdu. "Güvendesin."

Ona inandım. Onun kollarında yatarken, güvenliğimden şüphe duyan tek bir zerrem bile yoktu. İçimdeki hayvan sanki şarkı söylüyordu. Onun koruyucu varlığı onu hem sakinleştirdi hem de güçlendirdi.

Başımı eğip, zayıf düştüğüm anlarda hayalini kurduğum yüzüne baktım. Hiçbir şeyin kalmadığından emin olduğumda bana nasıl yardım ettiğini biliyor muydu? Yüzünün, sesinin bana *umut* verdiğini biliyor muydu? Hayatta kalmak için savaşılmaya devam etmemi sağladığını?

Daxton başını geriye çekti. Fırtına grisi gözleri yüzüme kilitlendi ve bakışlarımız buluştuğunda rahat bir nefes aldığını gördüm. "Skylar," dedi, sanki bu dünyada önemli olan tek şey benim adımmış gibi.

Kendimi içgüdüsel olarak ona doğru eğildiğimi hissettim. Birbirimize gönderdiğimiz sessiz mesajları aktarabilecek hiçbir kelime yoktu, sadece duygular vardı.

Minnettarlı

k.

Güven.

Ve en önemlisi, umut.

Beni nazikçe kendine doğru çekerken, meşalenin ışığında onun şefkatini ve merhametini görebiliyordum. Yorgunluktan titriyordum ama yine de elimi uzatıp göğsüne koymayı başardım. O tamamen hareketsiz kaldı ve kontrolü tamamen bana bıraktı. Avucumu onun atan kalbine bastırdım ve cesaretinin ritmini ruhumda hissettim.

"Senin gerçek olup olmadığını görmek zorundaydım." Sesim kısık bir cevapla çatladı. Bunu duyan Daxton, kemerine uzandı ve bir su matarası çıkardı.

Vay canına. Gerçek su.

Mantarını ısırp tırnağını çıkardıktan sonra çatlamış dudaklarıma götürdü. Suyu yavaşça içime akarken, içindeki son damlayı da içene kadar matara yavaşça eğdi.

"Daha iyi misin?" diye sordu. Başımlı salladım ve oturmaya çalıştım, ama başaramadım ve tekrar göğsüne yığıldım. "Yapma, Spitfire. Nefes almaya odaklan. Tek istediğim bu. Nefes almaya ve yaşamaya odaklan."

"Söylemesi kolay... ama bazen yapması zor."

Bana acıyarak gülümsediğine yemin edebilirim, sonra yanağını alnıma sürttü. "Sakın bana şimdi bir meydan okumadan vazgeçiyorsun deme?" diye alay etti.

"Hayatta olmaz," diye fısıldadım, neredeyse gülerek.

Şakacı bir sohbele daldıkça vücudumun iyileşmeye başladığını, ya da en azından gevşediğini hissettim. O kadar hissizleşmişim ki, ilk başta herhangi bir şey hissetmeye çalışmak bana yabancı geliyordu. Ama Daxton'la birlikte, nasıl açıklayacağımı bilemiyorum, sanki bir parçam geri dönmüş ya da o beni bulduğunda yeniden bir araya getirilmiş gibi hissettim.

Koridordan bir çığlık yükseldi ve Daxton o kadar hızlı hareket etti ki, gözümü kırpsaydım bunu kaçırdım. Sağ koluyla beni sıkıca tutarken, diğer eliyle önüme büyük bir bıçak uzattı. Yumuşak ifadesi kayboldu ve efsanevi Gümüş Gölge geri döndü. Daha önce fark etmemiştim, ama şimdi bıçağında ve giysilerinde siyah kan lekeleri olduğunu fark ettim. Avcıları öldürmüştü ve görünüşe göre çok sayıda avcıyı.

İyi. Lanet olsun. Kurtulduk.

Ben onun göğsüne titreyerek yaslanırken, zemini buz kaplamıştı. Beni kendine çekti ve vücudumu kendi vücuduyla koruyacak şekilde konumlandırdı. Hiçbir şey onun savunmasını aşamazdı. Beni hayatı pahasına koruyacağını ve beni ondan almaya çalışan herkesi öldüreceğini biliyordum.

Mağarada bir kükreme duyuldu ve kalbim bir an durdu. "Mag... Magnus!" Amcam odanın kapısına daldı ve beni Daxton'ın kollarında gördüğü anda insan formuna dönüştü.

"Skylar!" Bana uzandı, ama Daxton düşük bir hırıltı çıkardı ve benim çok iyi tanıdığım keskin dişlerini gösterdi.

Hayvanım içimden güç fışkırdı ve beni ailemle yeniden bir araya gelmeye itti. Elimi hareket ettirip Magnus'a uzanmaya çalıştım, ama çok zayıftım. Nasıl oldu bilmiyorum, ama Daxton bir şekilde

hareket etme girişimimi sezdi ve bana baktı. Belki de savaşçı içgüdüleri onu çevresindeki dünyaya daha duyarlı ve uyanık hale getirmişti. Her halükarda, amcama gitme isteğimi anlayabilmişti. Beni bırakmak istemediğini anlayabiliyordum, ama benim iyiliğim için beni Magnus'a bıraktı.

Amcam beni kollarının arasına aldı, yüzünden sevinç, rahatlama ve üzüntüden gözyaşları akıyordu. "Bu sana asla olmamalıydı. Seni çok seviyorum Skylar... Aramayı hiç bırakmadık."

"Biliyorum," dedim, tıpkı hatırladığım gibi, beni havaya kaldıran kucaklaması nefesimi keserken. Kısa süre sonra, tanıdık bir yüz daha umutsuzluk hapishanemize katıldı. Karanlık yeraltı mağara sisteminde bile, gösterişli gümüş saçları hemen fark edildi. "Bize katıldığına sevindim, Castor."

Peri prensi derin bir rahatlama nefesini verdi, omuzlarını öne düşürdü ve bana yarı gülümsemeyle baktı. "Neden bizi partiye davet etmedin? Burası çok... büyüleyici."

"Sizi buraya getirmek için kayaların üzerine bir davet bıraktım." "Neyse ki bulduk," diye ekledi Daxton.

Merdivenlerden ve başımızın üstünden gelen gürültü selamlaşmamızı yarıda kesti.

"Buradan gitmeliyiz," dedi Castor kardeşine. "Gilen ve diğerleri kalan avcılarını topluyorlar, ama çoğu yukarıdan göremediğimiz gizli geçitlerden kaçmayı başardı."

"Onlar çoktan gitmişlerdir," diye karşılık verdi Daxton. "Onları bulabiliriz, ama bu zaman alır."

"Önce onu kurtaralım... Bu bizim önceliğimiz," dedi Magnus düşük bir sesle. "Değişkenlerin insanlarla olan kavgamızı bizim şartlarımızla halletmelerine izin verin. Bu Yüksek Fae'nin işi değil. Bırakın değişkenler halletsin. Bizimkilerden biri topraklarımızdan kaçırıldı. Bunun bedeli kan dökülecek." Sürümün bu eylemi cezasız bırakmayacağını biliyordum. Kan dökülecekti. Halkım sonunda bu suç için insanlara misilleme yapacaktı. "Avcılar geride kalmışsa diye dönüşüp yolu temizleyeceğim," dedi Magnus, Daxton'a dönerek. "Ona göz kulak olur musun?"

Daxton, fırtına grisi gözleriyle Magnus'a baktı. "Onu koruyacağıma yemin ederim..." Başka bir şey daha söyledi, ama aptal beynim kan kaybından ve neredeyse ölmek üzere olmaktan dolayı iyi çalışmıyordu.

Magnus beni dikkatlice Daxton'a geri verdi. Daxton bıçağını kınına koydu ve beni yeni doğmuş bir bebek gibi göğsüne sıkıca sarıp sarmaladı.

"Vay canına," diye mırıldandım. "Böyle taşınmaya ya da elden ele dolaştırılmaya alışkın değilim."

"Neden?" diye sordu Daxton alaycı bir şekilde. "Bu işi yapacak kadar güçlü erkekler yok mu?"

Küçük bir gülümsemeyi başardım... çayırda dolunaydan bu yana ilk kez.

Magnus, korkunç boz ayı şekline dönüştü ve koridordan geçip gitti. Daxton onun arkasından gitti, Castor ise yanımızı koruyordu.

Elli beş. Garip bir sayıydı, ama Daxton beni ışığa geri taşıırken ezberledim ve saydım. Daxton merdivenleri çıkıp özgürlüğüme ulaşırken de saydım.

Güneş ışınları doğudaki dağların üzerinden görünmeye başlamış, gözlerimi acı bir şekilde deliyordu, ama bedenimi bir kez daha özgürlüğün tadı ile dolduruyordu. Temiz havanın taze kokusu, taşımak için mücadele ettiğim son güç kırıntılarını eritti. Hayvanım mutluluk ve sevinçle kıpırdadı. O da özgürdü.

Teşekkür ederim, içimden dua ettim.

Dönüp, kanlar içinde ama güçlü ve yenilmez bir şekilde duran başka bir şekil değiştiriciye baktım. Onu burada görmeyi beklemiyordum, ama yine de kurtarmama katılmayı başarmıştı: Shaw.

Bana derin bir anlayış ve suçlulukla baktı, bu da gözlerimi yaşarttı. "Seni uzun süre durduramayan hiçbir şeyin olmamasına sevindim, Sky." Bana sıcak bir gülümseme vermeye çalıştı, ama o biliyordu, yaralarımın yüzeyinin altında kalan izlerin derinliğini biliyordu. Aşmam gereken umutsuzluk ve endişe duygularını biliyordu. O biliyordu ve şimdi ben de biliyordum.

Bir kuşun çığlığı açıklıkta yankılandı ve bir saniye sonra Gilen benim adımı bağırdı, "Skylar!"

Daxton başımı göğsüne yaslarken ona tekrar baktım. Sonunda bilincimi kaybettiğimde, dünyam bulanık bir bulutun içinde dönüp kayboldu.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kurtarılmamı hayal ettiğimden ve bunun acımasız bir oyun ya da rüya olduğundan korkuyordum. Korkumu yutarak, uzandığım yatağın yumuşak kumaşına elimi uzatmaya cesaret ettim ve şaşırtıcı bir şekilde, bunun *gerçek olduğunu* gördüm. Parmaklarım çarşafı kavradı ve derin bir nefes alarak çevremdeki ortamı değerlendirmeye başladım. Çok iyi tanıdığım sürümün iyileştirme odasında olduğumu fark ettim. Hayvanım şaşırtıcı bir şekilde sakinleşmişti, ama bunun benim kadar yorgun olduğu için olduğunu düşündüm.

Büyücü artık benim ölümcül düşmanımdı.

Blade.

Onu böyle çağırırdım, gerçek adını hiç bilmiyordum ve öğrenmek de umurumda değildi. Onu böyle çağırırdım... bana karşı kullandığı çeşitli bıçaklar ve demir silahlar yüzünden değil. Hayır. Adı Blade'di çünkü onu öldürecek olan *benim kılıcım* olacaktı. Onun sadist varlığını bu dünyadan silip süpürecek olan benim kılıcımdı, böylece bir daha başka birine zarar veremeyecekti. Benim. Kılıcım.

"Avcılar tarafından işkence görmekten kurtarıldı!" odanın dışından yüksek bir ses duyuldu. "Akli muhtemelen bozulmuş ve net düşünemiyor. İyileşmek ve kendine gelmek için zamana ihtiyacı var." Gilen'in kararlı, iddialı sesi çok netti. Kiminle konuştuğunu anlayamadım, ama ses çok yüksekti.

Bu boktan durum gerçekten şu anda mı yaşanıyordu? Kendime sordum.

Zihninin bozulduğu ve net düşünemediği yönündeki yorumlar bana pek uymadı. Blade'in işkencesinden kurtulmak için *bu kadar* mücadele etmemiştim. Gilen'in, denemelerin şampiyonu olma kararımı hâlâ onaylamadığını ve buna izin vermediğini düşündüm.

Bu konudaki görüşleri sessiz kalıyor. Ben buna tahammül edemem. Sesimin, başımın üzerinde kükreyen hayali gök gürültüsünde boğulmasına, çığlıklarımı bastırmaya, beni susturmaya çalışmasına izin veremem.

"Hayır. Olmaz. Bugün olmaz," diye dişlerimi sıkarak kendi kendime mırıldandım. Hayır.

Yaralı bedenimi hareket ettirmeye odaklanmaya karar verdim. Küçük adımlarla başlayarak, yapabildiğim küçük zaferler elde etmeye çalıştım. Ayak parmaklarımı ve parmaklarımı hareket ettirmek işe yarıyor gibiydi, bu yüzden yavaş yavaş ayak bileklerimi ve bileklerimi çevirdim.

En azından bunlar düzgün çalışıyor gibi görünüyordu.

Yatağı itmek için sağ kolumu altıma koymaya cesaret ettim, ama bu hareket maalesef sırtımdaki kasları harekete geçirdi. Kızgın, yakıcı bir acı içimi kesti, nefes almamı zorlaştırdı, hareket etmeyi bırak. Ama çığlık atmayı reddettim. Yakalandığım sırada o kadar çok çığlık attım ki, artık içimde çığlık atacak güç kaldığını sanmıyordum.

Hala kırık olan kaburgalarımı zorlayan bir nefes aldım ve bir kez daha hareket etmeye çalışmak için dişlerimi sıktım. Önemli değildi, acıya alışmışım. Yırtılan kaslarımın yakıcı acısıyla mücadele ederek, kendimi dizlerimin üzerine dikleştirdim. Yattığım yatak, ağırlığımın değişmesiyle çöktü, ama ben ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldım, nefes almaya odaklandım ve zonklayan acının geçmesini bekledim.

Gözlerimi açtığımda, ağrıyan kaslarımı gevşetmeye ve uzuvlarıma sıcaklık yayılmasına yardımcı olan tanıdık tatlı lavanta kokusunu tanıdım. Bembeyaz ahşap panelli duvarlar temiz ve parlaktı, açık pencerelerden ve duvarlara asılı çeşitli aynalardan güneş ışınlarını yansıtıyordu. Latte'nin onları tam doğru yere yerleştirmesini ve güneş ışığını tüm odaya yansıtmasını hayranlıkla izledim. Günün saati ne olursa olsun, bu oda her zaman güneşin doğal güzelliği ile aydınlık ve sıcaktı.

Duvara dizili diğer yataklar boştu ve yakın zamanda buraya kimse gelmeyecekmiş gibi bir hisse kapıldım. Yanımdaki yatağın kenarında taze çiçekler duruyordu, lupin ve ateş otu birbirine dolanmış güzel mor çiçekler, beni gülümseten bir renk cümbüşü yaratıyordu. Gözlerimi yukarı çevirip tavana baktım, garip bir şekilde, burayı en sevdiğim detaylardan biri

Çeşitli boyalı sarmaşıklar, ağaçlar ve bitki desenleri her köşeyi süslüyordu. Sanki kapalı bir odada hapsolmuş ve doğanın güzelliğinden uzaklaşmış değil de, ormanın içindeymişim gibi hissettim. Bu, hastalarımızın çeşitli yaralarından ve hastalıklarından iyileşirken doğayla bağlantı kurmalarına yardımcı oluyordu.

Şifacıların odasının dışından gelen tutarsız tartışmalar, tanrılara şükürler olsun ki, düşük bir uğultuya dönüştü. Bacaklarımı yataktan indirip, ayaklarım yere basacak şekilde yatağın kenarına oturdum.

Fena değil, dedim kendi kendime. Şimdi asıl sınav başlıyor.

Yatak direğini tutup kendimi zorla ayağa kaldırdım. Vücudumun her santimetresi, başarmaya çalıştığım şeye karşı protesto ederek çığlık atıyordu. Mantıken, dinlenmem gerektiğini biliyordum. Sadece bir veya iki gün önce ölümün eşiğinde olduğumu anlıyordum, ama umurumda değildi. Onu görmem gerekiyordu.

Neyse ki, kapının yanında duran ayna odanın benim tarafımdaydı, ama yine de ona ulaşmak için beş ya da altı adım atmam gerekiyordu. Gözlerimi kapattım ve bacaklarımın beni yere taşıyacağını düşündüm. Adım adım, ağrıyan uzuvlarımı kaldırdım ve yavaşça aynaya yaklaştım. Yatağın ucuna ulaştığımda, ağrı önemli ölçüde azalmıştı, hala vardı ve acıyordu, ama kolayca dayanabileceğim bir şeydi.

Uzanarak, omuzlarımı kamburlaştırıp ellerimi sağlam duvara dayadım. Avuç içlerim aynanın iki yanına konarken, bakışlarımı kaldırıp cesurca yansıma baktım.

"En kötüsü değil, ama kesinlikle daha iyilerini görmüştüm." Kendime acıyarak güldüm ve yüzümü yana çevirerek çökmüş hatlarımı inceledim.

Kibirli değildim, ama köyümüzdeki kadın şekil değiştirenler arasında çekici bulunduğumu kabul ediyordum. Ancak, her zaman altın rengi parlaklıkta olan uzun kahverengi saçlarım artık kirli ve paslı görünüyordu. Yüzümü vurgulayan altın rengi güneş ışığıyla parlayan saçlarım neredeyse tamamen kaybolmuştu. Yanaklarım biraz çökmüştü ve gözlerime yapışan yorgunluk beklenen bir şeydi, ama yine de görmek zordu. Ancak kehribar rengi bakışlarımın ateşi hâlâ oradaydı. Gözlerim, dans eden alevlerin etrafını saran kırmızımsı altın rengi bir parıltıyla yanıyordu.

Dans eden alevlerin etrafını saran siyah bir halka ile çevrili kırmızımsı altın rengi bir alevle yanıyordu. Başımı yere eğerek, mutlu bir gülümsemeyle sııttım.

"Beni tamamen kıramadın," diye boş odaya fısıldadım. "Teşekkür ederim," diye hayvanıma derin bir nefes alarak söyledim. "Beni asla yalnız bırakmadın."

Onun sürekli varlığı olmasaydı, Blade beni ilk kestiğinde kesinlikle yıkılırdım. Bu, mırıldanan derenin rüyaları ve şarkıları ile birleştğinde, katlanmak zorunda olduğum gerçekte yüzleşemediğimde zihnimi uzaklara götürdü.

Yansımanın iki yanında duran ellerime baktım ve içim burkuldu. İyileşmem o kadar kolay olmayacağını biliyordum, ama sıcak bir banyoda kendimi temizleme düşüncesi bana yardımcı oldu.

Sıradaki aşamaya geçelim.

Kendimi hazırladım, karşı karşıya kalacağımı bildiğim şeye hazırlandım. Sırtımı düzelttim, göğsümün önünden geçen ipek bornozun kayışını çözdüm ve çıplak bedenimi ortaya çıkardım. Etrafımdaki dünya sessizliğe büründü. Odanın diğer ucunda bir iğnenin düşmesi ya da pencere pervazında bir kuşun kanat çırpması duyulabilirdi. Yavaşça, bornozu omuzlarımin altına indirdim ve sırtımın bir kısmını, bir parça bir parça ortaya çıkardım. Belimin altındaki kenarlarını tutarak gözlerimi kapattım ve sağa döndüm. Saçımı omzumun üzerinden çektim ve başımı eğerek aynanın ne göstereceğini görmek için baktım.

Nefesimi tuttum, hızla elimi ağzıma götürdüm, kederli hıçkırıkları bastırmaya çalıştım. Sırtımdaki izler... Onları tarif edecek kelime yoktu ve bunların *asla* tamamen iyileşmeyecek yara izleri olacağını biliyordum.

Blade ile yaptığım son deneyimin görüntüleri gözlerimin önüne geldi. Demir uçlu kırbacının bana vurduğu sesler kulaklarımda yankılanıyordu. Düzensiz nefesleri ve eğlenceli kahkahaları midemi düğüm düğüm ediyordu. Bacaklarımin titriyordu ve nefesim neredeyse kontrol edilemez bir hızda hızlanmıştı. Korkunun boğazıma kadar yükseldiğini hissedebiliyordum, durduğum yerde nefes alamıyordum. Anılarımin bana geri dönüyordu, en kötü kabusumu yeniden yaşıyor ve zayıflığımin ve başarısızlığımin suçluluğunu yeniden hissediyordum.

Aniden, odada birinin geldiğini duydum ve kim olduğunu görmek için aynaya doğru gözlerimi kaldırdım — Daxton'dı.

"Ben... ben yapmadım," diye kekeleydi, muhtemelen ölümsüz hayatında ilk kez. "Mahremiyetini ihlal etmek istemedim. Seni duydum ve..." Gözlerini aşağıya ve yana çevirdi. "Özür dilerim. Gideceğim." İzinsiz girmesinden utanmış görünüyordu, ama yine de hemen ayrılmadı. Sırtını düzelterek, yüzünde özür diler bir ifadeyle bıçağını kınına koydu.

"Daxton, bekle!" diye panik içinde bağırdım.

Gitmesini istemiyordum. Mantıklı bir nedeni yoktu, ama benimle kalmasına ihtiyacım vardı. Belki de rüyalarımda sesi beni rahatlatıyor ve savaşmaya devam etmem için cesaretlendiriyordu. Ya da beni kurtaran ilk kişi oydu. Kafamın karışık olmasına rağmen, içimdeki hayvan bu ihtiyacı anlıyor gibiydi ve uzuvlarımda karıncalanma hissi uyandırıyor. Onun yanında olmak istiyordum. Bana sağlayabileceğini kanıtladığı koruma ve güvenliği arzuluyordum. Onun kalmasını istemek için beni yönlendiren neredeyse ilkel bir içgüdü gibiydi ve bir kez olsun buna karşı koymadım.

Daxton, kalması için yalvarışım karşısında donakaldı. Yansımada, gözlerinin yavaşça yerden kalkıp beni baştan aşağı süzdüğünü, her nefesimi ve hareketimi dikkatle hesapladığını gördüm. Bakışları sırtımdaki yara izlerinde ya da çıplak göğüslerimde durmadı. Hayır, bunun yerine, çekici gri gözlerini, içimden yayılan sarsılmaz bir güçle bakışımın yansımasına odakladı. Cesurca bana doğru adım attı, ben onun bakışlarına sabitlenmişken aramızdaki mesafeyi aştı.

O arkama geldiğinde ben tamamen hareketsiz kaldım. İşkence izlerini taşıyan aynada yansıyan dehşetten kendimi koparamıyordum. O anda, cüppemi kaldırıp anıları gelgit gibi silip süpürmeye izin verecek kadar güçlü değildim. Yine o demir hücreye kilitlenmiştim. Ölümü bekliyor, acımı dindirecek herhangi bir şey arzuluyordum. Yardıma ihtiyacım vardı.

"Buradayım, Spitfire. Asla yalnız değilsin," dedi Daxton yumuşak bir sesle, fısıldayan sesiyle beni okşayarak.

Sonunda gözlerini benim çıplak sırtıma çevirdiğinde, uzattığı elinin titremeye başladığını görebiliyordum. Bakışlarında öfke yanıyordu. Ellerini yumruk haline getirip, artan öfkesini bastırmak için

Bir bakışla, onun öfkesinin benimkine benzediğini, içimde çılgınca attığını hissettim.

"Yapabilir misin..." Bir an durakladım, konuşacak cesareti bulmaya çalışarak. Daxton gerildi ve yüzünü tekrar bana çevirdi. "Bana yardım edebilir misin? Lütfen, Daxton?" Cüppeme baktım, sessizce omuzlarıma geri çekmesi için yardımını işaret ettim.

Yansımda bana bakarken fırtınalı gözleri yumuşadı. Daxton'ın elleri kumaşı nazikçe kavradı ve yavaşça omuzlarımdan yukarı kaydırarak yerine yerleştirdi. Parmakları tenime dokunurken her hareketinde titizdi, yanımdayken yaptığım her hareketimi ve nefesimi analiz ediyordu. Dokunuşu, iyileşmiş tenime nazikti ve korkunun ağırlığı olmadan nefes almamı sağlayan bir güvenlik perdesi oluşturuyordu.

Elleri benimkini tutmak için uzandığında, cüppemi kapatmak için hareket ettim. Daxton beni sakinleştirmeye çalışana kadar titrediğimi fark etmemiştim. Onun koruması ve rahatlatmasına rağmen, korkumun baskısı arttı ve dünyam başıma yıkıldı.

Hiperventilasyona başladım. Bacaklarımdaki güç azalmaya başladıkça nefes alamıyordum. Daxton bir anda yanıma geldi ve kollarını sıkıca bana doladı, beni yerden kaldırdı ve kolaylıkla göğsüne yasladı. Beni sıkıca kendine sarıp, beni rahatlatmak ve sakinleştirmek için elinden geleni yaptı.

"Neye ihtiyacın var? Söyle, ben hallederim," diye fısıldadı Daxton derin sesiyle. Yüzümü gömleğine gömerek hıçkırarak ağladım. Yumruklarımı sıkıp, hareket etmeyen ve geri çekilmeyen göğsüne ve kollarına vurdum. "Ben güçlüyüm Skylar," dedi Daxton sakin ve kararlı bir ses tonuyla. "İstediğin kadar vur... Güven bana, bu hayatta yeterince acı gördüm ve yaşadım. Benimle birlikteyken hissettiklerini utanmana ya da saklamana gerek yok. Yumruk atacak bir kum torbası ihtiyacın varsa, ben buradayım. Ağlayacak bir omuz ihtiyacın varsa, yedek kıyafet getirmeyi unutmayacağım ve gözyaşlarını seve seve silmeye hazırım." Hıçkırıkları arasında bastırılmış bir kahkaha ile titredim, gözyaşlarımdan gömleğini ıslattığını fark ettim. "Ne istersen ya da neye ihtiyacın olursa olsun, halledeceğim. Senin için buradayım, Skylar. Yalnız değilsin."

Onun sözlerinin ve beyanının samimiyeti, beni öncekinden tamamen farklı bir nedenden dolayı ağlatmıştı. "Dışarıda..." Gözlerimi kapatıp yumruklarımı sıkarak gömleğinin yakasını kavradım ve zihnimde dolaşan acı verici anılarla mücadele ederken titredim. "Dışarıda olmam lazım, Daxton!"

Gümüş rengi bir ışık parladı ve bir saniye sonra ikimiz de antrenman sahasının yemyeşil çimlerindeydik. Cildimi okşayan temiz havanın hissi, içimde canlanan hayvan ruhumun içsel gücünü uyandırdı. Onun keskin duyuları, gözlerimi çevremdeki güzelliğe açtı ve zihnimin karanlık uçurumunu bir kenara itmeme yardımcı oldu.

Sıcak bir sonbahar gününde göz kamaştırıcı sonbahar renklerinin güzelliği her zaman en sevdiğim şeydi. Huş ağaçlarındaki turuncu ve sarı yapraklar, ağaçların tepesinde dönen ılıman rüzgarlarda dans ediyordu. Başımın üstündeki canlı mavi gökyüzüne baktım. Sonsuz masmavi ve safir rengi derin deniz, kendi tasarımlarının görüntü ve figürlerini oluşturan beyaz bulutlarla boyanmıştı. Bir değişiklik geliyordu ve mevsim değişikliği bana hiçbir şeyin çok uzun süre aynı kalmadığını hatırlattı. Hayatta tek sabit olan şey, her günün farklı olmasıydı ve biz de bunu elimizden geldiğince kucakladık.

Neyse ki Daxton beni bırakmadı. Güçlü kolları titrek bedenimi sardı, parmaklarımızı birbirine doladı ve alnını benimkine yaklaştırarak parmaklarımızı göğsüne sıkıca bastırdı. Yere doğru çökerken ben de onun kucaklamasına daha fazla yaslandım. Beni bacaklarının arasına aldı ve dizlerini çimlere yayarak diz çöktü, titrek sinirlerimi tutarken bir an bile tereddüt etmedi.

Daxton, parmak uçlarımla çimlerin dokunuşunu ve elimdeki toprağın sıcaklığını hissetmem için sağ elimi yavaşça yere doğru yönlendirdi. "Bu gerçek. Güvendesin... Özgürsün." Nefesimi düzenlemek için elimden geleni yaptım, ama kalp atışlarım hızlanarak nefesim daha da hızlandı. Kontrolümü sağlayamadığım için kendimi suçlu hissettim ve titremeye başlayan alt dudağımı ısırdım. "Benimle birlikte nefes al," diye emretti Daxton. "Nefes al." Derin bir nefes aldı ve ritmine uymama yardımcı olmak için bir elini göğsüme koydu. "Ve nefes ver."

Bir, iki, üç...

"Tekrar." Daxton'ın emri sert ama kaba değildi.

Ondan korkmuyordum. Kafamın içinde bir şey tıklayıp bana korkmamamı söyledi. Daxton, hayatımı emanet edebileceğim biriydi. Bana asla zarar vermeyeceğini ve sadece yardım etmek istediğini bildiğim biriydi.

Sonunda, onun izinden gidebildim. Gözyaşlarımın akmasını durdurabilene ve kendi başıma yapabilene kadar onunla birlikte nefes alıp hareket ettim. Açık gökyüzüne baktım ve bir an için ciğerlerimdeki havayı tuttum, sonra yavaşça tekrar bıraktım. Yukarıdaki açık hava beni sakinleştirdi, içimdeki hayvana seslendi ve ikimize de artık yeraltı hapishanesinde mahsur kalmadığımızı garanti etti.

"Skylar!"

Sesi tanıdım, ardından diğerlerinin sesleri de onun ardından geldi. Dikkatimi Gilen ve aileme çevirdim, onlar bana ve Daxton'a doğru koşuyorlardı. Gerçek gibi gelmiyordu, hepsi buradaydı.

Gilen kayarak durdu. Bal rengi gözleri karardı, gözlerinin altındaki torbalar endişeyle eşleşti ve yüzü stresten gerildi. Haftalardır uyumamış gibi görünüyordu. Altın rengi, dağınık saçları rüzgarda serbestçe dalgalanırken, cesurca duruşunu düzeltti ve bana bir adım daha yaklaştı.

"Gel benimle, Sky," dedi, elini uzatarak.

Onun kollarına atlamalıydım. Çayırda önce, avcılardan önce Skylar bunu yapardı. Ama hareket edemedim. Etmek de istemedim. Gilen kaşlarını çattı ve bana doğru bir adım daha attı.

Arkamdan derin, alçak bir hırıltı geldi, Gilen'in yaklaşmasını durduran bir hırlama eşliğinde. "Ne istediğine kendisi karar versin," dedi Daxton korkutucu, tehditkar bir ses tonuyla. "Şu anda seçim yapma gücüne sahip olması gerekiyor. Yetki onda..."

Tek yapmam gereken Gilen'e doğru en ufak bir hareket yapmak ya da ona sormak olduğunu biliyordum, Daxton beni bırakacaktı. Ama Gilen'e gitmek istemiyordum, en azından henüz değil. Yakalanmamdan onu sorumlu tutmuyordum... ama gerçek şu ki, onu aramak için tek başıma dışarı çıkmıştım. O öyle kaçmasaydı, belki, sadece belki, avcılar tarafından yakalanmazdım.

"Onu bırak, Yüksek Fae," diye tükürdü Gilen, emriyle kendi güç dalgasını serbest bırakarak ve Daxton'ın uyarısına meydan okuyarak öne çıktı.

Beklendiği gibi, Silver Shadow karakteri yeniden ortaya çıktı, gözleri taşa dönüştü. Dudakları keskin köpek dişlerinden geri çekilirken, göğsünden bir avcının hırıltısı yükseldi. Böyle anlarda, türlerimizin göründükleri kadar farklı olmadıklarını hatırlıyordum. Ancak şaşırtıcı bir şekilde, Daxton'dan hala korkmuyordum, aksine tam tersi. Garip bir şekilde, Daxton benim koruyucum olmuştu ve beni korumak için her şeyi yapacağına mantığımın ötesinde güveniyordum.

Gilen geri adım atmadı ve etrafında şekil değiştirme büyüsüyle agresif bir tavır almaya başladı. Talon hızla onun yanına gitti ve gerekirse şekil değiştirmeye hazırlandı.

Magnus'a baktım, o da eğilip Julia'nın kulağına bir şeyler fısıldadı, Julia da dönüp Neera'ya sessizce bir şeyler söyledi. Magnus'un söyledikleri onları sakinleştirdi ve kalabalığın içinden birkaç adım geri çekildiler. Onları sadece ailemin hissedebileceği bir özlemle izledim. Gergin kalabalığın içinden akıllıca uzaklaşırken, sevgi aramızdaki mesafeyi aştı.

"Sakin ol, Gilen," dedi Talon, arkadaşını sakinleştirmeye çalışırken, ama ben bile bunun boşuna olduğunu biliyordum. Bu durumda Gilen'i sakinleştirebilecek hiçbir şey yoktu. Hayvanı yüksek alarmdaydı ve beyninin mantıklı, rasyonel tarafını ele geçirmişti. O bir alfa idi ve karşı karşıya kaldığında, bir Yüksek Fae prensinden gelen bir meydan okumaya bile geri adım atmayı reddederdi.

Rhea'nın Gilen'in diğer tarafına koşarak yardım etmeye çalıştığını gördüm, ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi. Bana doğru baktığında, üzgün mavi gözlerinde bir rahatlama dalgası gördüm. "*İyi misin?*" diye sordu. Ben de başımı sallayarak iyi olduğumu, en azından şimdilik iyi olduğumu belirttim. Dudaklarını büzdü ve bana kararlı bir şekilde başını salladı. Neye ihtiyacım olursa olsun bana destek olacağını biliyordum. Soru sormadan.

Sonunda görmek istediğim son kişi, görüş alanıma girdi. Daxton'ın ellerini sıkıca tutan ellerimi bıraktım ve o hemen dikkatini bana çevirdi

. Sessiz jestimi anlayıp, titrek ayaklarımın üzerinde durmama yardım etmesini hayranlıkla izledim.

Çaresizce Shaw'a baktım, Daxton'ın korumasından uzaklaşıp eğitim sahasında tek başıma durmaya zorladım kendimi. Daxton beni takip etmedi ya da engellemedi, ama her adımımı izleyen bakışlarını hissedebiliyordum.

"Shaw." İlk başta bana bakmadı. Rhea'nın yanına adım attığı anda başını eğdi ve bakışlarımla karşılaşmayı reddetti.

"Shaw..." Bu sefer yalvardım.

Gilen'i yan gözle bile bakmadan geçip gittim. Onu incittiğimi biliyordum ve ona acı çektirdiğim için kendimden biraz nefret ediyordum, ama siktir et. Onunla konuşmam gerekiyordu, ama şu anda sadece kendimi iyileştirmeye odaklanabiliyordum.

Sonunda, yaşadığım korkunç şeyleri açıklamama gerek olmayan kişinin önüne sendeleyerek geldim. Onun için işkenceyi, acıyı, ıstırapı anlatmama gerek yoktu... çünkü o her şeyi anlıyordu. Ve en önemlisi, onun bana iyileşmemde yardımcı olabileceğini biliyordum.

Shaw'a uzanırken tökezledim ve yere düşmeden önce o beni yakaladı. Yara izli elleri kollarımı kavradı ve onun da benim kadar titrediğini fark ettim. Hayvanım yüzeyin altında kıpırdadı ve sessiz bir güç dalgasıyla onun hayvanına seslendi. Shaw onun gücünü hissetti ve karanlık, kasvetli gözleri sonunda bana döndü. Gözlerimiz buluştuğunda, tüm bastırılmış anılarını ve duygularını tutan kalkan parçalandı.

O
biliyordu.
Ben
biliyordu
m.

O canavarların elinde yaşadığım işkenceleri o da yaşamıştı. Hayvan ruhlarımızın sessizlikte birbirlerine uzandığını, koşulsuz sevgi ve destek verdiğini hissettim. Shaw'un alnına yaklaşmak için başımı öne eğdim. İkimiz de sessizce kendimiz ve birbirimiz için ağlarken iç geçirdim. Ona sıkıca sarılırken, sırtımdakiler gibi kollarındaki yara izlerini hissettim.

Öfke göğsümde kaynıyordu. Shaw, ailesi öldürüldüğünde ve kaçırıldığında sadece bir çocuktü. Yine de, bir şekilde, o sadece

hayatta kaldı ama onu yönlendiren hayvan ruhu olmadan da başarılı oldu. Shaw'un hayatta kalma gücüne ve dayanıklılığına hayran kaldım. Bunu nasıl başardığını neredeyse anlayamıyordum. O, Valdor'daki tüm mücevherlerden ve altından daha değerli bir şekil değıştiriciydi.

Shaw yavaşça kolumu bıraktığında diğlerlerinin yaklaştığını hissettim. "Sana yardım edelim," dedi kararlı bir sesle. "Böylece bunu atlatabilirsin. Şu anda ihtiyacın olan son şey bu olabilir, biliyorum, ama bana güven. Sana yardım etmek için buradayız ve şu anda ihtiyacın olan da bu. Seni seviyoruz, Skylar."

Rhea, bana sarılmalarına izin verdiğim ilk kişiydi, Talon ise akıllıca Shaw'ın yanında kalarak bana biraz alan tanıdı. Beni boğmadılar, aksine sürekli yanımda durarak kendimi güvende hissetmemi sağladılar. Talon'un diz çöküp Shaw'ın omuzlarını sıkıca kucakladığını izledim, benimle birlikte yaşadığı acıyı anladım.

Sonunda, Gilen bir kez daha bana yaklaşmaya cesaret etti. Ona baktım ve her nefesinde yüreğini parçalayan acıyı gördüm. O gece yaptıklarından pişman olduğunu sormadan anladım. Onu suçlamama gerek yoktu çünkü suçluluk duygusunun onu yiyip bitirdiğini görebiliyordum. Rhea boynumdan kollarını çekti, ama yanımda kalmaya devam etti. Onun sessiz desteğine minnettardım, ama Gilen'den saklanamazdım. O da beni kurtarmaya gelmişti. Daxton'ın kollarında bayılırken onun adımı seslendiğini hatırlıyorum.

Hayvanımın bana ne yapmam gerektiğini gösteren bir işaret verecek mi diye dinledim, ama o şaşırtıcı bir şekilde sessiz kaldı.

Gilen'in gözleri rahatsız ediciydi. Bakışları ruhuma delik açtı. Bana olanlar yüzünden duyduğu üzüntü yüzünde açıkça okunuyordu. Önümde dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi ve göz hizamın altına indi.

"Çok... çok üzgünüm... Sky." Artık acısını daha fazla tutamıyordu. Elini yüzüne kapattı ve açıkça gözyaşlarına boğuldu.

Hemen ona uzanıp onu teselli etmem gerektiğini biliyordum. Belki eski Skylar, değer verdiği erkeğin bu kadar üzüntüden yıkıldığını görünce ağlardı. Onu kollarına sarar, yüzündeki gözyaşlarını öper ve her şeyin yoluna gireceğini söylerdi.

Ama ben yapmadım. Tereddüt ettim.

Çimlerin üzerinde bıraktığım yerde hareketsiz duran Daxton'a doğru bir bakış attım. Yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştım, ama ne düşündüğünü anlayamadım. Daxton tarlanın diğer ucundan bana bakarken göğsümde derin bir sıkışma hissettim. Kararsızdım.

Castor kardeşinin yanına yaklaşıp sadece ikisinin duyabileceği bir sırı fısıldarken gözlerim sola kaydı. Daxton'ın cevap olarak başını salladığını görebiliyordum, ama yine de bakışlarını benden ayırmıyordu.

Castor rahatça ensesini ovuşturdu ve omuz silkti. Daxton'dan bir adım geri çekilmeden önce bana bir bakış attı ve sinsî bir göz kırpmasıyla yarı gülümsedi. Gözlerimi kısarak onun bu hareketinin anlamını çözmeye çalıştım, ama bunun anlamsız olduğunu biliyordum. Castor öngörülemez biriydi, ama kardeşine son derece sadık görünüyordu.

Kendimi zorlayarak Daxton'dan gözlerimi ayırdım ve dikkatimi Gilen'e verdim. Gözyaşlarıyla ıslanmış elini kendi elimle kavradım ve sıkıca tuttum. Onun bu yönünü daha önce hiç görmemiştim. Açık ve savunmasızdı, hepsi benim için hissettikleri yüzündendi. Parmak eklemlerini yanağıma sürttüm ve o da beni kucaklamak için hareket etti, sırtımdaki yaralara dokunmamaya dikkat ederek.

Onun varlığı sıcak ve rahatlatıcıydı. O, hayatım boyunca tanıdığım ve sevdiğim Gilen'in aynısıydı.

Parmaklarıyla nazikçe çenemi kaldırdı ve eğilip dudaklarımı öptü. Nazikti, ama niyeti ne olursa olsun, içimi kaplayan ezici bir tedirginlik hissi midemi bulandırdı. Ondan uzaklaştım, neredeyse geriye doğru sendeleyerek, kollarımı açıp yanlara doğru uzattım.

"Ben... özür dilerim." Beni sakinleştirmek için uzanmaya çalıştığında titredim. Yaklaşmak için hareket etti, ama bu sadece durumu daha da kötüleştirdi.

"Dur," diye yalvardım ve Gilen yaklaşmayı bıraktı. Daxton'ın ayağa kalktığını gördüm, yüzümde paniğin nedenini ararken sert bir ifade vardı.

Rhea kollarımı okşayıp ellerimi tutarken Shaw yanıma geldi. "Bu, yakalanmasının yarattığı travma," dedi Shaw

derin ve sakin bir ses tonuyla. "Bu normal, Gilen. Onu böyle ezip geçemezsin."

Shaw'u düzeltmeye zahmet etmedim. Yaşadıklarım yüzünden geri çekilmiyordum. Bir parçam hala Gilen'e kızgındı. Ve ne kadar aptalca görünse de, suçun bir kısmını ona yüklüyordum.

Gilen'in yüzünün endişeyle buruşmasını izledim. "Ne yapmam gerektiğini söyle, Sky."

"Bana bir saniye ver..." Titreyen ellerimle ve titrek sesimle mırıldandım.

Gilen'i önemsiyordum. Bir parçam her zaman önemseyecekti, korkuyordum. Onun dostluğu benim için çok değerliydi ve asla kaybetmek istemiyordum. Ama bu aşk mıydı? Eş bağı, iki ruhu bir araya getiren koşulsuz, kutsal bir bağıdı. Karşı koyabileceğiniz veya inkar edebileceğiniz bir şey değildi. Değişkenlerden biri bu bağı tanımak istemese bile, bir parçaları her zaman diğerine ait olacaktı. Ama sorun da buydu. *Başka bir şey* yoktu. Hayvanımı dinledim, ama uyanma, özlem ya da ona doğru çekilme hissi yoktu. Doğru, ben henüz dönüşmemiştim, ama Gilen dönüşmüştü. Benim henüz hissedemediğim bir şey mi hissediyordu?

Sonra buz büyüünün ısınan ensemini okşadığını hissettim, titremeyen uzuvlarımı serinletiyordu. Nefesim düzeldi ve ellerim yavaşça titremeyi kesti. Zihnim yeniden akli başında olmuştu ve çevremdeki dünyanın düzelmeye başladığını hissettim. Daxton'ın yönüne dönüp bakacak vaktim olmadan, yeni bir ses eğitim sahasına yankılandı.

"Tanrı aşkına, burada ne yaptığını sanıyorsun!" Latte'nin tiz ama korkutucu sesi, dikkatimi Gilen'den uzaklaştırdı. Kısa boylu, tıknaz, huysuz bir şekil değiştiren şifacı, gözlerinde tehditkar bir parıltıyla eğitim sahasını geçerek ilerledi. "Sen!" diye bağırdı, parmağını sallayarak Gilen'in göğsüne dokundu. "Geri çekil! O, oynaşacak durumda değil! Kız... Şey..." Sesini keserek, yaşadıklarımı tekrar anlatmama gerek olmadığını anladı.

Gilen gelecekte bir alfa olabilir, ama Latte bu ruh halindeyken, Alistar bile onun yoluna çıkmaya cesaret edemezdi. O, insan ve hayvan formunda büyük bir anne ayıydı. Kimse Latte'ye bulaşmazdı.

"Onu buraya ben getirmedim," diye kekeledi Gilen, şifacının ruh halini değiştirmeye çalışarak.

"Oh, senin yapmadığını biliyorum," diye Gilen'e tükürdü. "Sürekli etrafta dolaşan o sinir bozucu Yüksek Fae'ydi! Onu şifacıların odasından çıkarmak için birkaç kez sivri kulaklarını keseceğim diye tehdit etmek zorunda kaldım."

Gilen bu haberi duyunca öfkeyle yumruklarını sıktı, ben ise Daxton'ı en son gördüğüm yere telaşla baktım. Ama o gitmişti.

"Daxton nereye gitti?" diye sordum.

"Onun için endişelenmene gerek yok," dedi Gilen, tipik erkek tavrıyla. "Artık yok."

"Hastamı taburcu etmeden önce onu götürdüğün için benim öfkemi yaşamak istemezdi," diye homurdandı Latte. "Sen... kaslı olan," dedi Latte, Shaw'ı işaret ederek, "onu içeri taşımaya yardım et. Ama dikkatli ol. Yaraları iyileşmiş gibi görünebilir, ama iç organlarındaki hasarın iyileşmesi için hala zamana ihtiyacı var."

Tanrılar lanet olsun, onun haklı olduğunu biliyordum. Nefes almaya zorladığım her seferinde kaburgalarımındaki kırıkları hissedebiliyordum.

"Ayrıca, alfa *şimdi* seni görmek istiyor, Gilen," dedi Latte. "Ve seni de, Beta!"

Kahretsin... Ailemin sahanın kenarında beklediğini neredeyse unutmuştum. Göğsüme bir suçluluk duygusu saplandı. Neyse ki, Neera sahayı koşarak geçip bana sıkıca sarıldığında bu duygu uzun sürmedi.

Julia alnımı öptü ve ikimizi de kollarıyla sardı. "Güvende olduğuna çok sevindim," dedi hıçkırarak.

Magnus bana başını sallayıp sevgi dolu bir bakış attıktan sonra Gilen'in yanına geldi. "Babanla görüşmemiz gerek. Yüksek Fae kraliçesi bekliyor ve önceki tartışmana karşı bir önerisi var."

"İyi. Skylar'ın iyileşmesi lazım. Ve insanlara bilgi verilmesi gerekiyor..."

Shaw bana omzunu uzattı, Gilen ise hayal kırıklığını yansıtan isteksiz bir yüz ifadesi takındı. Yeminimin kanıtı olan kolumdaki dövmeyle baktım. Denemelerde yarışmak ve Valdor'un Kalbi'ni açmak için ettiğim yemin.

kanım ve büyümlle oluşturduğum üç sekiz köşeli yıldızın yakalanmam sırasında zarar görmediğini görünce rahatladım.

Blade ya da avcılar bu işaretin anlamını biliyor muydu? Onlar bundan bahsetmediler, en azından ben onların bu konuyu konuştuklarını hatırlamıyorum. "O kafadaki soruları sormayı kes!

Dinlenmen

Dinlenmen gerek!" Latte beni azarladıktan sonra acımasız bakışlarını Shaw'a çevirdi. "Onu hemen içeri getir." Shaw tereddüt etmedi, Latte'nin emirlerine uyararak beni içeri taşıdı.

Neera, Julia ve Rhea da onları takip ederek Latte'ye benimle kalmalarına izin vermesi için yalvardılar. Konuşmayacaklarına ve beni uyutacaklarına dair verdikleri sözlerdeki yalanları duyabiliyordum. Onların gelmelerini istiyordum, ama aynı zamanda iyileşmem ve kendime zaman ayırmam gerektiğini de biliyordum. Latte kesin bir şekilde hayır dedi ve onları şimdilik gönderdi.

"Ben giderim, Sky," dedi Shaw ve beni yatağa geri yatırdı. Yanımdaki komodinin üzerinde bekleyen bir fincan haşhaş çayı uzattı. "Latte'nin emri. İç şunu."

Ona, hayatım boyunca hiç görmediğim kadar şaşkın ve karmaşık bir ifadeyle baktım - ve bu bir şey ifade ediyordu. Çayı içtim ve onun sihrinin vücudumda etkisini göstererek beni rahatlamaya zorladığını hissettim.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum, yan yatarken.

Gözlerinin köşelerinde dalgalanan gölgelerle bana baktı ve soruma cevap vermek için fiziksel olarak kendini hazırladığını fark ettim. "Senin yerine ben gideceğim... duruşmalara."

"Ne!" diye bağırdım ve neredeyse derimden fırlayacak gibi oldum. Sırtım yanıyordu ama bunu görmezden gelerek uzandım ve kolunu tuttum. "Ne oluyor lan? Hayır. Hayır, Shaw. Bu benim yüküm. Senin değil!"

Shaw gözlerini kapattı ve iç geçirdi. "O istedi, ben de gideceğimi söyledim."

"Saçmalık. Kim istedi?"

"Gilen."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve öfkeden titremeye başladım. "Bu ne cüret! Ben onun sahip olduğu ve adına konuşabileceği bir mal değilim. Ben gideceğimi söyledim. Söz verdim... Bu yükü ben taşıyacağım."

denemelerin şampiyonunun işareti. Ben," diye bağırdım, kalkmaya çalışırken, ama sonra sendeledim ve öne doğru düştüm.

Shaw sakince bana yardım etmek için yatağa doğru yürüdü. Saçlarımı kenara itti ve taburesine oturdu. "İşareti silip başka birini seçebilirler..."

"Hayır!" diye bağırmaya çalıştım, ama sesim zayıf, acınası bir fısıltı olarak çıktı. Kahretsin, bu haşhaş çayı çok hızlı etki ediyordu ve bu konuda kusursuz zamanlaması için Shaw'a lanet okudum.

"Sen gerçek anlamda ölümden geçtin... işkence gördün. Başka biri gitsin."

"Hayır," diye tekrarladım. "Sen de bunu yaşadın, Shaw. Ben gitmezsem ve senin bunu yapmanı bekleyemezsin. Sen de aynı şeyi yaşadın."

O anda bir şeyin farkına vardım. O, çok uzun zamandır derin ve karanlık bir sırrı gizlemişti. Kendimi haşhaş çayının etkisine karşı koymaya zorladım. "Shaw, bana bak."

Onun kederli gözleri o kadar çok acı, o kadar çok üzüntü taşıyordu ki, benim kalbim de parçalanmaya başladı. Yine de bana yalan söyleyemedi. İkimizin de paylaştığı ve sonsuza dek iz bırakacak olan korkunç olaylar hakkında yalan söylemesi gerekmeyen tek kişi bendim.

"Biz bundan daha güçlüyüz. İç Krallığa vardığımda ölmeyi düşünmüyorum. Kulağa aptalca gelse de, kazanmayı planlıyorum."

Sessizce ve hayranlıkla uzun bir süre bana baktı. "Sky... Nasıl bu kadar güçlü olabiliyorsun?" Başını ellerine gömerek öne doğru eğildi.

"Asla gerçekten yalnız değildim," diye cevap verdim. Aklım hayvanıma gitti, ama aynı zamanda rüyalarımda beni rahatlatan başka birinin varlığını da fark ettim. "Sevdiğim insanlar tehdit altında olduğunda, onların güvenliğini sağlamak için hiçbir şeyden vazgeçmem. Senin benim yerime geçmene izin vermeyeceğim, Shaw. Seni seviyorum, ama bu senin üstleneceğin bir yük değil."

Yastığıma çaresizce yaslanırken gözlerim titredi. Onun düşündüğünü bildiğim şeyi yüksek sesle söylemedim. Yara izlerimi görüp, maruz kaldığım işkenceyi öğrenince Shaw kendi kabuslarına geri döndü. İç Krallığa gidip yarışmaya hazırdı, ama kazanmaya değil. Oraya ölmeye hazırdı.

Asil bir amaç, ama ben buna izin veremezdim. O bunu atlatacaktı. Biz bunu atlatacaktık. Hatta, sırf onlara inat etmek için, yaklaşan dalğanın üstesinden gelecektik. Hayvanım Shaw'ın hayvanına uzandı ve içimden bir şükran dalgası geçti. O benim kararımı destekledi ve kabul etti.

Sonunda, gözlerim artık açık kalamadı ve afyonun etkisiyle uykuya daldım.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uyandığımda, midem o kadar yüksek sesle guruldadı ki, şifacıların odasının duvarları sallandı sandım. Yanıma döndüm, karnımı tutarak, açlığımı gidermek için yoğun bir ihtiyaçla inledim.

"Bütün şekil değiştirenler bu kadar aç mı, yoksa sen özel bir istisna mısın?" Gözlerimi açtığımda, Daxton'ın, diğerlerinden farklı olarak, yatağımın ayak ucundaki sandalyede oturmuş, bacağını dizine koymuş ve kucağında bir kitap açmış olduğunu gördüm. "Gözlerini açmadan önce bile miden gurulduyordu."

Ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi bilemeden ona baktım. Odayı gözden geçirerek nerede olduğumu fark ettim. Birisi uyurken beni başka bir yere taşımış olmalıydı, çünkü bu, uykuya daldığım yerin bembeyaz duvarları ve orman tavanı değildi. Midem bir kez daha yüksek sesle guruldadı, bu sesini kontrol edemediğim için utançtan kızardım ve yüzümü kapattım.

"Tanrım, bu çok utanç verici," diye fısıldadım, ama hafif bir kahkaha dikkatimi çekti. Parmaklarımın arasından Daxton'a gizlice bakmaya çalıştım ve şaşırtıcı bir şekilde, onun bakışları hala kucağındaki kitaba sabitlenmişti.

"Sana biraz meyve, peynir ve ekmek getirdim," dedi başını yana eğerek.

Onun isteğini yerine getirdim ve yanımdaki komodinin üzerinde bekleyen yemek tepsisini gördüm. Tereddüt etmeden elimi uzattım ve gümüş tepsiden taze bir parça peynir aldım. Kremamsı dokusunun tatlı tadı dilimin üzerinde yayıldı ve bana büyük bir zevk verdi, bu da benim zevk dolu bir inilti çıkarmama neden oldu.

"Mmmmm," dedim ve gözlerimi kapatarak mutluluktan uçtum.

"Tekrar sormak zorundayım, tüm şekil değiştirenler yemek yedikleri zaman senin gibi özel bir iştahı veya tepkiyi gösterirler mi?"

Gözlerimi araladım ve yüzünün sağ tarafında beliren sırtışı fark ettim, bu sırtış, kesilmiş sakal çizgisinin dışındaki gamzeyi ortaya çıkardı. "Sadece benim," dedim peynir ve ekmek ısırıkları arasında. "Tek ve gerçek ben. Benim arkadaşlığımın tadını çıkaran şanslı kişi sen değil misin?"

"Gerçekten şanslıyım," diye alay etti ve dikkatini kucağındaki kitaba geri verdi.

Zorlandım ama tepsiyi yanıma koyup yemeğimi yiyerek ayakta kalmayı başardım. Ana şifacı odasından koridorun sonundaki iyileşme odalarından birine taşınmışım. Burada ahşap duvarlar, iyileşme atmosferi için ideal olan koyu yeşil renkte boyanmıştı, yerde taze bitkiler vardı ve bazıları açık pencereden içeriye doğru filizleniyordu. Tavandan yere kadar uzanan büyük bir sürgülü perde, günün her saatinde odaya temiz hava girmesini sağlıyordu. Lüks yatak odanın köşesine itilmişti, perdenin yanında bir şezlong ve diğer köşede bir koltuk vardı. Komodin, bu odayı son kullanan kişi veya hastanın çeşitli kitaplarının bulunduğu küçük bir kitaplık görevi de görüyordu. Sürpriz bir şekilde, ana koridora açılan kapı içeriden kilitliydi. Son olarak, yatağın ayak ucuna yakın son köşede, küçük ama yastıklı bir koltuk vardı ve şu anda çok sakin, ama itiraf etmeliyim ki yakışıklı bir Yüksek Fae prensi oturuyordu.

"Beni buraya sen mi taşıdın?" diye sordum, ekmeği ve peyniri bitirirken.

Daxton, okuduğu sayfanın son paragrafını gözden geçirirken bir an parmağını kaldırdı. "Evet, ben yaptım." Pencereden dışarı bakarak, hangi gün olduğunu, hatta saatin kaç olduğunu anlamaya çalıştım. "İki gün," dedi Daxton.

"Ne?"

"En son uyandığından bu yana iki gün geçti. Bugün üçüncü günün sabahı... yani, neredeyse sabah. Şafak pencereden görünmeye başladı."

"Kahretsin," diye küfrettim ve Daxton bana eğlenceli ama şaşkın bir bakış attı. "Latte bana iyi malzemeye uyuşturmuş olmalı o zaman."

"Öyle görünüyor. Size rahatsızlık vermemek ve huzur içinde dinlenmenizi sağlamak için sıkı talimatlar aldık."

"Ve siz de bu emri *harfiyen yerine* getiriyorsunuz gibi görünüyor," diye cevap verdim, kaşlarımı kaldırıp bacaklarımı çaprazlayarak.

"Açıkça." Kitabına tekrar bakarken gülümsedi.

Onun gülümsemesine karşılık vermemek elde değildi. Ben de kurallara pek uyan biri değildim. "Ne okuyorsun?" diye sordum. Daxton parmağını sayfanın üzerine koydu, kitabı kapattı ve sessizce bana kapağını okumam için uzattı. "Ohh..." diye cevap verdim, dudaklarımı ısırmadan duramadım, başlığı hemen tanıdım. Yeşil kumlu plajda bana geri verdiği kitaptı, çok müstehcen ama aksiyon dolu bir aşk hikayesi. "Bu bir fantastik roman," dedim merakla, sorgulayan bir tonla. "Seni kurgu okuyucusu olarak görmemiştim."

"En sevdiğim kitap olduğunu söylersem yalan söylemiş olurum, ama sen onu okuyordun ve uyandığında konuşacak bir konu olur diye düşündüm. Okumayı sevdiğini duymuştum ve bunun iyi bir başlangıç olacağını düşündüm."

"Okumayı gerçekten seviyorum," dedim, onun samimi ilgisinden etkilenerek. "Kim söyledi bunu?"

"Shaw," diye cevapladı Daxton. "Sen iyileşirken, o ve ben sırayla sana bakıyoruz. Latte izin verdiğinde o geliyor, ben ise boş vaktim olduğunda geliyorum. İkimiz de önümüzdeki haftalarda sana yardım etmek için birlikte çalışacağımız konusunda anlaştık."

"Sen ve Shaw mı?" diye sordum, birlikte çalıştıklarını duyunca şaşırarak.

"Evet. Yardım etmemin sakıncası var mı?" diye sordu, bir an için içten bir endişeyle bakarak, sonra sakın tavrının ardına saklandı.

Bana izin istediğini anlayarak, battaniyeyi yumruklarımın altına sıkıca kavradım. "Başıma gelenleri sindirmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bunun hayatımda bir yük olmasını ve beni engellemesini istemiyorum. Bunun yerine, bundan öğrenebileceğim her şeyi öğrenip yoluma devam etmek istiyorum." Daxton'ın bakışlarında gurur dolu bir ifade belirdi ve

bana kararlı bir şekilde başını salladı. "Bunu tek başıma yapmadım. Hayvanım her zaman yanımdaydı, akıl sağlığımı korumama yardım etti, çökmememi sağladı." *Onu* rüyalarımda duyduğumu söylemedim. Şu anda hayatımızın kaosuna bunu dahil etmek uygun görünmüyordu.

"Yalnız olmadığınızı bilmek rahatlatıcı." dedi Dax. Ona sorgulayan bir ifadeyle baktım, içimden onun bir şekilde sihirli bir şekilde rüyamda bana ulaşip yardım etmeye çalıştığını merak ediyordum. "Shaw ve ben, üstesinden gelmen gereken şeyleri anlıyoruz ve bunun için ihtiyacın olan tüm zamana sahip olacağına söz veriyorum. Alfa'nın oğlu geçen gün yüksek kraliçemize senin adına bunu savunuyordu."

Gilen'in benim için böyle mücadele ettiğini duyunca şaşırarak dik oturdum. Gilen bu sefer neyin peşindeydi acaba? "Tamam. Bunu biraz daha açıklamamı istiyorum."

"Shaw ve ben senin alfan ve oğluyla görüştük. İkimiz de, yaşadıklarından sonra fiziksel ve zihinsel olarak iyileşmek için zamana ihtiyacın olduğunu açıkladık ve gerekçelendirdik. İkimiz de bunu desteklediğimiz için, reddetmek zordu. Beta Magnus da aynı fikirdeydi, ama kraliçenin sabırsızlığını yatıştırırken sana zaman tanımak için bir plan yapmamız gerekiyordu."

"Peki bu plan neydi?" diye aceleyle sordum. "Bilgisiz bırakılmaktan hoşlanmıyorum."

Gülümsedi. "Anlıyorum..."

"O zaman söyle, Daxton." Son cümleyi, sözlerimle iç içe geçmiş gücümün bir kısmını kullanarak homurdandım.

Daxton omuzlarını silkti, büyümenin etkisini hissetti ama geri adım atmadı. "Kraliçe Minaeve, alfanız ve oğluyla birlikte seyahat ediyor ve insan kralıyla avcıları ve onların sınırları devriye gezmekten daha fazlasını yaptıkları hakkında konuşacak. Önceki alfanızın imzaladığı antlaşmayı bozdular..."

"Babam." Gözlerimi sıkıca kapatarak bir an için kalbim sıkıştı. "Siktir. Bu çok karışık bir hal alabilir... çok çabuk."

"Bir hanımefendiye yakışmayacak kadar renkli bir dil."

Komik bir kahkaha attım ve dizlerimi göğsüme çekip kollarımı kavuşturdum. "Hanımefendi mi? Cidden, Daxton, yanlış ağaca

yanlış ağaca havlıyorsun. Ben senin İç Krallık'ta dolaşan, elbiseler giyen ve aklındakileri söylemek yerine dilini tutan tipik *bir hanımefendi* değilim. Ben hiç öyle olmadım."

"Renkli olduğunu da unutma."

"Evet, *renkli*," diye şüpheci bir tavırla cevap verdim.

"Yine... açıkça. Seni tanıdığım kısa sürede, eylemlerin bu noktayı açıkça ortaya koydu, Spitfire," diye cevapladı, sinsi bir gülümsemeye. Gözlerimi kısarak dudaklarımı sıkıştırdım, onun sözlerine olan tepkimi göstermek için. "Castor'u, Alistar ve kraliçemize eşlik etmesi için insanlarla buluşmaya gönderdim, toplantı sırasında herhangi bir patlama yaşanmasını önlemek için. Kardeşimin müzakere ve politika becerileri, Valdor'da eşi benzeri yoktur."

"Onu yanında tutmak için iyi bir neden."

"Kesinlikle," dedi Daxton, onaylayarak başını salladı. "Arkadaşların Talon ve Rhea da alfa ile birlikteydiler."

"Mantıklı." Rhea'nın gergin durumları yatıştırmaya yardımcı olmayacağını biliyordum, ama eşiyle birlikte seyahat edeceğini varsaymışım. Talon, Gilen'in sakin kalmasına yardımcı olabilirdi. "Ne kadar süreliğine gideceklerini tahmin ediyorsun?"

"Bir ay, bir hafta kadar farkla, ama iki aydan fazla olmaz. İç Krallık'tan daha uzun süre uzak kalamayız."

Aramızda bir an sessizlik oldu. Shaw, şampiyon olma niyetimden bahsetmiş miydi acaba? "Hâlâ..."

"Hâlâ Valdor'un Kalbi'ni açmak için denemelerin şampiyonu olma yemininizi yerine getirmek istiyorsunuz."

"Evet," diye onayladım başımı sallayarak.

Bir anlığına bana baktı, düşüncelele dalmış, sanki benim sorusuna bu kadar kolay cevap vermemden büyülenmiş ya da şok olmuş gibiydi. "Cesur. Sen çok cesursun, Skylar Cathal," diye mırıldandı Daxton, sandalyesine yaslanıp bacağını diğer bacağının üzerine attı. "Acaba tanrılar senin gerçekte ne kadar güçlü olduğunu biliyorlar mı?"

"Güçlü mü? Yoksa inatçı ve biraz naif, üstüne bir tutam aptallık serpilmiş mi?" diye cevap verdim, Daxton'a göz ucuyla bakarak. O, dikkat çekici bir şekilde hareketsiz ve sessizdi, baştan aşağı

başından ayaklarına kadar hayranlık ve belki de takdirle bakıyordu.

"Göründüğünden çok daha *fazlasın*, Spitfire. Bu çok açık."

"Bunun iyi mi yoksa çok kötü bir şey mi olacağını bekleyip görmek lazım," diye cevap verdim.

Daxton başını salladı ve parmaklarını ağzının önünde birleştirdi, gözlerini kapatarak bir an durakladı. Sanki duruma farklı yaklaşımlar hesaplıyor ya da çeşitli sonuçlar planlıyor gibiydi. Bu davranışının, onu bu şekilde şekillendiren neredeyse ölümsüz ömründen kaynaklandığını düşündüm. Beş yüz yılı aşkın bir süredir yüksek prens olarak yaşayan ve hayatta kalan biri olarak, cevap vermeden önce nefes alıp düşünmeyi bildiğini tahmin ediyordum.

Bu sırada şezlonga göz attım ve sırt kısmına gerilmiş bir battaniye gördüm, minderinde uzun boylu birinin izi hala belirgindi. Daxton'ın bütün gece benimle birlikte odada olduğunu fark ettim. Çam ve dağ havası kokusu her yeri kaplamıştı. Shaw ve diğerleri de odayı ziyaret etmiş olsalar da, Daxton'ın kokusu en güçlüydü. En çok burada olan oydu.

"Okumayı sever misin, Daxton?" diye sordum, konuyu değiştirerek.

"Çok fazla," diye cevapladı, öne doğru eğilerek gövdesini ön kollarının üzerine dayadı. "Zamanım olduğunda, tarihi kurgu romanları veya farklı bitki türleri hakkında kitaplar okumayı seviyorum. Kahraman ve kötü adamların olduğu aksiyon dolu hikayeler veya savaş canlandırmaları, sakin ve sessiz gecelerde akşam arkadaşlarım oluyor. Savaş sahnelerindeki stratejiler ve karakterlerin derinliği beni çok cezbediyor. Ama bu," dedi, elimde tuttuğum en sevdiğim romantik romanlardan birini elinde sallayarak, "bu, gözlerimi açmaya başladığım yeni bir tür."

"Kütüphanemiz..." Bir an durdum, o kitap elindeyse kütüphanenin yerini zaten bildiğini fark ettim. "Pek fazla kitabımız yok ama en azından bir şeyler var."

"Dağıtılabilecek ve paylaşılabilecek her türlü bilgi utanılacak bir şey değildir, Spitfire."

Utangaç bir şekilde koyu sarı saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Çok nazıksınız, ama kütüphanelerinizin nasıl olduğunu sadece hayal edebiliyorum. Eserleri oluşturmak ve toplamak için yıllar, hatta yüzyıllarınız vardı. Kütüphanemiz ise ancak son zamanlarda topluluğumuzun vazgeçilmez bir parçası haline geldi."

"Önceki alfanızdan, değil mi?"

"Evet. Çok gözlemci bir yaratıksın, değil mi?"

"Ya da belki sadece meraklıyım," dedi, çok tanıdık bir alaycı tonla. "Karşılaştığım şekil değiştirenlere sorular soruyorum ve genellikle cevap vermekten mutluluk duyuyorlar. Buraya son geldiğimden beri meydana gelen değişiklikleri hep merak ediyorum. Onlar da bana sorular soruyorlar ve ikimiz de bir şeyler kazanıyoruz. Dediğim gibi, bilgi alışverişi bir armağandır."

"İlk tanıştığımızda senin çok farklı bir yönünü gördüğümü düşünüyorum." Bakışlarım sol omzuna düştü.

"Ben de öyle," diye cevapladı, sağ bileğime bakarak, ısırık izinde gözlerini gezdirdi.

"İlk tanıştığımızda çok önemli bir ders aldığımı tahmin ediyorum." "Gerçekten mi?"

"Evet," diye cevapladım.

"Lütfen, beni aydınlat," dedi, gözlerinde bir ışık ve eğlence parıltısıyla.

"Önce kimliğini açıklamadan şekil değiştirenlerin topraklarında dolaşma. Biz, davetsiz misafirleri tehdit olarak görürüz ve evimizi ve sürümüzü korumak için tereddüt etmeyiz."

"Gerçekten, dersimi aldım. *Takipçi* olma..." dedi, sesinde mizahla karışık bir tonla, ve ben de ağzımın köşesinde beliren hafif bir gülümsemeyi engelleyemedim. "Konuyu değiştirebilir miyim, sana bir teklifim var."

"Söyle bakalım, Prens," diye alay ettim, yastığıma yaslanarak. yastığıma yaslanarak alay ettim.

"İnsanları aşağıladıkları için öldürdüğümü biliyorsun, değil mi? bana karşı böyle sözler sarf edersin?" Daxton'ın bakışları beni delip geçerken, odayı onun gücünün dalgası sardı ve

Ancak, onun büyüüne karşı korkmak yerine, hayvanım ve ben bunu bir meydan okuma olarak gördük ve mutlu bir şekilde kendi yakıcı enerji kıvılcımımızı ona geri gönderdik.

Ona utangaç bir gülümsemeyle alay ettim, "Yine de burada, zarar görmeden ve korkmadan oturuyorum." Kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum, vücut dilini analiz ederek, benimle sadece oynuyor mu yoksa bu gerçek bir tehdit mi olduğunu anlamaya çalıştım.

"Haklısın," dedi Daxton, kötücül bir gülümsemeyle. Korkudan somurtmak yerine ona karşı koymamdan hoşlanmış gibiydi. Eğer bu bir sınavsa, ben geçmiştim. Doğası gereği rekabetçiydim ve Daxton bana böyle meydan okuduğunda, içgüdülerim beni ona karşı koymaya itti. "Benden asla korkmana gerek yok, Spitfire."

"Biliyorum."

Gözleri benimkilere kilitlendi ve içimde derin, kükreyen bir ateş yanmaya başladı. Meydan okumanın heyecanı beni coşturdu ve Daxton, şimdiye kadar tanıştığım en ilgi çekici rakipti. Çekici gri gözlerinin ortasında parıldayan bir heyecan ve ağzının köşesindeki yaramaz bir gülümseme görebiliyordum. Dudaklarımı ısırarak, kendi şakacı gülümsememe karşı koymaya çalıştım.

"Önceki soruma geri dönelim," dedi Daxton, boğazını temizleyip sandalyesine yaslanarak. "Görünüşe göre bir süre daha burada kalacağım... Kütüphanenizden bana tavsiye ettiğiniz kitapların listesini verirseniz çok sevinirim."

"Gerçekten mi?" diye şaşkınlıkla sordum.

"Elbette. Çok uyuyorsunuz ve zaman geçirmek için bir şeye ihtiyacım var."

"

"Üzgünüm. Ölmek üzere olmak genelde böyle bir yan etkiye sahiptir." O ve ben

ikimiz de fiziksel olarak gerildik ve göğsümde boş bir üzüntü hissettim.

Siktir. Neredeyse ölüyordum. Bu, yakında yüzleşmem gereken bir şey olacaktı. Shaw'un kendi deneyiminden, bu anılarla yüzleşmem ve onları aşmam gerektiğini biliyordum, yoksa sonsuza kadar beni etkileyeceklerdi.

"Neredeyse," dedi Daxton, çenesini sıkarak. Ağzını büyük bir yudumla yuttu ve elini kaldırıp parmağını saçlarının arasından geçirerek

yüzünden uzaklaştırdı. Yükselen duygularını yatıştırmak için gözlerini kapatırken yüzündeki ifade soğudu. Söylemediği sözleri, vücut dilinden ve yaptığı küçük hareketlerden anlamaya başlamıştım.

"Beni geri getiren senin büyüün müydü?" diye sordum.

"İltifatın ve yeteneklerime olan güvenin için teşekkür ederim, ama birini ölümden geri getirecek kadar güçlü değilim."

"O zaman ölümün eşliğinden," diye ekledim, dizlerimin üzerine çökmüş kucağıma bakarak ekledim.

Onun yaklaştığını duymadım. Kendi düşüncelerimde o kadar kaybolmuştum ki

Çevremdeki dünya bir sisin içine sürüklendi. Daxton aniden yanıma diz çökerek ellerini ellerimin üzerine koydu. Onun dokunuşunun sıcaklığı tenime yayılırken nefesim kesildi ve beni gerçeğe geri döndürdü. Parmaklarımız birbirine dolanana kadar nazikçe parmak eklemlerimi okşadı.

"Kendini geri getirdin," dedi Daxton affedici bir tavırla. "Ben güçlüyüm, ama yalnızım... Böyle bir başarıya imza atacak kadar güçlü değilim. Ben sadece köprüyü kurdum, sen ise karşıya geçmeye karar verdin. Pes etmedin, Spitfire. Zayıf değilsin. Sandığından daha güçlüsün ve geri dönme kararını verecek kadar cesur olduğun için tanrılara şükrediyorum." Ellerimi daha sıkı tuttu ve göğsümün ortasında güçlü bir çekim hissettim.

"Bana bir parça parşömen ve kalem verin," diye mırıldandım, içim onun benimle paylaştığı samimi ve şefkatli sözlerle eridi.

Özellikle onun gibi ünlü bir savaşçıdan gelen bu övgülere layık olmadığımı hissettim. Daxton başını salladı, ellerimi bıraktı ve yerden kalktı. Yatağın yanındaki masaya yürüdü ve bana ihtiyacım olan şeyi uzattı.

"Önermemi istediğin belirli bir tür var mı?"

"Beni şaşırt," dedi yumuşak bir sesle, tavrını değiştirerek, bana nazik bir gülümsemeyle. "Karşılığında, senin hoşuna gidebilecek, en sevdiğim kitapları seçeceğim. Notlarımızı karşılaştırıp, birbirimizin seçimleri hakkında beğendiklerimiz ve beğenmediklerimiz hakkında tartışabiliriz."

"Çok isterim," diye cevapladım, o sabırla yatağımın başında beklerken. "Kütüphanedeki neredeyse tüm kitapları okudum, ama önerdiğin herhangi bir hikâyeyi veya kitabı tekrar okumaktan ve ziyaret etmekten mutluluk duyarım." O sabırla beklerken, hiç sabırsızlanmadan ayağını yere vurmada veya rahatsızlık belirtisi göstermeden, çeşitli kitapların isimlerini karaladım.

"İç Krallığa gittiğimizde, zeki zihnini cezbedecek yeni kitaplar bulacağım. Kendi favorilerimin bir listesini hazırlayabilirim ve Silver Meadows'a gittiğimizde sana özel kütüphanemi bizzat gezdireceğim," diye ekledi, kalın omuzlarını duvara yaslayarak.

"Vay canına," diye haykırdım. "Bunu ne kadar çok seveceğimi anlatamam

."

"O zaman bunun gerçekleşmesini sağlayacağım."

Gözlerimin oraya kaymasına engel olamadım.

Daxton ayağa kalktı. Kaslı vücudunu incelerken, yüzündeki yakışıklı hatları hayranlıkla izlerken içimden bir sıcaklık yükseldi. Tipik siyah tünici boyun çizgisi boyunca açılmış, geniş ve sıkı göğsünü biraz ortaya çıkarmıştı. Gömleğinin kumaşına gümüş renkli kıvrımlar işlenmişti ve omzunda üç dağ zirvesini simgeleyen bir amblem vardı. Alt dudağımı ısırdım, içimi kaplayan arzunun çekimine direnmeye çalıştım.

"Al," dedim ve parşömeni uzattım.

Son anda bir dürtüyle, başlıkların yanına başka bir şey eklemeye karar verdim. Kenarlara numaralar yazdım ve ona önerilerimle birlikte çözmesi için bir bilmece verdim. Parmaklarımız birbirine değdiğinde listeyi almak için elini uzattı. Hayvanımın varlığı yüzeyde hissedilirken, cildimde çekici bir ateşin kıvılcımları dolaştığını hissederek irkildim.

"Hayvanın güçlü," dedi, listeyi kabul edip gözden geçirirken. "Bir şekil değiştiren, benim büyümüze bu şekilde tepki verebilmek pek sık rastlanan bir şey değildir."

"Yani, hayvanım hem benim hem de senin için bir zevk. Oh, ne mutluluk," diye mırıldandım.

"Bu, denemeleri geçip dönüşüm yapabildiğinde ne kadar güçlü olacağının bir kanıtı."

Ona baktım, kısmen inanamadan, ama aynı zamanda söylediklerine minnettarlıkla. "Sen... bir gün dönüşebileceğime inanıyor musun?"

"Elbette," dedi. Daxton bu soruyu o kadar kolay ve kendinden emin bir şekilde cevapladı ki, buna karşı çıkmak zordu.

"Ama bunu yapmak için denemeleri geçip Valdor'un Kalbi'ni açmam gerekecek. Bu işaret hayvanımı kilitliyor, bu yüzden dönüşemiyorum."

"Ve?" diye sordu Daxton, gözlerini listemden ayırıp benimkilere kilitleyerek.

"Kazanacağıma inanıyor musun?"

"Biliyorum, başaracaksın." Denemeleri geçebileceğime olan güveni mutlak ve sarsılmazdı. "Bunu biliyorum çünkü ruhumun içinde uyuyan bir şeyi uyandırdın, Skylar Cathal. Hiç hissedebileceğimi düşünmediğim bir şeyi..."

"Nedir o?" diye sordum, nefesimi tutarak bekledim. Daxton yatağın kenarına otururken göğsüm inip kalktı. Eli yüzümü okşamak için uzandı ve aynı ateşli elektrik kıvılcımı ikimizin içinden geçti.

"Umut."

Onun cevabına gülümsedim, avcıların yeraltı hücrelerinde yalnızken bana aynı hediye verdiğini hatırladım. Tabii ki, bunların hiçbirini bilmiyordu çünkü hepsini rüyamda görmüştüm, ama yine de bunun bir anlamı olduğuna inanıyorum. Yüzümdeki elini çekti ve yatakta bizi ayıran dar boşluğun ortasına listeyi kaldırdı.

"Bana verdiğin başlıkların önünde sayılar var. Anlamını açıklayabilir misin?"

"Yapamam." Yanaklarımda yayılan kız gibi gülümsemeyi engelleyemedim. "Bu bir bilmece. Çözebileceğini düşünüyor musun?"

Daxton listeye tekrar göz attı ve parmaklarıyla yazdıklarını dikkatlice takip etti. "Daha fazla araştırma yapmadan sana cevap vermek istemiyorum. Düşüncelerimi daha sonra söyleyebilir miyim?"

"Tabii ki. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Onun dolgun dudaklarından yumuşak bir kıkırdama duyuldu ve eğilerek bana doğru yaklaştı. Vücudu benimkine yaklaşıncaya aramızdaki mesafe kayboldu.

Kapının kolu döndü ve Shaw beklenmedik bir şekilde odaya girdi. Aramıza baktı ama Daxton kıpırdamadı.

"Seni burada bulacağımı tahmin etmeliydim," dedi Daxton'a, sonra bana doğru baktı. "Skylar, bugün nasılsın? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Bacaklarımı uzatıp bu yataktan çıkmam lazım," diye cevap verdim, başımı yastığa yaslayarak.

"Bunu ayarlayabilirim," dedi Daxton şeytani bir gülümsemeyle ayağıma doğru kayarak. "İçeri girip dışarı çık. Bizi teleport edersem kimse farkına varmaz."

Shaw çenesini okşadı ve şaşırtıcı bir şekilde Daxton'ın önerisini düşündü. "Latte'nin öfkesiyle yüzleşmek istediğinden emin misin? Kokusu değiştiği için onu taşıdığını anlayabilir."

Daxton, Shaw'un sözlerini düşünürken yüzünü buruşturdu. "Bu hayatta beni rahatsız eden pek fazla şey yok, ama o kadın başka bir şey."

Onun cevabına içten bir kahkaha atmaktan kendimi alamadım. İkisi de dönüp bana baktılar, yüzlerinde rahatlama ifadeleri vardı.

"Ne?" diye sordum.

"Güldün," diye cevapladı Shaw. "Gülüştüğünü duymak güzel, Skylar. Bilmiyorduk..."

"Beni kurtardıktan sonra nasıl bir durumda ve ruh halinde olacağımı bilmiyordunuz." İkisinin de yüzünde cevabı görebiliyordum. Açıkçası onları suçlamıyordum. Hâlâ nasıl hissettiğimden emin değildim.

Gilen'in hızlı düşünmesi ve peri kraliçesini insanlarla konuşmaya götürmesi için minnettardım. Bu en azından bana biraz zaman kazandırdı. Sürümüzden birini kaçırmamanın Alistar'ı insan kralıyla avcıları konusunda yüzleşmeye iteceğini biliyordum.

Koridorda ayak sesleri duyuldu. "Bu Latte," dedi Shaw, Daxton'a alaycı bir şekilde.

"O zaman benim gitme vaktim geldi," diye cevapladı Daxton yataktan kalkarken. "Ayrıca, kütüphanede yapmam gereken bazı araştırmalar var." Bana sinsi bir göz kırptıktan sonra, gümüş rengi bir ışıkla ortadan kayboldu.

"Buna alışabileceğimi sanmıyorum," dedim.

"Bir süre sonra alışırsın," diye cevapladı Shaw. "Herkesi görmeye hazır mısın?"

"Yani... evet. Kaçırıldığım da hayal ettiğim ve çaresizce istediğim tek şey buydu. Hücredeyken hepinizin ve sizi tekrar görmek için neler verebileceğimi düşündüm." Titredim, göğsümün sıkıştığını ve uzuvlarımın titremeye başladığını hissettim. Hayvanım bir anda orada belirdi ve kaçırıldığım süre boyunca yaptığı gibi beni teselli etti.

Shaw, Daxton'ın yatağındaki yerini aldı ve ellerimi tutmak için uzandı. "Bu gerçek, Skylar." Kehribar rengi gözlerimde korku belirirken ona baktım. "Bunun bir rüya gibi geldiğini biliyorum. Uyanıp yine yeraltında mahsur kalacağını... ama bana güven. Bu gerçek." Ellerimi daha sıkı sıkı. "Duyularını kullan. Koku, şekil değiştirenlerin en yararlı araçlarından biridir. Özgürlüğünün ve güvenliğinin gerçekliğine tutunmak için bunu kullan."

Onun izinden giderek gözlerimi kapattım ve derin bir nefes alarak etrafımı saran farklı kokuları içime çektim. Daxton'ın kendine özgü kokusundan tanıdık çam kokusunu algılayabiliyordum, ama aynı zamanda ekran kapılarından içeri süzülen temiz havanın, penceremin dışındaki çiçeklerin ve Shaw'un topraksı kokusunu da alabiliyordum. Esir tutulduğum süre boyunca bunların hiçbirine sahip değildim. Gördüğüm, hissettiğim ve kokladığım tek şey karanlık, demir ve ölüm kokusuydu.

"İşte bu kadar," dedi Shaw, titreyen ellerim sakinleşirken beni cesaretlendirdi. Gözlerimi açıp ona baktım, korkunun etkisi yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. "Daha sonra bu konuya geri döneceğiz ve bu anıları adım adım ele alacağız. Daxton ve benim bir planımız var."

"Tamam," dedim başımı sallayarak.

"Ailenle görüşmeye hazır mısınız?" Parlak, ıslık ıslık bir gülümsemeyle karşılık verdim ve Shaw ayağa kalkıp kapımı açtı.

Neera beni neredeyse yatağa itti, Julia ve Magnus ise kapı eşiğinde durmuş, kızlarının beni ölümcül kucaklamasından kurtarmasını bekliyorlardı. Ben de onu aynı şiddetle kucakladım, ancak esir tutulduğum süre boyunca onları bir daha asla göremeyeceğimden korkmuştum. Neera yanıma geldi, Julia da hemen ardından geldi ve Magnus güçlü, sağlam kollarıyla ikimizi de sardı. Ailemin kucaklamasından çekinmemem ve uzaklaşmamam beni şaşırttı ve bunu esir tutulduğum süre boyunca hayvanımın bana verdiği rahatlığa bağladım. O olmasaydı, her şeyin farklı olacağını biliyordum.

"Nasıl hissediyorsun? Yaraların iyileşiyor mu?" Magnus diye sordu. "Yeterince güçlüyüm," dedim ve yatakta yerimi değiştirerek Üçü birden yatağa girince Shaw, bize biraz yalnız kalmamız için hemen odadan çıktı. "Biraz kaskatıyım ama onun dışında iyiyim."

"Peki... diğer yönlerden nasıl?" diye sordu Julia ve ben onun duygusal olarak nasıl hissettiğimi kastettiğini anladım.

"Henüz bilmiyorum."

"Bilmesen de sorun değil." Julia uzanıp saçımı nazikçe kulağımın arkasına koydu. "İki gün öncesine göre çok daha iyi görünüyorsun ve böyle devam edeceksin. Dışarıdan güçlü görünüyorsun," elini indirip kalbimin üzerine koydu, "ve içten de, benim cesur kızım."

Onun nezaketine gülümsedim. "Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Neera yanıma sokuldu, Julia ve Magnus ise yatağın ayak ucuna oturdular. "Ee, ne var ne yok? Bu civarda heyecan verici dedikoduların tek kaynağı ben olamam." Magnus dudaklarını büzdü, benimle ne kadarını paylaşacağına karar vermeye çalıştığını anladım. "Daxton bana çoğunu anlattı zaten."

"O kokuyu tanıdığımı biliyordum," dedi Magnus, yatağın kenarında yer değiştirip şezlonga doğru bakarak. "Uyandığında o burada mıydı?" Başımı evet anlamında salladım. "Tahmin etmiştim," dedi derin bir nefes alarak.

Ona bunu sormak istedim, ama şimdilik bu konudaki sorularımı içime attım. "Başka bir savaş olacak mı?" diye sordum, onun cevabından biraz korkarak.

"Hayır. Henüz yok," diye cevapladı Magnus, ama ona yüzde yüz inandığımı söyleyemezdim. "Solgunluk yayılmaya devam ederken, Alistar her zaman Kral Taran ile görüşmek niyetindeydi. Senin yakalanman, Gilen'in sınırlarımızı güvence altına alma ve halkımızı koruma konusundaki ilgisini artırdı. Fae kraliçesini bir şekilde kendileriyle gelmeye ikna etmeleri, bir mucize olduğu kadar bir gizem de."

"Daxton ve Shaw'un bu konuda parmağı var."

"Hiç şaşırmadım," diye mırıldandı Neera, kolunu koluma dolayarak. "Prens... sihirli bir şekilde ortadan kaybolabilen prens."

"Daxton," diye cevap verdim, onun adını daha samimi bir şekilde dilimden döküldüğünü hissederek.

"Evet..." Neera hiçbir şeyi kaçırmamıştı. "Shaw ile birlikte senin iyileşmene yardım ediyor gibi görünüyor, ama bana sen hala eski Skylar gibi geliyorsun."

Dudaklarımı içe doğru kıvırdım. "Çoğunlukla hala öyleyim. Ama..."

"Açıklamana gerek yok," dedi Julia, Neera'ya gözlerini kısarak. "Dün Shaw'la, sonra da Daxton'la konuştum. Hâlâ İç Krallık'a gidip denemelere katılmayı planladığını biliyoruz. İlk deneme... kolay bir görev olmayacak."

Çayırda peri kraliçesinin sözlerini hatırladım. Deneme zihnimi, bedenimi ve ruhumu sınayacaktı. Kahretsin. Elbette ilk olarak zihin sınanacaktı ve geçmişimin travmaları yüzünden korkudan donup kalırsam, hayatta kalmamın imkânı yoktu.

"Bunu anlatmam gerekecek." Oda ölümcül bir sessizliğe büründü. "Bana yaptıkları şeyleri. Ruhumda bir leke gibi kalıcı olan karanlığı." Bilinçsizce elimi göğsüme götürdüm ve gömleğimin yakasının altındaki yara izini hissettim.

"En karanlık deneyimlerde bile her zaman bir hediye vardır. Sadece bunun ne olduğunu bulman gerekir. Bunu, her zaman olman gereken şampiyon haline dönüşümünü daha da güçlendirmek ve desteklemek için nasıl kullanabileceğini bulman gerekir." Magnus'a, nazik sözleri için derin bir saygı ve minnettarlık duyarak baktım.

"Her gün biraz daha iyi hissetmek için bir fırsattır," diye ekledi Julia nazik bir gülümsemeyle.

"Teşekkür ederim," dedim, kalbimi saran sıcak bir sevgi duygusuyla. İkisi de yaşlarına göre çok olgunlardı ve bu sınavlardan sağ çıkmak istiyorsam, bir yerden başlamam gerektiğini biliyordum.

"Tamam," diye bir ses sallanan kapıdan geldi. Latte odaya girdi ve uzun, koyu kirpiklerinin altından hepimizi süzdü. Kolları sıvamış, ellerini beline koymuş, sanki biriyle kavga etmeye hazır gibi görünüyordu. "Ne oluyor? O nerede?"

Dördümüz birbirimize şaşkınlıkla baktık. "Kim?" diye sordum.

"Gümüş ve siyah saçlı, sivri kulaklı peri! Burada olduğunu biliyorum."

"Daxton'ı kütüphanede gördüm," dedi Shaw, başını kapı aralığından uzatarak. "Bugün ziyaret kurallarını çiğnediği için onu azarlamana gerek kalmayacağını söylemiştim."

"Yalan," diye araya girdi Latte.

"Biz çıkmak üzereydik," diye ekledi Magnus, Julia ile birlikte yataktan kalkarken. "Kurallarını anlıyoruz Latte, uzun süre kalmayı planlamıyorduk."

"Akıllıca, Beta," Latte somurtarak mırıldandı. "O yüksek prensden daha akıllıca... Rütbenin ya da kim olduğun umurumda değil. Hastalarım ve onların iyileşmesi söz konusu olduğunda, yetkili benim. Benim sözüm son sözdür."

"Evet, evet, biliyoruz," diye fısıldadı Shaw sırtıarak, bana bakıp kafasının etrafında parmağını komik bir hareketle çevirerek beni güldürmeye çalıştı.

"Sen." Latte küçük, sağlam vücudunu çevirip Shaw'a hırladı. "Sen de diğerinden daha iyi değilsin. Zavallı kızı huzur içinde yatmasına izin ver! Dediğim gibi, ikiniz yarın işinize başlayabilirsiniz. Daha önce olmaz. Konu kapanmıştır."

"Biliyorum... Biliyorum." Shaw savunmacı bir tavırla Latte'ye avuçlarını uzattı.

"Şimdi, hepiniz dışarı! Skylar'ın iyileşmesini kontrol etmem gerekiyor." Latte, Neera'ya bakarak son cümlesinde ses tonunu yumuşattı. "Yakında tekrar ziyaret edebileceksin, söz veriyorum."

Ailem iyileşme odasından ayrılırken, Latte hayati fonksiyonlarımı ölçtü ve genel sağlık durumumu kontrol etti. Titizlikle çalıştı, ateşimi ölçtü, kalp atışlarımı dinledi ve nefes almamı değerlendirdi. Ona iyi olduğumu söyledim, ama o bana susmamı ve işini yapmasına izin vermemi söyledi. Sonunda sırtımdaki yara izlerini inceleme zamanı geldi. Bunu yapması gerektiğini biliyordum.

"Sorun yok," dedim cesurca.

Bu ilk adımdı: Blade'in kırıbacının bıraktığı izlerle yüzleşmek ve ruhumda iz bırakan yara izlerini birine göstermek. Nedenini bilmiyordum ama onlardan utanıyordum. Hatta suçluluk duyuyordum. Gevşek tişörtümün alt kısmına yavaşça uzandım ve

başımın üzerinden çıkardım. Son birkaç gündür yatakta kaldığım için sırtımdaki kaslar sertleşmiş ve ağrıyordu. Ama aynı zamanda, yüzeyin altındaki dokunun hala iyileşmekte olduğunu da biliyordum. Latte hareketlerimi çok sıkı bir şekilde kısıtlıyordu, çünkü çok erken çok fazla hareket edersem iç kanama yaşayabilirdim.

Latte gömleğimi alırken durakladı, ama neyse ki gördüğü şey karşısında irkilmedi ya da ek bir yorum yapmadı.

"Kırbacın üç ucu vardı," dedi Latte, parmaklarını omzumun üzerinden geçirerek en yüksek izi dokunarak. "Sana beş, belki altı kez vurdu mu?"

"Beş," diye cevapladım, her bir kırbaç darbesinin hatırası zihnime kazınırken. Nefesim hızlanırken kalbimin çarptığını hissettim. Korku kontrolü ele geçiriyordu.

"Hayvanından yardım iste," diye emretti Latte. "Henüz dönüşüm geçirmemiş olman ya da geçirememek umurumda değil. O tüm bu süre boyunca seninle olmasaydı, bunu hayatta kalamazdın. Ona tembel kışını kaldırıp korkularını yatıştırmasına yardım etmesini söyle, kızım!"

Onun talimatlarını izledim, ona ulaştım ve o tereddüt etmeden bana cevap verdi. Sakinleştirici varlığı ve taze bir güç dozu titreyen uzuvlarıma yayıldı. Artık tek bir varlık olarak birleşiyorduk, tek bir bedende yaşayan iki ayrı ruh değil, asla parçalanamayacak birleşik bir cepheydik.

"İşte bu. Bu bağı koru," dedi Latte, yüzünde gururla parıldayan bir ifadeyle. "Hayvanınla çok güçlü bir bağın var, Skylar. Bunu kullan. Hayvanlarıyla bu kadar uyumlu olan çok fazla şekil değiştiren tanımıyorum. Bu özel bir yetenek. Sen gerçekten eşsiz birisin."

"Onun gücünü hissedebiliyor musun?" diye sordum.

"Elbette hissedebiliyorum," diye cevapladı Latte. "Ayım da ondan güç alıyor ve korkarım ki, sonra izin isteyip dönüşüm yapıp bu fazla enerjiyi atmam gerekecek." Cebinden bir merhem çıkardı ve sırtıma sürdü, sonra gömleğimi giymeme yardım etti. "Bu yeterli olmalı. Şimdi dinlenmen lazım. Vücudunun iyileşmesi için seni uyutacak biraz daha haşhaş çayı var."

"Ya ay istemiyorsam?" diye karşılık verdim. Zorla uykuya dalmaktan nefret ediyordum. Değişkenler, bylerimiz tükendiğinde doğal bir uyku durumuna girerlerdi, ama bu farklıydı. Kendimi sersemlemiş ve kendim gibi hissetmiyordum.

Latte bana sert bir bakış attı. "Peki... bir uzlaşma yapmaya ne dersin?" O kadar çok kıpır kıpır ve huzursuzdu ki, odada dönüşecek sandım.

"Bu ieeğim son çay," dedim kararlı bir sesle.

"Anlaştık." Bir anlığına ortadan kayboldu, muhtemelen odamın dışındaki malzeme arabasından ayı hazırladı ve buharlı bir ieekle geri döndü. Bana bardağı uzattı ve ben de iyi bir hasta gibi hepsini içtim.

"Ah, bir şey daha var," diye ekledi Latte, diğer cebine uzanıp küçük, oval şekilli bir taş çıkardı. "Gilen... Bunu sana vermemi istedi. O ayrılmak zorunda kaldığında sen hala uyuyordun, ama..."

Endişeyle elimi uzattım ve taşı aldım, nazikçe avuçlarımda tuttum. "O... Alistar ve kraliçeyle ayrılmadan önce beni ziyaret etti mi?"

"Evet."

"Teşekkürler, Latte," dedim sessizce, "ayın etkisini hissetmeye başladığımı düşünüyorum." O an yalnız kalmak istiyordum ve Latte'nin etrafımda dolanması beni boğmaya başlamıştı. Neyse ki, o da ipucumu anladı ve ekran kapısından dışarı çıktı, ormana doğru koşarken kıyafetlerini çıkarıp dönüşmeye başladı. Bu tuhaftı, ama çay yine etkisini gösteriyordu.

Tanrılar aşkına. Bu şeyden nefret ediyordum.

Yastıklara yaslandım ve çarşafı göğsüme kadar çektim. Yavaşça parmaklarımı açtım ve Gilen'in bana bıraktığı küçük oval taşı inceledim. Beklediğim gibi, pürüzsüz yüzeyinin bir tarafında güzel bir resim vardı. Derin mavi ve siyah renkler, gökyüzünde dans eden parıldayan yıldız ışıklarıyla birlikte kıvrılıyordu. Bana rüya gibi görünen büyülü bir yıldızlı gece çizmişti. Taşı elimde çevirdim ve arkasındaki yazıyı okudum: *Birlikte uabilene kadar*. Gilen'in mesajı kalbimi dokundu ve ısıttı.

Yan dönüp oval taşı göğsüme yaklaştırdım, gözlerimi kapattım ve Gilen'le uçtuğumuzu hayal ettim. Bir yanım, seçildiğim gece ayrıldığı ve Shaw'dan benim yerime geçmesini istediği için hâlâ ona kızgındı. Ama kurtarma ekibinde olduğunu, iyileşmem için bana ekstra zaman tanınması için tartıştığını bilmek, acımı hafifletmeye yardımcı oldu. Belki onu affedebilirdim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gecenin ortasında, içgüdülerim bir şeyin beni odamda yalnız olmadığımı söylediğini hissettirdi. Bilinçaltımı, neler olduğunu anlamaya çalışmak için uyuşturulmuş uykumun perdesini yırtmaya zorladım. Taze çam ve kış havasının kokusu duyularımı uyandırdı, bu da uyurken beni izlemek için geri dönen kişinin Daxton'dan başkası olmadığını gösteriyordu. Gözlerimi açamadığım için, ısıtma ve koku duyularımın odamda ne yaptığını bana anlatmasına izin verdim. Bir süre Daxton köşede tamamen hareketsiz duruyor gibiydi. Nefesi düşük ve düzenliydi, vücudundan neredeyse hiç ses çıkmıyordu. Beni okuduğunu ya da uyuduğumu izlediğini düşündüm, ama nedenini bilmiyordum. Neden beni böyle izliyordu?

Siktir et bu çayı.

Daxton yavaşça yatağımın başına doğru yürüdü ve bir şeyi yatağımın başucundaki masaya bıraktığını duydum. Ne olduğunu merak etmekten kalbim küt küt attı, ama çaydan kendimi koparamadım. Yan dönüp, oval şekilli taşın elimden düşüp yatağa yuvarlandığını hissettim, saçlarım yüzümü kapattı. Kokusu daha da güçlendi. Elini uzatıp alnımdaki saçları çekeceğini sanmıştım, ama durdu. Nefesini bile duymuyordum ve teleportla uzaklaştığını sandım, ama katlanmış parşömenin hışırtı sesi dikkatimi çekti. Sonra, Gilen'in verdiği oval şekilli taşın ağırlığını avucumda hissettim ve Daxton'ın kokusu kayboldu.

Çayın etkisi geçince, çılgınca komodinimize baktım ve üstünden bir parça parşömen çıkan bir kitap gördüm. Gülümsedim ve aceleyle yeni hazinemi elime aldım. Kitabın adını okudum ve daha önce hiç duymadığımı fark ettim. Aceleyle kapağını açtım ve keşfedilmemiş bir hikayenin taze, baş döndürücü kokusu ruhuma işlerken, yüzümde aptalca, kız gibi bir gülümseme belirdi.

Tanrıların lütfu mu... yeni bir kitap mı? Doğum günüm müydü yoksa?

Arkaya yapışmış parşömeni dikkatlice açarak, onun harika hediyesine ekli mektubu okumaya başladım:

Sevgili Spitfire,

Bu kitap benim kişisel kütüphanemden ve uzun süreli seyahatlerimde sık sık yanımda götürdüğüm bir arkadaşımdır. Umarım bu dünyanın sayfalarında kendinizi kaybederek keyifli vakit geçirirken ona iyi bakarsınız. Ben de sık sık aynı şeyi yapıyorum ve bu hikaye en sevdiğim hikayelerden biri. Bu kitapta müstehcen bir aşk hikayesi olmasa da, yazarın bu kitapta yazdığı farklı bir tür aşk hikayesini keşfetmenizi öneririm. Aşk, birçok farklı şekilde ortaya çıkabilir.

Yeşil kumlu plajdan kurtardığım romandan aldığım notlar şaşırtıcı derecede keyifli. Hikayeyi gerçekten beğendim. İki farklı dünyanın engellerini aşan aşk teması benim için özel bir anlam taşıyor. Seni henüz çok iyi tanıdığımı iddia etmiyorum. Ama tahminimce, en sevdiğin sahnelerden biri kahramanın kötü adamın (bariz) tuzağına düşmesi olabilir. Ve kahraman, durumu tersine çevirip onu kurtarmak zorunda kalır. O andan itibaren, iki karakter arasındaki dinamik değişir ve erkek onu eşit olarak görür. Bence, o başından beri öyleydi. O ana kadar erkek sadece bir aptaldı. Daha önce de belirttiğim gibi, bu seni kısa süredir tanıdığım için yaptığım bir varsayım, ama bu karakterin sahip olduğu güç ve kararlılıkla kendini özdeşleştirdiğini düşünüyorum. Bunu, şimdiye kadarki karşılaşmalarımızdan ve benzersiz bir kararlılıkla kendi seçimlerini takip etme ve yapma yeteneğinden yola çıkarak değerlendiriyorum.

Gülümsedim. Her iki konuda da tamamen haklıydı. Kahramanın tamamen dönüşüm geçirebilmesi ve kahramanı kurtarabilmesi çok hoşuma gitmişti. Kitaplarda güçlü kadın kahramanlara her zaman hayranlık duymuşumdur. Ayrıca, benim kişiliğimi fark etmesinden duyduğum sevinci de saklayamadım. Gerçekten çok gözlemci biriydi.

Ayrıca, samimi sahnelerin çok iyi yazıldığını da eklemeliyim ve... Şimdilik burada bırakayım. Belki de bir sonraki okumam, bana verdiğin listeden en sevdiğin kitap olur.

Bu arada, sanırım bilmeceye cevabı buldum. Kitapların başlıklarının yanındaki sayılar, her kitabı kaç kez okuduğunuzu gösteriyor.

"Harika!" diye gülümsedim. Çözmüş.

Oradan başlayacağım ve bitirdiğimde düşüncelerimi ve notlarımı paylaşacağım, ama sizi uyarmalıyım, ben hızlı okurum. Umarım siz de öylesinizdir. Latte'nin bakımında tutulurken, denemelerin şampiyonumuz hakkında daha fazla şey öğrenmekten keyif alacağım. Umarım ortak ilgi alanlarımız aracılığıyla birlikte farklı dünyaları keşfetmeye devam edebiliriz.

*Bir sonraki maceraya
kadar, –Daxton*

Ancak not burada bitmiyordu. Son kısım diğerlerinden farklıydı. Mektubun diğer kısımları telaşsız ve zarif bir üslupla yazılmışken, son paragraf aceleyle yazılmış gibiydi.

P.S.

Mektubumun başında bunu açıklamadığım için özür dilerim. Artık benim himayem ve korumam altındasın, Skylar Cathal. Kraliçe benden senin güvenliğini sağlamamı emretti ve sana yük olmayacağıma söz veriyorum. Güvenliğini sağlarken mesafemi koruyacağım. Beni göremeyebilirsin, ama yakınımda olduğuma güven. ~~Lütfen bil ki, ben~~

*Her zaman koruyucunuz,
–Daxton, Silver Meadows'un Yüksek Prensi*

Bütün bunlar ne anlama geliyordu?

Ertesi gün, Latte'nin gözetiminde hala *yalnızlığa* mahkumdum. Neyse ki Daxton'ın bana bıraktığı kitapla kendimi eğlendirebiliyordum. Kitabı açtığım gün okumayı bitirdim ve itiraf etmeliyim ki, kısa sürede en sevdiğim kitaplardan biri oldu. Hikaye, her şeyini kaybeden genç bir savaşçıyı anlatıyordu. Bu genç savaşçı, tüm zorluklara rağmen, kötü kralı devirip krallığını ve halkını kurtarmayı başardı. Kitap aksiyon ve macera doluydu. Elimden bırakamadım. Daxton'ın neden bu kitabı en sevdiği kitaplardan biri olarak nitelendirdiğini anladım.

O akşam, bir mektup yazdım ve onu kitabın içine koyup, uyumadan önce odamın açık penceresinin yanına bıraktım.

Daxton — Gümüş Çayırların Yüksek Prensi. Son mektubunu böyle bitirmişti, ben de bu yolu izlemeye karar verdim.

Hastan, özenli bakımın için sana teşekkür ediyor. Görevini çok ciddiye aldığını biliyorum ve kraliçenin emrinden sapmanı istemem. Beni koruduğunu bilmek bana güven veriyor.

Tamam, bu kadar resmiyet yeter. O ben değildim ve Daxton'ın yanında kendimden başka biri gibi davranmak istemedim.

Sevgili Daxton,

Elimde değildi. Resmiyeti bir kenara bırakmalıyım. Bu tür şeylerde iyi değilim ve o kadar da kibar değilim.

Daha ilgi çekici ve heyecan verici konulara dönersek... benim için seçtiğin hikaye muhteşemdi! Bugün bitirdim, elinden bırakıp sonraki bölümleri kaçırmak istemedim. Aksiyon dolu bölümleri ve kahramanın bu kadar büyük bir kargaşayı aşıp yine de pes etmemesi fikrini çok beğendim. Onun direnci, halkına onunla birlikte savaşıp birleşmeleri için verdiği umut kadar dikkat çekiciydi. Düşündüm de, bu kitabı benim için seçmenizin nedenini anlayabiliyorum. Teşekkürler.

Biliyorsun, İç Krallık'a seyahat edeceğim için, burayı biraz daha yakından tanımam iyi olabilir. Halkının geleneklerini veya tarihini anlatan başka kitaplar da getirdin mi? Krallığında yaşayan vahşi hayvanlar veya farklı bitkiler hakkında kitaplar da okumak isterim. Romantizm severim, ama yeni herhangi bir kitap benim için bir hazine olacaktır.

Bir keresinde, farklı türdeki arazi oluşumları ve kayaların incelenmesi hakkında bir kitap okudum. (Evet, kayalar.) Kayaları ilginç bulduğum için şu anda içinden gülüyor olabilirsiniz, ama yeşil kumlu plajı bu şekilde keşfettim. Bazen, dünyadaki güzelliği bulmak için biraz daha derine bakmak gerekir. Bazı taşların yüzeyi çok çirkin olsa da, onları kırdığınızda içlerinde güzel kristallerle kaplı oyuk bir merkez olduğunu biliyor muydunuz?

Umarım listemdeki en çok okunan kitabı (bu arada, sayıları bulmada iyi iş çıkardın) beğenirsin. Bu bir üçleme, bu yüzden üstün okuma becerilerine rağmen bitirmen biraz daha uzun sürerse anlarım. Düşüncelerini duymayı sabırsızlıkla bekliyorum, belki hikayenin hangi yönlerini diğerlerinden daha çok beğendiğimi bile anlayabilirsin.

Son mektubunuzun sonunda söylediğiniz şeye gelince, lütfen varlığınızı bir yük olarak görmediğimi bilin. Bu mektuplar not alışverişi için etkili olsa da, yüz yüze konuşmayı tercih ederim.

Bu fikre daha fazla bir şey söylemekten kaçındım. Daxton'ı birkaç gündür görmemiştim, ama kokusu hala odamda kalmıştı. Onu özlediğimi itiraf etmeye cesaret ettim.

Ama sen neyin en iyi olduğunu düşünüyorsan öyle olsun. Senin uzun yıllara dayanan bilgeliğine güveniyorum. Bir sonraki kitap önerilerini ve notlarını okumayı sabırsızlıkla bekliyorum. Latte'nin beni yakında serbest bırakacağına inanıyorum ve bu odanın sınırlarından kurtulmak için ne kadar sabırsızlandığımı anlatamam. Yeşil kumlu plajı tekrar görmek ve bu odanın dört duvarı yerine vahşi doğanın beni sardığını hissetmek için can atıyorum.

Bir dahaki

sefere

görüşmek

üzere, –Skylar

Sabah, penceredeki kitap yok olmuştu ve yerine taze çam ve soğuk kış havasının kokusu kalmıştı.

"Sen bunu başarabilirsin, Skylar," dedi Shaw cesaret verici bir şekilde.
"Vazgeçersen ne olacağını biliyoruz; sıkıcı ve olaylı olmayan bir hayat.
Öyleyse neden

başarılı olursan ne olacağını denemiyorsun?"

İyileşmem devam ederken, Shaw, kaygımı tetikleyen kaçırılma olayımın çeşitli yönlerini tartışırken, farklı topraklama teknikleri üzerinde çalışmama yardımcı oldu. Korku benim düşmanım olacaktı. Kalbimi demir bir kafes içinde tutan ve kontrolünü bırakmayı reddeden anıları yavaş yavaş aşmam gerekiyordu. Bu süreç çok zorluydu, ama şaşırtıcı bir şekilde, Shaw ile yaptığım her seansta bir miktar iyileşme gördüm.

Ancak Shaw ve ben işkencenin son günü hakkında hiç konuşmadık. Bu konuda temkinli davrandığımı hissettim ve nedenini anladım. Ölümle burun buruna gelmek, yüzleşmem gereken bir şeydi, ama koşmadan önce yürümem gerekiyordu. Hayvanım da bana yardımcı oldu. O olmasaydı, yıllar boyunca geliştirdiğim dayanıklılık, Blade'in işkencesine karşı koyamayacağını biliyordum.

Sonraki birkaç gün boyunca düşünmek için bolca vaktim oldu. Sayfalarında çam ormanı kokusu kalan kitaplar bırakılmıştı, ama ne yazık ki yanlarında mektup yoktu.

"Daxton mesafesini koruyor," dedi Shaw. "Ama ona senin ilerlemeni bildiriyorum ve ikimiz de ne kadar iyi gittiğine hayranız. Kendine karşı sabırlı ol Sky. Acele etme."

Shaw'un söylemesi kolay.

Bu iyileşme sürecinde, büyürken yaşadığım her şeyin, o işkence odasında karşılaştıklarım ve İç Krallık'ta karşılaşacaklarım için beni hazırlamaya yardımcı olduğunu fark etmeye başlamıştım.

Artık ben de sürünün bir üyesiydim, ama başlangıçta durum böyle değildi. Herkes gibi yerimi hak etmem gerekiyordu, ama melez olduğum için bu yolculuk çoğu kişiye göre daha zordu. Gilen ve diğerleri ellerinden geldiğince beni korudular, ama her zaman yanımda olamıyorlardı. Magnus'a olanlar hakkında hiç sızlanmadım ve kendimi savunmayı öğrenene kadar sabırla bekledim. Sadece farklı bir şey yaparsam yerimi ve onların saygısını kazanabilirdim.

Kontrol edemediğim şeyler yüzünden kaç kez köşeye sıkıştırıldığımı ve zorbalığa uğradığımı sayamadım. Sadece farklı doğduğum için, babam kim olursa olsun, kanım bazıları tarafından kirli olarak görülüyordu.

Ancak kontrol edebileceğim şey, bana saldıranlara nasıl tepki vereceğimdi. Sonunda, yeterince katlandım.

On üç yaşındayken, hayvan tarafım nihayet ortaya çıktığında, tam da bunu yaptım. Kendimi savunmayı öğrendim, fiziksel gücüm ve hayvanımın gücü arttı. Kendimi kanıtlamaya ve artık kurban olmamaya kararlıyım, sürekli bana eziyet eden gençleri aradım.

Aptalca bir şekilde, en güçlü kadınları olan Sheila'yı, ironik bir şekilde Xander'ın şu anki kız arkadaşını, meydan okumak için seçtim ve feci bir şekilde kaybettim. Bugün bile, üzerimden geçip, benimle alay edip, başarısızlığım için yüzüme toprak attıklarında attıkları kahkahaları duyabiliyorum.

Burnum kırılmış, omzum çıkmış ve gözüm morarmıştı, ama en çok incinen şey gururumdu. Birine meydan okumuş ve kaybetmişim. Eski bir alfanın kızı olarak, hayatımın bittiğini düşündüm. Ama eve geldiğimde, Magnus bana bir bakış attı ve küçük bir gülümsemeyle kısa bir onay işareti yaptı. Bu kavgayı kaybetmişim, ama bu pes edeceğim anlamına gelmiyordu. Şekil değiştirenler pes etmezdi.

Onun başından beri neler olup bittiğini bildiğini, ama benim kendi yöntemlerimle halletmeme izin verdiğini fark ettim. Bu sürüde hayatta kalmak ve kalbimde gerçek bir şekil değiştiren olmak istiyorsam, kendi ayaklarım üzerinde sağlam durmayı öğrenmem gerekiyordu.

Alaylar bitmedi, ama neyse ki çabalarım sayesinde azaldılar. İyileştirme büyüsünü kullanmaya ve Latte ile antrenman yapmaya başladığımda fısıltılara dönüştü, sonra da yay kullanmadaki becerimi kanıtlayıp Gilen'in keşif ekibine katıldığımda neredeyse tamamen sustular.

Asla pes etmedim. Edemezdim.

Daxton mesafesini korusa da, onun asla çok uzakta olmadığını biliyordum. Anılarımın ağırlığı üzerime çökmeye başladığını hissettiğimde, buz büyüsünün fısıltısının tenimi okşadığını hissediyordum. Damarlarımda yanan ateşi sakinleştiriyor ve kaynayan kanımı yatıştırıyordu. Kendimi güvende ve korunmuş hissediyordum. O orada olduğu sürece, dünyadaki hiçbir şey bana dokunamazdı. Bunu kendi başıma yapabilmem gerektiğini biliyordum ve bunu başaracaktım, ama önce küçük adımlar atmalıyım. Sadece bir hafta geçmişti ve Daxton'a göre, iki, belki üç hafta daha vardı.

Ertesi hafta, Latte izin verdiği sürece Shaw, Neera ve Julia sık sık ziyaretimize geldiler. Odamda hala Daxton'ın kokusunu alabiliyordum. Beni kontrol ettiğini biliyordum, ama her zaman uyurken geliyordu. Bir sabah, sürpriz bir şekilde, kütüphanemizden iki yeni kitap ve sayfaların arasına sıkıştırılmış bir notla uyandım.

Spitfire,

Gücünün geri geldiğini ve ailenle ziyaret ettiğin sırada uzaktan gülümseyen yüzünü görebildiğimi duyduğuma sevindim. Daha önce de söylediğim gibi, mesafemi koruyacağım, ama emin ol ki, benim korumam altındayken sana hiçbir şey zarar veremez. Buna izin vermeyeceğim. Sana zarar vermek isteyen veya seni tehdit eden herkes benimle uğraşmak zorunda kalacak... ve inan bana, bu görev neredeyse yargılamalar kadar zorlu.

Dudaklarımı içe doğru kıvırdım ve kaşlarımı kaldırdım. Gücünü sergilemekten çekinmediği açıktı, ama öte yandan abartıyor da değildi. Savaş yetenekleriyle ilgili hikâyeler korkutucu ama aynı zamanda hayranlık uyandırıcıydı. İnsan hizmetkârın hikâyesini ve Daxton'ın merhametini, onun kaçmasına izin vermesini hatırladım. Yüksek prensin dengeli bir kişiliği vardı ve neyse ki ahlakı da kontrol altında görünüyordu.

Nazik sözlerin ve varlığımın bir yük olmayacağına dair beni teselli etme çabaların için teşekkür ederim, ama şimdilik en iyisi bu. Dinlenip iyileşmeni istiyorum, bu yüzden son birkaç kitap teslimatında sana yazmaktan kaçındım. Shaw ile birlikte çalışıyorum ve senin ilerlemeni onunla ayrıntılı olarak tartışıyoruz. Latte seni serbest bıraktığında, umarım yeşil kumlu plajına gidersin. Bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum.

Gülümsedim ve gözlerimi kapattım, çıplak tenime dokunan güneşin sıcaklığıyla birleşen tuzlu deniz havasının kokusunu hatırladım. O plajın huzuruna geri dönüp yeniden kendim gibi hissetmeyi özlüyordum. Orası dünyadaki en sevdiğim yerdi ve serbest bırakıldığımda ilk gideceğim yerin orası olacağını biliyordum. Daxton

oraya dönmenin benim için çok önemli olacağı konusunda kesinlikle haklıydı.

Umarım sakıncası yoktur, ama ana karada tanıdığım ve İç Krallık'ta da bulunan bazı bitki türlerini belirledim. Köşe sayfalarında yıldız işaretleri var. Dikkat edilmesi gereken bazı bitkiler var, bunları güvenliğiniz için okumanızı umarak altını çizdim. Size getirdiğim diğer kitap ise ironik bir şekilde şekil değiştirenler hakkında. Kenar boşluklarına, Yüksek Fae ile benzerliklerini ve farklılıklarını açıklayan kendi notlarımı ekledim. Bu, isteğinize ilişkin başlamak için en iyi yerdi. Lütfen emin olun, denizaşırı yolculuğumuza başladığımızda İç Krallık hakkında bilgi edineceğinize söz veriyorum. Castor bu konu için daha iyi bir öğretmendir. Sizin için en iyisini istiyorum, bu yüzden o döndüğünde bu konuyu ona bırakacağım. Üçlemeden aldığım notlar, evet, üçünü de bitirdim.

kitaplar.

Sürpriz ve sevinçle kaşlarımı kaldırdım, onun Bir an için, bu üçlemeyi sevdiğim için benimle alay edecek mi, yoksa bu kadar çok okuduğum için hakkımda kötü düşünecek mi diye paniğe kapıldım.

Bu, çeşitli dönüm noktaları olan çok ilginç bir hikaye. Ölümün eşiğinde olan bir krallık, yeniden bir bütün olmak için mücadele ediyor. Karşılaştığı herkese zarar veren ve nefret dolu, kasvetli bir canavar olan erkek, aslında kılık değiştirmiş bir prens ve sadece gerçek eşi onun kalbini açabilir ve krallığını ölümcül bir lanetten kurtarmasına yardım edebilir. İkinci kitapta tanıdığımız kahraman —her ne kadar hepimiz başından beri tahmin etsek de—prensın gerçek eşi. Onu kurtarmak için onu uzaklaştırmaya çalışır ve prensın kararını anladığımı söylemeliyim. Onu kurtarmak için gitmesine izin verecek kadar güçlü olmadığını bilir ve onun aşkına layık olmayan, onun sonunu getirecek kişi olacağına inanır.

Kahraman, krallığı rehin tutan lanetin parçalarını açmak için kötü büyücüyle bir anlaşma yapmak zorunda kaldığında (bu benim beklemediğim bir gelişmeydi), bunun prensi ne kadar acı çektiğini ancak tahmin edebilirim. Gerçek eşinin kendini kurtarması ve yıkık krallığına asla dönmemesi umuduyla onu bırakmak, prens için kabul etmesi zor bir durumdu.

Ancak sonunu okumak çok tatmin ediciydi. Kahraman esir alınırken, prens kendini eşinin olabileceğini bildiği gerçek lider olmaya zorladı ve halkını birleştirmek için harekete geçti. Büyücüyle yaptığı anlaşma sayesinde lanetin parçaları kaldırıldığında, kötü ordusuyla savaşacak ve onu yenebilecek kadar güçlüydüler. Kahraman (tanımaya başladığım biri gibi, ateşli ve öfkeli bir kadın), elbette kendi başına kaçır ve prensiyle birlikte savaşmak için bir ittifak kurar. Bir araya geldiklerinde (itiraf etmeliyim ki, birden fazla kez okuduğum çok tutkulu bir bölümde), lanet bozulur ve kötü tehdidi sonsuza dek yenilgiye uğratırlar. Bu kitabın sonunu beğendim. Ne yazık ki, gerçekte işler her zaman böyle yürümez. Bu yüzden okumak keyifliydi.

Diğer önerilerinizi de okumayı sabırsızlıkla bekliyorum, ancak itiraf etmeliyim ki, kendimi birçok şekil değiştirenlerin tarih kitaplarını okurken buluyorum. Savaşın sonra yazılmış hiçbir kitap bulamadım, bu ilginç. Bunu not alıyorum ve size bölünmeden önceki halkınızın tarih kitaplarını göstermeyi planlıyorum.

Bir dahaki sefere kadar iyileşmeye devam et, benim Spitfire'ım. Gücün sandığından daha büyük.

*Her zaman seni koruyan
koruyucun, –Daxton*

Aklım karışmıştı ve o sabah mektubunu birden fazla kez okudum. Açık sözlülüğünü takdir ettim ve kitapları beğenmesine sevindim, ama bu yeterli değildi. Onunla konuşmak ve çeşitli beğenilerimizi ve beğenmediklerimizi tartışırken yüzündeki ifadeyi görmek istedim — tek bir kelime bile söylemeden odayı dolduran ve tüm dikkatimi çeken varlığını hissetmek istedim. Mektuplarını okumak onu tekrar görme arzusunun yerine getirilmesini sağlamadı. Onun sakin tavrını ve birbirimizle kısıtlama olmadan konuşabilmemizi özliyordum, ki bu benim için nadir bir şeydi. Sanki onu hayatım boyunca tanıyormuşum ve kendim olabiliyormuşum gibiydim. O bana kendimi yeterli hissettiriyordu. Değerli, hatta özel bir şey gibi.

Ona nasıl hissettiğimi anlatmak için bir mektup yazmak istedim, Tanrım. Ne yazacağımı bilemedim. Duygularım durgunlaşmıştı ve ne düşüneceğimi, ne yapacağımı bilemedim. Gilen'in düşüncesi zihnimde parlardı ve kafamın etrafını bir karışıklık sardı

ve herhangi bir karar verme yeteneğimi bulanıklaştırdı. Belki de mektup göndermemem, Daxton'ın beni tekrar görmek zorunda kalacağı kadar şüphe uyandırırđı. Neden benden uzaklaştığını hiç bilmiyordum. Onun yokluğundan pek hoşnut değildim, hayvanım da öyle. Zamanımı bekleyip onun beni görmesini bekleyecektim ya da belki iyileştiğimde onu bulurdum.

Daxton'ı tekrar görmem gerekiyordu. Ona karşı hissettiğim bu çekiciliğı anlamlandırmaya çalışmalı ve Gilen'e karşı hala beslediğim duygularla başa çıkmalıyđım.

Tanrılar! *Bu çılgınlık için ikinizi de lanetliyorum.* Bu dram olmadan yeterince acı çekmemiş miydim?

Daxton'dan hiçbir haber veya mektup gelmeden günler geçti. İyileşme odasından serbest bırakıldım ve eve gidebildim. Latte bana son onayı vermişti ve birkaç günde bir ona haber vereceğime söz vererek, düşündüğümden daha hızlı bir şekilde oradan ayrıldım. Haber vermeyi unutursam, iyileşme odasına geri getirilecektim. Asla kaçırmayacağıma söz vererek kabul ettim ve o da beni bırakacak kadar tatmin oldu. Latte bana sert bir şekilde uyarıda bulundu ve yapmam ve yapmamam gerekenlerin uzun bir listesini verdi, ama sonuçta ben bendim. Kendimi tutmayacaktım.

Nereye gitmek istediğimi tam olarak biliyordum.

Tereddüt etmeden, vardığımda ne bulacağımı bilmeden yeşil kumlu plaja doğru yola çıktım. Serinletici deniz esintisi yüzümdeki ve boynumdaki cildi okşadı, omzumdan saçlarımı kaldırdı ve arkamda dolaştırdı. Omzuma nazikçe sarkan bir örgüyle karışık saçlarımı düzeltmeye çalıştım. Son birkaç haftadır evde kapalı kalmış olsam da, güneş ışığı pencerelerden içeri sızabilmişti ve altın rengi saçlarım geri gelmişti. Yine kendim gibi görünmeye ve hissetmeye başlamıştım.

Gizli kumsalımın kıyısına tırmanırken etraf sessizdi. Her zaman benim için orada olacağını bildiğim bir sığınak. Beni buraya çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordum

beni buraya çeken şeyin ne olduğunu bilmiyordum, ama özel bir şey olduğunu biliyordum. Ve bir kez olsun, daha fazla soru sormama gerek yoktu.

Alistar, insanlarla buluşmak için peri kraliçesi ile birlikte ayrılalı üç hafta, neredeyse dört hafta olmuştu. Bu buluşmadan doğabilecek tüm olasılıkları ve farklı senaryoları düşündüm ve bunun bir şekilde barışçıl geçmesi için dua ettim. Talon'un Gilen'e eşlik etmesine sevindim. Rhea ateşli biriydi. Gilen duygularıyla hareket etme eğilimindeydi, ama Talon sakinleştirici bir arabulucuydu. Onları sakinleştirebilir ve ortaya çıkması muhtemel bir durumu yatıştırabilirdi. Yakalandım, işkence gördüm ve...

Siktir.

Neredeyse

ölüyordum.

Öldüm mü?

Adımlarım durdu ve kollarımı göğsüme doladım, anılar parçalanmış zihnime akın etti. Panik göğsüme yerleşiyordu, boğazımdaki nefes sıfırın altındaki kış soğğundan sonra buz blokları gibi donuyordu. Göğsümü genişletemiyordum, o odada yeraltında beni esir alan dönen karanlıkta kilitliydim.

Mücadeleyi bırakmıştım. Pes etmiştim. Hiç sesli olarak söylemeye cesaret edemediğim, ama kalbimde doğru olduğunu bildiğim sözler. Bu benim en büyük günahımdı.

Ellerim parmak uçlarımin altındaki kumu kavramak için uzanırken dizlerimin üzerine çöktüm. Shaw'un bana öğrettiği gibi kendimi topraklamaya çalıştım. Neyin gerçek neyin gerçek olmadığını belirlemeye çalıştım. Artık yeraltında mahsur kalmamıştım. Hayatta kalmıştım... Hayatta kalmıştım...

Ama kurtulmamıştım.

Yüzümden gözyaşları süzülürken, yıkıldım. "Savaşmayı bıraktım. Başaramadım..." Kimseye... herkese yüksek sesle söyledim. "Başaramadım!" Tekrar bağırdım. "Kendi hayatım için savaşmaya devam edecek kadar güçlü değildim. Diğerlerinin sınavlarıyla nasıl yüzleşecek ve onları nasıl aşacağım?"

Rüzgar sırtımı okşadı, bol gömleğimi şişirdi ve beni dik oturmaya zorladı. Doğanın izinden giderek başımı gökyüzüne doğru kaldırdım ve gelecek her şeye kendimi hazırladım

Sonsuz olasılık vardı, ama itiraf etmeliyim ki, *onu* uçurumun üzerinde dururken göreceğimi hiç beklemiyordum.

"Daxton?" Gri gözleri, bana sert ve emredici bir ifadeyle bakarken yıldırım gibi parladı. Buraya nasıl gelmişti? Neden buradaydı?

Bir anda, tekrar önümde belirdi. "Ayağa kalk." Bu sözleri, görmezden gelinmesini beklemeyeceği bir emir olarak söyledi. "Ayağa kalk, Skylar."

Titrek bacaklarımla, onun emrine, hakimiyetçi ses tonuna ve duruşuna sıkı sıkı sarıldım. Hayatımda belki de ilk kez, kendimi isteyerek başka birinin gücüne teslim ederken buldum. Daxton'ın, bu panik atak yüzünden tekrar kendimi kaybetmeden önce bana yardım etmeye çalıştığına inanıyordum.

"Nerede... neredeydin?" diye ona beklediğimden biraz daha sert bir sesle bağırdım.

Sözlerim onu fiziksel olarak incitmiş gibi, düzensiz bir nefes aldı. Anında acı dolu bakışını gizleyerek, çayırdaki ilk kez tanıştığım stoik savaşçıya dönüştü. "Seni gözetmek ve korumak olan görevimden sapmadım," diye cevapladı.

"Doğru... senin *görevin*," diye tükürdüm, yumruklarımı sıkarak. Omurgamdan bir öfke dalgası geçti ve korkumdan ziyade buna tutunmaya karar verdim. "Unutmuşum. Ben sadece senin *vesayetindeyim*. O zaman neden kendini göstermeye zahmet ediyorsun? Neden bana mektup yazıp... bir şeyler paylaşıyorsun?" Sinirle homurdandım ve onunla yüzleşmek için ona doğru yürüdüm. Önümde duran peri savaşçısına yukarıdan baktım ve parmağımı uzatıp göğsüne dokundum. "Bu arada, sana bilerek cevap yazmadım."

Daxton, onun sert göğsüne bastırılan parmağıma baktıktan sonra ateşli bakışlarımla karşılaştı. Yüzünde saçma sapan, aptalca çekici bir yarı gülümseme belirdi ve sağ yanağındaki o lanet gamze, kesilmiş sakal çizgisinin üzerinde ortaya çıktı. *Tanrılar adına*, içimden küfrettim, çünkü bir ateş dalgası tenimi kapladı ve yüzüm kızardı.

"Fark ettim," dedi derin bariton sesiyle. "Neden bana yazmadın? Ben..." Daha fazla konuşmaktan kendini alıkoymaya çalıştı.

ve yarım adım geri çekildi. Omuzlarına kadar uzanan saçlarını eliyle tararken yüzünü yana çevirdi.

Kalçamı yana kaydırıp ona sert bir bakış attım. "İstemediğim için..." Kahretsin, mektuplar yetmediğinden istememiştim. Çünkü. Tanrılar lanet olsun, neden ona bağıırıyordum? Neden böyle davranıyordum? Neden bu kadar önemsiyordum ki?

"Neden?" Daxton gözlerini kısarak ve saklamaya çalışmadığı kurnaz, kendinden emin bir ifadeyle sordu.

"Eh, o zaman açıkça biliyorsun," diye alay ettim ve yanından geçip kıyıya doğru yürüdüm. "Suya gidiyorum. Beni garip bir mesafeden takipçi gibi izlemeye devam edecek misin?"

"*Takipçi mi?*" Koyu renkli kaşlarını kaldırdı ve dudaklarını kıvırdı.

"Kabul et ya da bırak. Son birkaç haftadır beni uzaktan izleyerek bu unvanı hak ettin."

"Ben ise bunu seni korumak için görevimi özenle yerine getirmek olarak düşünüyordum."

"Doğru... senin *vesayetinde*." Son kelimeyi uzatarak, o unvanı sevmediğimi belli ettim. Kimsenin görevi ya da zorla üstlendiği sorumluluğu olmak istemiyordum. "Bak, benim güvenliğimi sağlamak ya da her neyse, bunu yapmak istemiyorsan, yapmak zorunda değilsin. Seni buna zorlamıyorum ve bunu istemiyorum. Kendi başımın çaresine bakabilirim..."

"Skylar," Daxton, benim gevezeliklerimi keserek konuştu. Adım, kalbimin göğsümde hızla çarpmasına neden olan yumuşak bir okşama ile dudaklarından döküldü. Bu da neydi böyle? Neden ve nasıl bir saniye önce beni bu kadar kızdırıp, bir saniye sonra böyle davranabiliyordu? "Seninle burada olmak benim için bir yük değil. Kalıp seni korumak istedim. Kalmak istedim ve kraliçeden senin koruyucun olacağımı ilan etmesini istedim. Bu benim seçimimdi ve tekrar aynı seçimi yapmaktan çekinmezdim."

"Peki, tamam o zaman." Ne yapacağımı veya ne söyleyeceğimi bilemeden, alt dudağımı ısırarak titredim. Ona keskin bir şekilde başımı salladım ve sakinliğimi yeniden kazanmak için ona sırtımı döndüm.

Arkamı dönmeden su kenarına doğru yürüdüm, kızarmış yanaklarımı gizlemek için elimden geleni yaptım. Daxton'ın

arkamda durduğunu ve her hareketimi dikkatle izlediğini biliyordum.

Çömeli avuçlarımı kumla doldururken, büyük yeşil kristalize kumlar avuç içlerimde pürüzlüydü. Botlarımı ve çoraplarımı çıkarırken popomun üzerine geriye doğru sallandım. Ayak parmaklarımın arasında kumları hissetmek ve kıyı şeridindeki dalgaların arasında esen taze rüzgarı içime çekmek istedim. Burası, sadece hayal edebileceğim çayırların yanı sıra benim sığınağımdı. "Aşağı iniyor musun, ne yapıyorsun?" diye bağırdım, başımı geriye doğru eğip plajın tepesine doğru baktım. Daxton kayalıkların yanında duruyordu. Omuzlarına kadar uzanan saçları hafif deniz esintisinde serbestçe dalgalanıyordu, koyu renkli pantolonu kalın bacaklarına mükemmel bir şekilde oturuyordu, üzerine ise dar bir tunik giymişti.

altında yatan zarif kaslı vücudu.

Tanrılar, yardım edin. Bu erkek, şimdiye kadar gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biriydi. Onu daha önce sapık olarak nitelendirmiş olsam da, onun etrafımda olduğunu bilmek beni hiç rahatsız etmiyordu. Aksine, tam tersi bir durum söz konusuydu. Ama bunu ona itiraf etmeye cesaret edemezdim, en azından şu anda.

Güzel kare çenesinde şeker gibi bir gülümseme belirdi ve içim sıvı ateşe dönüştü. Su kenarından esen rüzgâr onun yönüne doğru estiğinde gözlerini kapattı. Daxton gerildi ve sağ yumruğunu sıkıca yumrukladı, sol eliyle ise dalgalı saçlarını taradı.

"Bir dakika," diye bana seslendi.

"Tamam o zaman," dedim kimseye seslenmeden, sahili gözden geçirirken derin bir rahatlama nefesini bıraktım. Tahmin ettiğim gibi, sahil boştu.

Yaz mevsimi yakında sona erecek olmasına rağmen akşam havası sıcaktı ve ensemde biriken teri kurutan serin esintiyi memnuniyetle karşıladım. Pantolonumun ipini çözdüm ve sadece iç çamaşırlarımla hafifçe dalgalanan dalgalara doğru ilerlerken pantolonumu kuma bıraktım. Ayaklarımın ve parmaklarımın etrafını saran okyanus sularının hissi, nefesimi kesen, toprakla terapötik bir bağ kurmamı sağladı. Kırılan dalgaların arasından geçerken, yeşilimsi mavi

suya doğru ilerledim.

Gözlerimi kapatıp zihnimin dolaşmasına izin verdim. Zihnimin ön saflarında, yakalandığım anın şiddetli fırtınasına cesaretle göğüs germeye karar verdim. Onlarla yüzleşip korkularımı yenmenin bir umudu varsa, o zaman şimdiydi. Beni Valdor'a en çok bağlayan ve dengeleyen yer burasıydı. Eski bir volkanın kalıntıları, şimdi bu dünyada eşi benzeri olmayan, paha biçilmez bir güzelliğe sahipti. Burada cesur olabilirdim. Tereddüt etmeyecektim. Reddediyordum.

Başımı geriye eğdim ve ellerimi dışarı doğru uzattım, suya daha fazla girerken, beni dik tutmaya yardımcı olan doğal bir okşama ile kendimi sardım. Derin bir nefes alarak dizlerimi büküp dalgaların yüzeyinin altına daldım. Suyun altında diz çökerek, kendimi anılarıma açtım, hayvanımı çağırarak onun gücüyle beni doldurmasına ve etrafımdaki her şeyle bağlantı kurmama yardım etmesini istedim.

Anında, yakalanmamın dehşeti yeniden zihnime girdi.

İşkence gördüğüm karanlık yeraltı odası, deneyler arasındaki acı verici izolasyon ve beni esir alanların kullandığı aletlerin neden olduğu acıların hatıraları. Acıya dayanabilirdim. Artık bu kadar etkilenmiyordum, ama en çok korktuğum şey, pes ettiğim gerçeğiyle yüzleşmekti. Savaşmayı bırakmıştım.

Bu gerçeğin ezici utancı boğucuydu. Sonunda Blade'in demir kırıbaçıyla beni tamamen kırdığını bilmek.

Dalgaların altında çığlık attım, o geceden kalan tüm korku, acı ve pişmanlığı içimden attım. Etrafımda baloncuklar görünmeyene ve su eskisi gibi sakinleşene kadar çığlık attım. Ciğerlerimdeki hava bitmişti, içimde hiçbir şey kalmamıştı.

Suyun içindeki bir hareket dikkatimi çekti, dalgaların altında iki güçlü el omuzlarımı kavradı ve beni yüzeye doğru çekti.

"Skylar!" Daxton'ın dokunuşu ve ses tonu çok netti.

Sesindeki derin endişe, içimde kilitli olan bir şeyi uyandırdı ve beni dönen ıstırap havuzumdan geri getirdi. Gözlerimi açıp onun bakışlarıyla buluştum ve önceki tatlı gülümsemesi kaybolmuş, yerine karanlıkta bir ışık arayan geniş gözler gelmişti.

"Skylar..." diye hırıltılı bir sesle konuştu. Bu sefer sesi endişeyle titriyordu.

endişeye titriyordu.

"Silver Shadow'u böyle endişelendirecek bir şey olduğunu bilmiyordum

böyle endişelendirebileceğini bilmiyordum," diye fısıldadım. Yorumumdan hoşnut görünmüyordu, dudaklarını sıkıca kapatıp başını salladı.

"Ne yapıyordun? Çok uzun süre su altında kaldın. Boğulabilirdin."

"Ben iyiyim," diye bağırdım, sırtımı düzelterek ve çenemi kaldırarak. "Bununla başa çıkabilirim. Kendime bakabilirim. Böyle üstüme çullandığın ve karıştığın için sana ihtiyacım yok. Bütün ay boyunca uzaktaydın, Daxton. Neden birdenbire buradasın? Neden sonunda ortaya çıkmaya karar verdin?"

Gözleri kısıldı, sakallı kare çenesi sıkıca kenetlendi ve omuzlarımı tutan elleri gevşedi, yanlarıma düştü. Yüzünde bir anlık acı ya da keder belirmediğine yemin edebilirim, ama fark ettiğim anda kayboldu.

Başını dönen sulara doğru çevirerek, alçak ve sessiz bir sesle şöyle dedi: "Seni hiç terk etmedim, Skylar. Ben..."

"Ne?" diye bağırdım. "Daxton, bir gün oradaydın, ertesi gün yoktun. Bana asla yalnız kalmayacağımı söz verdin. Sen..." Nasıl söyleyeceğimi, duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum.

Hayvan içimde kükrerken kafam karışıklıkla dönüyordu, içimi gıdıklayan bir ateşle beni besliyordu. *Siktir et.*

"Orada olmanı istedim. Sana mektup yazmadım çünkü bunun seni beni görmeye gelmeye zorlayacağını umuyordum." Az önce itiraf ettiğim şeyden utanarak gözlerimi kapatıp gerildim. Daxton, Silver Meadows'un Yüksek Prensi'ydi. Beş yüz yaşın üzerinde bir Yüksek Fae savaşçısı... Ben ise sadece denemelerin şampiyonu olduğum için korumakla yükümlü olduğu yarı dönüşebilen bir insan meleziydim.

Daxton arkamda durmak için suya girdiğinde suyun hareket ettiğini hissettim. O nefes mesafesinde dururken ben bakışlarımı ileriye çevirdim. Bana doğrudan dokunmuyordu, ama varlığını hissedebileceğim kadar yakındı.

"Seni hiç terk etmedim, Skylar. Beni göremediğin için... orada olmadığım anlamına gelmezdi." Onun doğruyu söylediğini biliyordum, bir parçam her zaman onun yakınımda olduğunu biliyordu, onu göremesem bile. "Seni her zaman bulacağım, Spitfire. Birbirimizi her zaman bulacağız."

O bana bu sözleri fısıldarken ciğerlerimdeki nefes durdu. Avcıların sığınağındaki karanlık hücrede hayalini kurduğum sözlerin aynısıydı. Sihirli gücüyle rüyalarımda bana bir mesaj mı göndermişti? Sığınağı koruyan büyücü kalkanlarını ve beni hapseden demirleri nasıl aşmıştı? Avcıların izini nasıl takip etmişti?

"Dalgaların altında çılgılık atıyordum..."

"Bu yüzden baloncuklar çıktı," diye cevapladı Daxton alaycı bir tonla, derin sesi ensemde titreşiyordu. "Seni en çok rahatsız eden şey nedir, Skylar? Shaw'un işkencesinin fiziksel acısını aştığını biliyorum, ama başka bir şey daha seni zorluyor. Nedir o?" Kahretsin. O kadar belli miydi? "Ve o acıyı saklayacak gücün olmadığını sorgulamaya başlamadan önce..."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı, "Nasıl..." "Benzerler birbirini çeker," dedi derin bir nefes alarak.

Çenemi çevirip ona bakmaktan kendimi alamadım. "Daxton?"

"Senin gibi... ve Shaw gibi, benim de yakalanma ve işkence görme deneyimim var. Utanç duygusunu anlıyorum... başka birinin elinde ezildiğin için hissettiğin suçluluk duygusunu. Sebepleri ne olursa olsun, bu

—

"Açıklamana gerek yok, Daxton," diye çabucak cevap verdim. Yüzündeki acı, benimkini yansıtıyordu. Onun geçmişi de benimki gibi parçalanmış ve kırılmıştı.

İçgüdüsel olarak, yanımda suda yüzen kollarını tutmak için uzandım. Onunla temas kurmaktan biraz korktuğum için yutkundum, ama şaşırtıcı bir şekilde, o bana karşı koymadı ya da çekilmedi. Sadece suda birlikte durduk ve geçmişimizin anılarının çalkantılı dalgalarla birlikte uzaklaşmasına izin verdik. Kıyı şeridinde

kıyı şeridine çarparak, Blade'in işkence odasındaki damlayan suların büyülü müziğini hatırlattı bana. Melodi basitti, ama işkence sırasında beni koruyup güvenli bir yere götürmeme yardımcı oldu.

Yumuşak melodiyi yüksek sesle mırıldanmaya başladım, derin melodi nazik dalgalar gibi yükselip alçaldı. Şarkının sözleri yoktu, sadece bizi rahatlatıcı sıcak bir battaniye gibi saran huzur dolu bir gelgit vardı. Şarkıyı bitirmek üzereydim ki Daxton'ın derin bariton sesi benimkine eşlik etti.

Sessiz kaldım. Onun güzel, büyüleyici melodisine kapıldım. Hapishane hücresinde duyduğum şarkıyı mırıldanmaya devam etti. Şarkıyı biliyordu.

Başımı eğdim ve Daxton'ın gözleri benimkilere baktı. Aramızda hiçbir şey söylememize gerek yoktu. Söylenecek hiçbir şey yoktu.

Suda ona döndüm, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu, bakışlarımız birbirimizin ruhunun derinliklerine işliyordu. Fırtına grisi gözlerinin altında, sarsılmaz bir cesaret ve güçle birleşen güzellik ve güç dolu bir dünya gördüm. Sol elimi onun sert göğsüne koyarken kendimi ona doğru eğildiğimi hissettim. Sol eli suya dalıp benim elimi bulmadan önce gerginleştiğini ve gözlerini kapattığını hissettim.

"Sen."

Daxton başını salladı, bakışları benimkinden hiç ayrılmadı. "Skylar... Ben..." Sesi beklenmedik bir şekilde kesildi, acı içinde gerildi. "Ahh," diye inledi, benden geriye doğru sendeleyerek, elini başına koydu.

"Daxton, ne oldu?" diye endişeyle sordum. Acı çektiğini görebiliyordum, ama nedenini bilmiyordum.

"Ben... gitmeliyim," dedi Daxton dişlerini sıkarak. Yüzünde pişmanlık ifadesi belirirken, gümüş rengi bir ışık parladı ve o teleportla uzaklaştı.

Uzaktan uzun bir kurt uluması yankılandı, ardından sahile giden kayalıklardan bir ses duyuldu.

"Sky!" Shaw'un sesi yüksek kayalıkların kenarından yankılandı. "Geri döndüler!"

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Alistar ve Yüksek Fae kraliçesi, insan kralı Taran ile yaptıkları görüşmeden dönmüşlerdi. Elbette ayrıntılar benimle paylaşılmadı ve bu beni gerçekten çok kızdırdı.

"Senin endişelenmene gerek yok, Skylar," demişti Magnus. "Henüz savaş kapımıza dayandı değil. Şimdilik diplomasi yoluyla biraz ilerleme kaydettik."

Bundan çok şüpheliydim.

Ne yazık ki, amcam daha fazla bir şey açıklamadı.

Yaralarım artık iyileşmekte değildi ve tamamen iyileşmişti, ancak önümüzdeki birkaç gün boyunca evde dinlenmeye devam etmem için sıkı talimatlar aldım

Yaralarım artık iyileşiyor ve tamamen kapanmış olsa da, önümüzdeki birkaç gün boyunca evde dinlenmeye devam etmem emredilmişti. Yara izleri kalacaktı, ama diğer her şey normale dönmüş gibiydi.

Rhea geri döndüğünden beri, Talon'la birlikte evde benim sürekli arkadaşım oldu. Müzakerelere katılmalarına izin verilmedi, ama Gilen, Alistar ve peri kraliçesi ile ilişkilerin gergin olduğunu söylediler. Yüksek Periler endişelenmeye başlamıştı, ama Gilen benim adıma sürekli olarak iyileşmem için daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu savunuyordu. Bana söylemedikleri daha fazla şey olduğunu anlayabiliyordum, ama zamanımı bekleyip sabretmeye karar verdim. Ancak, onların zaman çizelgesine bakılmaksızın, denemelere hala bağlı olduğumu biliyordum.

Shaw sabahları ziyaret ediyordu ve seanslarımızda ilerleme gördüğüne seviniyordu. Bu değişimin nedenini ona tam olarak anlatmadım, çünkü ben de tam olarak anlamamıştım. Shaw'a plaja gittiğimi ve dalgaların altında, içimde hiçbir şey kalmayana kadar bağırığımı söyledim.

Valdor ile olan daha derin bir bağ, beni şimdiki zamana bağladı ve geçmişini unutmamı sağladı. Daxton ile ilgili detayları dışarıda bırakarak.

Gilen, hepsi geri döndükten sonra görmediğim tek kişiydi. Benim için boyadığı taş kitaplığımda duruyordu ve aramızda asılı kalan tüm soruları bana hatırlatıyordu. Artık ona kızgın değildim. Aksine, onu affetme olasılığını düşünmüştüm. Kapımın dışında ayak sesleri duyduğumda, kalbim atlamaya başlıyordu, Gilen sonunda ziyaret edecek mi diye merak ediyordum, ama hiç gelmedi.

Zaman en büyük düşmanımız olmuştu.

Solma ilerliyordu ve kıyılar boyunca uzanan mercan resiflerinin çoğu, çayırın yanındaki ağaçlarla birlikte çürüme belirtileri gösteriyordu. Değişkenler, ikili hayvan ruhlarımız sayesinde doğayla daha uyumluydular ve topraklarımıza yaklaşan felaketi hissedebiliyorduk. Hepimiz değişimi hissedebiliyorduk.

Magnus, Shaw'un benim yerime geçme teklifini reddettiğim için mutsuzdu, ama kararımı saygıyla karşılayacağını biliyordum. Amcama fae'ler hakkında soru sordum, ama Magnus konuyu geçiştirdi ve bana ayrıntıları anlatmayı reddetti. Daxton ve Castor'un beni kurtarmama yardım etmelerine rağmen, Magnus hala onların yanında rahatsızdı. Ancak, bir aylık iyileşme sürecim boyunca, onlar hakkında, özellikle de Daxton hakkında farklı bir fikir edindim.

İzolasyonumun son gecesinde, Rhea küçük bir kutlama ve çok ihtiyaç duyduğum en iyi arkadaşım ile baş başa vakit geçirmeyi planladı. Rhea odaya daldığında, yatakta sessizce oturmuş, Neera'nın o sabah getirdiği müstehcen aşk romanlarından birini okuyordum.

"Tamam, kitabı bir kenara bırakma zamanı. Sana gerçek hayattan bazı şeyler anlatmam lazım," dedi gözlerinde yaramaz bir ışıltıyla. Kapıyı kapatıp, kız gibi bir çığlık atarak bir matara çıkardı. "Magnus'tan gizlice geçirdim! İnanabiliyor musun?"

Hemen kitabımı kapattım ve yatağımın ayak ucundaki yığına koydum. "Hiç şansın yok," diye alay ettim. "Buraya gelmeden önce gizlice içtiğin yudumu çoktan kokladığından ve planını tam olarak anladığından eminim."

Kaşlarını çattı ve dudaklarını büzüştürdü. "Neden eğlencemi mahvetmeye çalışıyorsun, Skylar?" Gülerek, karnımı tutarak ve yanıma yuvarlanarak, içten, samimi ve özgür bir kahkaha attım.

Rhea omuz silkti ve sonunda bana katıldı. "Neden..." Nefes alamıyordu ve çok gülüyordu. "Bu neden bu kadar komik?" Rhea yanıma, yatağıma uzandı ve gözümüzü açamayacak kadar güldük. Uzun zamandır böyle gülmemiştim ve Rhea ile birlikte olduğum için çok mutluydum.

"Tamam, sıra bende." Elimi açtım ve o da memnuniyetle matarasını uzattı. Uzun ve derin bir yudum aldım, ateşli sıvıyı olabildiğince çabuk içtim.

"Bu senin göğsüne kıl çıkarır." Rhea güldü. "İğrenç... iğrenç."

"Ne? Kıllar mı, içki mi?"

"İkisi de!" diye bağırdım ve ikimiz tekrar güldük.

"Tamam... tamam." Rhea bir kez daha matara aldı ve içinde kalanları içti. "İyi şeyler için zaman geldi. Seninle konuşmam lazım."

Şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım. "Bu biraz tedirgin edici."

"Biraz öyle olacak." Kapağı çevirip şişeyi cebine geri koydu.

"Daha az şaşırtıcı olanla başlayalım. Sen ve Talon hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

Yüzünde mutlak bir mutluluk ifadesi belirdi ve kulaklarından kulaklarına kadar gülümsedi. "Oh, o aptal... harika," etkisini arttırmak için bir ara verdi, "arkadaşım."

"Biliyordum!" Şakacı bir şekilde omzuna vurdum ve ona sıkıca sarıldım. "Mutlu musun?"

"Düşündüğümde daha fazla, Sky." Ve her kelimesinde samimi olduğunu anlayabiliyordum. "Güneş doğduğunda, onun kurt ulumasını duydum... ve anladım. Vücudumdaki her sinir canlanmıştı, sanki damarlarımdan sıvı ateş akıyordu. Onun şarkısı beni mutluluk bulutuna taşıyan bir melodi gibiydi. Eş bağı gerçek ve inanılmaz bir şey. Talon'u seviyorum ve onun da beni sevdiğini biliyorum." Gülümsemesi bulaşıcıydı, eşinden bahsetmeye devam ederken yüzünden hiç kaybolmadı. "Dönüşmeden önce, ona karşı garip ama belirgin bir çekim hissettim. Geriye dönüp bakınca, bu

Neden hep onunla kavga ediyor ya da ona meydan okuyor gibi görünüyordum. Ama bizi bir araya getiren şey eş bağımızdı. Artık eş olduğumuza göre, kendimi tam hissediyorum. Hayvan formuma dönüşebiliyorum ve bir eşim var. Hayatım muhteşem, Sky.

"Aşk acısı çekiyorsun galiba," diye alay ettim, kıskançlığımı gizleyerek. Onun sahip olduklarına sahip olmayı çok istiyordum. Eşlerini bulma şansına sahip olan tüm şekil değiştirenler için durum aynıydı.

"Aşk hastasıyım ve bununla gurur duyuyorum, dostum," diye övündü Rhea.

"Peki..." Kendimi tutamadım. Sormak zorundaydım. "Seks nasıl?"

"Sky!" Rhea beni itti, yanakları neredeyse saçlarının rengiyle aynı renge büründü.

"Ah, demek sorun olan şey kürkmüş." Yastık tam yüzüme çarptı ve bunu hak ettiğimi biliyordum.

"Tabii ki, ilk sabah eşlik bağımızı tamamladık ve bu hayatımın en iyi seksiydi. Detayları başka bir gün anlatırım," diye övündü ve boynunun köşesindeki sahiplenme izini gösterdi. Bir an hareketsiz kaldı, neşeli ifadesi kasvetli bir hal aldı. "Ve sonra..." Rhea birdenbire alışılmadık bir şekilde sessizleşti.

"Sonra benim yakalandığımı öğrendin."

Başını salladı, parmaklarını battaniyemin kenarında oynatarak. "Skylar, çok üzgünüm. Talon ve ben seninle birlikte Gilen'i aramaya gitmeliydik."

Elimi kaldırdım. "Rhea, dur. Avcılar ve lanet olası büyücüleri dışında kimse suçlu değil. Acımasız olmak istemem, ama açıkçası herkesin özürleri ve acıma dolu sözlerinden bıktım. Artık bunları duymaya dayanamıyorum." Sırtımdaki yaralar asla iyileşmeyecekti, ama yaşadığım travmayı aşabileceğimi biliyordum.

Shaw ziyaret ettiğinde sık sık bu konuyu konuşurduk. Zihnimin sessiz köşelerinde gizlenen kabusları yenmek için ne yaptığını ve panik veya korku krizleriyle nasıl başa çıktığını sordum. Kesin bir cevabı yoktu, ama Talon'un ona nasıl yardım ettiğini anlattı.

Shaw, yeterince cesur olup güvendiğim birine içimi açarsam, o kişinin bana yardım edebileceğini söyledi. Denemeler yaklaşırken, ben...

Burada elimden geldiğince bununla başa çıkmaya karar verdim, ama ufukta daha önemli şeyler vardı. Güçlü olmam gerekiyordu. İçten içe acı çekiyor olsam da, korkularımı yutmam ve zırhımı giymem gerekiyordu. Başarısız olmayacaktım. Halkımın şampiyonu olmaya layık olacağıma inanıyordum, umuyordum.

"Evet, o konu hakkında." Rhea pencereden dışarı baktı. "Gilen seni gördü mü?"

Dizlerimi göğsüme çektim ve iç geçirdim. "Hayır."

"Adi herif," diye mırıldandı Rhea. "Bunu sana onun söylemesi gerekirdi."

"Açıkla... Şimdi, lütfen."

Rhea saçlarını geriye attı ve gözlerini devirdi. "Ne kadarını bilmek istiyorsun? Ve ne kadar dürüst olmamı istiyorsun?"

"Devam et. Her şeyi istiyorum, Rhea. Şu anda hayatımda çok fazla soru var, o yüzden bana doğrudan söyle."

"Tamam o zaman, bu yeni halini sevdim. Geri adım atmamak ve kendini savunmak. Sana yakışıyor." Botunun içine uzandı ve ikinci bir gizli matara çıkardı. "Buna ihtiyacımız olacağını biliyordum." Uzun bir yudum aldı ve bana attı. "Dolunay toplantısından sonraki gün, sana ne olduğunu anladığımızda, Gilen tamamen çöktü. Roc'una dönüştü ve hemen seni aramaya başladı. Alistar bile onu insan formuna dönmeye zorlayamadı. Hayvan formunda kilitlendi ve kimseyle iletişim kurmayı reddetti."

"Ben... ben bilmiyordum..."

"Sorun değil. Biz de açıkçası bir anlam veremedik. Neyse ki, Yüksek Fae kardeşler harekete geçip bir grup oluşturarak seni aramaya çıktılar. Daxton, vagon izini ilk bulan kişiydi."

"Yani arama ekibini Gilen yönetmiyor muydu?"

"Hayır. Kimse onunla konuşamıyordu, ama sanırım ne yapmaya çalıştığımızı anladığında, hayvanı onu kontrol etmekten vazgeçti. Bu olduğunda, iz sürme hızlandı ve elimizden geldiğince takip ettik, ama o lanet avcılar çok kurnaz."

Onların kokumu bulmalarını engelleyen şeyin ne olduğunu tam olarak biliyordum. "

Demir."

"Aynen öyle."

"O zaman beni nasıl buldunuz?"

Rhea ensesini ovuşturdu. "Daxton'ın seni nasıl bulduğunu hâlâ bilmiyorum, Sky. Ve sormaya da gerek duymadım. Seni bulabildiğimiz için çok rahatlamıştım. Toprak kayaya dönüştüğünde, bir haftadan fazla bir süredir izini sürmeden arıyorduk. Ta ki..."

"Kanım! Yani işe yaradı mı?"

"Akıllıca düşünmüşsün, seni zeki tilki. Gilen rotasını onaylayıp izini bulduğunda, gümüş ve siyah saçlı peri bizi zaten o yöne yönlendiriyordu."

"Dur... dur, bir saniye bekle. Daxton arama ekiplerine liderlik mi ediyordu?" Bu benim için yeni bir haberdi. Castor'a katıldığını anlamıştım, ama onlara liderlik ettiğini bilmiyordum.

"Evet, nasıl olduğunu bilmiyorum ama içgüdüleri çok doğrudu. Benim gözden kaçıracağım şeyleri gördüler ve avcıların büyüsunü bile fark ettiler. Magnus'a farkı gösterdiklerinde, o da ayıya dönüştü ve dağlara ulaşana kadar onu takip edebildi. Doğu sıradağlarına ulaştığımızda, iki gruba ayrıldık. Bu yüzden seni bulduğunuzda orada değildim. Magnus ve iki prens bir yöne giderken, Gilen, Talon ve ben başka bir gruba katıldık. Duyduğunuz korno, diğerlerinin sığınağı bulunduğu onlara verilen bir işaretti."

"Kornası. Kornanın iki kez çaldığını kesinlikle duydum. Bu yüzden beni almaya geldiklerinde o kadar paniklemişlerdi." Artık her şey mantıklı geliyordu. "Yüzeye taşınırken Gilen'in adımı bağırdığını hatırlıyorum."

"Sen kaçırıldığından beri ilk kez roc'undan çıktı."

"Neden?"

"Harika bir soru!" Rhea kollarını havaya kaldırdı. "Bu soruyu cevaplamak için o piç burada olmalıydı."

Aklımda bir sürü soru vardı, ama en çok cevap istediğim soru ağızımdan ilk çıkan oldu. "Rhea, Gilen neden Shaw'dan benim yerime geçmesini istedi?" Arkadaşım bana döndü. O

Cevap vermedi, ben de tekrar sordum: "Gilen neden Shaw'dan benim yerime geçmesini istesin ki?"

Rhea kollarını göğsünde kavuşturdu ve "Lanet olsun. Piç kurusu" diye mırıldandı.

Artık tamamen kafam karışmıştı. "Rhea. Bana anlatmak istiyor musun, ama anlatamıyor musun?" Tek alabildiğim kesin bir baş sallamaydı. "Alfa komutası altındasın." Derin mavi gözleri acı içinde parıldarken bir kez daha başını salladı.

"Dediğim gibi... piç kurusu." Rhea'nın ikinci şişesi, birkaç renkli küfürün ardından resmen boşaldı.

"Alistar neden sana bu konuda konuşmamanı emretti?"

"Alistar değil," diye homurdandı Rhea, kapağı sıkıca kapatırken. "Gilen mi?"

Bir kez daha başını salladı, evet. "Gilen güçlü, Sky. Dönüşümünden bu yana büyüü giderek güçlendi ve yakında babasından daha güçlü olacak. Hepimiz bu değişimi hissedebiliyoruz... Alistar bile. Yakında alfa rolünü Gilen'e devredecek."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ağızım açık kaldı. "Bu delilik!"

"Çılgınca deyin... ama bu dönüşenlerin yolu. Alistar'ın, onu geçmeye hazır başka biri varken konumunu korumaya çalışması aptalca olur. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Evet, ama yine de..."

"Anlaması zor mu? Kulübe katıl. Talon, bunu bana dışında kimseye açıkça itiraf etmese de gergin."

"Talon, Gilen'in beta'sı olacak, değil mi?" diye sordum, cevabı zaten bilmeme rağmen.

"Kesinlikle. Magnus'un rehberliğine ihtiyacı olacak, ama çiftleşmemizden bu yana ikimizin de güçleri arttı."

Ahh, eş bağına dair ikinci avantaj. Değişkenler bağı tamamlayıp birbirlerini sahiplendiklerinde, güçlerini paylaşıp, büyülerini birleştirir ve daha güçlü hale gelirlerdi. Paylaştıkları güç, birliklerinden kaynaklanır ve birbirlerine olan bağlılıklarıyla büyür. Sahiplenme işareti, güç paylaşımını mümkün kılar ve bir çiftin eş bağı olmasa bile, birbirlerini sahiplenip birleşik büyülerini paylaşabilirlerdi.

bir şekilde, bu, çiftin ayrılışları bile birbirlerini her zaman koruyabileceklerini garanti ediyordu.

"Sen beta olabilirsin, Rhea." Onun bana sırtarak gözlerini devirip güldüğünü görebiliyordum.

"Talon ve ben bir takım olarak çalışırsak daha güçlü bir sürü oluruz. İkimiz de bu rolü üstlenebilir ve yeni alfamız için ek destek sağlayabiliriz."

Onun bu cevabı beni çok şaşırttı. Talon'un ona açıkça etkisi vardı.

"Gerçekten mi? Ah, Rhea. Paylaşmada ne kadar iyi hale geldiğine bak," diye alay ettim.

"Evet, peki, bu kadar drama yeter. Son zamanlarda ne okuduğunu anlat bana. Yalnızlık içinde kilitli kaldığın sırada okuduğun, yeni eşimle denemem gereken bir şey var mı?"

Rhea ve ben, pencerenin dışında alacakaranlık çökene kadar uyumadık. Dışarıda, ormanda uzun ve derin bir uluma duyuldu ve Rhea'nın yüzünde heyecandan parlayan bir sevinç gördüm.

"Talon mu?"

"Evet," diye cevapladı Rhea, coşkulu bir gülümsemeyle. "Git," dedim, onu odadan dışarı iterek.

"Emin misin? Yani, Sky... Shaw bana teklifin hakkında söylediklerini anlattı ve ben..."

"Git," dedim bir kez daha onu rahatlatmak için. "Yarın gitmiyorum, bu gece Talon'a git."

Şu anda bunu yapamazdım. Rhea'ya gerçekten veda edebileceğimden emin değildim. Ama şu anda, eşi onu çağırıyordu ve o mutluluğu hak ediyordu. Arkadaşımın eşinin koşulsuz sevgisini yaşamasına engel olamazdım. Bana kemiklerimi kıracak kadar sıkı bir kucaklama verdi ve yanağımı öptü, sonra kapımdan dışarı sıçrayarak çıktı.

ON ALTI. BÖLÜM

Odamda tek başıma, müstehcen romantik hikayemi okumaya geri döndüm. Rhea beni şaşırtmak için geldiğinde tam da en heyecanlı kısma gelmişim ve gelişen aşk hikayesine geri dönmek için sabırsızlanıyordum. Karakterler birbirlerine olan duygularının arkadaşlıktan daha fazlası olduğunu itiraf ettiler. Bu gerçek aşktı ve yeni ilişkilerinin fiziksel yönlerini keşfetmeye başlıyorlardı.

Okuduğum kitap libidomu ateşlemeye başlamıştı ve itiraf etmeliyim ki, geçen bir aylık iyileşme sürecinde libidom biraz sessiz kalmıştı.

Viski yüzünden olabilir — tamam, viski kesinlikle yardımcı oldu, erotik gece okumalarıyla birlikte — ama her halükarda, son derece tahrik olmuşum. Bu artan gerginlikten kurtulmam gerekiyordu.

Yatağıma uzandım, pantolonumun ipi çözdüm ve parmaklarımı bel bandımın altına kaydurdum. Yavaşça, okumaya devam ederken açıklığının üst kısmını daireler çizerek okşadım. Kendimi hikayedeki kadının yerine koyarak hayal ettim. Heyecanım giderek artıyordu. Parmaklarımı içime sokarken kaslarım gerildi ve zevkle inledim.

Çok yakındım...

"Bu, şüphesiz, hayatımda duyduğum en şehvetli ses."

Gözlerimi birden açtım ve yatakta birden doğrulup, hızla kendimi toparladım ve parmağımı bel bandımın altından çıkardım. Odada etrafa bakındım, birinin beni görmesi, hatta duyması düşüncesi beni çok utandırmıştı.

"Lütfen, benim yüzümden durma." Bir süredir onun sesini duymamıştım, ama kim olduğunu tam olarak biliyordum.

"Gilen Warrick!" diye fısıldayarak bağırdım. "Burada ne işin var?"

Çatlak olan pencerem, Gilen çerçeveyi doldururken kenara kaydı. Altın rengi saçları hatırladığımdan daha uzundu, yüksek elmacık kemikleri hareket ederken yüzünün önüne nazikçe düşüyordu, beni görünce gülümsemesi genişledi.

"Merhaba Sky," dedi.

Yanaklarım kızarıırken, dizlerimi göğsüme çektim. "Tekrar soruyorum... burada ne işin var?"

"Bu gece seni görmeye gelmeyi planlamıştım."

"Bu benim için yeni bir haber. Şimdiye kadar uğramayı bile düşünmedin," dedim, ona sert bir bakış atarak. "Konuşmamız gereken şeyler var, Gilen."

"Öyle." Başını, benim için boyadığı taşı koyduğu kitaplığımın üzerine eğdi. "Hediyemi almışsın."

"Ee?"

"Ve... Skylar, konuşmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum, ama bu gerçekten önemli mi?" dedi pencere çerçevesinden geçerek. "Sadece burada... şu anda, birbirimizin yanında olamaz mıyız? Seni ne kadar özlediğimi bilemezsin."

Onun itirafı beni duraklattı, pençelerimi geri çektim ve biraz yumuşadım. "Yine de, neden yatak odamın dışında gizlendiğini açıklamıyor." İstediğim kadar sert konuşmadım, ama kalbimin ön saflarına geri dönen Gilen'e karşı hissettiğim duyguların akışına karşı koyamadım.

"Seni korkutmak istemedim," diye cevapladı, saçlarını yüzünden geriye doğru iterek. Ağzının köşesinde, benden saklayamadığı ya da saklamaya tenezzül etmediği sinsi bir gülümseme belirdi. "Ama evine yaklaşıırken, en büyüleyici iniltiyi duydum..."

"Hayır... hayır, dur." Titreyerek sözünü kestim. Kızarmış yüzümü örtmek için ellerimi kaldırdım ve devam etmemesi için yalvardım. "Özel bir an yaşıyordum. Ne senin ne de başka birinin görmesi gereken bir an."

"Yazık," diye cevapladı Gilen, yüzünde şeytani bir gülümsemeyle bana doğru sürünerek, yatak başımın ucuna rahatça yaslandı.

"Yazık mı?" diye sordum, kaşımı ona doğru kaldırarak.

"Senin özel anlarına beni de dahil etmek için her şeyi verirdim," diye cevapladı Gilen, tutkulu, derin ve alçak bir sesle, kapüşonlu gözleriyle beni ateşli bir bakışla sarmalarken.

Tamam, ona kızgındım, kafam karışık ve daha pek çok şey hissediyordum... ama lanet olsun.

Midem kıpır kıpırdı ve bacaklarımın arasında hissettiğim hafif titreme artık acı verici bir şekilde zonklamaya başlamıştı. Alt dudağımı ısırarak geri dönmek için nefesimi tuttum. Gilen'in göğsünden çıkan düşük bir hırıltı, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Agresif ya da yırtıcı bir ses değildi, daha çok zevkten mırıldanma gibiydi.

"O benim olmalı," dedi Gilen, yatağımın ucuna oturarak, parmaklarıyla çenemi kavradı ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdi. "O ve çok daha fazlası."

Düşünmeye veya cevap vermeye vakit bile bulamadan, Gilen eğilip beni öptü. Dili dudaklarımı ayırdı ve ben onun öpücüğünün tadına karşılık inledim. Hızla beni kucağına çekti. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve dizlerimin üzerine kalkarak onu daha derin öptüm. Dilimi onun ağzına daldırdım ve kollarımı sahiplenircesine boynuna doladım, saçlarının arkasını çekerek onu tam da istediğim yerde tutmaya çalıştım.

Gilen dudaklarıma inleyerek, kendi ağzımı onun ağzını keşfetmeye devam etmem için beni cesaretlendirdi. Kalçaları yukarı doğru kalkmaya başlarken, sertleşmiş penisini ağrıyan uyluklarımın arasına sürterek, sahiplenici bir şekilde kıcımlı okşadı. Göğüslerimi onun sert göğsüne bastırdım, kıvrılan vücutlarımız arasındaki sürtünme meme uçlarımı sertleştirirken, onun hızlı nefeslerinin benimkilerle aynı olduğunu hissettim. Gilen ellerini gömleğimin altına sokup, ateşli dokunuşlarıyla vücudumu tahrip ederken, zevk içimden yayıldı.

Tanrılar, o harika hissettiriyordu. O kadar uzun süredir acımı ve ıstırabımı bastırıyordum ki, duyularımın bu erotik kaçışına teslim olmak bir rüya gibi geliyordu.

Büyük bir hayal kırıklığıyla, Gilen beni bıraktı ve öpüşmemizi sonlandırdı. Nefesi ağırdı ve gözlerini açtığı anda, kontrolünün ardında çılgınca arzusunun derinliğini görebiliyordum.

O beni
istiyordu. Ben
de onu
istiyordum.

Gilen alt dudağını ısırdı, ellerini yüzüme götürdü ve saçlarımı nazikçe yana doğru çekti. "Benimle uçmak ister misin?"

Kucağına otururken, kalçalarımı yavaşça döndürmeye başladığımda, ereksiyonunun benim en hassas noktamı ittiğini hissedebiliyordum. "Şu anda uçmak istediğinden emin misin?" diye fısıldayarak kulağına sordu.

"Siktir, Skylar," Gilen dişlerini sıkarak küfretti, gözleri başının arkasına doğru yuvarlandı. "Hala bakır olduğundan emin misin? Şikayet etmiyorum, çünkü bunun her saniyesinden açıkça zevk alıyorum."

"Diğer konularda deneyimsiz olduğumu hiç söylemedim," diye cevap verdim ve dudaklarımı kulağının dibine indirdim.

Kulak memesini ısıırken, onun kaskatı kesildiğini ve bacaklarımın arasında titrediğini hissettim. Önceki tüm kafa karışıklığım bir kenara itilmişti ve tek istediğim, çektiğim acıyı unutmaktı — bu anı ve Gilen'in bana beslediği ateşli tutkuyu yaşamak. Vücudumu saran erotik hisler o kadar yoğundu ki, kendimi koparabileceğimi bilmiyordum. Gilen bir eliyle kalçamı kavradı, diğer eliyle boynumun dibini çekti. Dişleri boynumun kıvrımındaki deriyi ısırdı, zihnim şehvet ve coşkuyla bulanıklaştı.

Kendi arzularıyla mücadele ederken nefesi düzensizdi, sesi titriyor ve şehvetle doluydu. "Burada olmaz, Sky... Gel benimle uç." Beni kucağından indirdi ve yataktan kalktı.

Kapüşonlu gözlerim şehvetle ağırlaşmış, gevşek pantolonunun içinden görünen tamamen sertleşmiş penisine kaymıştı.

"Sanırım onun başka fikirleri var," dedim, sertleşmiş penisini işaret ederek.

"Önce benimle uçar mısın?" diye tekrar sordu. "Söz veriyorum, buna değecek

."

"Tamam," diye homurdandım, hayal kırıklığımı gizlemeye çalışmadan.

"Seninle uçacağım."

"Çok heyecanlı görünme," diye cevapladı, göğsünden derin bir kahkaha atarak. "Güven bana... buna değecek."

"Bunu daha önce de söyledin."

Tartışmamız gereken başka birçok konu olduğunu biliyordum, ama şu anda hiçbirini benim için önemli değildi. Sadece başladığımız şeyi devam ettirmek istiyordum.

Birlikte pencereden dışarı çıktık ve yere atladık, fark edilmeden gitmek için ivmemizi yakalamak için yuvarlandık. Gilen, ağaçların diğer tarafında küçük bir açıklık olan ormana doğru işaret etti. Elimi tuttu ve ben de mutlu bir şekilde onun peşinden giderken cildimde kıvılcımlar dans ettiğini hissettim. Ağaçların arasından koşarak geçip evimden yeterince uzaklaştığımızda Gilen durdu.

Göğsü ağır ağır inip kalkıyordu ve kendinden emin görünüşünün altında hafif bir gerginlik hissedebiliyordum. Bana döndü ve yavaşça kıyafetlerini çıkarmaya başladı.

Gilen gömleğini başından çıkarırken, gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan beni dikkatle izlerken, ona bakmaktan kendimi alamadım. Geniş omuzları, kaslı vücudunu dolduruyordu ve heykel gibi karın kasları, dar kalçalarının üst kısmında derin bir V şekli oluşturuyordu. Yavaşça, neredeyse çok yavaşça pantolonunun ipi çekti ve kalbimin göğsümden hızla attığını hissettim.

Ağzının köşesinde alaycı bir gülümseme belirdi ve ben de onun bu yavaş yavaş ortaya çıkışı benim kadar çok sevdiğini fark ettim. Belindeki kravatı bir hamlede çektiğinde pantolonu düşmeye başladı, ama o çok hızlı hareket ederek kalçalarının altını göstermedi.

"Alaycı," diye mırıldandım, kaşlarımı çatıp kaşlarımı kırıştırarak. Majestik roc eğlenerek ciyakladı ve büyük altın kafasını bana doğru çevirdi. "Öyleyse, tırmanayım mı?"

Gilen, bronz ve altın rengi tüylü başını salladı ve insan formundayken olduğu gibi bal rengi gözleriyle bakışlarımı karşıladı. Bacaklarını bükerek yere indi. Devasa kanadı dışarı doğru uzandı, böylece sırtına kolayca tırmanabildim.

Yükseldim ve kollarımı boynunun dibine beceriksizce doladım, ellerimle ve uyluklarımla tüylerini sıkıca kavradım. Bana cıvıldadı ve bir anda yerden sıçrayarak havada çılgınca süzölmeye başladı. Gözlerimi kapalı tuttum ve hayatım pahasına boynunun yakınındaki altın rengi, siyah uçlu tüylerine sıkıca tutundum.

Havada bir kez, Gilen bana ılık attı ve sonunda korkumu yuttum ve gözlerimi açtım.

Gökyüzünde umanın nefes kesici güzelliği, hayal ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Hayvanım göğsümün içinde canlıydı. İnsan derimin sınırlarına çarparak, bacaklarımdan bir nee ve coşku hissi ile g  akıyordu. Kollarımı genie açtım, havanın etrafımda dönmesine izin verdim ve bu özgürlük hissine kapıldım. Uçmak çok doğal, çok huzurlu geliyordu. Hayvanımın bir gün neye dönüşeceğini tahmin etmekte her zaman zorlanırdım, ama bu deneyim bir şeyi doğruladı. Biz açık gökyüzü için yaratılmıştık.

Gilen, sürümüzün bölgesinin üzerinde süzülerek bulutların y kseklerine yükseldi, sonra tekrar yeryüzüne daldı. Onunla yaşıadığım bu deneyimin her saniyesinin tadını çıkararak, saf mutlulukla güldüm.

Dolunay toplantımızın yapıldığı ayır gözümüzün önüne geldi ve Gilen zarif bir şekilde alçalıp uzun çimlerin üzerine indi. Kanadını indirdi ve sırtından kayarak yere inmemi sağladı. Küçük bir ocuk gibi etrafımda dönüp durdum ve saf bir sevinçle ılık attım. Umanın heyecanı üzüntümü silip süpürdü ve bana daha önce hiç hissetmediğim bir coşku yaşıattı.

"Umayı seveceğini biliyordum," dedi Gilen, insan formuna geri dönerek.

Ona dönüp baktım ve onu tüm çıplaklığıyla gördüm. Giysilerini pençelerinde taşımişti, ama hiçbirini giymemişti. O bana doğru her adım attığında nefesim hızlanırken, içimdeki arzu cızırdadı. Onun ateşli bakışları beni delip geçerken, etrafımızdaki dünya yok oldu ve ben zorlukla yutkundum.

Koyu, dalgalı sarı saçlarını geriye attı ve bana utangaç bir gülümsemeyle baktı. "Sen... sen de sevdin, değil mi?"

"Düzeltme... Umayı sevdim," diye cevapladım.

Kafamda kalan tüm tereddütleri bir kenara bırakarak, aramızdaki mesafeyi aştım, tüm ihtiyatımı bir kenara attım ve kendimi Gilen'in kollarına attım. Sadece onun bana verebileceğini düşündüğüm tutku ve sıcaklığa a bir şekilde onu öptüm. Gilen,  p c ğ me hevesle karşılık verirken inledi ve ellerini vücudumun kıvrımlarında gezdirdi.

Nefesleri hızlandı, öpüşmemiz derinleşirken birlikte çayırdaki uzandık.

Cesurca eğildim ve parmaklarımla sertleşmiş organını bulana kadar kaslı vücudunu okşadım. Ellerimi alt karnındaki V şeklindeki kasları boyunca gezdirdikten sonra avucumla erkekliğini sıkıca kavradım. Gilen keskin bir nefes aldı ve şaşkınlıkla geri çekildi, çökmüş ağzının köşelerinden şehvetli bir inilti kaçtı.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum ve onu okşamaya başladım. İlk başta yavaşça hareket ettim, ereksiyonunun tabanından başlayarak yumuşak ucuna ulaşana kadar onu okşadım. Durup parmaklarımı dudaklarıma götürdüm ve onları yaladıktan sonra sert penisine geri döndüm.

Başı geriye düşerken gözleri ağırlaşmıştı. "Siktir, evet. Tanrılar, Sky... Bu harika bir his."

Onu daha hızlı pompalarken, ucundan damlayan sıvı damlalarını elimdeki kayganlaştırıcı olarak kullanarak göğsüm gururla doldu. Kalçaları benimle aynı ritimde sallanıyordu. Dokunuşlarıma bu kadar duyarlı olduğunu bilmek beni heyecanlandırdı. Serbest elimi kendi pantolonumun bel kısmının altına soktum ve onu çalıştırırken kendimle oynamaya başladım.

"İzin ver," dedi Gilen, gözlerini aralayıp ne yaptığımı fark edince homurdandı. Parmakları benimkileri bulup yerini aldığı anda, vücudumda bir zevk patlaması hissettim. "Böyle mi?" diye sordu boğuk bir sesle. "Kimse izlemediğini düşündüğünde kendini böyle mi okşuyorsun?" Parmakları benim tepe noktamda titriyor, klitorisimi onun penisi üzerindeki elimle aynı ritimle daireler çiziyordu.

"Evet," diye inledim, zevk dalgası yükselmeye devam ederken. Siktir, buna ihtiyacım vardı. Ona ihtiyacım vardı.

"Gömleğini çıkar," diye emretti Gilen.

Onu bıraktım ve hızla gömleğimi başımdan çıkardım. Gilen hemen çıplak göğüslerime yapıştı ve meme uçları sertleşene kadar titizlikle emdi. Artık benim uyarılmamdan ıslanan parmakları, kolayca kıvrımlarımın arasına kaydı. Öpücüğü derinleşti, sertleşmiş meme uçlarımı ağzında ve dişlerinin arasında yuvarlarken parmaklarını içime daldırdı.

"Oh... Tanrım, Gilen!" diye bağırdım, zevk inlemelerimi susturamadan.

"Sırada bunlar var," diye ekledi, inisiyatifi ele alarak pantolonumu vücudumdan çıkardı.

O kaldığı yerden devam ederken, parmaklarını içime sokarken başparmağını klitorisimde gezdirirken bacaklarım titremeye başladı. Hafif bir acı hissettim ve Gilen, benim değişimi hissederek hemen yavaşladı.

"Üzgünüm... Unuttum," dedi ağır ve ateşli bir nefesle. "Vay canına. Daha önce kimseyle birlikte olmadın, değil mi?" Gilen parmaklarını geri çekti ve nazikçe klitorisimi tekrar okşamaya başladı. "Merak etme. Senin için hazır olmanı sağlayacağım."

Uzun çimlerin üzerinde beni altına yatırarak, tekrar öptü. Bu sefer yavaşça, Gilen parmaklarını bana karşı sarhoş edici bir ritimle titreştirmeye başladı ve bu, önceki acı hissi olmadan beni yavaş yavaş zevkle doldurdu. Başımı geriye attım ve içimde çılgınca dans eden zevkin tadını çıkardım. Alt dudağımı ısırıp öpücüğünü boynumun dibine doğru kaydırduğında nabzım hızlandı. Lezzetli ağzını tekrar meme ucuma çevirdi, dişleriyle yalayıp çimdikleyerek onu tahrik etti. Rüzgâr benim merkezimde dönmeye başladı, bacaklarımın arasında derin bir titreşimle zonklayan bir ihtiyaç beni yuttu.

"Çok ıslaksın, Sky..." Gilen, büyüğü yoğun dalgalar halinde ondan dışarı akmaya başlarken homurdandı. "Seni istiyorum," diye talep etti ve eliyle beni sikmeye devam etti.

Klitorisimi avucuna sürttüm, yoğunluğu neredeyse dayanılmaz hale geldi. Gilen, meme ucumu ağzından yavaşça çıkarırken derin ve eğlenceli bir kahkaha attı.

"Neden duruyorsun?" diye sordum, neredeyse nefes nefese.

"Henüz başka bir erkekle yatmamış bir kadın için çok duyarlısın," dedi Gilen, kendini beğenmiş bir gülümsemeye alaycı bir şekilde.

"Geçmişte erkek arkadaşlarım oldu," diye karşılık verdim, nefes almakta zorlanarak. "Naif bir namuslu değilim."

"Görüyorum... ve tadını alıyorum," diye cevapladı, parmaklarını emip beni öpmeden önce. Ellerimi, vücudunu çevreleyen kalın kasları boyunca gezdirdim, her santimini keşfetmek için çaresizce.

oyulmuş çerçeve. "Ama... kimse seni *buradan* öptü mü hiç?" Parmağı girişime doğru dans etmeye başladı, ne yapacağını merakla nefesimi tuttum.

Şaşkın sessizliğim, duymak istediği tek şeydi. Gilen, beni çimlere sırt üstü yatırırken, kapüşonlu gözleri şehvetle parladı. Parmakları, çıplak bedenimi yavaşça taparcasına okşarken, kalçalarımın şehvetli kıvrımlarını izledi. Parmakları cildimde nazikçe kayarken, beklentiyle titremeye başladım.

Dudaklarını yalayan Gilen, dizlerimi ayırdı ve açgözlülükle merkezime daldı. Yoğun bir zevk dalgası içimi kapladığında sırtımı kavisledim. Dili, girişimin üstündeki sinir demetiyle oynadı. Beni alay etti, dilini hızla hareket ettirip klitorisimi okşadıktan sonra beni tamamen yuttu. Ben yüzüne doğru itene kadar, doruğa ulaşana kadar, orgazmın eşiğinde kalana kadar burada kaldı.

"Henüz değil," dedi alaycı bir mırıldanmayla uzaklaşırken, yüzünü silip tekrar dudaklarımı öpmeye başladı. "Benimle birlikte gelmeni istiyorum... benim sikim senin içine derinlemesine gömülü iken."

Kutsal Tanrılar - Anne ve Baba. İşte bu kadardı.

Gilen, arzuyla zonklayan ıslak girişimin arasına yerleşti. "Seni istiyorum, Gilen," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Bunu istiyorum."

Gilen bana olan şehvetli bakışını yumuşattı ve içimi derin bir özlem duygusu kapladı. Eğilip dudaklarımı hafifçe öptü, öpücüklerini çenemden kulağıma doğru yavaşça kaydırды ve sonra boynumun dibine indirdi.

Elini uzatıp penisinin başını kaydırды, böylece girişimin hemen dışında kalacak şekilde durdu. "Seni eşim olarak istiyorum, Skylar."

Zaman durdu.

Yüzünü ellerimle kavradım, kalbim göğsümde, bir insanın hissedebileceği tüm karışık, çılgın duygularla çarpıyordu.

"Az önce ne dedin?" Hayvan içimdeki kıvılcımın canlandığını hissettim, son derece farkında ve uyanık. İçgüdülerim beni geri itmeye ve beni sahiplenme itirafına karşı savaşımaya itiyordu.

"Seni eşimin ilan etmek istiyorum. Hayvanının gücünü hissedebiliyorum, Skylar. O orada, yüzeyin hemen altında. Bu gece, seni eşimin ilan ettiğimde, güçlerimizi birleştirebileceğiz ve benim işaretim seni sınavlardan kurtaracak. Seni eşimin ilan edeceğim."

"Ben senin *eşin* miyim, Gilen?" Bu soruyu sormama gerek olmasa da sordum. Hayvanım benim için cevap verdi.

Gilen beni sahiplenmek istediğini söylediğinde, hayvanım kaosla patladı. Onun roc'u tarafından sahiplenilmek istemiyordu. Bana kelimelerle konuşabilseydi, ağzından ne tür renkli bir dil çıkacağını sadece hayal edebiliyordum.

Tereddütümden şaşkına dönen Gilen, ön kollarının üzerine doğruldu ve geriye doğru kaydı. "Skylar, öyle olup olmamanın önemi yok. *Seni* dişim olarak istiyorum. Çocuklarımı doğuracak ve yüzyıllar boyunca rakipsiz bir hanedanlık kurmama yardım edeceksin. Senin o ateşin sonunda evcilleştirilecek, alfa konumumu sağlamlaştırmaya ve sürümüzü korumaya yardımcı olacak."

Tabii ki önemliydi. Omuzlarını iterek onu daha da geriye ittim.

"Neden?" diye bağırdım, öfkem yüzeyin hemen altında kaynıyordu.

"Ne demek neden? Bunu nasıl sorabilirsin? Yaşadığımız onca şeyden sonra? Çocukluğumuzdan beri bu çiftleşme bizim için yaratılmıştı."

"Kim tarafından?" diye sordum. Magnus'un böyle bir şeye asla razı olmayacağını biliyordum.

"Babam senin iyileştirme büyüünü öğrendiğinden beri. Eski bir alfanın kızı olarak, annenin kanı ne olursa olsun, zaten arzu edilen bir eş adayydın... Ama iyileştirme güçlerin ortaya çıktığında, karar verildi."

"Ama ben kabul etmedim!" diye bağırdım, bu düşünceye son derece öfkelenerek.
bunun.

"Neden bu kadar üzülüyorsun?" diye sordu Gilen. "Sen beni önemsiyorsun
. Hayvanlarımız eşleşmiş bir çift olmayabilir, ama bu önemli değil. Söğüt ağacının altında ilk kez öpüştüğümüzde, bana karşı hislerin olduğunu biliyordum. Bunu inkar edemezsin."

"Ama biz eşleşmiş bir çift *değiliz*."

Onun söylediklerine inanamıyordum. Kafamı salladım, bunu anlamaya çalıştım, ama hiçbir şey anlam veremiyordum. Ancak, hayvanımın onun bizi sahiplenmesini istemediğini biliyordum. Bana söylemediği başka bir şey daha vardı.

"Ailem gerçek bir eş bağı paylaşmıyor..." Gilen cevapladı, gözleri kısıldı ve yüzünde acı dolu bir ifade belirdi.

Herkes Alistar ve Helen'in eş olmadıklarını biliyordu, ama yine de birbirlerini seçtiler ve Gilen'i doğurdular. Eş olmadıklarını bilerek bir araya gelerek risk aldılar, ama bir de fark vardı...

"Beni sahiplenmene izin veremem, Gilen," dedim yavaşça, ona anlamasını sağlamaya çalışarak. "Ben denemelerin şampiyonu ve İç Krallığa gidiyorum."

"Seni sahiplenirsem olmaz," diye karşılık verdi Gilen. Ne diyeceğimi, nasıl cevap vereceğimi bilemedim. "Bu yüzden Shaw'a senin yerini alıp almayacağını sordum. Şampiyon eşlenir veya sahiplenilirse, Yüksek Fae seni almaz. Özellikle de alfa sahiplenirse."

"Sen alfa değilsin, Gilen."

Gilen'in hayal kırıklığı giderek artıyordu ve öfkesinin patlamak üzere olduğunu görebiliyordum. "O gece bu yüzden ayrıldım, Skylar. Sakinleşmek için biraz zamana ihtiyacım vardı, sonra babam beni kenara çekip her şeyi anlattı. Solace sürüsünün liderliğini bana hiç itiraz etmeden devretmeye hazır. O gece bunu yapacaktı... ama ben reddettim. Önce seni görmem gerekiyordu."

"Ama ben seni bulmak için çayırda ayrıldım."

Gilen bakışlarını yere indirdi, yüzünde suçluluk ve utanç ifadeleri belirdi. "Seni zamanında bulamadım."

Başım dönüyordu. Bu benim için bir seçenek olabilir miydi? *Hayvanıma siktir git diyip Gilen'in bana olan talebini kabul etmeli miydim? Shaw'un benim yerimi almasına izin vermeli miydim? Yoksa sözümü tutmalı ve gitmeli miydim?*

"Gilen, ben senin eşin miyim?" diye tekrar sordum, ilk seferinde bana cevap vermediğini fark ederek.

Gilen derin bir nefes aldı ve omuzlarını düşürdü. "Hayır."

Hayvanım, bağımız aracılığıyla *"sana söylemiştim"* diye kendini beğenmiş bir his gönderdi. Sus, birbirimizle gerçekten konuşabilseydik ona bağıırırdım.

"Hâlâ seni istiyorum, Skylar." Gilen yaklaştı ve beni öpmeye çalıştı. Bir an için, evet demek nasıl olurdu diye hayal ettim. Kalbimin istediğini sandığım şeye teslim olmak. Ama sonra, farklı bir duygu beni sardı. İçgüdülerim bana karşı koymamı ve kaçmamı söyledi.

"Hayır!" diye bağırdım ve gücümü kullanarak onu ittim. Gilen geriye sendeledi, yüzünde dehşet dolu bir ifade belirdi. "Beni sahiplenmene izin vermeyeceğim." Yerden kalkıp ona soğuk bir bakış attım. "Seni önemsemişimi sanıyordum, Gilen. Hatta eş olabileceğimizi hayal etmiştim, ama sen sadece beni kullanmak istiyorsun." Bu benim için yeterli değildi.

"Nasıl... nasıl böyle bir şey söyleyebilirsin?" diye sordu, ayağa kalkarak meydan okumama karşılık verdi.

"Bir erkek tarafından sadece bir ganimet olarak görülen bir piyon olarak kullanılıp, şömine rafına konmayacağım." O henüz farkında değildi, ama ben onun beni *neden* sahiplenmek istediğini anlamıştım. Bu ihanetin gerçeği, sırtımdaki yaralar kadar derin bir iz bırakmıştı. "Sen kendin söyledin, Gilen. Güçlerim ortaya çıktığında, baban bu eşleşmeyi yaptı. Beni sahiplenirsen, güçlerimizi paylaşmamızı sağlayan bir bağ kurarız. Beni istiyorsun... sadece alfa olarak gücünü artırabileceğim için. Sahiplenme işaretinde büyümü paylaşmak için."

Gilen yumruklarını sıktı, sabrı tükeniyordu ve yüzündeki ifade saf öfkeye dönüştü. "Beni reddedemezsin, Skylar." Reddetmemesi, gerçeğin acısını daha da pekiştirdi.

"Zaten reddettim," diye cevap verdim.

O ilerlemeye başladı ve içgüdülerinin, içindeki hayvanın dürtüsüyle çılgına döndüğünü anlayabiliyordum. Kendine ait olduğuna inandığı şeyi ele geçirme ihtiyacı onu ele geçirmişti. Geri adım attım ve ellerimi kaldırdım.

"Dur, Gilen. Hayır dedim!"

Uyarımı görmezden geldi ve bana doğru ilerlemeye devam etti. Kahretsin, ben bu hayatı istemiyordum. Tanrılar, Rhea ve Shaw haklıydı. Beni sadece yeteneklerim için kullanmak isteyen ve bana eşit olarak saygı duymayan bir erkeğin üreme aracı olmak istemiyordum. Bundan daha fazlasına ihtiyacım vardı. *Ben* bundan daha değerliydim.

"Hayır dedim!" Bu sefer emir vererek, sözlerime gücümün bir dalgasını gönderdim. "Dur."

Gilen donakaldı, bir adım daha atamadı.

Panik içimi kapladı ve başka bir şey düşünmeden ya da söylemeden, attığım giysilerimi kapıp ormana doğru koşmaya başladım.

Ayaklarım uyuşana ve göğsüm yanana kadar koştum. Kimsenin beni takip etmediğinden emin olana kadar koştum. Yalnız olduğumdan şüphe duymadan emin olana kadar koştum. Bir ağaç gövdesine yaslanarak nefes nefese kaldım, gece etrafımı sararken çıplak vücuduma giysilerimi giydim.

Bir şekilde, Gilen'i bir tür büyüyle alt etmiştim. Alfa emri mi? Yere çöktüm ve titreyen ellerime baktım.

Bu ne tür bir güçtü? *Ne yaptım ben?*

Çöküp parçalara ayrılmak yerine, korkuyu bir kenara itip öfkeme sarıldım. Yumruklarımı sıkıp toprağa sertçe vurdum, gecenin boşluğuna hayal kırıklığıyla bağırarak. Yorgunluktan başım soğuk yere düştü ve orman zemininde bir top gibi kıvrıldım. Kendimi sakinleştirmek için ileri geri sallanarak, bir mantrayı tekrar tekrar söyledim:

Kırılmayacağım. Güçlü olacağım. Kırılmayacağım. Güçlü olacağım. Kırılmayacağım. Güçlü olacağım. Söylediğim sözlerle inanana kadar bunu kendime defalarca tekrarladım. O gece, ormanda tek başıma düşüncelerimle kaldım, ta ki sonunda ufukta güneşin doğuşunu izleyene kadar. Güneş, yeni bir günün umudunu beraberinde getiriyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Şafak ağaç tepelerinde dans ediyordu, beni yerden kalkıp gelecek olanı kucaklamaya teşvik ediyordu. Kendimi kaldırdım ve giysilerimdeki kiri silkeledim. Latte bu sabah ona rapor vermemi bekliyordu ve ben onun emirlerine karşı gelmemenin daha iyi olacağını biliyordum. Kirli, yorgun ve kafam karışmıştı, ama dün gece eve dönmem mümkün değildi. Olanları kimseye anlatmak ya da kimseye konuşmak istemiyordum. Hâlâ bunu düşünmeye bile hazır değildim.

İhanet. Beni en çok inciten şey buydu.

Gilen'in beni ele geçirmek istediğini anlamıştım, ama bu acıyı hafifletmiyordu. Fiziksel işkence, evet, tabii, gelsin. Ama bu... bu farklıydı.

Kalbim acıyordu. Gilen'e aşık olduğumu sanıyordum. Tanrılar adına, onun benim *eşim* olabileceğini düşünmüştüm. Onun gerçek niyetini daha önce anlayamadığım için kendimi lanetledim. Bu duyguların peşinden gitmemem için defalarca uyarıldım. Gilen beni sahiplenmek üzereyken, onun eylemlerinin ardındaki gerçeği göremeyecek kadar naiftim.

Gerçeği öğrenmek çok acı verse de, bir yanımda rahatlamıştı. Aptal, salak, ahmak bir patates çuvalıydım.

Evet, patates.

Latte beni bu halde görürse çıldıracağını biliyordum ve bugün azar işitmek hiç de hoşuma gitmezdi. Gözlerimi ovuşturarak uykumu attım ve kokumu iyice içime çektim.

"Tanrım... Banyo yapmam lazım."

Ancak soğuk nehre atlamak için çok da hevesli değildim. Elbette, başka bir gün bu iyi bir seçenek olabilirdi, ama ben derin ve sıcak bir banyoda uzanmak istiyordum. Ve şanslıydım ki, bunu nerede bulabileceğimi tam olarak biliyordum.

Nehir kenarındaki alfa'nın malikanesinin eğitim alanında, ihtiyaçlarımı mükemmel şekilde karşılayacak dinlenme alanları vardı. Yakındaki derelerden tatlı su toplayan büyük bir hamam vardı, burada lüks bir küvette yıkanıp sıcak buharla ruhunuzu tazeleyebiliyordunuz.

Sabahın erken saatlerinde sessizce seyahat ederek, yol boyunca kimseye rastlamadan malikaneye ulaşabildim. Nehir kıyısına doğru eğildim ve erken kalkanların olup olmadığını görmek için bekledim. Kimsenin olmadığına emin olduktan sonra, hamamı hazırlamaya başladım. Banyo suyum ısınırken hızlıca buhar banyosu yapabilmek umuduyla nehir taşlarını ısıtmak için ateş yaktım. İyi bir buhar banyosu, dün gecedan kalan koku izlerini silmeye yardımcı olacaktı.

Bir an için irkildim ve donakaldım, zihnim Gilen'in anılarına geri döndü.

Hayır, Sky, dedim kendime. Gilen'i boş ver.

Ben kafese kapatılmak ya da bir alfanın egemenliğini güvence altına almak için üreme aracı olarak kullanılmak için yaratılmamıştım. Benim büyüm özeldi. Bunu biliyordum, ama aynı zamanda bundan daha fazlasını hak ediyordum. Eşimi asla bulamasam bile, en azından yeteneklerimden dolayı değil, olduğum kişi olarak saygı ve sevgiyi hak ediyordum.

Hamamın çürümüş ahşap kapısını açtım ve hızla içeri girdim. Alt katın yarık kısmı suyun nehre akmasını sağlarken, üstteki sağlam tavan saunadaki sıcak havayı hapsetmişti. Köşedeki kolu çekerek üç kişiden fazlasını rahatlıkla alabilecek devasa küveti doldurmaya başladım ve dışarı çıkıp ateşi yakmaya başladım.

Hamamın ocağı, dışarıda, havanın alevleri beslemesine izin veren ancak her şeyi yakmaması için kapalı tutan su dolu bir çukurda yanıyordu. Yakındaki odun yığınının odunlar alarak ateşi besledim ve beklerken birkaç tane daha kesmeye karar verdim.

Kayaları sauna girişine taşıyabilmem için yeterince ısınmaları bir dakika sürecekti.

Baltayı aldım ve bir sonraki grubun kullanması için odun ve çıra kesmeye başladım. Ellerimi meşgul tutmak zihnimi de meşgul tutmama yardımcı oldu. Her şeyi hazırlamaya o kadar odaklanmışım ki, eğitim sahasındaki kargaşayı neredeyse duymuyordum.

"Bu kadar erken saatte kim antrenman yapıyor?" diye yüksek sesle merak ettim.

Merakım elbette galip geldi. Ateşimi ve banyo suyum kontrol edip, her şeyin gerektiği yerde olduğundan emin olduktan sonra, sesin geldiği yöne doğru koştum. Hiçbir şeyi rahatsız etmemek için ağaçların arasında çömeldiğimde, onları gördüm... *onu gördüm*. Kalbim hızla çarpmaya başladı, içimdeki sıcaklık kaynayarak bir sıcaklık dalgasına dönüştü. Onu yeşil kumlu plajda yalnız bıraktığından beri görmemiştim ve - tanrılar lanet olsun - onu özlemiştim.

Daxton ve Castor, antrenman alanının açık alanında birbirleriyle dövüşüyorlardı. Aynı hareketlerin ve kalıpların tekrar tekrar yapıldığını gördüm ve bunun bir antrenman egzersizi olduğunu anladım. Daxton, kardeşi karşısında üstünlük sağlıyor gibiydi ve her denemede onu yeniyordu. Hareketleri akıcı ve kesintisizdi; Daxton o kadar hızlı ve hafifti ki, sanki dans ediyor gibiydi. Castor da benzer bir zarafetle hareket ediyordu, ancak yine de Daxton'ın inceliğine yetişemiyordu.

Daxton'ın yumruğu Castor'un çenesine çarptığında sağlam bir ses duyuldu. Castor geriye sendeledi ve yüksek sesle küfretti. "Siktir, Dax! Saatlerdir bunu yapıyoruz!" Castor, dudağındaki kesikten kanı silerken bağırdı.

"Ve hala son saldırıya karşı koymayı başaramadın. Haftalarca uzak kalmak gardını düşürdü ve antrenmanlarda tembellik ettin." Daxton geniş omuzlarını silkti ve eğilip tişörtünü başından çıkardı. "Yine."

Daxton'ın antrenman sahasında gömleksiz halini görünce keskin bir nefes aldım.

"Neden bugün senin güzel ruh halinin tam tersindeyim?" Castor, kardeşinin izinden giderek terden sıırıslıklam olan tişörtünü çıkardı

terden sıırsıklam tışörtünü çıkardı, ama Daxton kıpırdamadı ve sorusuna cevap bile vermedi.

Castor, Daxton'dan daha zayıftı ve iç kolunun iç kısmında, cildini süsleyen iki benzersiz dövmenin desenlerini seçebiliyordum. Çok hızlı hareket ediyorlardı, bu yüzden ne olduklarını iyi göremedim.

Bu mesafeden, Daxton'ın açıkta kalan gövdesinde derin yara izleri olduğunu görebiliyordum. İkiz pürüzlü kesikler, sert göğüs kaslarının üzerinde uzanıyordu; biri karnının derin V şeklinde kısmından başlayıp sırtında kıvrılarak kaburgalarına doğru uzanan uzun bir çizgiydi. Bu erkek, savaşta sertleşmiş bir savaşçının izlerini taşıyordu ve gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Bir an için, bana doğru döndüğünde, sol omzunda, sol göğsüne ve koluna kadar uzanan bir dövme fark ettim. *Bu kesinlikle yeniydi.* Onu iyileştirdiğim gece orada olduğunu hatırlamıyordum. Siyah işaretler kalın ve şiddetliydi, sol göğsündeki yara izinin etrafında bir desen oluşturuyordu — benim yara izim.

Daxton, Castor'un tekmesini kaçırdı ve gardını indirdi, sağ tarafını saldırıya açık hale getirdi. Bunu kasıtlı olarak yaptığını düşündüm çünkü bu sekiz hareketi sürekli olarak tekrar ettiklerini izledikten sonra, bu düzeni anlamaya başlamıştım. Castor'un da bunu fark edip etmeyeceğini görmek istiyordu ve Castor fark etti.

Castor öne atıldı ve Daxton'ı yere devirmeyi başardı. Erkekler çimlerin üzerinde güreşerek birbirlerine darbeler indirdiler, ikisi de üstünlük sağlamak için pes etmedi. Castor, Daxton'ın boynundaki ölümcül tutuşunu gevşetmek için iç kasıklarına diz ve yüzüne dirsek vurdu.

Daxton homurdandı ve iki büklüm oldu. "Aşğılık bir darbe."

"Kelimenin tam anlamıyla, değil mi?" Castor ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, yorgunluktan nefes nefese kalmıştı. "Bugün ölüm arzusun mu var, Dax?" diye sordu, çimlere kan tükürürken. "Tekrar soruyorum... Bugün sana ne oldu böyle?"

Daxton ayağa kalktı ve yeniden başlamaya hazırlandı. "Bir tur daha oynamaktan korktuğunu söyleme sakın?"

"Şu anda davranışlarına bakılırsa? Evet. Kesinlikle korkuyorum. Dün gecedен beri gözlerinde ölümcül bir bakış var ve bütün sabah seni dövmeme rağmen bu bakış gitmedi."

"Hala ayakta kalan benim... Yani kış tekmeleme işini başarıyla tamamlayan benim," diye karşılık verdi Daxton.

Hmm, zekice ve ayrıca, görünüşe göre, çok isabetli.

Rüzgâr yön değıştirdi ve erkekler aniden gerginleşip durdular. Bu kesinlikle gitmem için bir işaretti. Sessizce çalılıklara geri çekildim ve ağaçların arasından hamama doğru koştum.

Dışarıdaki ocaktan duman yükseliyordu ve buhar giderek yoğunlaşmaya başladı. Uzun demir çubuğu alıp ısıtılmış nehir taşlarını saunaya taşıdım ve sıcak taşların üzerine soğuk su damlattım. Buhar yukarı doğru fışkırdı ve ben de açıklığı kapattım.

Bunu çok dört gözle bekliyordum, umuyordum ki bu, dün gecenin anılarını silip atmak için tam da ihtiyacım olan şey olacaktı.

Ayağa kalkıp arkamı döndüm ve girişe doğru yürüdüm. Köşeyi döndüğümde, birdenbire hiçbir yerden çıkagelen kaslı bir duvara çarptım ve durmak zorunda kaldım.

"Ugghh," diye homurdandım, Daxton'ın kendisinin sert çıplak göğsünden sekerek. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, ayaklarımın üstünde dengemi bulmaya çalışırken garip bir şekilde geriye sendeleyerek. Yanaklarımın kızarmasını engelleyemedim ve cesurca Yüksek Fae'ye baktım. Ben, sürümdeki çoğu kadından ve bazı erkeklerden daha uzundum, ama o yine de benden bir baş kadar uzundu.

Daxton tamamen sessizdi.

Kalçamı yana doğru çevirip bir elimi belime koyarken kaşlarımı çattım. "Tamam, bak, ne yaptığını anlamaya vaktim yok. İnan bana. Oyun oynayacak havamda değilim."

"İyi misin?" diye sordu Daxton.

"Daha iyi gecelerim de oldu," diye itiraf ettim, ona şaşkın bir bakış atarak kollarımı göğsümün önünde kavuşturdum.

O benim duruşumu fark etti ve yüzündeki ifade endişeye dönüştü. "Ne oldu?" Beni baştan aşağı hızlıca süzdükten sonra, herhangi bir yaralanma belirtisi var mı diye bakarak gözlerini bana dikti.

Kıpırdanarak ayaklarımla oynarken kendimi kucakladım. "Ben... Bunun hakkında konuşmak istemiyorum."

"Bütün gece ormanda kalmışsın gibi görünüyor." Daxton'ın gözleri sertleşti, burun delikleri genişledi. Omuzlarındaki ve göğsündeki kaslar gerildi ve benden uzaklaştı. Eğer iyi tanıımıyorsam, sanki başka bir kavgaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu.

Dikkatlice bir adım geri attım. "Ben..." diye başladım, o soğuk gözlerini benimkilere dikti. Bir an için sözlerim dudaklarımla ucunda dondu, onun yoğun bakışları tarafından yutuldu. "Orman zemininde tek başına uyunan bir gece her zaman en iyi sabahlara yol açmaz. Latte ile son kontrolüm için buluşmadan önce temizlenmek için buraya geldim."

Daxton sıkılmış yumruklarını gevşetip, kare çenesinin kaslarını yumuşattı ve uzattığı eliyle kesilmiş sakalının köşesini kaşdı. "Yalnız mıydın?" Gerçekten şaşırılmış görünüyor, hatta belki de minnettar?

"Evet." Bence bu, onun sorması garip bir soruydu. "Neden önemli ki?"

"Çünkü... üzerinde başka bir erkeğin kokusunu alıyorum."

Kahretsin. Temizlenmeden önce kimseyle karşılaşacağımı tahmin etmemiştim. Daxton üzerimde Gilen'in kokusunu alabiliyorsa, diğerleri de alabilirdi.

"Dediğim gibi... Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum." Onun tepkisine şaşırarak başımı ona doğru eğdim. Daxton çelişkili görünüyor ama aynı zamanda geceyi ormanda yalnız geçirdiğimi duyunca biraz da rahatlamış gibiydi. Ne demek istiyordu? Yalnız mı yoksa başka biriyle mi olduğumun ona ne önemi vardı?

Gözlerimi devirdim ve hafifçe başımı salladım. "Bak, temizlenmem lazım, lütfen kenara çekilir misin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, Daxton gülümsedi. Şafak ışıkları gibi parlayan, yüksek elmacık kemiklerinin altında ikiz gamzelerle süslenmiş, samimi ve içten bir gülümsemeydi. Elimi uzatıp yüzünü avuçlarımla kavrayarak, nadiren gün ışığı gören o izleri parmak uçlarımla izlemek için duyduğum dürtüyle mücadele ettim.

Çenesini eğip ayağını döndürerek benden uzaklaştığında midem düğümlendi. Ona çekilmesini istediğim için aniden pişman oldum

ama bu pişmanlık hızla öfkeye dönüştü.

Daxton hamamın kapısına doğru yürüdü, kapı kolunu tuttu ve içeri girdi.

"Affedersin, *Prens!*" diye bağırdım, yumruğumu kapıya vurarak. "Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?"

"Banyo *yapıyorum*. Burası hamam, değil mi?" Derin bir kahkaha duydum, bu da beni daha da öfkeliendirdi.

"O *benim* hamamım! Öylece içeri girip benden çalamazsın!"

Sessizlik.

"Daxton!" diye bağırdım.

"Banyonun çalmayacağım. Söz veriyorum."

Ona inanmadım. "Haklısın. Çalmayacaksın!" Tüm emeklerimin boşa gitmesine ve o lezzetli, rahatlatıcı küveti kimseye vermeme izin vermem mümkün değildi.

Kirli giysilerimi çıkardım ve nehirde hızlıca duruladıktan sonra ocak başının sıcaklığına yakın bir yere asarak kurutmaya bıraktım. Isıtılmış nehir taşlarına bir miktar tatlı su serperek içeride buhar bulutu oluşturdum ve kendimi örtmek için bir havlu aldım. Vücudum ve çıplaklığımdan rahatsızlık duymuyordum, ama bu erkek bugün bedava gösteri izleyemeyecekti. Kapıyı açıp içeri girdim ve hamamdan fazla buharın kaçmasını önlemek için kapıyı hızla kapattım.

Kalın bulutların arasından neredeyse hiçbir şey göremiyordum, ama onun sesi odada yankılanıyordu. "Söz verdiğim gibi, banyon dokunulmamış, Spitfire."

Sislerin arasından vücudunun silüetini zar zor seçebiliyordum. Hamamın karşı tarafındaki tahta bankta uzanmıştı. Başını duvara yaslanmış, kalın, kaslı bacakları ise önündeki yere rahatça uzatılmıştı.

Bir dakika... *Çıplak* bacakları.

Hızla başımı yana çevirdim ve kapının yanındaki kancaya asılı siyah ve gümüş renkli antrenman kıyafetlerini gördüm. Tanrılar. Yukarıda... Daxton çıplaktı. Yüzüm kızardı ve aceleyle, sıcak buharlı suyla dolu küvete doğru koştum.

"Umarım sakıncası yoktur," diye mırıldandı Daxton. "Köşedeki raftan banyona yağ ekledim. Rahatlamana yardımcı olurlar."

Küvete yaklaştım ve suya karışan lavantanın tatlı kokusunu aldım. "Teşekkür ederim," diye cevap verdim, sesim titriyordu. Havlumu bırakmak üzereydim, ama doğal olmayan bir utangaçlık beni donup kalmaya zorladı.

Shifters çıplaklığa alışkındı. Çoğu zaman, halkımız ya dönüşümden sonra ya da dönüşüme hazırlanırken çıplak dolaşırdı. Hayvan dönüşümlerimiz sırasında yırtılabilecekleri için kolayca çıkarılabilen veya tamir edilebilen bol giysiler giyerdik. Ama şu anda, Daxton'ın odanın diğer ucunda çıplak bir şekilde uzandığının çok iyi farkındaydım.

"Gözetlemeyin," diye bağırdım, havluyu etrafıma sararak.

Omzumun üzerinden bakınca, Daxton'ın ön kollarını, heykel gibi vücudunun ağırlığını taşıyan güçlü uyluklarının üzerine koyduğunu fark ettim. Çok yüksek ve dikkat çekici bir nefes aldım. Hayvanım canlanmış gibiydi, merakı göğsümde bir top gibi dönüyordu. Buhar, loş ışıkla birleşince, çok küçük yaşlardan beri bakmamam öğretilen bazı bölgeleri gizleyecek kadar yoğundu. Bakışlarımı orada tutmaya cesaret edemedim, ama buharın belirsiz tabakasının altında ne olduğunu hayal etmekten kendimi alıkoyamadım.

Lanet olsun. Bu yola girmeyi hayal bile edemezdim, düşünemiyordum bile. Dün gecedен ne kadar sinirli olursam olayım, o benim için bir seçenek değildi. *Bu*, asla uygulamamalıyım ve uygulamayacağım korkunç fikirlerden biriydi.

Daxton yasaktı, kendime böyle söyledim. Ancak buna inandığımdan emin değildim.

"Araştırmalarımдан... şekil değiştirenlerin çıplaklık konusunda rahat olduklarını anladım. Yanılıyor muyum?" Daxton öne doğru eğilip başını yana eğerek bana şakacı bir bakış attı. "Ama bu buharın içinden bile... kızardığını görebiliyorum, Spitfire." Derin sesinde alaycı bir ton vardı ve bu da zaten artan utangaçlığımı daha da artırdı.

"*Sen...* bir şekil değiştiren değilsin," diye azarladım onu. "Ve bu normal bir durum *değil*." Bir saniye durakladım ve dudaklarımı sinirle büzdüm, onun sırtışının genişlediğini izledim. "Ben küvete girene kadar lütfen gözlerini kapat. Sakın bakma!"

Daxton, yaramaz bir ifadeyle geriye yaslandı ve kaslı kollarını bankın arkasına uzattı. Gözlerini kapatıp yüzünü bir eliyle kapattığında, sert çene hattında şeytani bir gülümseme belirdi. "Gözetlemiyorum."

Bekleyip onu sınamak istemedim, bu yüzden örtümü bıraktım ve hızla banyonun derinliklerine kaydırdım. Ilık sular cildimi yıkadı, gece boyunca biriken kir ve pisliği temizledi. Daxton'ın varlığını şimdilik görmezden gelmeye karar vererek, sabun kalıbını aldım ve her yerimi temizledim. Anıları silmek istedim. Bu küvetin buharlı sularında her birini ovmak istedim. Temizliğimden memnun kaldığımda, yüzeyin altına daldım ve dünyadan kayboldum. Küvetin dibine çarptığımda, suyun sessizliği zihnimi sakinleştirdi. Kalbimin düzenli atışları dışında etrafımdaki her şeyi unutarak huzurlu bir mutluluğa daldım. Nefesimi daha fazla tutamayarak, yüzeyin altından fırladım.

Küvetin kenarında duran, tamamen çıplak olan Daxton'ı görünce şaşkın bir çığlık attım. "Serinlemek için mi?" diye sordu, küvetin kenarında dururken, küvetin kenarı onun alt karın bölgesinin hemen altına geliyordu.

"Gözetlemeyin demiştim!" diye bağırdım ve ona bir dalga su sıçrattım. O gülerek bir adım geri attı, benim tepkimden hiç etkilenmemişti. "Kendi tarafına geri dön!"

Ellerini kaldırdı ve bankına doğru geri adım attı, buhar bir kez daha silüetini yuttu. "Üzgünüm, sadece yüzeye çıkacağından emin olmak için kontrol ediyordum."

"Rahatlatıcıydı," diye karşılık verdim.

Bu sefer küvete daha yakın oturdu, bankı benim yanıma dayadı. "Hâlâ rahatım..." diye cevapladı. "Sadece burada olmam seni rahatsız mı ediyor, yoksa sıkıntı mı veriyor?"

"Hayır," diye cevap verdim hemen. "Hayır... beni rahatsız etmiyorsun."

Daxton, cevabımdan memnunmuş gibi, bana yarım bir gülümseme attı. Gerçek şu ki, onunla birlikteyken rahat hissediyordum. Daxton yanımdayken kendimi güvende hissediyordum ve en önemlisi, ona güvendiğimi sanıyordum.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi Daxton.

Merakla, suda dönüp ona baktım. "Tamam. Sor bakalım. Bana ne sormak istiyorsun?"

"Hala İç Krallık'ın seçmelerine katılacak mısın? Başka birine tahttan feragat etmeni sağlayabilecek alternatif bir teklif olduğunu biliyorum." Gri gözleri taş gibi sertleşti, bir an önce içinde bulunduğu kaygısız ruh hali bir anda değişti.

"Evet," diye cevap verdim, sarsılmaz bir güvenle. Daxton'ın yüzünde parıldayan umut ışığını görerek, bu basit cevabın ötesine geçmeye gerek duymadım.

"Kalabileceğini bilmenize rağmen. Yine de gitmeyi mi seçiyorsunuz?"

"Evet. Sorumluluğumu başkasına yüklemeyeceğim. Bu benim görevim ve hala bunun kaderim olduğunu kabul ediyorum." Gilen'in bana anlattığı hak talebi kuralını nasıl bildiğini bilmiyordum, ama Daxton benim bilmediğim birçok şeyi biliyordu.

Daxton, kesilmiş siyah sakalını okşadı ve parmağını saçlarına doğru kaydırды. Üstteki bağı çözdü ve kalın gümüş ve abanoz rengi saçları yüzünün etrafına serbestçe döküldü. Kollarını başının arkasında esnetirken derin bir nefes aldığını izledim. Bu hareketsizlikte bile güç ve kuvvet yayıyordu. O, bir erkeğin harikası, bir savaşçının olması gerekenin tam örneğiydi. Korkutucu ama aynı zamanda olağanüstü güzeldi.

Bir gözünü aralayıp, kendini beğenmiş bir şekilde sordu: "Manzaranın tadını çıkarıyor musun?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama onu hazırlıksız yakaladığı için tatmin etmeyi reddettim. "Lütfen," diye homurdandım, "Ben bir şekil değiştiriciyim. Her yerde çıplak erkekler koşturuyor. O buhar tabakasının altında daha önce görmediğim hiçbir şey yok."

Karanlık kahkahası aramızdaki boşluğu doldurdu. "Gerçekten mi?" diye sordu, derin sesi bir oktav daha alçaldı. "Teorini test etmek ister misin?"

Küvetin yarısına kadar çıktım, göğüslerimi öne ve yukarı doğru iterek kenara dayadım, ama hala suyun altında kalmaya devam ettim. Yarı kapalı gözleri genişleyip, şimdi keskin bir şekilde uyanık ve sadece bana odaklanmışken, onun ifadesini aradım. Vücudunu saran gergin kaslar gerilip gerginlikle patladıkça nefes alış hızlanmaya başladı.

Daxton, ben onun vücudunu gözlerimle tararken beni izledi ve ben bir şekilde kızarmamayı başardım. Şimdi gülümseme sırası bendeydi, ondan bu tür bir tepki alabildiğimi fark ederek ve bu kontrol hissini severek.

"Gerçekten mi?" diye cevap verdim ve şakacı bir şekilde dilimi çıkardıktan sonra tekrar suya daldım.

Daxton'ın kahkahası kulaklarıma müzik gibi geldi. Vücudu kahkahasıyla titrerken, ellerini alnına koyarak öne doğru eğildi. Ben de ona katılmaktan kendimi alamadım ve kolumun arkasında sessizce kıkırdadım.

"Sen," dedi Daxton, başını bana doğru çevirerek. "Sen, hayal edebileceğim her şeyden çok daha fazlasısın, Spitfire."

Parlak gözleri ruhumun derinliklerine bakıyormuş gibi bana bakarken nefesim kesildi. Derinlerde gömülü olan benliğimin merkezini bulana kadar varlığımın katmanlarını yırtıp attı.

"Bunu ne zaman yaptırdın?" diye sordum, sol tarafındaki yeni dövmeyle işaret ederek.

Gözleri bir anlığına aşağıya indi, siyah mürekkebin izini takip etti, sonra tekrar bana döndü. "Birkaç gün önce, Castor döndüğünde."

"Cildine iz bırakmaya neden karar verdin? Bu desen neyi temsil ediyor?"

"Hep sorular soruyorsun..."

"Alışırırsın, söz veriyorum." Yumuşak bir gülümsemeyle.

"Onlar bir savaşçının yolculuğunu temsil ediyorlar. Yenilgiyi aşmak, güç kazanmak ve her şeyden önce umudu asla kaybetmemek."

"Sana verdiğim yaranın üzerine çizilmiş," diye ekledim. "Neden orası?"

Daxton, Castor'un tasarımının merkezi gibi görünen yara izinin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Dudaklarımı ısırarak, parmaklarımdan onun vücudundaki çizgileri izlediği düşüncesini kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

"İster inan ister inanma... uzun hayatım boyunca tüm savaşlarda aldığım diğer yara izleri veya yaralar beni hiç ölümün eşiğine getirmedi. Beni öldüreceğini düşündüğüm yarayı vurgulamak uygun olur diye düşündüm, çünkü daha önce hiçbiri bu kadar yaklaşmamıştı."

Nefesim kesildi. Kızgın ya da üzgün görünmüyordu, ama itirafı beni kesinlikle şok etmişti. O gece ölüm tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyordum, ama durumun bu kadar ciddi olduğunu bilmiyordum.

"İç Krallığa ne zaman gideceğiz?" diye sordum, konuyu nazikçe değiştirmeye çalışarak. Onunla, Kraliçe Minaeve ile mi yoksa Castor ile mi gideceğimi bilmiyordum. Ama evime veda etme zamanı geldiğinde Daxton'ın benimle birlikte olmasını umuyordum.

"Biz..." Daxton bu kelimeyi dikkatlice vurguladı ve içim bir parça sevinçle parladı. "Biz... yakında ayrılmamız gerekecek. Kraliçe, senin alfanla görüştükten ve kararını resmi olarak onayladıktan sonra yola çıkacak."

"Kulağa iyi bir plan gibi geliyor. Kraliçe Minaeve neden bizden önce ayrılıyor?" Umursamadığımdan değil, sadece merak ettim.

Daxton, cevap vermeden önce bir dakika boyunca sorumu düşündü. "Onun yokluğunda, çürüme... ya da *solma*," diye düzeltti, "muhtemelen yayılmıştır. Minaeve'nin büyü, bunu uzak tutabilecek tek silahtır. Sefalet ve yıkıma ek olarak, bu ölümden iğrenç yaratıklar doğuyor, Spitfire. Her gün halkımın hayatını tehdit eden yaratıklar. Ben yokken onların güvenliği için endişeleniyorum. Benim büyüm, solgunluğun yayılmasına karşı Minaeve'ninki kadar etkili olmasa da, içinde yaşayan yaratıkları öldürebiliyorum."

Sert ama yakışıklı yüzünün çatlaklarında endişe çizgileri oluşuyordu. "Yani doğanın kelimenin tam anlamıyla ölmesinin yanı sıra... ondan yaratıklar mı doğuyor?" Yaraya tuz basmak gibi bir şeydi bu.

"Evet." Daxton derin bir nefes alarak devam etti, "Solgunluk sihirle yaratıldı. Neden ve nasıl olduğunu tam olarak bilmiyoruz, ama onun kötülüğünün sonuçları ve yan etkileriyle baş başa kaldık."

"Anlıyorum," diye cevap verdim. "Yani *solgunluk*, Valdor'un yaşam enerjisini yok eden ve muhtemelen emen büyülü bir varlığa sahip. Dünyamızın yaşamını alıyor ve onu yeni bir şeye dönüştürüyor."

Daxton'ın kaşları yukarı kalktı. "Etkileyici. Evet, aynen öyle doğru."

Omzumun üzerinden ona kendini beğenmiş bir gülümseme attım.

"Bir

bir yarı insan yarı şekil değiştiren için fena değil, ha?"

Daxton bir kez daha içtenlikle gülümsedi ve içim kıpır kıpır oldu. "Hiç de değil." Elini salladı ve ısıtılmış kayaların üzerinde bir buz tabakası belirdi, bu da daha kalın bir buhar tabakası oluşturdu.

"Yani, bir yerden başka bir yere sihirli bir şekilde geçmenin yanı sıra, buz sihrin de mi var?"

"Babamızdan bir hediye," diye cevapladı Daxton, buhar vücudunu sararken, kalın kaslarının gerginliğini gideriyordu. "Castor onu kontrol edebiliyor, ama benim gibi yaratamıyor."

"Aileniz çok gurur duyuyor olmalı."

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum... ya da öyle olmasını umuyorum."

Sesindeki tereddüt hemen fark ettim. Benim ailemden bahsederken kullandığım tonla aynıydı. Yüksek Fae'ler ölümsüz bir türdü, ama bana verdiği cevaptan, onun da benimkiler gibi ailesinin öbür dünyaya göçtüğünü tahmin ettim.

"Senin için hazırladığım listeden başka kitap okudun mu?" diye sordum. "Önerdiğim üçlemeyi beğendiğine sevindim. O gerçekten benim en sevdiğim kitap ve en sevdiğim kısımlar konusunda haklı olduğunu itiraf etmeliyim. Zaman zaman devreye girip kahramanı kurtarabilen güçlü bir kadın kahramanı seviyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye cevapladı Daxton, geniş omuzları gevşedi. "Ancak, son zamanlarda senin halkının tarihini inceleme projemden kendimi koparamadığımı itiraf etmeliyim."

"Ne öğreniyorsun, ne araştırıyorsun?" diye sordum.

"Çoğunlukla gelenekleri. Değişkenler hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye çalışıyorum.

ve insanları, gelecek denemeler için seni eğitmelerine yardımcı olmak için. Bunu daha önce hiç yapmadım ve diğer şampiyonlarla kaçırdığımız denemelerin herhangi bir avantajı veya dezavantajı olup olmadığını merak ettim. İlk denemeye tek başına yüzleşmelisin, ancak diğerlerine nasıl yardım edebileceğimizi veya edebilecek miyiz bilmiyoruz."

Daxton'ın sadece benim çift soyumu kabul etmekle kalmayıp, her ikisini de araştırdığını öğrenmek beni çok etkiledi. Bazen, insan soyumun sıklıkla unutulduğunu veya görmezden gelindiğini hissediyordum.

"Ama eski metinlerimizin hiçbirisi denemelerden bahsetmiyor ya da ırklar savaşından daha eski değil."

"Doğru, bu bana garip geliyor," dedi Daxton.

"Denemeler hakkında yazmamak veya konuşmamak bir alfa emri olmalı, ama benim sorum şu: neden?" Ellerimi suda gezdirerek sordum. "Ayrıca, neden insan kayıtlarında da durum aynı?"

"Çok iyi bir soru," diye ekledi Daxton. "Sanırım sürüyü korumak içindi, ya da insanlar Valdor'a seyahat ettiklerinde pek kayıt tutmamış olabilirler. Endişe ve korku bir hastalıktan daha hızlı yayılabilir. Hayatın boyunca bizim gelişimizi bekleyerek korku içinde yaşadığını hayal et."

"Ya da buna hazırlanıyor olabilirdik," diye karşılık verdim.

Zihnimi, denemeleri, solmayı bildiğimiz farklı bir gerçekliğe kaydardım... tüm bunlar herkesin malumu olsaydı. Bunun için eğitim alsalardı, başka biri gönüllü olur muydu? Bunun kaderim olduğunu bilseydim, daha hazırlıklı olur muydum?

"Elbette. Bu olumlu bir bakış açısı." Daxton banketten kalkıp kapıya doğru yürüdü. "Korkarım Castor'u kontrol etmek için geri dönmem gerekiyor. Yine de çok keyifliydi. Eşlik ettiğiniz için teşekkürler."

"Aramızdaki mesafeyi yaratan ben değildim," diye mırıldandım ve duvara dönerek küvetin dışına su sıçrattım. İlk başta hiçbir şey söylemedi, ama sözlerimin bilinçaltında bir darbe yarattığını anlayabiliyordum.

"Bu gerekliydi," diye cevapladı sadece. Pantolonunu aldığını duyabiliyordum, ama giymek için acele etmiyor gibiydi. "Gözetleme," diye alaycı bir sesle Daxton alay etti.

Aman Tanrım. Utançtan yüzümü ellerimle kapattım ve suya daldım. Kapıyı açmak için kolu çevirirken onun eğlenceli kıkırdamasını duyabiliyordum.

"Bekle!" diye bağırdım.

Daxton durdu ve bakışlarının enseme yaktığını hissedebiliyordum. "Evet, Spitfire?"

"Beni eğitmeme yardım eder misin?" diye sordum. "Denemelerden sağ çıkıp kazanacak kadar güçlü olmayı öğretir misin?" İlk başta hiçbir şey söylemedi. Adam o kadar sessiz ve hareketsizdi ki, gitmiş olabileceğini düşündüm.

"Kazanmak için ihtiyacın olan tüm güce zaten sahipsin, Skylar." Sesi kararlı ve sarsılmazdı. "Ama evet. Elbette sana eğitimde yardımcı olacağım. Sana nasıl bir silah olacağını öğreteceğim, böylece bir daha asla sana karşı kullanılmasından korkarak yaşamak zorunda kalmayacaksın." "Ve kimsenin beni kullanmasına izin vermeyecek kadar güçlü olacağım," diye ekledim. dedi. Gilen'in dün gece bana söylediği sözler aklıma geldi.

"Ya da bir silah olarak kullanılmayacak kadar," diye tekrarladı Daxton. "Sana bildiğim her şeyi öğreteceğime söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Dizlerimi göğsüme sıkıca sarıldım. Hâlâ kapıda durup, iyi olduğumdan emin olmak için beni izlediğini biliyordum. "Sonra gelirim, Daxton," diye seslendim.

Buna karşılık o, "Biz birbirimizi her zaman buluruz" diye cevap verdi.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şifacıların odasına girdiğimde, Latte her zamanki gibi huysuzdu. “Geç kaldın,” diye tersledi.

“Gerçekten üzgünüm Latte,” diye özür diledim.

Geç kalmaktan nefret ederdim. Gerçekten nefret ederdim. Bu beni her zaman endişeli ve gergin yapardı. Sanırım bunun gerçek bir açıklaması yoktu. *Sanırım bu benim tuhafılıklarımdan biriydi.* Küçüklüğümden beri her zaman ilk sırada, ilk gelen ve zamanında gelen bendim, bu da geç kaldığım anlamına geliyordu.

"Oraya otur ve bekle. Geç kaldığın için başka bir hastayı önce muayene ettim."

"Sabahın bu saatinde mi? Kim?"

"Eğer sana söylemek istemiyorlarsa, seni ilgilendirmez," diye tersledi. Tanrım, bu sabah çok huysuzdu. Normalden daha sinirliydi. Onu neyin üzdüğünü merak ettim. Sadece benim yüzümden olamazdı.

"Merhaba Skylar." Şarkı söyler gibi konuşan sesi alaycı bir melodi gibi yankılanıyordu ve aşırı kendine güvenen, neredeyse küstahça tavırları kahvaltıdan önce benim için neredeyse dayanılmazdı.

"Castor," diye mırıldandım, ona etkilenmemiş bir bakış atarak. Kollarımı göğsümde kavuşturup ona döndüm. "Buraya neden geldin?" Alaycı bir tonla, kaşlarımı kaldırarak sııttım. Neden burada olduğunu çok iyi biliyordum. Daxton o sabah antrenman sahasında onun kraliyet kıcını tekmeliyordu ve ben de şanslıydım ki bunun sonunu izleyebildim.

"Havada ferahlatıcı bir koku var," diye karşılık verdi Castor. "Taze lavanta kokusu mu alıyorum?" Gözlerini kısarak şakacı bir gülümseme attı.

Peki, tamam o zaman. Hadi oynayalım.

"Evet, teşekkürler. Bu sabah hamamdaydım. Shifterlar her zaman toprak ve orman kokmazlar, biliyorsun."
"Görünüşe göre öyle değil, ve merak ediyorsan, ben kokuyorum

...

Biliyorum. Bazı kadınlarınız, anakarada kaldığımız süre boyunca bana karşı çok açık davrandılar. Latte, kilerdeki malzemeleri almak için ana odadan çıkarken kendi kendine mırıldanıyordu. "O hamamların içi oldukça buharlı, değil mi?" diye ekledi ve ben ona kaşlarımı çattım.

"Neden buradasın, Castor?" diye sordum. "Daxton'ın bu sabah sana verdiği yaraları iyileştiremez misin? Yüksek Fae'lerin daha dayanıklı olduğunu sanıyordum, ama belki de öyle değildir?"

"Bizi izleyenin sen olduğunu düşündüm. Mükemmellikten gözlerini ayırmak zor," diye cevapladı Castor, hiç irkilmeden alaycı bir ses tonuyla. "Yanakların kızarmış, canım. Banyo nasıl geçti, biraz daha ayrıntı verir misin?" Başını geriye eğdi, bana sinsî bir gülümseme attı ve bacağını dizinin üzerine atarak duvara yaslandı.

Ses tonum alçak ve düz bir tona düştü. "Ne?" diye bağırdım, onu dikkatle süzen bir bakışla.

"Kardeşimin adını söylediğinde yanakların kızarıyor." Koyu kahverengi gözleri, bir planın işlediğini gösteren bir ışıltıyla parladı. "Paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Castor... sen..." Yastığı kapıp onun güzelim kendini beğenmiş yüzüne fırlatmak üzereydim, ama şansına Latte bir tepsi dolusu şifalı ot ve ilaçla geri döndü.

"Siz iki erkek bu sabah kavga etmişsiniz," diye mırıldandı Latte, tepsiyi Castor'un yatağının yanına koyarken. "Şimdi, gömleğini çıkar da morluklarını muayene edeyim. İstersen Sky'ı uzaklaştırırım. Hasta mahremiyetinin ne kadar önemli olduğunu *bilir*." Bakışlar öldürebilseydi, Latte şu ana kadar Valdor'da en yüksek ölüm sayısına sahip olurdu.

"O sorun değil." Castor, öne eğilip tunikasını çıkarırken yüzünü buruşturdu. "Gerçek bir erkek vücudunun nasıl olduğunu görmeyi hak ediyor."

"Tanrım... Lütfen." Gözlerimi devirdim ve olabildiğince yüksek sesle iç geçirdim. "İnan bana. Daha iyilerini gördüm. Ayrıca, sen benim tipim değilsin."

"Yazık," dedi Castor, Latte'nin bakımında hareket ederken kıkırdadı. "Gümüş rengi yüzünden, değil mi?" diye sordu, saçlarını geriye iterek. "Fazla mı?" Ona kaşlarını çatmış, ama bu onu devam etmeye teşvik etmiş gibi görünüyordu. "Ahh, şimdi anlıyorum... O zaman koyu saçlı erkekleri tercih ediyorsun."

Tamam, Castor'un sabahki şakalarına resmen yeterince katlandım. "Latte, lütfen kenara çekil... Ben hallederim."

"Hayır, yapmayacaksın!" Latte beni durdurmaya çalıştı, ama ben çoktan iyileştirme güçlerimi ellerime çağırıştım.

Castor'a doğru koştum ve avucumu onun temiz tıraşlı, dar çene hattına koydum, dudağındaki kesikleri onardım ve hızla morarmış köprücük kemiğine doğru indim. Daxton kadar güçlü değildi, ama şüphesiz ki kendisi de son derece güçlü bir varlıktı. İnce vücudu, sıkı kas yapısıyla zarif bir şekilde şekillenmişti. Göğsüne baktığımda, rahatsızlık ve muhtemelen nefes almada zorluk yaratacak şekilde yerinden çıkmış bir kaburga kemiği fark ettim. Parmaklarımı, kardeşi gibi çok belirgin bir altı paketi olan karnına kaydırdım. Ancak Daxton'ın aksine, Castor'a bu kadar yakın olmak, arzumu artırmadı ya da içimde bir sıcaklık hissi yaratmadı.

"İşte, bu kadar yeter. Nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Sinirli!" Latte bana küfrederek, malzemelerini içeren tepsisini kiler "Gençlerin davranışları hepimizi mahvediyor!"

Castor doğruldu ve derin bir nefes aldı, dudağında artık görünmeyen kesik için elini uzattı. "Etkileyici. Dax'ın senden neden bu kadar etkilendiğini anlayabiliyorum... Güzelliğin sadece dış görünüşünden ibaret değil."

"Teşekkür ederim," dedim, bolca alaycı bir tonla, "bazen en iyi cevap budur. Sonra ben de rica ederim derim ve ikimiz de yolumuza devam ederiz."

Castor'un dudakları eğlenerek yukarı kıvrıldı. "Şimdiden benimle olmaktan sıkıldın mı?" diye alay etti, sanki tek eğlence kaynağıymışım gibi benimle oynamaya çalışıyordu.

"Daha önce de söylediğim gibi, ben koyu saçlı erkekleri tercih ederim." Gömleğini yüzüne fırlattım ve hemen odanın karşısındaki yatağa oturdum. Castor kendi kendine güldü ve o tembelce giyinmeye devam ederken gözlerim kollarındaki dövmelelere kaydı. Sağ kolunun iç kısmında

kolunda ortasında buzlu kar tanesi olan büyük bir hilal vardı. Kenarları keskin ve birbirine güzelce karışarak gözlerimi ayırmamı zorlaştıran büyüleyici bir tasarım oluşturuyordu. Diğer kolunda ise ortasından açık bir göz bakan parlak bir güneş vardı. Her ikisi de son derece detaylı ve zarif bir tasarıma sahipti.

"Umarım, bu sabah peri kraliçesinin toplantısına katılabilecek kadar iyileşmişsindir." Latte, Castor'a derin bir nefes verip bana baktı. "Skylar'ın az önce yaptıklarını gördükten sonra, iyileşmesi için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söyleyemem."

Castor, giyinmeyi bitirirken kraliçesinden bahsedilmesine kayıtsız görünüyordu. "Yardım etmeye istekli olduğun için teşekkür ederim, Latte," dedi gömleğini içine sokarken, çıkmaya hazırlanıyordu. "Ve Skylar, teşekkür ederim."

"Şuna bak," diye hafifçe alay ettim. "Söz yanlış... Yaşlı köpekler yeni numaralar öğrenebilir."

Castor bana göz kırptı, Latte'ye başını salladı ve başka bir cevap vermeden şifacıların odasından ayrıldı. Kurnaz, gümüş saçlı ve dilbaz fae'ye karşı küçük bir zafer kazanmış olmaktan memnuniyetle gülümsedim.

Latte dikkatini bana çevirdi ve muayeneye başladı. "O Yüksek Fae erkekleri etkileyici... Ve aramızda kalsın

—

"Latte!" diye bağırdım.

"Ben yaşıyım... ölü değilim, Sky."

Şaşkına dönmüştüm ve gülmekten yere düşmemek için muayene masasının kenarlarına tutunmak zorunda kaldım. Hastasına bizzat bakmadığı için mırıldanıyor ve küfrediyordu.

"Castor, çekici olmakla ona yumruk atmak istemem arasında gidip gelen bir kibir havası var. Çekici olduğunu biliyor ve bunu göstermekten çekinmiyor."

"Bu da eğlencenin bir parçası değil mi?" Latte kıkırdadı. "Bir de diğeri var... gümüş rengi gece yarısı çizgili saçları olan."

"Daxton." Kahrolası Castor. Hemen elimi yüzüme götürdüm, yanaklarımdaki kızarıklığı gizlemeye çalışarak.

"İşte... o bir erkek. Nereye gitmemi isterse, seve seve onu takip ederim."

"Latte," diye kekeledim, şok içinde kaşlarımı kaldırarak.

"İlk başta beni çok korkuttu, ama rahatlayıp soğuk tavrını bıraktığında, bir değişiklik fark ettim ve bir battaniye alıp onun soğuk tavırlarına göğüs germek istedim. Uzun saçları ve kesilmiş sakalıyla sert bir güzelliği var..."

Sanırım ağzım açık kaldı.

"Bana öyle bakma, Skylar. Diğer kadınların çoğu ve ben bu konuyu konuştuk. Erkeklerin çoğu fısıldayarak kraliçeleri hakkında benzer şeyler söylüyor. Tüm Yüksek Periler bu kadar büyülü, ruhani bir güzelliğe sahip mi bilmiyorum, ama bu üçü kesinlikle öyle."

"Tamam, yeni konu," diye araya girdim, dudağımı ısırarak. "Sonunda sağlık raporum temiz çıktı mı?"

Yüksek Fae'lerin ne kadar yakışıklı veya güzel olduklarından bahsetmeme gerek yoktu. Unutmak yeterince zordu. Castor, tam açmış bir gül kadar kendine güvenen, çekici bir görünüşe sahipti. Kraliçe Minaeve ile pek etkileşimim olmamıştı, ama o, kraliyet ailesine özgü bir kibirle davranıyordu. Ne kadar nefes kesici bir güzelliğe sahip olduğunu biliyordu ve bunu göstermekten çekinmiyordu.

Daxton... O tamamen farklı biriydi. Taştan bir zırhın altında gizli, yumuşak bir tarafı olan, korkutucu, güçlü bir koruyucuydu. Tüm şekil değiştiren hayvanlarımız, ondan yayılan sihirli titreşimlere tepki gösterdi, ama o, Castor ya da kraliçe gibi bununla övünmedi ya da gösteriş yapmadı. Latte'nin ve görünüşe göre sürünün diğer dişilerinin neden ona çekildiğini anladım. Daxton bir şekil değiştiren olsaydı, şüphesiz bir alfa olurdu.

"Evet, evet. Kalk. Bir şeyin yok." Latte beni itti. "Zaten toplantıya hazırlanman lazım."

"Ne toplantısı?"

"Bu sabah evde yatakta olsaydın sana anlatacağım toplantı."

Kahretsin.

"Neredeydin, Skylar?" Magnus'un iri cüssesi kapı girişini doldurmuştu ve ben dönüp onunla yüzleşmekten biraz korkuyordum.

"Ne demek istiyorsun, amca?" Belki aptal numarası yaparsam... "Bana bunu yapmayı aklından bile geçirme."

Kahretsin, kahretsin... kahretsin. Kesinlikle başım beladaydı.

"Seni azarlamaktan kurtaracağım çünkü beta zaten senin için bir plan yapmış gibi görünüyor. İyi şanslar." Latte omzuma hafifçe vurdu ve erzak dolabını düzenlemeye geri döndü. "O tamamen senin, Magnus."

Hiçbir şey için teşekkürler, Latte.

Magnus, geçmeme izin verecek kadar kapıda döndü ve mutlu olmadığını anlayabiliyordum. "Gidelim, Skylar Cathal."

Kahretsin, tam adımı kullanmıştı. "Magnus, seni endişelendirdiysem özür dilerim." Ailemin herhangi bir üyesine sıkıntı yaşattıysam gerçekten üzgündüm. Ben esir tutulduğum süre boyunca benim için endişelenerek çok zor günler geçirdiklerini biliyordum.

Magnus hiçbir şey söylemeden bana onu takip etmem için işaret etti ve ben de sessiz emrine seve seve uydum. Alfa'nın evinin ana girişine doğru yürürken suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Ana çift kapının önünde durduk ve sonunda bana dönerek yüzünü bana çevirdi. Amcamın gözlerinde korku belirirken, güçlü ellerini omuzlarıma koydu ve beni göğsüne sıkıca çekti.

"Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum... Bunların hepsi hakkında, Sky.

Bu beni çok korkutuyor."

Amcama sıkıca sarıldım. "Ben de korkuyorum," diye itiraf ettim.

"Sen benim yeğenimden daha fazlasısın. Neera kadar benim kızım olduğunu biliyorsun

Neera kadar benim kızımsın, Julia da aynı şekilde düşünüyor, değil mi?"

"Tabii ki istiyorum." Sakallı yanağına öpücük kondurmak için döndüm ve onu saran kollarımı yavaşça bıraktım. "Ama bunu yapmam gerekiyor," dedim, onu saklamaya çalışmasına rağmen gözlerindeki korkuyu görerek. "Beni bunu yapacak kadar cesur ve eve dönecek kadar güçlü yetiştirdiğine güven.

Magnus tutuyordu nefesini nefesini ve baktı bana bana banabir baba sadece kızına verebileceği koşulsuz sevgiyle baktı. "Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum,"

diye cevap verdim, o da ellerimi büyük, nasırlı avuçları arasında sıkıca tutarken, kaşlarını benimkilerle buluşturarak eğildi.

Gençlik yıllarımdan anılar zihnimde canlanırken, olduğumuz yerde donakaldık ve birlikte paylaştığımız hayatı hayranlıkla seyrettik. İlk günden itibaren, Magnus kimse bana destek olmadığına beni destekledi ve bana baktı. Onun gücü ailemizi bir arada tuttu, asla dağılmamızı engelledi. Her açıdan onun kızı olduğumu biliyordum.

"Ve seni sevdiğim için, ne karar verirsen ver, seni destekleyeceğim Skylar. Ailen her zaman ve sonsuza kadar burada olacak."

Onun ellerini daha sıkı sıktım. "Teşekkür ederim." Onun sözleri, soğuk bir kış gecesinde sıcak bir battaniye gibi tenime yayıldı, beni güç ve güvenle saran bir kozaya sardı. O, benim kararımı saygıyla karşıladığı gibi, bu kararı vermemde de bana destek olduğunu biliyordum.

"Hazır mısınız? Yüksek Fae'ler Alistar ile birlikte içeride bekliyorlar. Senin kararını ve İç Krallığa ayrılışın zaman çizelgesini görüşmek için toplanıyoruz."

"Çok uzun bir toplantı olmayacak. Onlar da bunu biliyorlar, değil mi?"

Magnus , bir bir "Sen *senin* zihninin olduğunda karar bir

bir şeye karar verdiğinde, hiçbir şey seni sarsamaz. Tıpkı Emery gibi." Babamın adı geçince kalbim yumuşadı. Magnus bunu sık sık yapmazdı, ama her yaptığında beni rahatlatır ve gülümsetirdi.

"Hadi bu toplantıyı bitirelim." Ona Alistar'ın malikanesine doğru yol göstermesi için işaret ettim.

Uzun koridordan geçerek ikinci kattaki Alistar'ın toplantı odasına çıkan merdivenlere doğru yürüdük. Solace sürüsünün eski alfa liderlerinin resimleri koridoru süslüyordu, büyük Anne ve Baba ile öbür dünyaya geçtikten sonra bile bizi izliyorlardı. Çoğu hayvan formundaydı, ancak birkaçı insan yüzlerinin resmedilmesini tercih etmişti. Alistar'ın özel odasına yaklaşıırken, en çok görmek istediğim alfa'ya bakmak için durdum.

Babam, Emery.

O, başının üzerinde parlak bir şekilde ışıldayan dolunayın ışığı altında, açık bir çimenlik alanda duruyordu. Sol elinde ölümcül ama dekoratif bir hançer tutarken, etrafında ateşböcekleri dans ediyordu. Bu hançer, sürümüzün değerli bir yadigarıydı ve her alfa tarafından nesilden nesile aktarılır ve taşınırdı. Sihirli bir şekilde yapılmıştı ve

deldiği her şeyi kesebiliyordu ve kullanışlı bir şekilde asla bilemeye gerek yoktu. Babam bu silahı elinde sıkıca tutarak öldü, ölümünde bile onu bırakmadı.

Babamın benimle aynı olan uzun altın kahverengi saçları, kalın omuzlarından dökölüyordu ve Neera ile amcamda da görülen keskin orman yeşili gözleri, tuvalde canlanmış gibi görünüyordu. Gözlerimizin ve kaşlarımızın şekli aynıydı ve benim onun kızı olduğumdan şüphe duyacak tek bir kişi bile yoktu. Bu resimde, Magnus'un dediğine göre ayı formuna dönüştüğünde neredeyse her zaman paramparça olan basit kahverengi antrenman kıyafetleri giyyordu. Onun bu resmine her baktığımda kendimi güvende ve korunmuş hissediyordum. Emery Cathal gerçek bir alfa idi ve onu babam olarak adlandırmaktan onur duyuyordum.

"Sky?" Magnus bana yumuşak bir sesle seslendi. Ne yaptığımı çok iyi biliyordu ve sabırla benim de gelmemi bekledi, sonra toplantı odasına girdi. Babamı hiç tanıyamadım, ama umarım yaptıklarımın gurur duyuyordur. Umarım onun varisi olmaya layık bir kızıyımdır.

Magnus oyma ahşap kapının kolunu çevirdi ve birlikte toplantı odasına girdik. Kraliçe Minaeve, derin bir yaka ve çıplak uyluğuna kadar uzanan yüksek bir yırtmaçlı, zarif ama sade görünümlü siyah bir elbise giyyordu. Alfa'nın özel odasında, karşısındaki diğer koltuklarla bir daire oluşturarak, şöminenin yanında oturuyordu.

Daxton ve Castor, omuzlarında üç tepe amblemi bulunan dar kesim koyu renkli gömlekler, gri koyu renkli pantolonlar ve botlar giymiş olarak arkasında duruyorlardı. Silahları görünmüyordu, ama bu, silahları saklamadıkları anlamına gelmiyordu. Yüzlerinde taş gibi soğuk ifadeler vardı ve içeri girdiğimizde bana neredeyse hiç bakmadılar.

Alistar, biz girince yumuşak minderli koltuğundan kalktı ve beta'sına saygıyla yarı selam vererek başını eğdi, sonra bana da başını salladı. Alistar, karışık kanımdan dolayı bana asla tepeden bakmazdı ve bunun babam ve amcama olan saygısından kaynaklandığını biliyordum. Kraliçe Minaeve'nin karşısına oturdu, Helen en yakınımın, onun yanında oturuyordu ve benim şok ve dehşetle gördüğüm kadarıyla... *Gilen* diğer yanında oturuyordu.

Hayvanımın gücü içimde kıpırdanmaya başladı ve kehribar rengi gözlerimin içinde öfkemin alevlendiğini hissettim. Gilen, küçük çemberin içine yerleştiğimizde bana bakmayı ve hatta beni fark etmeyi reddetti, bu da beni daha da öfkeliendirdi.

"Tamamen iyileştiğine sevindim Skylar," dedi Alistar sakın ve dengeli bir sesle.

Alistar ve eşine nazik bir gülümseme takındım, kapının yanındaki sandalyede otururken içimde saf bir öfke kaynıyordu. Hepsine çok kızgındım. Gilen beni sahiplenmek niyetindeydi ve Alistar buna sadece razı olmakla kalmamış, muhtemelen onu cesaretlendirmişti. Bu erkeklere, benim onların emirlerine uymak ve itilip kakılmak zorunda olmadığımı bir kez ve sonsuza kadar açıkça gösterecektim. İç Krallığa gidiyordum.

"Neyse ki, iyileşmen gelecekteki alfa'nın tahmin ettiği kadar uzun sürmedi," dedi Kraliçe Minaeve, sesinde en ufak bir empati belirtisi olmadan. Aslında, neredeyse sinirli gibiydi. "Ama daha fazla bekleyemeyiz. Dünyamız ölüyor ve benim yokluğumda çürümenin yayıldığını hissedebiliyorum. İç Krallık halkı... acı çekiyor."

"Bütün bunları anlıyoruz, Kraliçe Minaeve," diye cevapladı Alistar. "Skylar'ın iyileşmesi için zamana ihtiyacı vardı ve geçen gece bize sunulan alternatif seçenekle..." Sağındaki Gilen'e baktı.

— "diğer seçeneklerin de araştırılması gerekiyordu."

Sanki benim iradem dışında beni ele geçirip, gücümü kendileri için kullanmak ve başka birini benim yerime gitmeye zorlamak gibi. *Tabii, buna yeni bilgi diyelim.* Bu, *ihanet kelimesinden* daha kulağa hoş geliyordu.

"Skylar Cathal'ın hala şampiyon olmak istediği söylendi." Minaeve, Alistar'a kendini beğenmiş, tiksinti ve meydan okuma dolu bir bakış attı.

"O benim eşim olarak ilan edilecek ve işaretlenecek," diye homurdandı Gilen.

Cesedimi çiğnemededen olmaz!

Ayağa fırladım ve Magnus hemen yanıma gelerek kolumu tuttu, böylece odanın diğer ucuna atlayıp Gilen'i çıplak ellerimle boğmaya çalışmadım. "Talebini reddettim, Gilen," diye yüksek sesle homurdandım. "Hiçbir şey değişmedi. Denemelere katılacağım."

"Solace sürüsünün alfa'sı seni eş olarak talep ederse, gidemezsin. Ve ben hala bunu yapmaya niyetliyim," diye karşılık verdi Gilen ve odanın gerginleştğini hissettim... donmaya başladığını.

Gerçekten donuyordu.

Nefesimi odaya üflediğimde buğu oluşurken, cildim buzun öpücüğünü hissetti. Daxton öne çıktı, gri gözleri donmuş buzla kaplı dağlarda kış fırtınası gibi parlıyordu.

Derin, gürleyen sesi odada yankılanırken, bakışları Gilen'i delip geçti. "Kraliçe bir şampiyon seçti ve seçilen kişi gitme arzusunu dile getirdi. Senin bu kararda hiçbir söz hakkın yok. Sana istifa etmeni tavsiye ederim. Hemen." Daxton'ın heybetli varlığı korkutucuydu, odadaki herkes ondan yayılan büyü'nün titreşimleriyle sarsılıyordu. Bu durum benim tüylerimi diken diken etti ve Alistar'ın bile sendeleyip eşine, Helen'e doğru kaymasına neden oldu.

"Daxton." Kraliçe elini uzattı ve onun kolunu şefkatle okşadı. "Alfa'nın oğlunun tüm bunları bildiğine inanıyorum... Büyünü sakinleştir, yoksa şekil değiştirenler buz bloklarına dönüşecek ve şu anda olduklarından daha da işe yaramaz hale gelecekler."

Onun hakareti ve kraliçenin Daxton'a bu kadar samimi bir şekilde dokunması içimi burktu. Onun bakışlarını karşıladığını ve odadaki gücünü yavaşça geri kazandığını izledim. Buz gibi soğukluk artık cildimi ve kemiklerimi ürpertmiyordu. Alistar tedirgin bir şekilde kıpırdadı ve oğlunu desteklemek istediğini biliyordum, ama aynı zamanda benim sözümü tutmaya yardım etme sorumluluğunu da anlıyordu. Kanımla cildime kazınmış sihirle yemin ettiğim söz.

"Başka birini kabul eder misin?" Alistar cesaretle sordu ve ben neredeyse aklımı kaçıracaktım.

"Hayır!" diye bağırdım, Magnus diğer kolumu tutup beni göğsüne doğru çekti. "Ben gidiyorum. Başka kimse yok."

"Sessiz ol, genç adam." Minaeve elini salladı ve oda doğal olmayan bir şekilde sessizleşti. Sesim bir şekilde boğazımdan çekildi. "Bu ziyaretimizde siz şekil değiştirenlere karşı çok yumuşak davrandığımızı düşünüyorum. Sabrımızı zayıflık olarak yanlış yorumladınız, ama sizi temin ederim ki durum böyle değil."

Aniden, şiddetli bir güç dalgası odayı sarsarak her bir şekil değiştireni vurdu ve hepimizi dizlerimizin üzerine çöktürdü. Kraliçenin psişik patlaması zihnimi büküp ezdiğinde, halıyı sıkıca kavrayarak çığlığımı bastırmaya çalıştım. Kafatasımın içinde basıncın arttığını hissedebiliyordum, ama acıyı dindirmek için hiçbir şey yapamıyordum. Dayanılmaz bir acıydı.

"Sanırım amacınıza ulaştınız, Kraliçe Minaeve," Daxton'ın sesi, işkence gibi kör edici baskının içinden duyuldu ve onun onu durdurmaya çalıştığını anladım.

"Şampiyonun yarışmadan önce öldürülmesini istemezsin, değil mi?" Castor da kardeşine katıldı.

Ancak Minaeve dinleyecek havada değildi. Kızıl rujlu dudaklarında derin bir gülümseme belirdi ve bana hariç herkese saldırısını artırdı. Magnus çığlık attı ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Magnus!" Dişlerimi sıkarak acıyı yenmeye ve ona sürünerek ulaşmaya çalıştım. Onu bir şekilde iyileştirip acısını dindirmek için. "Durun. Lütfen," diye yalvardım, peri kraliçesine bakarak. "Sizinle geliyorum. Sizinle gitmeye gönüllüyüm. Onlara zarar vermek hiçbir şeye yaramıyor. Gideceğim, yemin ederim!"

Daxton'ın gözlerinde korkuyu görebiliyordum ve hızla Castor'a baktım, onun gözlerinde de aynı korkuyu gördüm. İkisi de onun durmayacağını biliyordu. Bir mesaj vermek ve gücünü göstermek için hepsini öldürmeyi planlıyordu.

"Benden ne istiyorsun?" diye acı ve kafa karışıklığı içinde bağırdım. Diğerlerinin çığlıkları daha da şiddetlendi ve ölümden sadece saniyeler uzakta olduklarını biliyordum. Onun büyüü bir şekilde onların yaşamlarını emiyor, hayatlarını çekip alıyordu.

Kraliçe Minaeve, onların varlığını sona erdirmek için son bir büyü dalgası göndermeden önce, Daxton onun yüzünü ellerinin arasına aldı ve hızla dudaklarını onun dudaklarına bastırdı. Minaeve, büyüü saldırısını hemen bıraktı ve bir kolunu Daxton'ın boynuna dolarken, diğer kolunu da beline doladı. Onun Daxton'ı kendine doğru çekip öpücüğün yoğunluğunu artırarak kendi zevki için onun ağzını ele geçirmesini çaresizce izledim. Daxton tamamen hareketsiz kaldı ve kraliçenin kendini vücuduna yaslamasına izin verdi.

Minaeve'nin ellerini ve dudaklarını Daxton'a dayadığı görüntüsü midemi bulandırdı. Kraliçenin zihnim üzerindeki etkisi yavaş yavaş azalmasına rağmen, ellerim ve dizlerim titremeye başladı. Gözlerimi sıkıca kapattım, açmayı reddettim. Minaeve'den hoş bir inilti duyuldu ve bu ses beni ikiye katlayıp yere yığılmaya yetti. Magnus beni tutmak için uzandı ve yerden kaldırdı.

Onlara bakmaya cesaret ettim ve Minaeve'nin sonunda dudaklarını Daxton'dan çektiğini, ama sahiplenici bir şekilde kolunu onun beline doladığını gördüm. Bize dönerek, "Alfa'nın oğlu, şekil değiştirenin seçimini tekrar sorgulamak mı istiyorsun? Eğer sana ayrılmanızın ne kadar önemli olduğunu tekrar göstermek zorunda kalırsam, Daxton'ın beni durdurmaya ikna edebileceğinden emin değilim," dedi.

Oda sessizliğe büründü. Gilen henüz yerden kalkamıyordu.

"Bugün Aelius'a gidip başkentte ilk duruşma için hazırlıklara başlayacağım," dedi kraliçe, Daxton'ın hemen arkasında, odanın içinden kapıya doğru süzülürken. "Daxton ve Castor ikinci gemiyle şampiyonun en fazla iki gün içinde İç Krallık'a eşlik edecekler." Oda sessizdi, sadece anlayışla baş sallamalar cevap olarak geliyordu.

"Güzel," dedi Minaeve alaycı bir şekilde. Daxton'a döndü, parmaklarını göğsünde gezdirdikten sonra boynuna ve saçlarına doğru kaydırıldı. "Gemime gitmeden önce odama gel. Perdeyi geçmeden önce senin sununu almam gerekecek."

"Elbette," diye cevapladı Daxton tereddüt etmeden, tüm Yüksek Periler odadan ayrılırken.

Sunum mu? Bu ne anlama geliyordu? Kraliçe onlara nasıl bu kadar büyük bir güç uygulayabiliyordu? Kafamda giderek daha fazla soru dönüyordu.

"Bu olamaz!" Gilen homurdandı ve düşüncelerimi böldü. Gilen'in öfkesi, odayı kaplayan gücüyle hissedilebiliyordu. Yumruğunu sandalyeye vurdu ve odanın diğer ucuna doğru bana doğru koşmaya başladı. Onunla tekrar yüzleşmekten korkmuyordum. Benden birkaç adım uzaktayken, başka bir kişi benim savunmam için ayağa kalktı.

"Geri çekil, Gilen." Magnus, daha önce hiç görmediğim soğuk ve sert bir bakışla ona dik dik baktı. "Kadın senin talebini reddetti. Onu daha fazla takip etmeyeceksin. Eş bağı yok... Bu nedenle, kızım üzerinde hiçbir hakkın yok."

"Ben..."

"Gilen!" Helen araya girerek oğlunun yanına geldi. "Bırak gitsin bira k." "Ama..."

"Onu bırak... oğlum." Helen, Gilen'in omzuna nazikçe elini koyarak omzuna koyarak onu sakinleştirmeye çalıştı. Alistar diğer tarafına gelip aynı şeyi yaptı.

"Skylar, eve geri dön. Orada buluşuruz. Julia ve Neera, sen gitmeden önce seni görmek istiyorlar," dedi Magnus alçak ve sessiz bir sesle.

"Sen benimle gelmiyor musun?"

"Henüz değil." Magnus, Gilen ile benim aramda durmaya devam ederek, onun bana ulaşmasını ve beni görmesini engelledi. "Lütfen şimdi git. Alistar ve Gilen ile yalnız konuşmam gerekiyor." Tereddüt etmeden kapıya doğru koştum. Gilen'den olabildiğince uzaklaşmak istiyordum. İhanet, ağır kalbimde hâlâ taze bir yara olarak duruyordu.

Merdivenlere doğru döndüğümde, Kraliçe Minaeve ve Daxton'ın konuk kanadının koridorunda birlikte yürüdüklerini gördüm. Kraliçe Daxton'ı bir odaya çekip kapıyı kilitletiğinde kalbim gümledi.

Bunu yapmamın net bir nedeni yoktu, ama merdivenlerden uzaklaştım ve koridorda onlara doğru bir adım attım. İçimdeki hayvan uyandı, içgüdülerim bana bir şeylerin yanlış olduğunu, Daxton'a yardım etmem gerektiğini söylüyordu. Koridorun ortasına gelmiştim ki, güçlü bir kol beni yakaladı ve ters yöne çevirdi.

"Skylar," diye bağırdı Castor, beni duvara yapıştırırken. Gözleri zifiri siyahtan koyu kahverengiye dönüşüyordu ve korkuyla büyümüştü. "Tanrı aşkına, burada ne yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye panik içinde cevap verdim. Neden buradaydım? Bu, şimdiye kadar verdiğim en aptalca kararlardan biriydi.

uzun zaman. Neyi başarmayı planlıyordum?

"Daxton..." Castor bana sert bir bakış attı ve ben durakladım. "Daxton iyi mi?" diye kekeledim, gerçekten endişelenmişim. Castor'un benim samimi olduğuma inanıp inanmaması önemli değildi. O anda Daxton'ı önemsemeye başladığımı fark ettim ve önemsedığım kimsenin zarar görmesini istemiyordum.

Castor koridora dikkatlice bakındı, gözleri hızla hareket ediyor ve başını eğiyordu, sanki yakınlarda gizlenen birini dinliyormuş gibi. "Burada değil. Gitmelisin." Elimi tuttu ve beni koridordan, merdivenlerden aşağıya ve sonunda ormana doğru götürdü.

"Eve git, Skylar."

"Hayır! Onun iyi olduğunu öğrenmeden gitmem," diye karşılık verdim. "Castor, neler oluyor?"

Kaşlarını çatması, ne yapacağını veya bana ne söyleyeceğini düşündüğünü gösteriyordu. Dudaklarını büzdü ama sonunda yenilgiyi kabul ederek başını eğdi. "Kraliçe bizsiz gidiyor. Daxton, kraliçenin İç Krallığa güvenli bir şekilde dönmesi için yapması gerekeni yapıyor."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Minaeve, psişik büyüsüyle bizi neredeyse öldürecek kadar güçlü görünüyordu. Neden Daxton'a ihtiyacı vardı?

"Duymak ya da ayrıntılarını bilmek isteyeceğin hiçbir şey yok..."

"Lütfen söyle," diye yalvardım neredeyse. "Ona yardım edebilir miyim?" Beni ölümün eşiğinden kurtarmak için avcılarının sığınağına hücum eden cesur peri için endişelendiğimi saklamayacaktım.

"Yapamam," diye cevapladı Castor ve yüzündeki endişeyi görebiliyordum. Parlak gümüş rengi saçlarını eliyle taradı. "Dax iyi olacak... O... o... ne yaptığını biliyor."

"O zaman neden bu kadar endişelisin?" Castor'un yalanını bir kilometre öteden anlayabiliyordum. O bir illüzyon ve ikna ustası olabilir, ama bunu saklayamazdı. Önemli bir konuda bunu saklayamazdı.

"Bu benim anlatacağım bir hikaye değil, Skylar." Geri adım attı ve ayrılmak için döndü.

"Castor!" diye bağırdım ve yoluna atladım.

"Beni dinleyip eve gitmen için ne yapmam gerekiyor?"

Dudaklarımı sıkıca kapattım. *Hiçbir* şey, ona geri söylemek istedim. Ama bunun olmasına izin vermeyeceğini biliyordum, bu yüzden uzlaşmaya karar verdim, onun da aynısını yapacağını umarak.

"Söz ver bana... onun yardımı gerekirse beni bulmaya geleceğine söz ver. Bana söz ver, ben de dönüp eve gideyim."

"Şimdi mi?"

"Şimdi."

Castor teklifimi sessizce düşündü ve yedi saniyelik sessizliğin ardından, kesin bir şekilde başını sallayarak *evet* dedi. Anlaşmamızı anladığım için sözümü tuttum, topuklarımı döndürdüm ve eve koştum.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Eve vardığımda öğlen vakti geçmişti. Neera ve Julia mutfakta çalışıyorlardı ve benim dönmemi endişeyle bekliyorlardı. Kapıdan içeri girdiğimde ikisi de bana kollarını açarak selam verdiler. Yüzlerine bir bakış attığımda, yeni doğmuş bir bebek gibi ağlamaya başladım. Onlardan hiçbir şey saklayamazdım. Her şeyi döküp dökmek için canım yanıyordu. Gilen'in ihanetini içime atmış ve güçlü kalmaya çalışmışım, ama bu kadarı fazla gelmişti. Julia mutfakta çalışırken, Neera sabırla yanımda oturup anlattığım her korkunç detayı dinlerken, aileme her şeyi itiraf ettim. Gilen'in beni neden sahiplenmek istediğini, sahiplenme işaretini kullanarak güçlerime erişmek istediğini ve denemelerde benim yerime başka bir şekil değiştireni kurban etme planlarını anlattım.

Bir parçam hala tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyordu.

Onun benim eşim olabileceğini düşündüğüme inanamıyordum... benim lanet olası eşim! Hayvan içimde, onun beni sahiplenme işareti olarak ısırıldığı düşüncesiyle çalkalanıyordu. Onun da benim kadar kızgın ve üzgün olduğunu anlayabiliyordum.

"O sana layık değil, Sky," dedi Neera, pencereden dışarı bakmak için yer değiştirirken. "O sadece seni tuzağa düşürüp kendine saklamak istedi. Senin eşin olmaması, Anne ve Baba'nın bir lütfü."

"Yüksek Fae kraliçesi ile yaptığı görüşmede sana *tekrar* sahip çıkmaya çalıştığını inanamıyorum," diye araya girdi Julia, mutfağın ortasında bir hamur yığınının vururken.

"Magnus araya girip ona karşı çıktı," diye ekledim.

"İyi," dedi Julia, hamuru yumruğuyla yumruklarken. "Aksi bir şey duysaydım... Magnus dışarıdaki bir mağarada sonsuza kadar uyuyor olurdu."

bir mağarada kalırdı."

Bundan hiç şüphem yoktu.

"Yardımcı oldu mu?" diye sordum, başımı çok yumuşak hamur topuna doğru eğerek.

"Evet," diye cevapladı Julia, unla kaplı alnını silerek. "Katılmak ister misin?"

"Kesinlikle." Adanın köşesine yakın durdum ve o da bana yumuşatmam için başka bir hamur topu uzattı.

Neera katılmamaya karar verdi ama bana eşlik etmek için mutfakta bizimle kaldı. Alışılmadık bir şekilde sessizdi ve bu beni tedirgin etmeye başlamıştı. Her zaman birbirimizle konuşabilirdik ve Neera, dünyamızda neler olup bittiğine bakılmaksızın bana karşı her zaman açıktı. Kız kardeş olarak doğmamıştık ama aramızdaki bağdan farkı yoktu. Onu seviyordum. Tüm ailemi seviyordum ve onları çok özleyeceğimi biliyordum.

"Seni rahatsız eden ne, Neera?" Onun sessizliğini daha fazla görmezden gelemedim.

Neera içini çekti ve dirseklerine yaslandı. "Bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyorum, Sky."

"Peki, *bunun* tam olarak ne olduğunu bana söylersen yardımcı olur."

Gözlerini yana çevirdi ve sevimli, buruşuk, çilli yüzüyle bana sert bir bakış attı. Neera, hayatı buna bağlı olsa bile, kötü ya da kızgın görünmeyi başaramazdı. O, bir kelebek kadar nazik ve değerliydi; korumak için her şeyi yapabileceğim biri. Kendime gülmekten alıkoyamadım. Onun *kızgın* yüzünü daha kaç kez göreceğimi bilmiyordum.

"Her şeyi!" diye bağırdı Neera, bu patlaması neredeyse yüzümdeki sırtışı silip süpürdü.

Vay canına, bana gerçekten bağırdı. Bu, Julia'nın hamuru yumruklamayı bırakıp kızına şaşkınlıkla bakmasına neden oldu. Neera masadan uzaklaştı, mutfak kapısından dışarı fırladı ve bahçesinde kayboldu.

Julia derin bir nefes aldı. "Git ona, Skylar."

"Oraya gitmeden önce sakinleşmesi için ona biraz zaman tanımalı mıyım? Onu hiç böyle görmemiştim. Bu... sinir bozucu."

Julia bana bakmayı reddetti ve hamuru küçük, yuvarlak kurabiyeler haline getirmeye başladı. "Biz..." Gözyaşlarını tutmaya çalışırken hıçkırığını duyabiliyordum ve acı içinde nefes aldım. Benim için kendilerini tutmaya çalışıyorlardı. "Zamanın yok, Skylar. Mesele de bu zaten."

Hamuru tezgahın üzerine bıraktım ve üvey anneme baktım. "Geri dönmeyi planlıyorum, Julia."

"Biliyorum," diye cevapladı. "Ama bilinmeyenler onun için çok fazla. Sen yakalandığında, Neera üç gün boyunca ağlamayı kesmedi. Neredeyse onu çıkaramayacağımız bir uyuşukluğa sürüklendi."

Nasıl yardım edebileceğimi bilemediğim için suçluluk duygusuyla göğsüm sıkıştı. "Ona ne söyleyeceğim? Neera'ya... hepinizlere nasıl veda edeceğim, Julia?" Kendimi tutmak için dudağımı ısırdım. "Bu kısmın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim."

Julia kollarını bana doladı ve sıkıca sarıldı. "Biz de bilmiyoruz tatlım. Belki de... bu bir veda değildir. Senin de dediğin gibi, denemeleri kazanıp geri dönmeyi planlıyorsun. Bu yaklaşımı benimse. Bu bir veda değil. *Bir görüşürüz demek*. Onunla konuş ve gitme nedenini anlamasına yardım et."

Kısa boylu ama enerjik teyzemi kendime yaklaştırdım ve ondan alabileceğim her şeyi içime çektim. O çok güçlü ve kararlıydı, bu ailenin kalbi ve ruhuydu.

"Teşekkür ederim," mırıldandım, "her şey için. Magnus beni bulduğunda beni kabul ettiğiniz için. Beni olduğum gibi kabul ettiğiniz ve kendi çocuğunuz gibi kucakladığınız için. Tanrılar kaderimi size bağladıklarında hayatım kutsanmıştı."

Julia beni bıraktı ve ellerini yüzüme koydu. "Hayır, canım. Kader seni bize getirdi ve seninle bu zamanı geçirebildiğimiz için kutsanmış olan biziz. Hayatımızı zenginleştirdiğin ve Neera'yı kurtarmak için hiç düşünmeden her şeyden vazgeçtiğin için teşekkür ederim. Farkında olduğundan *daha fazla* gücün ve kuvvetin var, Skylar." Alnımı öptü ve bana sıkıca sarıldı.

Daha fazlası.

Kısa bir süre önce başka biri de benim için aynı şeyi söylemişti: *Daxton*. Aklım düşüncelerimi

Bir şekilde kafama takılmış olan erkek peri, ve ne yaparsam yapayım, onu kafamdan atamıyordum. Beni cezbeden sadece çarpıcı derecede çekici özellikleri değildi, aynı zamanda tavırları da öyleydi. Onun mizahını da anlamaya başlamıştım, bu da onu daha da sevmemi sağladı. Daxton bana kendimi güçlü ve güvende hissettiriyordu, ama en önemlisi, sesimin bir değeri olduğunu hissettiriyordu. Ona güvendiğimi içtenlikle söyleyebilirim.

Julia'yı mutfakta bırakıp Neera'yı bulmak için bahçelere doğru yürüdüm. Ayçiçekleri çiçek açmaya başlamıştı. Sonsuz yeşilliklerin arasında yürürken, sapları omuzlarımin hemen altında sallanıyordu. Neera bahçesini çok severdi. Burası onun huzur bulduğu yerdi ve bir gün kendi evine sahip olduğunda, tüm evinin bahçeyle çevrili olacağını hayal ettim. O, büyümüş ahududu çalılarına bakıyordu ve ben de onun yanına diz çöküp, zambaklardan uzaklaştırmak için budamasına yardım ettim.

"Bu sezon ahududulara farklı bir şey yaptın mı?" diye sordum ve taze, altın rengi bir ahududuyu ağzıma attım. "Her zamanki gibi tadı harika. Bu akşam pasta ya da tart yapmak için biraz toplayalım mı?"

"Bizimle birlikte tadını çıkaracak kadar uzun süre burada kalacak mısınız?" Ouch. Neera, bu çok acımasızca bir soru oldu.

"Olabilir. Ne zaman açılıp benimle konuşmaya başlayacağına bağlı. Ya da diğer seçenek, periler beni almaya gelene kadar burada otların arasında oturup beklemek." Neera ahududu çalılarını budamayı bıraktı ama yine de bana bakmayı reddetti. "Hadi Neera, konuş benimle lütfen. Sensiz bunu yapamam."

"Sorun da bu, Sky." Neera, güzel, tatlı, çilli yüzünü bana çevirdi ve içinde biriktirdiği tüm duygularını dışa vurdu. "Benim olmam gerekirdi," diye bağırdı, gözleri yaşlarla doluydu.

Sessiz kaldım. Bunu dışa vurması gerekiyordu. Neera bağırmalı ve içinde biriktirdiği tüm duyguları dışa vurmalıydı. Shaw ile geçirdiğim bu son bir ayda öğrendiğim bir şey varsa, o da duygularımızı inkar etmenin yarardan çok zarar getirdiği idi. Korkularımızı yenmek istiyorsak, onlarla yüzleşmemiz gerekiyordu.

"O ben olmalıydım! Kraliçe beni seçti... Beni! Seni değil!" Gözyaşları yanaklarından akıyordu. "Kız kardeşim benim yerime geçtiğini bilerek nasıl yaşayabilirim? Evet demek için yeterince güçlü olmadığımı! Senin körü körüne bilinmeyene, belki de ölüme atılmana izin verdiğimi."

Elimi uzattım ve Neera'yı göğsüme sıkıca sarıldım, yüzündeki gözyaşlarını silerek ona fısıldadım: "Bu benim kaderimdi. Asla senin değil, sevgili kardeşim."

"Bu *senin* kaderin miydi, Skylar?" diye sordu bana, ben yavaşça saçlarını okşarken.

"O gece dönüşmediğimi hatırlıyor musun?" diye sordum, sınırlarımı yatıştırmaya çalışarak. "Fae kraliçesinin önce çayırdaki duruşuna bana ve Shaw'a baktığını hatırlıyor musun?"

Neera başını çevirip bana baktı. "Ben-ben..."

"Evet, biliyorum." O gece olan her şeyi ona anlatmam gerektiğini biliyordum. Daha azını kabul edemezdi. "O gece içimdeki hayvan varlığı uyandı, Neera. Kraliçe durup bana baktığında gücümün arttığını hissettim. Sessiz bir soruydu, ama cevap vermem gerektiğini biliyordum. Dönüşmediğimde, İç Krallığa seyahat edecek kişinin ben olacağımı anladım." Sadece bir dönüşümcü, hayvan ruhlarımızın bu şekilde ortaya çıkmasının ne kadar önemli olduğunu anlayabilirdi.

"Hayvanın senin seçiminle aynı fikirde mi?"

Tereddüt etmeden başımı salladım. "Evet." Peri kraliçesi çayırdaki benimle konuşmamış olabilir, ama bana baktığında neden dönüşmediğimi anladım. Hayvanım da öyle. Kaderin bizim için başka planları olduğu için alfanın çağrısına direndik. "Kaçırıldığımda..." Neera, devam etmek için boğazımı temizlediğimde gerildi. "Kaçırıldığımda kendime sordum... neden devam edeyim? Neden pes edip vazgeçmiyorum?"

"Neden yapmadın? Bütün bunlara karşı nasıl savaştın ve umudunu hiç kaybetmedin?"

Onun sorularının cevapları karmaşıktı ve şu anda onunla birlikte tüm katmanları incelemek için hazır değildim, ancak bu konuları çözme sürecinde kaydettiğim ilerlemeden emindim. Başarısız olsam da, bu vazgeçtiğim anlamına gelmiyordu.

"Bir yemin ettim... Halkımızı temsil edeceğime ve dünyamızı iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma söz verdim. Bu benim sorumluluğum. Benim kaderim."

Bu cevap Neera'nın ilgisini çekmiş gibiydi. Bu imkansız gibi görünen görevden iyi bir sonuç çıkacağını bilseydi, anlayabileceğini biliyordum.

"Yani... gerçekten başaracağına inanıyor musun?"

"Başka seçeneğim olmadığını düşünüyorum," dedim hüzünlü bir gülümsemeyle. "Bana güvenen bir sürü ve eve dönmem gereken bir ailem var."

"Tabii ki var." Neera denedi, ama küfür etmek ona hiç yakışmıyordu.

Arkamızda ayak sesleri duyduğumuzda kolumu omzuna attım . "Julia, ikinizi burada bulabileceğimi söyledi." Magnus açıklığa girdi ve yanımıza diz çöktü. "Her şeyi hallettiniz mi?"

Magnus ve ben kararımı vermek için daha fazla zamana ihtiyaç duymadık. Amcamın hayran olduğum bir özelliği, her şeyi sakin ve kararlı bir şekilde halletmesi idi. Ona kaçtığımı ve fikrimi değiştirdiğimi söylersem, soru sormazdı. Malzemeleri bulur, çantamı hazırlamama yardım eder ve kaçabilmem için dikkatleri başka yöne çekerti. Sevdiği biri bir şeye ihtiyaç duyduğunda, soru sormazdı. Yardım etmek için her şeyi yapardı.

Neera başını salladı ve yüzündeki gözyaşlarını sildi. "Skylar ve ben konuştuk."

"Sen *bağırdın*," diye ekledim. "Ve... nedense, mantıklı ve makul olan bendim ve konuştum." Neera gözlerini devirdi ve kıkırdadı. Sorgulayıcı doğamı Magnus'a yönelttim. "Alfa'nın evinde her şey yoluna girdi mi?"

"Fae kraliçesi, gümüş prens tarafından gemisine eşlik edildi ve ben ayrılmadan hemen önce denize açıldı. Görünüşe göre, sahilde başka bir Yüksek Fae'nin yetenekleriyle gizlenmiş iki gemi bekliyordu. Çok etkileyici bir büyü. O, illüzyonlar yaratabiliyor..."

"Dur," diye araya girdi Neera. "Yani, öylece gitti mi?" Magnus başını salladı.

"Sadece prenslerden birinin ona eşlik ettiğini mi söyledin?" diye sordum. "Bu çok garip."

"Ben de öyle düşündüm," diye ekledi Magnus sakallı çenesini ovuşturarak. "Daxton ortalarda görünmüyordu." Magnus onun adını söylerken bana attığı tuhaf bakışı kaçırmadım. "Castor, gemisine eşlik edildiğinde onunla birlikte olan tek kişiydi."

"Daxton neredeydi?" diye sordum. Neera'nın benim tepkime şaşırdığını görebiliyordum. "Daha önceki toplantıda ona hizmet etmek için oldukça istekli görünüyordu. Onu bizzat uğurlamaması şaşırtıcı."

"Bence bu biraz gereksizdi," diye homurdandı Magnus, ki o da halka açık yerlerde sevgi gösterilerinden hiç hoşlanmazdı.

Ben ise tam tersine, bunu çok sevdim. Eğer bir gün ruh ikizimi bulabilirsem, bu birliktelikte arzu ya da tutku sorunu asla yaşanmayacaktı. Bir parçam, partnerimle fiziksel yakınlık ve bağ kurmayı çok arzuluyordu. Hayvanımın da bu tür bir ilgiye ihtiyacı olduğunu hissedebiliyordum, ki bu sorun değildi. Biraz sevgi kimseye zarar vermezdi ve ben de bu iyiliği memnuniyetle karşılıklı yapacağımı biliyordum.

"Benim izlenimim, erkeklerin hiçbirinin Kraliçe Minaeve'yi sevmediği, hatta ona özgürce itaat etmediği yönündeydi," diye ekledi Magnus.

"Gerçekten mi?" diye sordum, biraz fazla heyecanla, bu da Neera'nın dikkatini tekrar çekti. "Neden böyle düşündün?"

"Onun varlığında görülen ufak tefek davranışlarda, ona 'kraliçem' yerine 'kraliçe' diye hitap etmelerinde ve neredeyse zorla, hatta belki de kendi istekleri dışında onun yanına çağrılmalarında. Onların ona sevgi veya bağlılıktan değil, zorunluluktan baktıklarına inanıyordum."

Daxton'ın omzunu iyileştirmek için gittiğim gece Daxton ve Castor'un ikisinin de acıdan gerildiklerini hatırlayarak amcama tuhaf bir bakış attım. Sanki saldırıya uğramış gibiydiler, ama onlara dokunan hiçbir şey yoktu. Ve sonra yine, birlikte sahildeyken de aynı tepkiyi verdiler.

"Ama onu öptü mü?" diye patladım.

"Kim?" Neera merakla sordu.

"Daxton, Skylar'ın denemeler için İç Krallık'a gitme kararını tartışmak için bir araya geldiklerinde Kraliçe Minaeve'yi öptü," diye cevapladı Magnus, sinirli bir şekilde gözlerini kapatıp parmaklarıyla şakaklarını ovuşturdu.

Bu, onun hoşuna gitmeyecek kadar dedikodulara yakın bir durumdu.

"Bu tüm gerçek değil," diye karşılık verdim. "O, odadaki tüm şekil değiştirenlere garip emme büyüyle saldırırken onu öptü."

"Bu çok kaba bir davranış," dedi Neera, kollarını kavuşturarak. "Ve son derece acı verici." Kafamı salladım.

Magnus konuşmadan önce düşüncelerini tarttı. "Hayatımda birden fazla kez ölümle yüz yüze geldim ve itiraf etmeliyim ki... Minaeve büyüünü kullanırken ölümün yaklaştığını hissettim. Çok güçlü ve tehlikeliydi."

Neera, şaşkınlıkla eliyle ağzını kapattı. "Ah, baba!"

"Biz iyiyiz, kızım. Korkacak bir şey yok."

"Ayrıca, o artık yok, Neera."

"Eh, iyi ki gitti!" Neera, sözlerini vurgulamak için dilini çıkardı.

Aynı fikirdeyim, Neera. "Bu konuda sana katılmadığımı söyleyemem." Derin bir nefes aldım. "Ne yazık ki onu çok geçmeden tekrar görmek zorunda kalacağım."

"Ama... iki prens de seni duruşmalara eşlik etmeyecek mi? Daxton, seni koruyacağına yemin ettiğini söyledi. Bu, güvende olacağın anlamına gelir, değil mi?" Neera'nın sorusundaki masumiyet kalbimi dokundu. Bana bakacak birini, herhangi birini arıyordu.

"Daxton bana onunla birlikte gideceğimi söyledi."

"Bu ne zaman oldu?" Magnus şüpheli bir ifadeyle sordu.

Tanrılar lanet olsun, hiçbir şeyi kaçırmazdı.

"Latte ile muayenemden önce." Bu soruya dikkatli bir cevap vermem gerekecekti. "Onu Castor ile birlikte antrenman sahasında gördüm. Latte ile buluşmadan önce onlarla konuştum ve hala gitmek istediğimi söyledim. Kraliçe de bu şekilde öğrendi."

Magnus başını salladı ve ben de hızlı düşünme yeteneğim için içimden kendimi tebrik ettim. Amcama, bu kararı Daxton'la hamamda çıplak banyo yaparken paylaştığımı söylemek istemedim.

"Şimdi daha mantıklı geliyor," diye cevapladı Magnus, yerini değiştirip Neera'ya daha yakın oturdu.

O da buna inandı. *Tanrıya şükür.* "Gilen ve Alistar ne dediler?"

"Duymak isteyeceğin bir şey yok. Bana güven, Sky, ve bu konuda daha fazla soru sorma."

İyi şanslar.

"Şu anda neredeler?"

Magnus gözlerini devirdi ve sinirli bir şekilde homurdandıktan sonra cevap verdi. "Alistar akıllıca benim tavsiyemi dinledi ve hemen Gilen'le birlikte doğu bölgesindeki şekil değiştirenleri ziyaret etmek için ayrıldı. Gilen bizim bir sonraki alfamız olacaksa, uydu bölgeleri ve alt alfa liderlerine tanıtılması gerekiyor."

"Bu karara katılıyor musun?" diye amcama sordum.

"Gitmelerini ben tavsiye ettim."

"Hayır, hayır. O değil." Başımı salladım. "Gilen'in Solace sürüsünün bir sonraki alfa olması konusunda."

"Bu karar hakkında ne düşündüğünü daha çok merak ediyorum, Skylar?" Magnus karşılık verdi.

Ben de çok açık bir şekilde cevap verdim: "Bence bu şu anda bana sorulacak saçma bir soru."

"Ama yine de soruyorum." Magnus bana sert bir şekilde baktı, bu da beni tedirgin etti.

"Şu anda benden daha olgun davranmamı mı istiyorsun? Cidden mi, Magnus?" Kehribar rengi gözlerimin kırmızı bir parıltıyla alevlendiğini hissedebiliyordum. Magnus kalın kollarını göğsünde kavuşturdu ve sabırla bekledi. Bu konuyu bırakmayacağını biliyordum. "Ugh!" diye inleyerek ayağa kalktım ve ileri geri yürümeye başladım. "Cevap vermeyi reddedebilir miyim?"

"Hayır," dedi açıkça, yüzündeki ifadeyi hiç değiştirmeden.

"O zaman Gilen'i siktir et. Bana kalırsa uçurumdan atlayıp kafasını kayalara çarpabilir." Magnus bana öfkeyle baktı ama ben geri adım atmadım.

"Hadi ama baba, bu Sky'dan çok şey istemek."

"Hiç de değil," diye cevapladı. "Skylar, İç Krallık'ta kendini sınavarak, topraklarımızı iyileştirebilecek sihirli kalp taşı açmaya layık olup olmadığını belirlemek istiyorsa, hayır.

bu, ondan çok fazla bir şey istememek demektir."

Lanet olsun sana Magnus ve mantığına.

"Halkımızın dinamikleri hassas ama özünde güçlüdür. Alfa bizim liderimizdir, koruyucumuzdur. Gücü ve bu gücü halkımızın iyiliği için kullanma yeteneğini saygıyla karşılarız." Bariz olanı söylüyordum, ama bazen zaten bildiğiniz gerçeklerle başlamak yardımcı olur.

"Yani, Gilen'in alfamız olması gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Magnus

tekrar sordu.

"Bir alfanın sahip olması gereken tüm özelliklere sahip değil mi?"

"Babası Alistar, doğduğundan beri onu bu rol için eğitti. O, varis...
"Babası Alistar, doğduğundan beri onu bu rolü üstlenmek için eğitti. O varis... Ve hayvanı efsanevi bir roc. Gilen'in gücünü kimse tartışamaz, bu yüzden Alistar ölümcül bir mücadeleyi önlemek için tahttan çekiliyor ve rolü ona devrediyor. Gilen'i aramızdaki en güçlü kişi olarak görüyor ve kabul ediyor. Sürümüzü yönetmek ve hepimizi güvende tutmak için en uygun kişi o."

"Bu özelliklerin yeterli olduğuna mı inanıyorsun?"

"Tanrım, bu kadar soru yeter Magnus," diye bağırdım sinirle. Amcam bunun bana ne kadar büyük bir içsel ıstırap verdiğini anlamıyor muydu? Gilen'in bana yaptıklarından dolayı ondan nefret ediyordum. Arkadaşlığımıza ve duygularıma ihanet etmesi, Blade'in kırbacından neredeyse daha fazla canımı yakıyordu. Gilen'e saf bir aptal gibi güvenmiş ve onun tuzağına, kancasına, oltasına ve kurşununa kanmışım.

"Gilen'in dün Skylar'a yaptıklarının tüm ayrıntılarını biliyor musun, baba?" Neera, ikisine de sırtımı döndüğümde sordu.

"Annen bana anlattı, gerisini de toplantıdan anladım... Ama Skylar yetişkin bir kadın ve kendi başının çaresine bakabilir. İkinizi de güçlü ve bağımsız olmanız için yetiştirdim. Her zaman hatalarınızdan ders alın ki onlardan daha akıllı olun. Sky'ın onun yerine savaşacak birine ihtiyacı yok. Yanında duracak birine ihtiyacı var."

Magnus'un söylediklerini içselleştirdim ve bu durumdan ne kadar nefret etsem de, bana verdiği özgürlük için de minnettardım.

"Gilen, Solace için güçlü bir alfa olacak." Bu sözler

bazen daha iyi insan olmaktan nefret ediyordum.

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet. Kişisel nedenlerden dolayı bunu kabul etmek istemiyorum... ama evet." Rahatsız bir şekilde yerimden kıpırdadım ve yakınımıdaki bir çiçekle oynadım. "Hislerime ihanet etmesi canımı yakmış olsa da, sürüyü korumak için güçlerimi korumak istedi. Bana karşı niyeti berbattı ve bunu gerçekleştirme şekli kabul edilebilirin çok altındaydı. Ama halkımız için alfa rolünü başarıyla yerine getirebilir."

Magnus ayağa kalktı ve elini omzumda hissettim. "Senin gibi bu konuda bu kadar dürüstçe konuşabilecek çok az kişi var, Skylar. Kararını saygıyla karşılayacağım."

"Aksi bir karar versem Gilen'i alfa olarak kabul etmez miydin?"

"Hayır, kabul etmezdim."

Kaşlarımı kaldırdım ve ona dönerek ağzımın açık kaldığını hissettim. "Ne oluyor Magnus? Neden böyle bir şey yaptın... Ne?" Kafamdaki karışıklığı kelimelerle tam olarak tarif edemem.

Amcam rahatça sıırttı ve yumuşak, kayıtsız bir ifadeyle bahçeye doğru baktı. "Bir gün anlayacaksın."

"Hmm, bundan çok şüpheliyim. Ama tabii, tamam, *bir gün* diyelim." Bunu anlamaya çalışmaktan vazgeçtim. Hayatımda olan tüm çılgın şeyleri mantıklı hale getirmek için resmi olarak mantığım tükenmişti. "Her şeyin basit olduğu zamanları hatırlıyor musun? Ve sen sadece beni diğerleriyle birlikte savaş eğitimine katılmaya ikna etmeye çalışıyordun?"

"Sessiz anları asla gözden kaçırma." Magnus güldü.

"Üçünüz hazırsanız akşam yemeği hazır!" Julia'nın sesi mutfaktan bahçeye yankılandı.

Üçümüz de eve geri döndük ve bir aile olarak oturup Julia'nın hazırladığı fasulye ve et yemeği ile ağızda eriyen özel bisküvileri afiyetle yedik. Ailemle daha kaç tane böyle an yaşayabileceğimi bilmiyordum ve kalan az zamanımı boşa harcamak istemiyordum.

"Peki, ne zaman ayrılıyorsun?" diye sordu Neera.

"Yarın burada geçireceğim son tam günüm," diye cevapladım ve bal ve biberiye aromalı lezzetli bisküviden bir ısırık aldım. "Yarın sabah

ertesi sabah yelken açacağız."

"Peki, ne yapmak istersin?"

Buradaki son günümü nasıl geçirmek istiyordum? Geri döneceğimin garantisi yoktu. Döneceğime inanıyordum, ama yine de dönmeme ihtimalim de yüksekti. Ailemin evine baktım ve orada olmak istediğimi anladım.

"Sevdiğim herkesle paylaşmak için son bir veda yemeği pişirmek istiyorum." Julia duygusal bir sevinçle iç geçirdi, ta ki ben ekleyene kadar: "Ve sonra... sarhoş olup, bir an için gülünç derecede tehlikeli bir maceraya atılacağımı unutmak ve pişmanlık duymadan eğlence ve kahkaha dolu bir akşam geçirmek istiyorum."

Magnus gülmesini zor tutarken neredeyse suyunu tükürecekti. "İlk yorumunu duyduğumda bir an endişelendim."

Ona göz kırptım. "Sana son bir joker vermek zorundaydım."

"Kimi davet etmek istersin?" diye sordu Julia. "Hazırlık için kişi sayısını bilmek istiyorum."

"Herkes gelebilir," diye cevapladım. "Tüm gruba içki içmeye gelmelerini söyle, ama akşam yemeği için sadece siz üçünüzü istiyorum, Rhea, Talon ve Shaw."

"O zaman hazırlıklara başlayayım." Julia gülümsedi ve elimi okşadı. "Bize ne pişireceksin?"

"Meşhur makarna yemeğimi." Gülümsedim. "Başka ne olabilir ki?"

"Et, peynir ve sos katmanları olan yemek!" Neera'nın sesindeki heyecanı duyabiliyordum. O benim makarna yemeğimi çok severdi... Hepsi severdi. Hepsi çok sevdiği için yapmak en sevdiğim yemektir.

"Alfa'nın evindeki şarap mahzenine rastlayıp bir iki fıçı çıkarabilirim," diye ekledi Magnus, sinsi ve kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Rhea'dan yardım iste. Eminim viski dolu bir fıçı alacaktır."

Magnus, tereyağlı bisküvisinin son ısırığını alırken, "Hiç şüphem yok, özellikle de geçen gece senin odana gizlice içki şişelerini soktuğundan beri," dedi.

"Şişeler mi?" Gülümsedim. "Demek, onun sadece bir tane değil, iki tane olduğunu biliyordun?"

"Biliyordum," Magnus, kaşığıyla çorbasını ağzına götürürken cevap verdi.

Tık tık tık.

"Skylar!" Ana kapının diğer tarafından bir ses adımı bağırdı.

Tık tık tık.

"Skylar! Sana ihtiyacım var!"

Masadan fırladım ve evin ön tarafına doğru koştum. Ön kapının kolunu çevirdiğimde, diğer tarafta kimin olduğunu kokusundan anlayabildim. Kapıyı açarak, olacıklara kendimi hazırladım.

"Castor? Ne yapıyorsun..."

"Sözümüzün bana düşen kısmını yerine getiriyorum!" Gözleri ağırlaşmış, nefesi düzensizdi. "Benimle gelmen gerekiyor."

"Şimdi mi?" diye sordum.

"Hayır... yarın sabah, uzun ve dinlendirici bir uykudan ve belki bir kahvaltı büfesinden sonra," dedi alaycı bir şekilde, uzun bir iç çekiş ve melodramatik bir göz devirmeyle. "Evet, şimdi!"

Ona sert bir bakış attım. "Bu alaycı tavırların seni hiçbir yere götürmez, bayım."

"Adım Daxton..."

Kalbim bir an durdu, kapının eşiğinde donakaldım. Midem düğümlendi, konuşacak sesimi bulamadım.

"Ona bir şifacı lazım... Skylar. Sana ihtiyacı var."

"Latte, alfanın evinin hemen diğer tarafında yaşıyor. Neden onu bulmuyorsun?" Magnus arkama geçerek sordu.

İkimiz de amcamı görmezden geldik. Castor'un beni neden aradığını biliyordum. Daxton'a doğru o koridorda yürürken içimden bir ses bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu. İçgüdülerim ona yardım etmem gerektiğini söylüyordu ve ben de içgüdülerimi dinlemem gerektiğini bilerek kendime lanet ettim.

Kapının yanında asılı duran pelerinimi aldım ve soğuk, nemli geceye adım attım. "Yolu göster."

YİRMİNCİ BÖLÜM

"Bu taraftan," dedi Castor, dönüp gecenin karanlığına doğru koşmaya başladı.

Tereddüt etmeden, onun peşinden hızla koştum. Eğer o buradaysa, bu Daxton'ın bana ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu. Castor, eve dönersem, yardım edebileceğim beni bulacağına yemin etmişti. Neye bulaştığımı bilmiyordum, ama Daxton'ın bana ihtiyacı varsa, orada olacaktım. En azından ona bu kadar borçluydum.

Castor ve ben, yavaşlamamak ve dikkatimizin dağılmaması için köyün merkezinden geçip kenar mahallelerde kaldık. Halkım onun peşinden koştuğumu görürse endişelenebilirlerdi ve bunun kafama takılmasını istemedim.

Castor hızlandı ve ben de ayaklarımla onu takip etmeye çalıştım. Değişkenler hızlıydı, ama Castor'un bir sınıf üstünde olduğu belliydi. Eğitim alanına vardık ve o, odalarına çıkan merdivenlere doğru koştu. Merdivenleri ikişer ikişer atlayarak çıktı, ben de her adımını takip ettim. Koridorda koşarken, Castor ortak odalarına açılan kapıda durdu.

"*Neden* incindiğini tam olarak açıklayamıyorum Skylar," dedi gümüş saçlı prens, normal şarkı söyler gibi ses tonu endişeyle kaplanmıştı. "Ama... endişeliyim."

"Kraliçe miydi?" Aklıma gelen tek soru buydu.

Castor başını salladı, kapı kolunu çevirip içeri girmek için kapıyı açtı. Oda açıkça ikiye bölünmüştü. Castor'un odadaki kısmında düzinelerce çizim, eskiz ve yatağın yanında boş bir şarap şişesi vardı.

Odanın karşı tarafında, düzinelerce kitap yayılmış ve daha sonra gözden geçirmek üzere sayfalar işaretlenmiş büyük bir masa vardı.

Değişkenlerin ve insanların tarihçelerinin başlıkları, parşömene kazınmış yazılar ve notlarla birlikte açıldı. Daxton okumaya olan düşkünlüğünü abartmamış. Masanın yanındaki pencere aralık bırakılmıştı ve bu açıdan, pencerenin benim iyileşme sürecimde kaldığım odamın penceresiyle aynı manzaraya baktığını anladım. Daxton bunca zaman beni izlemiş.

"Seni aptal!" Castor, odanın diğer tarafına koşarken küfretti.

Daxton'ı yüzüstü, neredeyse cansız bir şekilde yerde yatarken gördüğümde nefesim kesildi. Köşedeki yatağının yanında uzanmıştı ve onun halini görünce kalbim sıkıştı. Gözleri kararmıştı ve güneş ışığında her zaman parıldayan açık teni, yanaklarının çevresinde solgun ve çökmüş görünüyordu. Daxton'ın başı geriye düştü. Castor onu yatağa kaldırmak için uğraşırken, Daxton rahatsızlıktan homurdanmaktan başka bir şey yapamıyordu.

"O lanet yatakta kalman gerekiyordu, Dax," diye küfretti Castor, kardeşini kaldırıp sırt üstü yatırmayı başarırken. "İnatçı aptal!"

Daxton cevap vermedi, gözlerini bile açmadı. Tanrım, ona ne olmuştu?

"İçeri girip yardım etmek ister misin?" Castor odanın diğer ucundan bana bağırdı.

Hâlâ odalarına girmemiştım ve kendimi zorlayarak bir adım attım. Daxton'ın yatağının yanına yaklaştım ve onu baştan aşağı dikkatlice muayene ettim.

"Bunu ne yaptı, Castor?" diye sordum.

Ben konuşur konuşmaz, Daxton inledi ve gözleri kapalı olmasına rağmen başını çevirmeye çalıştı. Vücudu kontrolsüz bir şekilde titremeye başladı ve ikimiz de onu tutmaya çalıştık. "Buz gibi soğuk!"

"Biliyorum," diye homurdandı. "Sence seni neden bulmaya geldim?" "Burada ne oluyor? Bana hemen her şeyi anlatmalısın," diye bağırdım ve gömleğimi ve pantolonumu çıkarmaya başladım. Daxton'ın vücut ısısının hızla düştüğünü görünce, şifacılarla olan deneyimlerimden, onu yeniden ısıtmak için cilt teması gerektiğini biliyordum

"Mantıklı olsun ya da olmasın umurumda değil. Bildiklerini anlat bana."

"Önce, tanrıların adına, ne yaptığını söyle bana?" Şaşırtıcı bir şekilde, Castor ben iç çamaşırlarıma kadar soyduğumda gözlerini kaçırdı.

"Vücut ısısına ihtiyacı var," diye azarladım ve Daxton'ın yatağına tırmandım, sırtını göğsüme yasladım ve kendimi onun beline doladım. "Gömleğini çıkarmama yardım et." Açık bir yara veya belirgin bir yaralanma görmedim, bu yüzden iç organlarında bir sorun olduğunu düşündüm. Hipotermi mi? Yoksa büyüünde bir tür arıza mı?

"İyileştirme büyüünü yapabilmem için cilt teması gerekiyor ve bu aynı zamanda vücut ısısını yükseltmenin en hızlı yolu."

Castor soru sormadı ve hemen emrimi yerine getirdi. "Başka bir battaniye alıp ateşi yakacağım."

"Güzel. Onu ısıtırken, ben de sihrimle onu iyileştirmeye çalışabilirim." Kollarımı Daxton'ın kollarına doladım ve vücudunu kendime doğru çektim. O benden daha iriydi, bu yüzden onu arkamdan bacaklarımın arasına yerleştirmek kolay olmadı. Bacaklarımı ona doladım ve onu yerinde tutarken, başını omzuma dikkatlice yasladım ve yanağımı alnına bastırdım.

Daxton'ın onu tutan kişinin kim olduğunu görmek için başını çevirmeye çalıştığını hissedebiliyordum. "Kıpırdama," diye fısıldayarak emrettim. Hemen hareket etmeyi bıraktı ve sert göğsünü kavradığım elime kalbinin daha hızlı atmaya başladığını hissedebiliyordum. "Ben buradayım, Daxton. Ben buradayım..."

"Beni buldun..." Sözleri, zar zor duyabildiğim bir nefesle fısıldanmıştı.

"Biz her zaman birbirimizi buluruz," diye cevap verdim. "Bana öyle dememiş miydin?" Ağzının köşesinde hafif bir gülümseme belirirken, vücudunun benimkine yaslanarak gevşediğini hissettiğime yemin edebilirim. Castor şöminede zaten çıtır çıtır yanan ateşi beslediği için oda hızla ısındı. Terlemeye başlamıştım, ama Daxton'ın cildi hala soğuktu. "Bir battaniye daha, Castor. Bizi koza gibi sar."

Kendi tarafındaki yatak örtüsünü alıp bizi sardı, kenarlarını sıkıca çekip içlerine soktu, böylece ısı kaçmasın diye. Daxton battaniye ona sıkıca sarıldığında inledi, ben de hareket etmemeye çalıştım.

"Hiç bu kadar kötü bir durum görmemiştim, Skylar." Castor'un yüzü solgundu. Koyu renkli gözleri kardeşinin yüzünden ayrılmıyor, onu bir şahin gibi izliyordu. "Onu şimdi iyileştirmeye başlayabilir misin?"

"Tam olarak neyi iyileştiriyorum, Castor? Fiziksel olarak hiçbir sorunu yok gibi görünüyor, ama giderek zayıflıyor..." Castor hareketsiz kaldı ve yine cevap vermeyi reddettiğinde, ona sihrimin gücüyle saldırdım. "Lanet olsun, Castor. Söyle bana! Daxton'a ne oldu?" Hayvanım emrimi güçlendirdi. Tıpkı önceki gece Gilen'e yaptığım gibi, Castor'la konuşurken bir büyü dalgası hissettim ve onun buna karşı irkildiğini görebiliyordum.

"Kraliçe Minaeve," Castor dişlerini sıkarak cevap verdi. Soruma cevap vermek istemiyor gibi görünüyordu, ama yapamadı. "Daxton'ın gücünü aldı."

"Peki bu ne işe yarar? Neyi aldı?" Gücümün içimde çalkalandığını hissettim.

"Onun gücünü emdi, kendisi için aldı, böylece biz olmadan perdenin ötesine geçebildi."

"Daxton'ın daha önce bahsettiği türden bir adak mı bu? Diğer kraliyet High Fae'lerinin ona verdikleri kurban, böylece solgunlukla savaşıyor kadar güçlü olabilsin diye mi?"

"Evet." Castor, karanlık gözlerini bana sabitleyerek başını salladı.

"Yani, doğru anladıysam, o onun hayatını emdi mi? Ne oluyor lan, Castor!"

"Onlar... Başka seçeneğimiz yok," diye cevapladı yine. "O, onların güçlerini emip bastırarak, bizim türümüz üzerindeki otoritesini ve hakimiyetini pekiştiriyor." Castor bir an sessiz kaldıktan sonra tekrar konuşmaya başladı. "Skylar... Daxton, İç Krallık'ta doğmuş en güçlü Yüksek Fae'lerden biridir. Babamız öldükten sonra, güçleri ve hükümdarlığı Dax'a geçti. Bu, onun savaş becerisi, öldürme kapasitesi ve annemizin yetenekleriyle birleştiğinde... Kimse ona karşı koyamaz. Eğer o... " Durdu, yüzü öfkeyle buruştu. "Eğer Kraliçe Minaeve'ye o kadar çok şey teklif etmeseydi..." Castor

durdu ve bir kez olsun, bu konuyu daha fazla zorlamamanın en iyisi olacağını düşündüm.

Dikkatimi kollarımda tuttuğum erkeğe geri çevirdim. İçimde öfke ve hiddet kabarıyordu. Bir kraliçe nasıl bu kadar bencilce halkından böyle bir şey alabilirdi? Gerçek bir hükümdar asla kasıtlı olarak tebaasına zarar vermezdi. Bana göre Kraliçe Minaeve, diğer kraliyet mensuplarını kendi bencil hırsı ve gücü için kullanıyordu.

"Bu ne sıklıkla oluyor?" diye bağırdım.

"Çok sık, ama duruşmalar sırasında ve kendi büyüğü tükendiğinde daha fazla gerekiyor." Castor başını eğdi. "Dax onun benden güç almasına asla izin vermez. Ama bu sefer izin vermesi gerekirdi... çünkü ilk duruşma açıklanmadan önceki akşam ona bunu tekrar açıkça isteyecek."

"Dalga geçiyorsun herhalde," diye bağırdım.

"Hayır, bu onun Dax'ı ve Kızıl Şehir'in Yüksek Prensi Adohan'ı kontrol altında tutmak için kullandığı kötü bir yöntem. Aelius'lu Seamus isteyerek onun yatağına giriyor ve istediği her şeyi ona veriyor, ama o sadece zihin okuma yeteneği olan bir kukladan başka bir şey değil."

"Bu... sindirilmesi zor bir bilgi," diye itiraf ettim.

"Sen sordun," dedi Castor savunmacı bir tavırla, ve ben ona meydan okurcasına dilimi çıkarmak istedim.

Bunun yerine, gözlerimi devirdim ve dikkatimi tekrar Daxton'a verdim. Ellerimi onun gergin göğüs kaslarının üzerinde gezdirdim ve iyileştirme büyümünü kullandım. Nereden başlayacağımı ve güçlerimi nereye yönlendireceğimi bilmiyordum, bu yüzden bir şans denedim ve göğsünün içinde atan güçlü kalbe odaklandım. Belki onu burada iyileştirirsem, bu doğal olarak tüm vücuduna yayılırdı. Elimizdeki en iyi şanstı, bu yüzden gözlerimi kapattım ve tüm büyümünü Daxton'ın özünü iyileştirmeye odakladım, kraliçe tarafından ondan çalınan yaşam enerjisini geri verdim.

Daxton'ı iyileştirmek, benim sihir gücümü tüketti ve beklediğimden daha fazla yordu. Titreyen uzuvlarımı görmezden geldim ve sihir gücümü onun merkezine pompalamaya devam ettim. Daxton'ın yüzüne renk geldi ve yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade olmadan kollarının ve bacaklarının hareket etmeye başladığını hissettim.

"İşe yarıyor!" Nefes nefeseydim. Tanrılar, sanki dağ yollarımızı koşmuş ya da insan kralının kraliyet muhafızlarının ön saflarında savaşmış gibi hissediyordum.

Castor yatak kenarına diz çökmüş, heyecanla nefesini tutmuştu. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Castor çekinerek.

"Onu iyileştirmek için beni buraya getirdin. Ne demek nasıl yaptım?" Yorgunluktan sersemlemiş haldeyken, yine de Castor'a şaşkın bir bakış atmayı başardım.

O gözlerini devirip iç geçirdi. "Hayır. O değil. Kraliçenin Dax'a yaptıklarını sana anlatmamı sağladın. Senin emrine karşı gelemedim. Söylediğin her şeyi sana anlatmak zorunda kaldım."

Oh, peki, lanet olsun. Bu yeni bir gelişmeydi. Emrimizin onun üzerinde böyle bir etkisi olduğunu fark etmemiştim. Bağırmanın, kardeşinin üzüntüsüyle birleşince, Minaeve'nin yaptıklarını itiraf etmesine neden olduğunu düşündüm.

"Ne demek istediğini anlamadım," diye cevap verdim, elimden geldiğince yalan söylemeye çalıştım.

"Evet, biliyorsun." Castor gözlerini kısarak baktı. "Bu, birine senin isteğine uymasını emrettiğin ilk sefer değildi, değil mi?"

Tam da o anda, beni cevap vermekten kurtaran Daxton inledi ve başını çevirmeye çalıştı. Şanslıydım ki, bu Castor'un konuyu şimdilik bırakması için yeterli bir dikkat dağınıklığıydı.

"Daxton?"

Gri gözleri açıldı ve odayı bir kez taradıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Skylar?"

"Hoş geldin," dedim içten bir gülümsemeye. Henüz tamamen iyileşmemişti, ama vücut ısısının giderek yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Dax?" Castor yatağı sıkıca kavradı ve kardeşinin cevap vermesini bekledi.

"Onu neden buraya getirdin? Onu burada istemiyordum, Castor," dedi Daxton öfkeli bir sesle.

"Minaeve öldü, Dax," diye çabucak karşılık verdi Castor, ama bu bir fark yaratmış gibi görünmüyordu.

Eh, bu benim umduğum hoş geldin ya da teşekkür değildi.

Castor dudaklarını büzdü ve başka yere baktı. "Başka ne yapacağımı bilemedim. Öleceğini sandım, Daxton."

"Tarlada sana söylediklerimden sonra bile mi?" Dax hızla ona ters çıktı ve kendini kaldırmaya çalıştı.

Daxton'ın bu soruyla ne demek istediğini hiç anlamadım, ama Castor'un anladığı belliydi.

"Hayır." Castor iç geçirdi. "Ama ona ihtiyacın olduğunu biliyordum. Senin o haldeyken perdenin ötesine geçmemiz imkansızdı. Tek başıma geçecek kadar güçlü değilim, bunu sen de biliyorsun."

Daxton'ın hareket ettiğini ve beni itmeye çalıştığını hissettim. "Şu anda bunu yapma, koca adam," dedim sert bir sesle, ellerimi göğsünde gezdirerek. Tanrılar lanet olsun, bu erkek bir heykel gibi yapılıydı.

Daxton hareketsiz kaldı ve neyse ki talimatımı dinledi. Onu çok sıkı tutmuyordum ama yine de beni dinlemeye istekli olması hoşuma gitti. Daxton'ı iyileştirmek beni büyülü sınırlarımın eşiğine kadar zayıflatmıştı, esasen onun enerjisini benimkiyle değiştirmiştım. Bu, denediğim diğer iyileştirmelerden farklıydı.

"Bu, normal bir yaranın iyileşmesinden daha uzun sürecek. Yavaşça ilerlersem... yan etkiler benim için daha az şiddetli olacak. Kraliçe'nin senden aldığına bakılırsa, Castor'a katılıyorum. Hayatta olduğun için şanslısın."

"Bu sunum seni neden bu kadar etkiledi, Dax?" Soru sorma sırası Castor'daydı. "Daha önce hiç bu kadar bitkin düşmemiştin."

"O istedi." Daxton ona sadece bunu söyleyecekti, en azından şimdilik, ben odadayken. Belki ben gittikten sonra, kardeşine neden ölümün eşiğine geldiğini daha isteyerek anlatırdı.

"Mantıklı," diye ekledim. "Ona olan bağlılığın, kendi kişisel ihtiyaçlarından daha ağır bastığını tahmin ediyorum. Bu sabahki toplantımızda bunu oldukça açık bir şekilde ortaya koydun."

Oda birdenbire ölümcül bir sessizliğe büründü. Castor bana, ondan daha önce hiç görmediğim kadar şok olmuş ve dehşete kapılmış bir ifadeyle baktı

. Yüksek sesle yutkundu ve elini yavaşça yatak kenarından çekerek Daxton ve benden uzaklaştı.

"Ne?" Daxton'ın sesi zehirli ve soğuktu. Ona demir okla vurduğumda bile bana böyle konuşmamıştı. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Ne... ne dedim?"

Castor başını sallayarak odanın karşı tarafına güvenli bir mesafeye kadar geri çekildi.

Daxton'ın nefesi hızlandı, düzensiz ve hareketli hale geldi. Parmaklarıyla battaniyenin kıvrımını açtı ve beni iterek dönüp bana baktı. "Ne dedin?" Zayıf durumuna rağmen, Daxton kollarını başımın iki yanına koydu ve ağır vücuduyla beni duvara sıkıştırdı.

"Kraliçe Minaeve'nin istediği her şeyi ona vermenizin mantıklı olduğunu söyledim," diye cevapladım, bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamadan.

"Neden?" diye homurdandı Daxton, köpek dişlerini bana göstererek. "Nasıl... böyle bir şey düşünebilirsin ki..."

"Çünkü onu öptün," diye bağırdım. Bu kadar açık değil miydi? Onun kraliçeyi kucakladığını ve onun baştan çıkarıcı dokunuşunu takip ederek özel odasına girdiğini gördüm. Kör bir adam bile kapalı kapılar ardında onunla ne yapmaya niyetlendiğini anlayabilirdi. "Belli ki ona bir şekilde romantik bir bağın var. Senin türünün evlilik geleneklerini veya eş bağlarını bilmiyorum... ama onu öpüşün ve odasına girmen hayal gücüne pek yer bırakmadı."

Daxton'ın gözlerinde saf gümüş ateş parıltıyor gibiydi. Onun gücü kontrol edilemez dalgalar halinde yayılırken, odanın içi buz gibi soğudu. Büyüsü duygularıyla iç içe geçmişti ve şu anda ikisi de kontrol dışı gibiydi. Öfkesi yüzeye çıkıyordu ve ben hala nedenini anlayamıyordum.

"Ne?" Ellerimi Daxton'ın göğsüne doğru uzattım, ama sarsılmaz bir kas duvarına çarptım. Onu itmek için acınası bir şekilde tekrar denedim, ama Daxton kıpırdamadı.

"Onu *hor görüyorum*," diye homurdandı, gözlerini kısarak. "Aldığım her nefesle, kalbimin her atışıyla ona olan nefretim daha da artıyor. *Sakin* benim Kraliçe Minaeve'ye karşı herhangi bir sevgi beslediğimi ima etmeyin."

Daxton konuşurken ölümcül bir sakinlik içindeydi. Öfkesini kontrol etmeye çalışırken, gücünün dalgalanmalarının benimkine çarptığını hissedebiliyordum.

Şaşırdım, ama onun önünde korkarak geri çekilmeyi reddettim. Bu yüzden, ölümcül derecede korkutucu bakışına karşılık vermek için öne eğildim. "Gördüğümü söylediğim için sinirlenme. Ben daha iyisini bilmiyordum. Sen ve Castor, Minaeve'den nefret ettiğinizi hiç ima etmediniz bile."

Hayvanımın gücü kaşınan cildimin yüzeyine çıktı ve gözlerimin ateşle parladığını biliyordum. Geri adım atmayacaktım. Onun gücünden ya da hakimiyet için dans etmekten korkmuyordum. Yaşadıklarımın sonras, onun meydan okumasını kabul etmekten hiç korkmuyordum, hiç de bile.

Daxton'ın göğsünden derin bir hırıltı çıktı ve benim durumumdaki diğerleri gibi korkudan titremeye başlamadım. Bunun yerine, içimde sürekli bir heyecan ve tahrik dalgası uyandı. Meydan okuma hayvanımı heyecanlandırdı, savaşıma içgüdülerime yol açtı ve ben bunun her saniyesini gizlice seviyordum.

"Yaralarım hakaret ekleme, Spitfire." Daxton kollarını indirdi ve bana yer açmak için geri çekildi, buz gibi gözlerini benimkilere dikti. O da geri adım atmıyordu.

"Yaralanmalardan bahsetmişken," diye ekledim, başımı yana eğip hafifçe gülümsedim. "Kozamıza geri dön. Seni iyileştirmeyi henüz bitirmedim." Daxton'ın fırtınalı bakışları hiç sarsılmadı, beni açıkça reddetti.

"Hadi... buraya gel," diye itiraz ettim, battaniyeyi açarak onu geri davet ettim.

Daxton tek kelime etmeden hareketsiz kaldı, bir santim bile kıpırdamadı. Bana, kötü bir zorba tarafından az önce sataşılmış bir çocuk gibi bakıyordu.

Onun, peri kraliçesi ile romantik bir ilişkisi olduğunu varsayarak duygularını incitmiş miydim? Ne tür boktan bir dünyada yaşıyorlardı? Ve neden bu kaosa atılmak için gönüllü olmuştum ki? İç Krallıklar'daki hayatın, hayal ettiğimden daha kötü olduğu açıktı.

Onun duygularını anlamaya çalışarak ve durumu düzeltmek için yüzümü yumuşattım. "Söylediğim şey... hakkında..." Daxton gerildi ve ben bunun, onun adını ağzımdan çıkacağını tahmin ettiğim için olduğunu düşündüm. Aniden, varsayımımın onu derinden yaraladığını fark ettim. *Kahretsin*. Kendimi çukurdaki en aşağılık bok böceği gibi hissettim.

"Üzgünüm, Daxton," dedim yumuşak bir sesle, onun açıkça hissettiği acıyı empatiyle anlamaya çalışarak. "Durumu tamamen yanlış yorumladım. Bana verdiğin açıklamadan başka bir açıklama yapma yükümlülüğün olmadığını biliyorum, ama lütfen seni kırdığım için gerçekten üzgün olduğumu bil."

Oda uzun bir süre ölümcül bir sessizliğe büründü. Zaman durmuş gibi, şöminede ateş yüksek sesle çıtırdadı. Daxton konuşmadan bana doğru yaklaştı, ikimizi battaniyeye sardı ve çıplak sırtını göğsüme yaslayarak rahatladı. Bir kez daha onu bedenimle sardım ve iyileştirici güçlerimin göğsüne akmasına izin verdim.

Üçümüz sonraki birkaç saat boyunca sessizce oturdu. Daxton'ı yavaşça iyileştirmeye devam ettim ve rahatlamama neden olan şey, onun gücünü ve canlılığını geri kazanmasıydı.

"Sana bir şey getireyim mi, Skylar?" Castor odanın diğer tarafından sordu, karnımın guruldamasını duyunca sırtarak.

"Yemek yemem lazım," diye cevapladım. "Kaybettiğim enerjiyi geri kazanmak çok fazla enerji gerektiriyor ve şekil değiştirenlerin metabolizması doğal olarak yüksektir."

"Daha fazla söze gerek yok. Ne istersin?"

"Her şey... Mutfakta bulabileceğin her şey, lütfen. Ama mümkünse personeli rahatsız etme."

"Kardeşimin iyileşmesi ne kadar sürecek?"

"Bilmiyorum." Daxton'ın güçlendiğini hissedebiliyordum, ama henüz tehlikeyi atlatmış değildi. Acele etmemeye ve enerjimi çok çabuk tüketmemeye çalışıyordum. Bu bir maratondur, sprint değil.

"O zaman yakında döneceğim." Castor odadan çıkıp Daxton'ı ve beni yalnız bıraktı.

İlk konuşan ben olmayacaktım. Onu bilmeden kırdığım için zaten özür dilemişim... ve ima ettiğim şey için gerçekten çok kötü hissediyordum. Ama savunmam gerekirse, o öpücüğü oldukça gerçekçi göstermişti. Yukarı bakıp onları birlikte gördüğümde hissettiğim mide bulandırıcı duyguyu hatırlıyorum. Yanlış bir şey gibi hissettim, sanki dünya ters dönmüş ve gökyüzü artık ayaklarımın altında gibi. Ayağa kalkıp, durmaları için avazım çıktığı kadar bağırarak istedim.

"Ne oldu?" diye sordu Daxton rahat bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?" diye istemeden ona sertçe cevap verdim.

Öpüşmelerini yeniden yaşamak, ses tonumu istemediğim kadar sertleştirmişti.

Daxton sağ elini dizimin etrafına doladı, bacağımın arkasını hafifçe okşadıktan sonra ayak bileğime doğru indi. "Kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. Gerginsin."

Şimdi ise tamamen farklı bir nedenden dolayı gerginim.

"Aklımda bir şey vardı, hepsi bu." Onu biraz daha sıkı kucakladım ve yanağımı başının yanına bastırdım, böylece şakağını çevirip bana bakmasın. Derin bir nefes alıp sinirimi yatıştırmaya çalıştım ve Daxton'ın çam ve soğuk dağ havası kokusu duyularımı uyandırdı, sakinleştirdi ve düşüncelerimi onunla geçirdiğim bu ana odakladı.

"Biraz daha ayrıntılı anlatır mısın?"

"Sen açıklamak ister misin?" diye karşılık verdim. "Sen açıklıyorsan ben de açıklayayım."

İlginç bir fikir. Kabul etmek sadece bir saniye sürdü, ama cevap vermeden önce birkaç saniye bekledim. "Anlaşma sağladın, Prens."

Tek bir kahkaha attığını hissettim. "Seni bu konuda uyarmıştım," diye homurdandı, ama bunun sadece lafta kaldığını biliyordum. "Peki, önce bayanlar."

"Ben tipik bir hanımefendi değilim," diye hatırlattım ona.

"Hayır, değilsin," diye cevapladı, başını biraz eğerek bana bakmak için. "İkimiz de iç çamaşırlarımız dışında çıplakız ve sen vücudunu benimkine dolamışsın. Bence bu çok hanımefendiye yakışmayan bir davranış."

"Bu pozisyonda şeytani bir eylem gerçekleştirmek zor olurdu ama," diye ekledim, kızararak.

O gülerek gözlerini kapattı ve bana biraz daha yaslandı. "Böyle pozisyonlarda neler başarılabilceğine şaşırsın."

Kalbim bir an durdu, çünkü karnımda hafif bir titreşim hissetmeye başladım ve Daxton'a dokunduğum her yeri çok net hissediyordum.

"Neden bu gece burada olmamı istemedin?" diye sordum.

Daxton, bana yaslanarak vücudunu bana dönük hale getirmek için pozisyonunu değiştirdi. "*Beni* bu halde görmeni istemedim. Toplantıda yapmak zorunda kaldığım şeyden sonra, utanmıştım."

"Minaeve'yi öptüğün için utanmış mıydın?"

"Çok hızlı olma," diye araya girdi, sağ yanağındaki gamze, kesilmiş sakalının üzerinde belirginleşti. "Sıra bende." Onu kesmesini hoş karşılamadığımı anlaması için bacaklarımla belini sıkıca sıktım. Ama şimdilik kurallara uyacaktım. "Az önce neden gergindin? Beni iyileştirmek seni zorluyor mu?"

"Ah, ah, bir soru."

"Peki," dedi, hafif bir gülümsemeyle. "Az önce ne düşünüyordun?"

Garip, rahatlatıcı bir his beni sardı ve onun gerçekten benim iyiliğimi düşündüğü için sorduğunu anladım. "Kraliçe Minaeve ile öpüşmeni yeniden yaşıyordum ve bu beni yeniden öfkeliendirdi." Daxton'a yalan söylemek için hiçbir nedenim yoktu. İçimden büyük bir kısmı ona karşı dürüst ve açık olmak istiyordu.

"İlginç," diye cevapladı, ne düşündüğünü belli etmeden. "Tamam, sıra sende."

"Önceki denememin devamı olarak... Neden utanıyordun?"

Daxton cevap vermeye hazırlanırken kendini hazırladı. "Vücudumda ve ruhumda derin yaralar var, Skylar. Bunlar bir savaşçı olarak yaşadığım çeşitli yenilgi ve zaferlerden kaynaklanıyor, ama bazıları sadece derimin yüzeyinden daha derine iniyor. Minaeve yüksek kraliçe, ama ben onun yönetimine isteyerek uymuyorum. Bana, şu anda sana yüklemek istemediğim şeyler yaptı

... ama onun cinsel arzularına isteyerek boyun eğmekten ve onu öpmekten utandığımı anla... senin önünde."

"Anlıyorum." Dürüst olmak gerekirse, bunların ne anlama geldiğini hiç anlamadım, bu yüzden elimden gelen en iyi poker suratını takındım.

"Beni iyileştirmek seni zorluyor mu?" diye hızlıca sordu.

"Biraz, evet. Sen çok güçlüsün ve kraliçenin senden çok fazla güç çektiği açık. Şu anda yavaş yavaş idare ediyorum ama yemek geldiğinde, terbiyesizliğim için özür dilemeyeceğim ve her lokmayı silip süpüreceğim."

"Başka türlüsenü beklemiyordum." Daxton eğlenmiş gibiydi ve bu beni rahatlatı. "Senin için yaptım."

Bir an durup sordum, "Minaeve'yi öpmek için mi?" "Evet."

Daxton başını salladı.

"Neden?"

"Çünkü sana zarar veriyordu ve sevdiklerini öldürmek üzereydi. Onun dikkatini başka türlü dağıtamayacağımı biliyordum."

Başka bir soru soramadan, Castor bir tepsi dolusu yemekle içeri girdi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yemin ederim ki midem tüm sürü topraklarında duyulacak kadar yüksek sesle guruladı.

"Görünüşe göre tam zamanında geldim," dedi Castor, Daxton'ın yatağının başına yaklaşırken. "Her şey sakinleşti mi?" Bu soru kardeşi için sorulmuştu.

"Evet, ve sanırım bu gece beni iyileştirmek için yeterince enerji harcadın, Spitfire." Daxton battaniyeyi açıp kendi başına oturmak için hareket etti.

Kendimi ona doğru eğildiğimi hissettim ve o durdu. Eli çıplak bacağında kalakaldı ve tüm vücudumda tüylerim diken diken oldu. Omzunun üzerinden bana özlem dolu bir bakış attı ve onu bu kadar çabuk iyileştirdiğim için pişman oldum. Gözlerindeki o özel ışıltıyla bana bakarken kalbim hızla çarpmaya başladı. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden battaniyeyi üzerime çekerek tüylerimin diken diken olmasının odadaki soğuk hava akımından kaynaklandığını iddia ettim.

"Az önce olanlar için seni affediyorum Skylar. Bilmiyordun..." Daxton sessizce konuştu. "Özür dilediğin için teşekkür ederim. Minnettarım."

Muhtemelen hayatımda ilk kez, dilim tutulmuştu. Bu konuyu tekrar sormanın onu sadece üzeceğini biliyordum, bu yüzden konuyu kapattım. Konuşmak isterse dinleyeceğimi bilmesini umuyordum. O zamanlar ona karşı ne hissettiğini bilmiyor olabilirdim, ama şimdi biliyordum.

Castor yemek tepsisini önüme koydu ve dikkatim yakında karnımı dolduracak lezzetli ikramlara yöneldi. Daxton odada dolaşırken ben küçük bir somun ekmeği et ve peynirle birlikte yedim. Kalın omuzlarını çevirdi, birinde yeni bir dekoratif dövme vardı, sırtındaki kasları esnetti ve eğilip ayak parmaklarına uzanmak için büküldü. Hareket kabiliyetini test etmek için yavaş, metodik hareketler yaptı ve ben gözlerimi ondan ayıramadım, odada hareket etmesini izlemek bile beni bu kadar tahrik etmişti ki hayretler içindeydim. Ondan etkilendiğimi inkar etmek artık kazanabileceğim bir mücadeleye değildi.

Daxton egzersizlerinin ortasında durdu ve yavaşça bana doğru döndü, havayı hafifçe kokladı.

"Castor. Dışarı. Hemen!" Daxton emretti ve tartışmadan, kardeşi bir anda ortadan kayboldu.

Daxton'ı odanın diğer ucuna doğru yürürken ve yanımdaki yatağa kayarken dikkatle izledim. O bana yaklaşırken yutkundum, vücudu benimkinden sadece birkaç nefes uzaklıktaydı, kalbim göğsümün içinde saniyede bir milyon mil hızla atarken boğazım kurudu ve yüzümdeki yanaklarım kızardı.

"İzin verir misin?" diye sordu, yarısı yenmiş yemek tepsisini işaret ederek, fırtına grisi gözlerinin derinliklerinde yanan ateşli bir tutku izi vardı.

"H-hadi ye," diye cevap verdim, arzuyla dolu gözlerinin yoğunluğuna bakarak kızardım. "Bir lokma daha yiyebileceğimi sanmıyorum."

Daxton ağzına bir parça ekmek ve peynir götürdü ve ben, o lezzetli dudaklarından yiyeceğin geçmesini izlerken kendimi neredeyse bayılacak gibi hissettim. "Bizim koku alma duyumuz, şekil değiştirenlerinki gibi değil, ama değişiklikleri algılayabiliriz, Spitfire. Ve..." Durdu. "Spitfire?"

Biraz sallanarak, görüşüm bulanıklaşmaya başladığında zonklayan başımı tuttum. *Hayır*, diye düşündüm, dik oturmadan.

Aniden, bir yorgunluk dalgası beni sardı ve öne doğru eğildim, kendimi çerçevenin kenarında tutarak.

"Skylar, iyi misin?" Daxton bir anda yanımda belirdi. Güçlü elleriyle omuzlarımı destekleyerek duvara yaslanmama yardım etti. Endişeli görünüyordu; az önce gördüğüme yemin ettiğim açlık, hızla endişeye dönüştü.

"Sadece yorgunum," diye fısıldadım. İşlerin bu kadar çabuk değişmesine inanamıyordum. "Temel ihtiyaçlarım karşılandı ve gerginliğim geçti, vücudum sonunda beni dinlenmeye zorluyor. Bu bizim için normal bir şey, bu arada."

"Normal mi?"

"Dönüşenler çok fazla enerji harcadıklarında veya ağır yaralandıklarında, kendimizi güvende hissettiğimizde vücudumuz doğal olarak kapanır. Böylece iyileşebilir ve hayatta kalabiliriz."

"Anlıyorum." Daxton, gümüş bir ışıkla kapının mandalını kapattı ve sonra yanıma geri ışınlandı. "Şimdilik ben devralacağım, Spitfire," dedi yumuşak bir sesle, yerden battaniyeyi çekerek. Yatağımın arkasına kaydı ve beni göğsüne sıkıca sarıp sarmaladı. Protesto edecek kadar yorgundum ve dürüst olmak gerekirse, istemiyordum da. Güçlü kollarıyla beni sararken, beni güvende tutup dünyadan korurken, ben de onun kucağına sokuldum.

Gözlerimi kapatmadan önce, o geceki son sorumu sordum: "Sana güvenebilir miyim, Daxton?"

Dönüşümcü içgüdülerimin beni derin bir uykuya çekmeden önce fazla zamanım olmadığını biliyordum. Büyülü yorgunluğun ötesine geçtiğimizde veya büyük bir yarayı iyileştirmemiz gerektiğinde, gücümüzü geri kazanana kadar uyurduk. Dönüşümcüler uykuya dalmaya başladığında buna karşı koyamazlardı.

"Evet, bana güvenebilirsin," diye fısıldadı alnıma, ben uykuya dalmadan hemen önce. "Ben sana güveniyorum."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Tanrılara yemin ederim, hayatım boyunca hiç bu kadar derin uyumamıştım.

Doğru, bunun nedeni kısmen vücudumu kapatmaya çalışan şekil değiştiren içgüdülerimdi, ama aynı zamanda bütün gece beni göğsüne sıkıca saran erkekti. Hareket etmek istemiyordum. Daxton'ın kollarına sarılmış, kendimi rahat ve güvende hissediyordum. Daha önce bir kez, ironik bir şekilde Gilen'le birlikte, şekil değiştirenin uykusuna kapılmıştım. Ama o beni hiç böyle rahatlatamamıştı, kimse de rahatlatamamıştı. Daxton bütün gece benimle kaldı, bir kez bile yanımdan ayrılmadı ya da beni bırakmadı.

Güven... Ona güveniyordum.

Daxton'a güvenebilirdim ve denemelerde yarışırken geleceğimle ilgili pek çok bilinmeyen varken, onun benim tarafımda olmasına sevindim. En azından öyle olmasını umuyordum. Derin bir nefes aldım ve çam ağaçlarının taze kokusuyla karışık, soğuk dağ havasının tanıdık kokusunu içime çektim. Hayvanım sevinç ve memnuniyetle neredeyse yuvarlanıyordu.

"Hoş geldin... yine," dedi Daxton yumuşak bir sesle, kollarını bana dolayarak.

Vücudumu hareket ettirerek uzuvlarımda hareket kabiliyetini ve gücünü test ettim, sonra başımı kaldırıp onun yüzüne doğru eğdim. O kadar yakışıklıydı ki, neredeyse nefesim kesilecekti. Hızla arzumun alevlenmesini bastırmaya çalıştım, ama o bunu kolaylaştırmıyordu. Daxton, sağ elini başının arkasına koyarak bana doğru döndü ve yüzünde saf mutluluk ifadesi vardı.

"Umarım bütün gece göğsünde çok fazla yük olmadım," dedim, hemen ardından pişman oldum.

Gerçekten mi... Tamam, gerçekten mi, Sky? Bu sabah aklına gelen ilk şey bu muydu? "Bana baktığın için teşekkür ederim" değil mi?

Yüzümü onun dövmeli göğsüne gömdüm ve onun hala uykudan sersemlemiş olduğunu ve az önce söylediğim şeyi duymadığını umarak dua ettim.

"Endişelenmene gerek yok," dedi Daxton, başımı okşayarak yüzümü kaldırmam için cesaretlendirirken. Gülümsemesi rahattı, tıpkı beni kendine doğru çekerek kollarımdan aşağı doğru kayan nazik dokunuşları gibi. "Seni bütün gece kucaklayacak kadar güçlüyüm."

Ona bakacak kadar cesaretim olduğunda, daha önce orada olmayan bir açıklık ve kırılganlık fark ettim. Bana attığı, kendimi ondan koparamadığım o büyüleyici bakışı açıklamak zordu. Kendimi ona çekildiğimi hissettim. Sanki bir ip göğsüme bağlanmış ve beni Daxton'a doğru çekiyormuş gibi.

"O bakış ne için?" diye sordum, başımı eğerek sırtarak.

Gülümsemesi genişledi. "Oh... bir nedeni var."

"Nedir o?" Karnımın üstüne döndüm ve dirseklerimin üzerine dayandım. "Biraz daha ayrıntılı anlatabilir misin?"

Daxton beni bıraktı ve altımda olan kolunu başının arkasına koyarak bana şakacı bir şekilde göz kırptı. "Daha sonra, eğer şanslıysan." "Harika. Şimdi asla öğrenemeyeceğim. Bu sürünün en şanssız dönüşenlerden biriyim. Yemin ederim, her zaman bir şeylerin ortasında kalıyorum." Ellerimi havaya kaldırdım ve başımı çarşafımla gömdüm.

Daxton derin, harika bir kahkaha attı ve bu kahkaha tüm vücudumda mutlu bir titreme hissi yarattı. Dün gecedен bu yana odanın havası korkudan saldırganlığa, arzudan açıklığa ve şimdi de kahkahaya kadar büyük bir değişim geçirdi. *Duyguların fırtınası diye buna denir.*

"Sen sürprizlerle dolusun, Spitfire."

Tık tık tık.

"Dışarıda kilitli kalıp yerde uyumak ne kadar eğlenceli olsa da, buradaki konaklama yerinin bana sağlayabileceği az da olsa konforu tercih ederim," Castor'un boğuk sesi kapının altındaki aralıktan sızdı. "Sabah geçti ve etrafta dolaşan diğer şekil değiştirenler bana gülmeye başladı. Dün gece bana eşlik edecek bir hizmetçi bulmam gerektiğini biliyordum."

"Saat kaç?" diye bağırarak yataktan atladım. "Hayır! Bu kadar uzun uyuduğuma inanamıyorum. Tanrım... Eve gidip hazırlanmam lazım. Yakında çıkacağız ve... ve ben... ben..." diye kekeledim, yerinde çılginca dönerek. Daxton oturdu ve yatak altına sıkıştırılmış giysilerimi bana uzattı.

"Oh, doğru." Hala iç çamaşırlarımla olduğumu fark edince titredim. "Onlara ihtiyacım var."

Kaşlarını kaldırdı ve bana yarı gülümsedi. "Öyle umarım."

Hızla giyinip kapıya koştum ve kilidi açtım. Castor kapı eşiğine yaslanmış, bir dizini bükmüş ve kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Sinirli görünüyordu, ama neyse ki siniri bana yönelik değildi.

"Şimdi mutlu musun?" Castor, Daxton'a yönelik ağır bir alaycılıkla sordu.

"Şimdilik." Daxton kardeşine bakmadı. Bunun yerine, yumuşak gri gözleri sadece bana odaklanmıştı.

"Tamam, şey." Castor beni itip yatağına uzanırken, ben de garip bir şekilde yer değiştirdim. "Peki... Sormak istediğim, İç Krallığa ne zaman gidiyoruz?"

Yastıklara gömülmüş olan Castor'un başı kıpırdamadı, ama yine de onu duyabileceğimiz kadar yüksek sesle mırıldandı. "*Yakında* olmalı, Dax."

Daxton başını salladı, hala duvara yaslanmış, yatağında dik oturuyordu ve sadece ortak battaniyemiz alt yarısını örtüyordu. Bütün gece uyuduğum pürüzsüz, çıplak göğsü, bu kadar sert olmasına rağmen şaşırtıcı derecede rahattı. Gözlerim taze mürekkep izlerini takip etti, güç ve inceliği dengeleyen anlamlı işaretleri hayranlıkla seyretti, tekrar kollarında kıvrılma isteğiyle mücadele etti.

"Yarın sabah ayrılmamız gerekiyor, Skylar. Cas ve ben gemiyi hazırlayıp mürettebata haber vereceğiz. Bu sana veda etmek için yeterli zaman verir mi?"

"Evet, tabii ki. Bu gece ayrılmamız gerektiğini söyleyeceğinden korkmuştum. Yarın da olur." Daxton'ın gücünü yeniden kazanmak için bir gün daha ihtiyacı olduğunu düşündüm ve bu geceyi sürümle geçirebileceğime sevindim. Ayrılmak üzereydim ama durup

ortak odalarına doğru döndüm. "Ah, bir şey daha sormak istiyordum. İkiniz de bu gece gelmek ister misiniz?"

"Nereye gelmek?" Castor, yastıkların arasında boğuk bir sesle cevap verdi. "Ben her zaman zevk alırım..."

"Cas," diye uyardı Daxton ve Castor'un sonsuz yastık katmanlarının arasından kahkahasını duyabiliyordum.

Castor yastıkların altından başını çıkardı. "Ne, Dax? Bir süredir evden uzaktayız ve bu odayı paylaşmak normal rutinimi kısıtladı."

Erkekler. Kafamı salladım ve yüksek sesle iç geçirdim. "Bu akşam ailem ve arkadaşlarım için yemek hazırlıyorum, sonra da sürünün geri kalanı ailemin evine içki içmeye ve diğer kutlamalara davetli. Siz ikiniz de katılmak ister misiniz?"

"Bu bizim için bir onurdur. Akşam yemeğinden sonra katılmamızı ister misin?" Daxton ikisi adına cevap verdi, bana nazik bir gülümsemeyle bakarak yatağın üzerine doğru eğildi.

"Aslında ikinizin de akşam yemeğine katılmanızı çok isterim." Daxton ve Castor'un ailemle birlikte olmasını istiyordum. Onlara benim güvendiğim gibi güvenebilirlerse, benim ayrılışımı kabullenmelerine yardımcı olacağını düşündüm.

"Gerçekten mi?" Castor başını yana eğdi, Daxton'a baktı ve sonra tekrar bana döndü.

"Evet," dedim eğlenerek. "Bu garip olaylar zincirinde ikiniz bir nevi arkadaşım oldunuz. Ve sizi orada görmek isterim. Hayatımın bir bölümüne veda edip başka bir bölümüne merhaba diyorum. Değişkenler ve Yüksek Fae düşman değil, müttefik olmalı. İkinizin orada olması, diğerlerinin kararımı kabullenmelerine yardımcı olacak ve kiminle seyahat ettiğimi bilerek onlara huzur verecektir."

"Arkadaşlar." Daxton başını eğdi ve Castor'a baktı. "Ee, ne dersin kardeşim?"

"Yemek ve şarap mı?"

"Hayatında yiyebileceğin en iyi makarna yemeği ve alfa'nın özel mahzeninden bir sürü içki." dedim.

Castor çılgınca sırıttı. "Mükemmel. İşte, özlediğim eğlence türü bu."

"Ve viski," diye ekledim.

"Daha da iyi."

Daxton, kardeşinin sözlerine hafifçe güldü ve neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen bir külotla yataktan kalktı. Odayı geçerek, Castor'u görmezden geldi ve tüm dikkatini bana verdi. "O zaman bu gece görüşürüz."

Ben daha bir düşünce bile üretmeden, Daxton nazikçe elimi tuttu ve hafifçe öptü. Dudaklarının tenime değdiği anda, cildimde bir karıncalanma hissettim ve ateşten kıvılcımlar dans etmeye başladı. "Dün gece bana yardım ettiğin için teşekkürler, Spitfire. Sana gerçekten borçluyum —eskisinden daha da fazla."

"Bana Sky diyebilirsin," diye kekeledim gergin bir şekilde. İçimde çalkalanan duygular çılgınca ve öngörülemezdi. "Normalde, sadece başım belada olduğunda ya da biri bana bir şey anlatmak istediğinde Skylar diye seslenirler."

Başını eğdi ve bana rahat bir gülümsemeye, parlak beyaz dişlerini gösteren bir gülümseme attı. "Peki. Ama ara sıra sana Spitfire diye sesleneceğim. Artık arkadaş olduğumuza göre, istersen bana Dax diyebilirsin."

"Bu, Gümüş Çayırılar'ın Yüksek Prensi Daxton Aegaeon... ya da Gümüş Gölge'den çok daha kolay. Bunlar çok uzun isimler." Yine, dudakları yüzüne yayılan yaramaz bir gülümsemeye kıvrıldı.

Boğazını temizledi. "Gerçekten de, çok uzun."

Yanaklarım kıpkırmızı olurken gözlerimi kısarak, sözlerimin ima ettiği anlamın farkına vardım. "Cidden, Dax!" Şakacı bir şekilde omzuna bir tokat attım ve kapıdan bir adım uzaklaştım. "Bu, arkadaşlar arasında uygun bir konuşma *değil*."

"Bunu söyleyen sensin." Sırıltısı şimdi tam bir gülümsemeye dönüştü.

Gözlerimi devirdim ve alaycı bir şekilde uzaklaştım, ama son bir kez daha dönüp ona bakmadan edemedim. Bir saniye durdum, ayaklarım diğer yöne doğru hareket edemiyordu. İçgüdülerim ve içimdeki hayvan bana kalmamı söylüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Dax.

"Evet, her şey yolunda," diye mırıldandım, saçımı karıştırıp kulağımın arkasına sıkıştırarak sakinleşmeye çalıştım. *Oh...*

Aferin sana, Skylar. Denemeleri geçip Valdor'un Kalbi'nin kilidini açabilecek tek şekil değiştiren sen olman gerekirken aptal gibi görünüyorsun. Daxton'a karşı duygularını karıştırarak iyi bir başlangıç yaptın. Bunun olması imkansız.

"Akşam görüşürüz?" diye yarı titrek bir sesle bağırdım.

"Evet, o zaman görüşürüz," diye cevapladı Daxton, ben ayaklarımla merdivenlere doğru, eve doğru ilerlerken.

"Bütün gece yoktun!" Neera, gölgem gibi peşimden gelerek dedi. Eve geldiğimden beri yanımdan ayrılmamıştı. Giyinmek için odama girdiğimde onu dışarıda bırakamadım bile. "Ne oldu? Castor neden senin için geldi? Ne oluyordu? Ve neden çam ağacı gibi kokuyorsun?"

"Soruları soran benim sanıyordum," diye Neera'ya alay ettim.

"Ugh, Sky!" diye bana homurdandı. "Söyle bana!"

"Hayatta olmaz." Kendi çarpık mizahımla güldüm. Eninde sonunda ona söyleyeceğimi biliyordum, ama bu şekilde uzatmak çok eğlenceliydi.

"Peki... *bana* anlatsan iyi olur." Rhea, her iki kolunun altında birer viski fıçısı ile mutfağa girdi. Dışarıda, Magnus ve Talon'un diğer büyük fıçıları evin önüne yuvarladıklarını duyabiliyordum.

"Rhea!" Gülümsedim ve ona sarılmak için atladım. "Mükemmel zamanlama. Tam da yemeği fırına koymak üzereydin. Sıcaklığı tam da uygun."

"Güzel," dedi, dişleriyle mantarı çıkararak. "Bu, içmeye başlama zamanı geldi demek... ve konuşmaya başlama zamanı."

"Evet!" Neera da bana zafer dolu bir bakış atarak onayladı.

Gülümsedim. Neera, bütün gün boyunca benden öğrenmek için ısrarla sorduğu tüm ilginç detayları anlatacağımı sandı. Ha, tabii ya. O kadar kolay olmayacaktı.

"Talon," diye seslendi Rhea, "buraya geldiğinde Sky'a büyük bir kadeh şarap getir. Makarna pişerken bize anlatacak hikayeleri varmış." Lanet olsun, Rhea. Beni konuşturmayı iyi biliyordu ve bu konuda zafer dolu gülümsemesini de saklamıyordu.

"Harika," dedi Talon, her iki elinde iki büyük, çok uzun şarap kadehi ile mutfağa girerken.

"İkisi de senin mi, Talon?" diye alay ettim.

"Aksine... ikisi de senin." Yanlara doğru sıırttı, eğri burun köprüsü gülümsemesiyle birlikte kaydı ve iki kadehi bana doğru kaydırıp eşinin arkasına sokuldu. Rhea ona hafifçe öptü ve sonra dikkatini tekrar bana çevirdi. Onları böyle birlikte görmek kalbimi ısıttı. Eş bağı, partnerlerin hayatlarına mutluluk ve neşe getiren kutsal bir birleşimdi. En iyi arkadaşımın Talon'da bunu bulabildiğine ve bunun tersinin de geçerli olduğuna çok minnettardım.

"Siz ikiniz bir oda tutmalısınız," diye alay ettim, bardaklardan birini alıp büyük bir yudum içtim. "Halka açık yerlerdeki sevgi gösterileriniz biraz fazla oluyor, ayrıca döndüğünüzden beri sizi birlikte pek görmedim." "Bir odamız var," dedi Rhea göz kırparak. "Ve sık sık kullanıyoruz da.

Talon nehrin yakınında küçük bir kulübe yaptırdı ve birkaç gün önce birlikte oraya taşındık. Mükemmel bir yer."

"*Küçük* kulübemizin her santimetresinin tadını çıkarıyoruz," diye homurdandı Talon, Rhea'nın boynunu ısıtırken.

"Mükemmel dedim. Duymadın mı?" Talon, hızlı ve tutkulu bir öpücükle Rhea'yı susturdu.

Onların heyecanının kokusunu alabiliyordum ve onları şimdi durdurmazsak... asla durduramayacağımızı biliyordum. "Tamam, şimdilik yeter Talon. Son gecemde seni buradan kovmak zorunda bırakma beni. Birkaç saat uslu duramayacaksan, sana bir mola vermek zorunda kalacağız."

"Tamam, tamam." Ellerini kaldırıp ceplerine sokarak güldü. "Sana iki saat veriyorum. Ama daha fazlasını söz veremem."

"Kabul ediyorum." Gülümsedim.

"Al, bu ellerini meşgul tutar." Rhea eşine uzun bir viski bardağı uzattı.

"Bu akıllıca mı?" diye sordu Neera. "Dişinin kızgınlık dönemine girmek üzere olan yeni bir çiftin yanına alkol eklemek, onların..." Neera kızardı.

"Sikişmelerine mi?" Rhea eğlenerek açıkça söyledi. Neera'nın hepimizin bildiği şeyi söylemeye cesaret edemeyeceğini biliyordu.

"Ve muhtemelen benim bahçemde olacak!" Neera haykırdı.

"Kulağa ilginç geliyor," Talon, soluk mavi gözlerini eşine dikerek cevap verdi.

"Neera," diye azarladım. "Onlara fikir verme." Sonra Rhea'ya döndüm. "O haklı mı? Kızgınlık dönemine mi giriyorsun?"

Rhea sadece gülümsedi ve pek de kurnazca olmayan bir şekilde boş elini eşinin cebine soktu. "*Senin* son gece maceralarından bahsetmiyor muyduk?"

"Görünüşe göre gitmek için tam doğru zamanda geldim," dedi Shaw mutfağa girerken, kollarını sıvadiğında derisinde parıldayan yara izleri göründü. "Rhea ve Talon hala devam ediyor mu?"

Shaw'a koştum ve ona elimden geldiğince sıkı bir kucak verdim. "*Hangisini* kastediyorsun? Kavgaya mı, sevişmek mi?"

Shaw, odadaki havayı ölçmek için koyu renkli gözlerini odanın içinde dolaştırdı. "Önce sevişelim o zaman. Anladım. Yani, ortadan kaybolmadan önce birkaç saatimiz var."

"Aynen öyle." Göz kırptım ve ona bir kez daha sarıldım. Ona sıkıca sarıldım, kolaylıkla ve engelsiz bir anlayışla kollarına gömüldüm.

Rhea'yı, Talon'u ve ailemi deli gibi özleyecektim, ama en çok onu özleyeceğimi inkar edemezdim. Shaw ve ben her zaman bilgiye olan sevgimizi ve dünyaya olan merakımızı paylaşırdık. O sessiz ve sabırlıydı, ben ise bazen gürültücü ve dürtüsel olabilirdim. Ayrıca avcılar ve onların büyücüsünün elinde yaşadıklarımızı da paylaşıyorduk.

"İyi misin?" diye sordu Shaw. "Titriyorsun Sky."

Geri çekildim ve ağladığımı fark ettim. "Kahretsin, ben... ben..."

Rhea, Talon ve Neera'nın hemen arkasında, mutfağı geçerek bana doğru geldi. Hepsi beni, ciğerlerimdeki havayı neredeyse sıkıştırarak kadar sıkı bir kucaklamaya sardılar, ama buna kesinlikle değdi.

"Bu senin olsun," dedi Rhea, beni bıraktıklarında.

"Hepimiz aynı fikirdeyiz," dedi Shaw yumuşak bir gülümsemeyle.

"Sadece bu gece için... Sadece bu gece. Kutlama yapıyoruz ve partide gözyaşı yok," diye ekledi Talon, dağınık siyah saçlarını geriye atıp kollarını Rhea'nın omuzlarına doladı.

"Tamam," dedim, Neera kolunu koluma dolarken ve bana kocaman bir kadeh şarap uzattı.

"İç şunu." Diye gülerek dedi.

"Sen de içecek misin?" diye sordum.

"İstersen, tabii ki katılırım." Neera genellikle içki içmezdi. İlk kez şarap denediğinde çok kötü bir akşamdan kalma yaşamış ve o günden beri şaraptan uzak durmaya yemin etmişti.

"Endişelenme," diye cevap verdim ve başının üstüne bir öpücük kondurdum. "Bu gece herkes aptalca davranırken sen mantığın sesi olabilirsin."

"Harika," diye iç geçirdi Neera. "O olmadan çok önce yatacağım."

"Yaşlı kadın." Gülerek dedim.

"Hey, Neera," diye başladı Shaw. "Sky'ın lezzetli akşam yemeği hazır olmadan önce onunla biraz yalnız kalabilir miyiz? Julia ve Magnus'a dışarıda oturma düzenini ayarlamada yardım eder misin?" Neera ayrılmak istemiyordu, ama Shaw'un isteğini asla reddedemezdi. Sanırım onun büyük bir kısmı ona gizlice aşıktı.

"Bir şartla," dedi.

"Söyle." Shaw ona kulaklarından kulaklarına uzanan bir gülümseme attı. Hmm, belki de bu iki taraflı bir çekimdi? Bu ilginç bir çift olurdu.

"Sonra bana her şeyi anlatmalısın."

"Anlaştık." Shaw elini uzattı ve Neera elini sıktıktan sonra bana sıkıca sarıldı ve dışarı çıktı.

Talon, hepimiz mutfak adasının etrafında otururken Shaw'a daha küçük bir kadeh şarap uzattı. Benim yanımda oturmaktan mutluydular

benimle oturmaktan mutluydular. Makarna ve peynirin kenarlarının yanmaması için sık sık karıştırmam gerekiyordu.

"Demek," dedi Shaw, "bütün gece iki Yüksek Fae ile birlikteydin? Nasıl gitti? Ve... tam olarak ne yapıyordun?"

Dudaklarımı ısırdım ve bardağımdan bir yudum daha aldım. "Nasıl anladınız?"

"Hepimiz o kısmı biliyorduk, Sky," diye cevapladı Rhea. "Onların kokusu sinmiş sana. Özellikle de Daxton'ın. Aranızda bir şey mi var?" Kızardım ve uzun bardağımın yarısını bitirdim. "Tamam. Neler oluyor?" diye ısrar etti Rhea.

"Dün gece onu iyileştirdim."

Talon shifted, and his interest immediately piqued. "Onu onu *iyileştirdin* mi?" Bu, arkadaşından sert bir dirsek darbesi ile karşılık buldu.

"Evet." Fırına gidip makarna yemeğimi çevirdim ve koltuklarının kenarında oturmuş, cevabımı bekleyen üç çok şaşkın arkadaşımın yanına döndüm. "Dax'ın, kraliçenin gücünün solgunluğa karşı savaşabilecek tek sihir olduğunu söylediğini hatırlıyor musunuz?" Hepsi başlarını salladı. "Ve fae'lerin tüm bu zaman boyunca fedakarlıkta bulunup bununla savaşmaya çalıştıklarını söylediği kısmı?"

"Evet," dediler hep birlikte. Fazla vaktimiz olmadığını biliyordum, bu yüzden ana noktalara geçmem gerekiyordu.

"Kraliçe Minaeve." Onun adını söylerken ben bile biraz gerildim. Tanrılar, onu tekrar görmek zorunda kalmak çok zor olacaktı. "Açıklaması zor, ama o Daxton'ın büyüsünü emdi. Peri kraliçesi onun yaşam enerjisini emdi ve kendine aldı. Daxton'ın bahsettiği fedakarlık buydu. Tüm kraliyet High Fae'leri, onun çürümeye karşı savaşıp onu kontrol altına alabilmesi için kendi güçlerini ona sunuyorlar."

Onlar, az önce paylaştığım bilgileri sessizce düşünmeye başladılar. Tüm bunları sindirmeleri için onlara biraz zaman tanıdım ve büyük kadehimdeki şarabı rahatça içmeye devam ettim.

"Onu iyileştirebildin mi?" diye sordu Shaw.

"Evet, bu beni bir şekil değiştirenin uykusuna soktu... ama yardım edebildim." "Onu iyileştirmek seni bir şekil değiştirenin uykusuna soktuysa, Sky, bu senden

senden bir ton enerji almış olmalı," diye ekledi Talon, Rhea'yı kendine yaklaştırmak.

Endişeliydi ya da eş bağı sayesinde Rhea'nın endişesini hissediyordu.

"Acı çekiyordu. Beni kurtarmak için yaptıklarından sonra, yaptığım şeyde bir sorun görmüyorum."

"O bu durumu kontrol altında tutuyor, Talon." Rhea, eşinin sinirlerini yatıştırmak için onun koluna hafifçe vurdu. "Peki... *Dax*."

Kahretsin, içimden küfrettim. Rhea bunu fark etmişti. fark etmişti.

"İkisini de bu akşam bizimle yemek yemeye davet ettim." Üçü de şaşkın bir bakış attılar ve birbirlerine döndüler.

Shaw şarap kadehini boşalttı ve Talon'a doldurması için uzattı. "Onlara güveniyorsun, değil mi?"

Bir yudum daha alıp başımı salladım. "Evet... Evet, güveniyorum. Yani, Daxton'la birlikte çalışıp, kaçırılmamın travmasını atlatmama yardım ettin, Shaw."

"Evet," dedi sadece.

"Mantıklı." Rhea bardağını oynarken, Talon kızıl saçlarını geriye itti ve yanağına hafifçe bir öpücük kondurdu. "Skylar'ın ne yaptığını anlayabiliyorum."

"O zaman anlamama *yardım et*, aşkım."

Rhea içkisini yudumlarken, kristal berraklığındaki mavi gözleriyle bana baktı. Gözlerinde parlayan anlayışla omuzlarımdan büyük bir yük kalktı. Onlarla gitme kararımı kabul etmişti. Onların düşmanımız olmadığını anlamıştı. İç Krallığa sürümüz için, tüm Valdor için gittiğimi anlamıştı.

Tanrılara şükürler olsun ki sen varsın, Rhea.

"Biz birbirimizle savaşıyoruz. Onlar artık kendi başlarına bu çürümeyle savaşamayacakları için buraya yardım istemeye geldiler. Bu ölüm büyüünün evimize ne yaptığını hepimiz gördük. Eğer bir şey yapmazsak, dünyamız ölecek ve hiçbir gelecek umudu kalmayacak. Sky gönüllü olarak gitmeye karar verdi... Ve ben onun kazanacağını biliyorum. O, Kalbi açacak ve hepimizi sonsuza kadar özgür kılacak. Gitmesi gerektiği için üzgünüz, ama öfkemizi Yüksek Fae'ye yöneltmemeliyiz."

Shaw, net bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Vay canına, Rhea. Etkilendiğimi itiraf etmeliyim."

"Her zaman grubun aydınlanmış üyesi olamazsın, Shaw," dedi Rhea, bir yudum daha alarak.

Ben güldüm. "Touché, dostum."

"Yani, bu akşam yemeğe bizimle birlikte mi olacaklar?" diye sordu Talon. "Evet, aslında yakında burada olurlar."

Talon'un tedirginlikle kıpırdadığını görebiliyordum. Rhea başını çevirip sırtını okşamaya başladı, eş bağı sayesinde onun yorgunluğunu hissediyordu. "Ne oldu, bebeğim?"

"Sky," Talon tereddüt etti ve ben bunun ne hakkında olduğunu sadece tahmin edebiliyordum. Zihnimde, onun soracağını bildiğim soruya kendimi hazırladım. "Üzgünüm, ama ayrıldığında pişman olmanı istemiyorum. O gecedan beri Gilen'i gördün mü ya da konuştun mu?"

"Talon!" Rhea bağırdı ve göğsüne sert bir tokat attı. Görünüşe göre, onun teklifini reddettiğim gerçeği sürü içinde çoktan yayılmıştı.

"Hayır, sorun değil, Rhea." Makarna yemeğini son bir kez kontrol ettim ve soğuması için mutfak adasına çıkardım. "Bu gece onu görmek istemiyorum, Talon, ama yarın sabaha kadar göreceğimi biliyorum."

"Sabah mı?" diye sordu Shaw.

"O zaman ayrılıyor. Castor ve Daxton, sabah ayrılmak için bugün gemiyi hazırlıyorlardı."

"Bu seninle geçirdiğimiz son gece." Shaw'un ela gözleri, içimi burkan derin bir kederle doluydu.

"Sonuncusu değil," diye cevap verdim, omzuna hafifçe dokunarak, sakın bir sesle. "Geri döneceğime söz veriyorum. Başka bir şeye inanmayı reddediyorum. Bu benim kaderim."

Mağaralarda ve avcılarının işkencelerinde hayatta kalıp Blade'e ulaştıktan sonra İç Krallık'a gidip başarısız olamazdım. Başarısız olacağıma inanmayı reddedtim. O gece çayırdaki Yüksek Fae kraliçesine söz verdiğim anda tüm varlığım canlandı. Ben bunun için doğmuştum. Başarısız olamazdım, olamazdım. Sevdığım herkes bana güveniyordu ve ben onları hayal kırıklığına uğratmayı reddediyordum.

Hayvanım bana yumuşak bir onay ve güç dalgası göndererek, bu mücadelede yalnız olmadığımı hatırlattı.

"Skylar," diye seslendi Julia dışarıdan. "Sanırım *diğer* misafirin geldi."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Dördümüz de pencereye koştuk ve ormanda ailemin evine doğru yürüyen iki Yüksek Fae prensinden başkası olmadığını gördük. Castor, yakası açık, gümüş süslemeli dekoratif siyah bir ceket giyiyordu ve bu ceket, ince ve kaslı göğsünün derin V şeklini ortaya çıkarıyordu. Dağınık saçları, açık ormanda dolaşırken dağınık bir şekilde yana doğru savruluyordu. Normalde sergilediği kibirli tavırları, esprili ve eğlenceli kişiliğiyle mükemmel bir uyum içindeydi.

Daxton, beni şaşırtacak şekilde, rahat ama özel dikim kıyafetler giymişti. Geniş omuzlarını rahatça saran koyu renkli, uzun kollu özel dikim bir gömlek giymişti. Gömleğinin önündeki çapraz kesim, çok iyi hatırladığım pürüzsüz göğsünün üst kısmını ortaya çıkarmıştı. Gömleğin kenarları, omzunu süsleyen üç zirveli dağ desenleriyle uyumlu gümüş ipliklerle işlenmişti. Çoğunlukla gümüş rengi saçları geriye taranmıştı, bu da kesilmiş gece yarısı rengi sakalının çerçevelediği güçlü çenesini vurgulamıştı. Son deneyimlerimden bildiğim kadarıyla, bu sakal dokunulduğunda şaşırtıcı derecede yumuşaktı. Otoriter bir zarafetle yürüyordu, omuzlarını geriye ve aşağıya doğru çekerek ormanda ilerliyordu.

Mutfakta bütün gün çalışmaktan un, sos ve çeşitli yiyecek lekeleriyle kirlenmiş kendi kıyafetlerime baktım. Berbat görünüyordum ve kimseye görünmek için giyinip süslenmeye vaktim olmadığını düşündüm.

Rhea beni fark etti ve beni mutfaktan odama doğru itti. "Siz ikiniz gidin oynayın," diye Talon ve Shaw'a seslendi. "Herkes gelmeden önce Skylar'a temizlikte yardım etmem lazım. Onlara beş dakika süreceğini söyle."

"Yani on dakika mı demek istiyorsun?" diye alay etti Talon.

Eşine kızgın bir bakış attı. "Dikkatli ol, kurt."

Talon gülümserken gözlerinde bir ışıltı gördüm. "Uslu duracağız. Git Skylar'a yardım et. Üzerinde o kadar çok yiyecek var ki, giydiği kıyafetlerle bir öğün yemek yiyebiliriz."

Shaw güldü. "Al, buna ihtiyacın olacak." Bana neredeyse bitmiş olan ilk kadeh şarabımı uzattı.

"Hepiniz çok düşüncelisiniz..." Rhea beni odadan merdivenlere doğru ittiği için cümlemi tamamlayamadım.

"Git soyun. Sana bir bez ve bir leğen getireceğim."

."

"Teşekkürler." Rhea en iyisiydi.

Ben hızla soyundum ve arama
karıştırmaya arama dolapları

uygun bir şeyler bulmak için çekmecelerimi karıştırmaya başladım. Yetişkin şekil değiştirenler, hayvan formuna dönüştüğümüzde kıyafetlerimizi zamanında çıkarmazsak onları yırtıp parçalarlardı, bu yüzden kıyafetlerimizin çoğu bol ve gevşekti; hızlıca şekil değiştirmemiz gerektiğinde kolayca çıkarabileceğimiz türden. Moda veya şık kıyafetlere odaklanmıyor ya da öncelik vermiyorduk. Tabii, bazıları veriyordu, ama ben kesinlikle onlardan biri değildim. Kafamı kaşıyarak, giyecek bir elbise ya da yarı yarıya düzgün bir şeyim olup olmadığını merak ettim.

"Tamam, başlıyoruz," dedi Rhea içeri girerken. "Olamaz," dedi, yıkama kabını yere koyarken. "Sakin bana *hiçbir şeyin olmadığını* söyleme? Gerçekten Sky, bunu konuşmuştuk. Özel günler için güzel bir şeyler saklamış olman gerekirdi."

Rhea, ben yüzümü yıkarken komodininin yanına gitti ve kıyafetlerimi karıştırmaya başladı. Uyluklarının üst kısmına kadar uzanan, çok yüksek bir yırtmaçlı uzun bordo etek giymişti. Bel kısmı, kalçalarının kıvrımlarını ortaya çıkaran tek bir düğümle birleştirilmişti. Üst kısmı siyah, arkada birbirine geçmeli farklı bağcıklar vardı ve ön kısmı derin bir V kesim ile aşağıya doğru uzanıyordu. Kırmızı rengi çok severdi ve bu gece etkileyici olmak için giyinmişti. Talon'un ondan gözlerini ayırmak istemeyeceğini ve ayırmayacağını biliyordum.

"O elbise nerede?" Bana sert bir bakış attı ve elini kalçasına koydu. "Onu atmadın, değil mi?"

"Koyu renkli olan," diye haykırdım. "Hayır. Onu asla vazgeçmem, seni nasıl ikna ettiğinizi hala bilmesem de."

Onu hiç giymedim bile..." utangaç bir şekilde itiraf ettim. "Dolabımın kapısının arkasında asılı duruyor."

"Harika!" Rhea koşarak geldi ve uzun bir pelerin altında güvenle saklanmış olan elbiseyi buldu. "Bunu giyeceksin. Tartışmaya bile kalkışma."

"Ne? Hayır, ben..."

"Neden olmasın, *Skylar*?" Rhea, gece siyahı elbiseyi tutarak gülümsedi. "Giy onu."

"Peki." Gözlerimi devirdim. Çift yarıklar uyluklarımın hizasında bitiyordu ve elbise tam da doğru yerde yüksek kalçalarımı sarıyordu. Yüksek bel elbisenin derin yakası neredeyse göbeğime kadar iniyordu. Buna benzer bir şey giydiğim zamanları bir elin parmaklarıyla sayabilirdim. Düşündüm de, en son ne zaman elbise giydiğimi hatırlamıyordum. Bıçağı uyluklarımın üst kısmına takmak için eğildim ama elbisenin arkasındaki bağcıkla uğraşırken zorlandım.

"Giysilerimi giymeme yardım eder misin, lütfen, Rhea?"

"Tabii ki, ama neden..." Rhea, ona sırtımı döndüğümde durdu. "Aman Tanrım... Sky."

"Yapma," dedim sertçe. "Şu anda yapamam, Rhea." Blade'in kılıbından sırtımda kalan on beş yara izini görmediğini fark ettim. Nasıl göründüklerini biliyordum, ama iyileşiyordum. Her gün biraz daha, bu izlerden korkmak yerine onlardan güç almam gerektiğini fark ettim. Hayatta kaldığımı ve pes etmediğimi bilmenin verdiği güç.

"Sırtımı bağla lütfen." Rhea sessizce başını salladı ve omuz askılarını üst üste getirerek izlerimi örttü. "Teşekkür ederim."

Bana gülümsedi, ama gözlerinde hala acıyı görebiliyordum. "İşte. Şimdi bize bir tur at." Döndüm, her bacağımdaki yarıkların uzun, dalgalı elbiseyi açmasına izin verdim. "İşte bu özel günler için bir elbise. Artık giyilebilir olduğunu düşünüyorum."

"İyi, çünkü başka bir şeyim yok."

Rhea güldü ve kolunu koluma doladı. "O ve bir hançer, görünüşe göre."

"Bugünlerde onsuz hiçbir yere gitmiyorum. Shaw'un tavsiyesi."

Rhea anlayışla başını salladı. "Hadi gidelim. Zamanımız varken aşağı indiğimizde Talon'un yüzünü görmek için sabırsızlanıyorum."

Herkesin dışarıda toplandığını duyabiliyordum ve biz olmadan yemeğe başlasalar bile hiç tereddüt etmezdim. Onların kahkaha ve güzel anılarla dolu, kaygısız bir akşam geçirmelerini istedim. Ve dürüst olmak gerekirse, benim de buna ihtiyacım vardı. Magnus ve Julia, Neera'nın bahçesinin kenarına uzun bir dikdörtgen masa kurdular ve ağaçların arasına çeşitli yağ lambaları astılar. Evin arkasındaki geniş çim alan, daha sonra müzikle ve partimize katılan diğer sürü üyeleriyle dolacaktı. Ev kesinlikle mükemmel görünüyordu. Umduğumdan da fazlasıydı.

Rhea, diğerlerinin yanına gitmeden önce mutfağa uğrayıp ikinci kadeh şarabımı almamızı istedi. "Al... buna ihtiyacın olacak."

"Tabii ki ihtiyacım olacak." İlk kadehin etkisini zaten hissetmeye başlamıştım, bu yüzden bu kadehi biraz daha yavaş içmem gerektiğini biliyordum. Ancak içimden bir ses, bu akşam biraz sıvı cesarete ihtiyacım olacağını söylüyordu.

Bahçeye çıktığımda, herkesin açık hava yemek masasında rahatça oturduğunu gördüm. Magnus ve Julia birlikte oturmuş, yanında eşine ayrılmış boş bir koltuk bulunan Talon ile konuşuyorlardı. Boş koltuğun diğer tarafında Castor, yarısı boşalmış şarap kadehi ile rahatça arkalarına yaslanmış, Shaw ile sohbet ediyordu. Neera, Magnus'un karşısında, benim için ayrılmış olduğunu bildiğim boş bir koltukta oturuyordu ve diğer tarafta ise Daxton'dan başkası yoktu.

Rhea ve ben ortaya çıktığımız anda, Daxton'ın dönüp dikkatini tamamen bana verdiğini gördüm. Dikkatini benden ayırmıyordu, sanki güzel bir gün doğumu ya da tam çiçek açmış kır çiçeklerinden gözlerini alamayan biri gibi. Yüzünde bu sabahki gibi hayranlık dolu bir ifade vardı ve ben de başımı eğip ona meraklı bir gülümseme atmaktan kendimi alamadım. Gözlerini kırptı, gülümsedi ve sandalyesini geri çekip masaya oturdu. Diğerleri de konuşmalarını kesip başlarını Rhea ve bana çevirdiler.

"Çok uzun sürdü," dedi Neera. "Hepimiz açlıktan ölüyoruz!" Rhea ve ben gruba katıldığımızda herkes güldü ve yerlerine oturdu.

"Bizi beklemeyin," diye cevap verdim, önlerinde duran yemeği işaret ederek. "Yemek soğuyacak ve lezzetli olmayan bir şey için sorumluluk almayacağım." Ailemin isteğini memnuniyetle kabul etmesi için fazla ikna etmeye gerek kalmadı. Talon hemen tabağa saldırdı, Shaw da endişeyle onu takip etti. Ben de kendime bir porsiyon aldım ve her lokmanın tadını çıkardım.

"Bu... Bu gerçekten harika," dedi Daxton, bana dönerek. "Beş yüz yıldır yediğim tüm yemeklerle boy ölçüşebilir."

"Teşekkür ederim. Böyle özel günler için yemek pişirmek ve hazırlamak çok eğlenceli. Ama kızgın ya da sinirli olduğumda genellikle tatlı pişirmeyi tercih ederim. Tatlı şeyler her zaman günü daha iyi hale getirmeye yardımcı oluyor gibi görünüyor."

"Bekle. Bekle... Beş yüz... yıl mı?" Talon'un çenesi neredeyse masaya düşecekti.

"Evet," diye cevapladı Daxton.

"Tamam, sormak zorundayım... İkiniz kaç yaşındasınız?" "Talon," diye homurdandım, ona yorgun bir bakış attım.

"Sorun değil," diye cevapladı Daxton, ağzını peçeteyle silerek. "Büyük savaş halkımızı böldüğünde Castor çok gençti. Topraklarımızı savunmak için silaha sarılacak yaşta değildi, ama ben savaşta savaşçılarımızın bir bölümünü yönetecek yaşıydım."

"Evet, bunu okuduk," diye ekledi Neera. Onu utandırmaması için ona sert bir bakış attım.

"Gerçekten mi?" Daxton utangaç bir gülümsemeyle bana bakarak sordu. "İlginç bir şey keşfettin mi?"

"İlginç mi? Efsanelerin doğru olup olmadığını kendim görmem gerekecek," diye cevapladım, ikinci kadeh şarabımı yavaşça yudumlarken.

"Eğitime başladığımızda bunu bilmek iyi olacak," diye ekledi Daxton, bir yudum alarak.

"Ne eğitimi?" Magnus, Daxton'ınkiyle yarışan derin sesiyle masanın diğer ucundan sordu.

"Skylar, denemelere hazırlanmasına yardım etmemi istedi. Ona elimden gelen her şeyi öğreteceğime söz verdim. İç Krallık'a girdiğimizde her şeye hazırlıklı olması ve çok yönlü olması önemli bence."

"Ama o senin vesayetinde, değil mi? Ona bakacağına yemin ettiğini söylemiştin." Neera'nın sözleri teselli amaçlıydı, ama tam tersi bir etki yarattı.

Onun vesayeti altındaki *çocuk*.

"Evet. Ve onu korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Sky, denemelere girdiğinde neyle karşılaşacak?" diye sordu Shaw, konuyu değiştirerek.

Daxton durakladı ve Shaw'a düşünceli bir ifadeyle baktı, belki de bunun ardındaki gizli niyeti çözmeye veya analiz etmeye çalışıyordu. Shaw kurnazdı ve birlikte zaman geçirdikten sonra Daxton, Shaw'ın karmaşıklığını anlamaya başlamıştı.

"Castor daha iyi bir hikaye anlatıcısıdır," diye cevapladı.

Castor yüzünü peçeteyle hafifçe sildi ve sandalyesinin arkasına yaslandı. "Seçilen şekil değiştirenin değerlendirilmesi için geçilmesi gereken üç ayrı bölüm veya kısım var..."

"Zihin, beden ve ruh," o gece çayırda Kraliçe Minaeve'nin zihnimde söylediği sözleri tekrarlardım.

"Aynen öyle." Castor kaşlarını kaldırarak bana baktı ve masaya doğru eğildi.

"Bunu nereden duydun, Spitfire?" diye sordu Dax.

"Spitfire mı?" diye merakla araya girdi Rhea.

"Daxton'ın ona taktığı lakap," diye cevapladı Castor elini sallayarak ve gözlerini benden ayırmadan.

"Kraliçe mi söyledi?" diye sordu Dax.

"Evet. Denemelerin zihnimi, bedenimi ve ruhumu zorlayacağını söyledi. Kalbimin gücünü ve değerini sınavacağını söyledi. *Sahip olduğun her şeyi ve olduğun her şeyi feda etmeye hazır olmalısın.* Neera'ya yaklaşımdan önce bana böyle söyledi."

"Anlıyorum." Daxton sakallı çenesini okşayarak kendi düşüncelerine daldı. Ne düşündüğünü sormak istedim, ama Castor benden önce davrandı.

Kollarını sıvayıp ön kollarındaki çift güneş ve ay dövmelerini ortaya çıkaran Castor, tekrar konuşmaya başladı. "İlk sınav zihinle ilgili olacak; her yüzyılda aynıdır... ve kraliçenin en sevdiği sınavdır. Şey... şu ana kadar gördüğümüz tek sınav."

"Yani, denemeleri kraliçe mi yaratıyor?" diye sordu Magnus.

"Hayır... hayır... hayır," diye cevapladı Castor, içkisini yudumlarken. "Valdor'un Kalbi kilitli ve her kilit için bir... bulmak gerekiyor." Etkili olması için bir ara verdi.

"Bir anahtar!" diye bağırdı Neera.

"Doğru. Tanrılar Kalbin ne kadar güçlü olduğunu biliyorlardı, bu yüzden üç sınav tasarladılar. Her biri, layık bir şekil değiştirene bir sonraki sınava geçmek için bir anahtar veriyor. Kalp kadar güçlü bir şey için, ona erişmek için birden fazla anahtar olması mantıklı."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Shaw. "Bütün bunlar nerede belgelenmiş? Solace'da bununla ilgili hiçbir şey yazmıyor." Shaw bunu bilirdi... O, bizim gözden kaçırdığımız ayrıntıları bir şekilde fark etmişti.

"Aelius'taki kütüphanelerimiz zamanın başlangıcına kadar uzanır. Özellikle eski bir parşömen, denemeler ve Valdor'un Kalbi ile sihirli bir şekilde bağlantılıdır," diye ekledi Daxton.

"Ve ilk görev çok zor," dedi Castor, bardağını bitirip etrafına bakarak bir tane daha doldurmak için. "Hiç kimse bunu başaramadı."

"İlk görev nedir?" Neredeyse bilmek istemiyordum, ama sormadan edemedim. Zihinle ilgili olduğunu biliyordum, ama hepsi bu kadardı.

Daxton, Castor'a baktı. Castor omuzlarını silkti ve bileğini çevirerek Dax'a benim sorumu cevaplaması için işaret etti. "Bir labirent."

"Bir labirent!" Zihnimde çarklar dönmeye başladı. "Ne kadar büyük? Orada neyle karşılaşacağım? Nerede bulunuyor?" Nefes almaya bile ara vermeden sorularımı sıraladım.

"Hep sorular soruyorsun." Daxton başını salladı ve ağzının köşesindeki yarı gülümsemeyi saklamaya çalıştı.

"Labirent, tüm kıvrımları ve dönüşleriyle sadece zihnini değil, fiziksel olarak da zorlayan ölümcül bir görevdir. Labirentlerin, merkeze giden tek bir sürekli yolu vardır

ve ilerlemeye devam ettiğın sürece, sonunda sona ulaşırsın... tabii bu süreçte hiçbir şey seni öldürmezse. Sadece şekil değiştiren şampiyon bu sınava girebilir, bu yüzden içeride bizi neyin beklediğini bilmiyoruz. Sadece beklenmedik şeyleri beklemelisin," diye açıkladı Castor.

"Elimden gelen her şekilde sana yardım edeceğim, Spitfire." Daxton beni teselli etmek için nazikçe elini omzuma koydu. Magnus ve diğerlerinin onun benimle olan samimiyetini fark ettiklerini gördüm, ama onların bakışlarını görmezden gelip sadece Dax'a odaklanmayı tercih ettim. "Sana bir söz verdim ve bu sözümü tutacağım."

Başımı salladım. "Buna güveniyorum." Birbirimize baktık ve bir an için masada bizimle birlikte oturan diğer yedi kişiyi unuttum.

"Ancak, bu akşam odaklanmak istediğiniz şeyin tam tersi olduğunu düşünüyorum," dedi Daxton, aileme ve arkadaşlarıma bakarak. "Çok şey istediğimi biliyorum, ama Skylar'ın her bir sınavı geçmesi için elimden gelen her şeyi yapacağıma ve onun hepinizin yanına, evine döneceğine inanmanızı istiyorum."

Magnus boğazını temizleyerek tüm dikkatimizi üzerine çekti. "İkiniz de Sky'yı avcılardan kurtarmak için hayatınızı tehlikeye attınız. Savaşta bu kadar ölümcül bir beceriyle, dedektiflik ve taktiksel zeka bir arada olan birini daha önce hiç görmedim. Onu koruyacağınızı bana zaten kanıtladınız. Sky size güveniyorsa, bu benim için yeterli."

"Ve bana," diye ekledi Julia.

"O avcıları paramparça ettin," diye ekledi Talon. "Bunu yapabiliyorsan, yapamayacağın pek bir şey olduğunu sanmıyorum. Buna Skylar'a yeni şeyler öğretmek de dahil." Rhea eşine katıldığını belirtmek için başını salladı.

Shaw, konuşmak için boğazını temizledi. "Başımdan beri keşif ekibinizle birlikteydim ve hala nasıl olduğunu bilmiyorum, ama kimse bulamazken siz Skylar'ı bulmayı başardınız. Açıkçası, bu denemelerdeki rolü nedeniyle o ikiniz için de önemli, ama Sky'ın benim en yakın arkadaşlarımdan biri olduğunu ve..." Durdu ve bana sadece gerçek bir arkadaşın bakabileceği şekilde baktı. "Ve onun tanıdığım en güçlü kişi olduğuna inanıyorum." *Lanet olsun, Shaw. Akşam için zaten bir kez ağlamıştım*

"Onun cesaretini her yerde takip ederim. O sana güveniyorsa, ben de güvenirim."

Arkadaşlarıma değil, *aileme* baktım. Bana olan güvenleri, bu zorlu süreçte bana güç vereceğini bildiğim bir enerji dalgası yarattı.

"Pekala, hepimiz Sky'ın lezzetli yemekleriyle karnımızı doyurduğumuza ve duygusal anımızı yaşadığımıza göre... biraz eğlenelim ve parti için geri kalan hazırlıkları yapalım," dedi Julia.

"Ben çanta atma oyununu hazırlayayım." Talon, çocukken sevdiğimiz bazı oyunları organize etmek için koltuğundan atladı.

"Bir saniye, canım." Rhea masanın altına uzanıp, güçlü kokulu berrak bir sıvıyla ağzına kadar dolu dokuz küçük bardak çıkardı. "Son bir kadeh, sadece biz. Bu geceyi anmak için."

Midem bulandı. "İçinde ne var?"

"Şu anda cevabını gerçekten bilmek istemediğin sorular sormasan iyi olur, Sky. Ve gecenin seni götürdüğü yere git." Kahretsin. Bu, onun kendi özel kaçak içkisiydi.

"Magnus?" Ona döndüm.

O güldü ve bardaklardan birini aldı. "Ben yapıyorsam, senin de yapmanı bekliyorum."

"Neera?"

"Bu benim tek ve yegane içkim," dedi, berrak sıvıya korkunç bir ifadeyle bakarak.

"Hadi," dedi Shaw, Neera'ya kendi bardağını uzatırken. "O kadar da acı değildir. Söz veriyorum."

Daxton kendisi ve benim için birer tane alırken, Castor elindekini çoktan içmişti. "Neye kadeh kaldıralım?" diye sordum beceriksizce.

"Sana... seni aptal." Rhea gözlerini devirdi. "Skylar'a!" diye bağırdı ve bardağını masanın ortasında havaya kaldırdı.

"Skylar'a," diye tekrarladılar.

Kadehler çınıladı ve hepimiz içkilerimizi bir yudumda içtik.

"Bu harikaydı!" diye bağırdı Castor.

Masadaki bir bardak suya uzanırken içkimi zar zor içtim. Shaw ve

Talon benim izimden gitti. Sürpriz bir şekilde, Julia ve Magnus da şampiyonlar gibi içkilerini içtiler, bardaklarını boşaltırken neredeyse hiç irkilmediler.

"Beni ve Neera'yı doğurmadan önce ne tür sorunlar yaşadınız?" diye teyzeme ve amcama sordum.

"Bu gece anlatılacak bir hikaye değil." Julia, Magnus'a yaslanarak güldü ve Magnus onun alnını öptü.

"Tamam... Castor." Talon ayağa kalktı ve gümüş periyi işaret etti. "Sen benim takımımdasın. Bıçak atmada ne kadar iyi olduğunu gördüm. Bu oyun senin için çocuk oyuncağı olacak, *seni* partnerim olarak seçiyorum."

"Adil değil." Neera dudaklarını bükerek somurtdu.

"Ah, küçük kardeş oynamak mı istiyor?" Talon alaycı bir şekilde sordu. "Peki... bir ortak seç."

"Bu şekil değiştirenlerin çanta atma oyununu oynayacağımı kim söyledi?" Castor şüpheli bir ifadeyle sordu.

Rhea ona dönerek, "Kadınlar her zaman kazananlara öpücük verir... Ve bu gece burada bolca kazanan olacak." dedi.

"Peki, neden bunu en başta söylemedin?" Castor ayağa fırladı. "Hadi başlayalım."

Diğer sürü üyeleri de evimize gelmeye başlamıştı ve ben hepsini sevinçle karşıladım. Bazıları bana minnettarlıklarını dile getirirken, diğerleri beni uyardı. Kalbimde, her birinin kendi tarzında bana şans dilediğini biliyordum.

Soğuk ve acı gerçek, solgunluğun yayılmaya başladığıydı. Bir ay önce, sadece mercan resiflerinde ve kıyı şeridinde görülebiliyordu, ama şimdi anakaraya doğru ilerliyordu. Ağaçlar kahverengiye dönüyor ve çiçekler ve son hasatlarımızla birlikte toza dönüşüyordu. Bunu durduracak hiçbir sihrimiz yoktu. Halkımın sahip olduğu tek şey bendim.

Gece ilerledikçe, müzisyenler ağaçların kenarında toplandılar ve canlı şarkılar akşam şenliklerini doldurdu. Arkadaşlarım ve ailem neşeyle dans ettiler ve sırayla müziğin özgürlüğünün ve gecenin enerjisinin tadını çıkardık. Rhea, Neera ve

Julia ile ayaklarımın dayanabildiği kadar dans ettim. Rahatlamama neden olan, daha yavaş tempolu bir şarkı, sizi sakin, sallanan bir ritme çeken daha yumuşak bir melodi ile akıyordu.

"Benimle dans eder misin, Spitfire?" Daxton elini bana uzatarak yanımda belirdi.

"Yürüyebileceğimden emin değilim, dans etmek ve senin zarafetine ayak uydurmak bir yana, Dax."

"O zaman seni taşımama yardım etmeliyim," diye cevapladı, reddedemeyeceğim şakacı bir gülümsemeyle. "Lütfen?"

"Tamam, bir tane daha, sonra oturmaktan başka seçeneğim kalmayacak." Elimi eline koydum ve onu takip ederek çimlerle kaplı dans pistine çıktım.

"Ne istersen." Ve onun bunu içten söylediğini biliyordum.

Yıldızlar başımızın üzerinde dans ediyor, karanlık gökyüzünde ve parlak ay ışığında ışıldayan yıldız ışıklarıyla parılıyordu. Akşam saatlerinde belirgin bir değişim vardı; alacakaranlıktan, gizemli karanlıkta günlerini gizlice yaşayan gece yaratıklarının saatlerine geçiliyordu. Soğuk hava dalgaları boynumun dibini gıdıkladı, saçlarım omuzlarımdan sarkarak yüzümün önüne düştü. Daxton bunu fark etti ve elini uzatarak saçımı kenara çekip, nazikçe bir tutamını kulağımın arkasına koydu. Parmak eklemleri yanağımın kıvrımına değdi ve uzun süren dokunuşuyla içime elektrik akımı yayıldı. Gözlerini benimkilere kilitlediğinde içimde bir sıcaklık yükseldi. Elimi tutup bizi müzisyenlerin yanına götürdü.

Melodi sakin bir ritimle yumuşakça akarken, çiftler bizim iki yanımıza akın etti, ayaklarımız yıpranmış çimlerin üzerinde kayarken vücudumuz şarkının ritmine göre sallanıyordu. Daxton sol elimi tutarken, sağ elimi geniş omzuna koydu. Gözleri bileğimde bıraktığı izde takıldı, parmağı yara izini nazikçe okşadı. Bu, hayvanımın varlığını keskin bir şekilde uyandırarak ve yüksek alarmda tutarak vücudumda dalgalar halinde bir his uyandırdı. Beni kendine yaklaştırdı, boş elini belimin altına koydu ve beni hiç çaba harcamadan bilinmeyen bir dansın adımlarını öğretmeye başladı.

Müziğin ritmine mükemmel bir şekilde uyum sağlama becerisi ve rahatlığı beni şaşırttı. Daxton'ın beni, gece boyunca yankılanan büyüleyici melodinin yarattığı yeni bir dünyaya götürmesiyle, kendimi ağırlıksız hissettim. Müziğin ritmine göre sallanıyorduk, birbirimizden gözlerimizi hiç ayırmadan. Başımı omzuna yaslayıp derin bir nefes aldım ve dünyayı durduran huzurlu ritme daha da daldım. Müziğin uyumu eşliğinde kollarında taşınmak büyülmüş bir duyguydu.

Kesin bir cevap yoktu, ama onda daha önce fark etmediğim bir değişiklik görebiliyordum. Açık, dürüst ve her şeyden öte... bana karşı samimiydi. Kimsenin gerçekten göremeyeceğini düşündüğüm hassas bir yönünü bana gösteriyordu ve bu da benim de aynısını yapmak istememe neden oldu.

Ama ne düşünüyordum ki?

Tanrılar yardım etsin. Ne yapıyordum ben?

Durdum. Nefesim hızlanıp düzensizleşirken kalbim göğsümde çarpıyordu. Kahretsin. Solace'ı terk edip İç Krallık'a gidip kimsenin hayatta kalamadığı sınavlara girmek üzereydim. Tanrılar, kimse ilk sınavı geçememişti, ama ben üçünü de geçmem gerekiyordu? Benden önceki tüm şekil değiştirenler başarısız olmuş ve ölmüştü.

Daxton'ın elini bıraktım ve titreyen uzuvlarımı uzuvlarımı sakınleştirmeye çalıştım.

"Skylar, ne oldu?" Daxton hemen sıkıntımı hissetti.

Beni kendine doğru çekmek için elini uzattı, elinden gelen her şekilde yardım etmek için çaresizce çabalıyordu.

İyi niyetli olduğunu biliyordum, ama buna izin veremezdim. Hayır... bu tam olarak doğru değildi. Ne olursa olsun, bunu hayal bile edemezdim.

Elimi göğsüne koyarak onu uzaklaştırdım. "Ben... sadece biraz havaya ihtiyacım var. Bir süre yalnız kalmam lazım. Bunların hepsi sadece..."

"İstediğin kadar zaman al," dedi düz bir ses tonuyla, yüzünde samimi bir endişe ifadesiyle. Aramızdaki mesafeyi kapatmak istediğini anlayabiliyordum ve ben de bunu istemiyormuşum gibi davranmak yalan olurdu. Ama... yapamazdım. Yapamazdık.

Gözlerimi kapatarak yüzünü çevirdim, hayal etmenin bile aptalca olduğunu bildiğim bencil arzularımı itiraf etmeden ona bakamıyordum.

Koştum.

Ormanlık alanda koşarken, beni tamamen yutan vahşi doğada kendimi kaybettim. Ben aptalın tekiydim. Daxton'a olan duygularımı düşünerek veya hayal ederek kendimi oyalama çabam naifçeydi. Ben Daxton ve Castor için umut dolu bir çareydim, o kadar. Evet, beni hayatta tutacaklarına güveniyordum, ama bunu yapmak zorunda olduklarını da biliyordum. Eğer denemelerde yarışmadan önce ölürsem, kraliçeye bir yüzyıl daha kurban sunulacak ve benim yerime başka birini bulana kadar dünyaları yok olacaktı.

Öyleydi, değil mi?

Farklı bir şey ummak ya da hayal etmek aptalcaydı. Dans, şarap ve hissettiğim tüm ham, karmaşık duygular yüzünden başım dönüyordu. Böyle romantik bir duygunun zihnime girmesine izin verdiğim için kendimi lanetledim. Üstelik, buna daha önce bir kez kapılmışımdı. Beni sadece büyüm için isteyen bir erkeğe neredeyse kendimi vermişim ve bir daha asla böyle kullanılmama izin vermeyecektim.

Hayvanım kıpırdadı ve beni geri dönüp evime gitmem için etkilemeye çalıştığını hissettim. Ancak, dinleyecek havada değildim. Bunun yerine, elbisenin eteğini kaldırıp, müziğin melodisi doğanın seslerine karışana kadar koştum. Ağaçların ve çeşitli çalıların arasından geçerek, sınırlarımı yatıştırmak için küçük bir açıklık buldum.

Dizlerimin üzerine çökerek öne doğru düştüm ve nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Etrafımda kimse yoktu, bu yüzden bunun gece boyunca tek ve tek çöküşüm için bir fırsat olduğunu düşündüm. Bu yüzden ağladım. Ağladım ve gözyaşları yüzümden süzülürken kollarımı kendime doladım. Güç ve rehberlik için dua ederek aya, Baba'ya baktım. Sonra uyuyan Anne'ye rahatlık ve sıcaklık için dua ettim.

Uzun, derin nefesler alarak ellerimi dizlerime dayadım ve açıklıkta durdum. "Artık yeter," diye kimseye duyurmadan ilan ettim.

Herkese. "Ben Solace Shifter Pack'ten Skylar Cathal. Bu zorluğun üstesinden gelmek için yeterince güçlüyüm ve kaybetmemek için yeterince inatçıyım. Söz veriyorum Valdor... Seni özgürleştireceğim. Valdor'un Kalbi'ni serbest bırakmak ve dünyamızı iyileştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederim."

Üst bacağıma bağladığım bıçağı aldım ve elimi kestim. Avucumdan kan akarak ayaklarımın altındaki lekeli toprağa damladı. Bu görev sadece halkım, periler veya insanlar için değildi... Tüm dünyamız içindi. Bir esinti bana doğru uçtu, vücudumu sardı ve elbisemi ve saçlarımı havaya savurdu. Ağaçlar sallanırken gece kuşları bir melodi söylüyordu.

Adak kabul edilmişti. Valdor memnun olmuştu.

"Kanla yemin edilmiş bir söz... özgürce verilmiş ve sözlerinle ve kalbinle saflıkla yemin edilmiş. Böyle bir yemin neredeyse bozulmaz." O sesi tanıyordum.

"Ne istiyorsun?" diye bağırdım, sırtımı ona dönerek. Ona dönüp bakarsam içimdeki öfkeyi kontrol edebilecek miyim bilmiyordum.

"Arkanı dönsen de sırtınla konuşmak zorunda kalmayayım, Sky?"

"Bundan fazlasını hak edip etmediğini bilmiyorum," diye cevap verdim, kollarımı göğsümde kavuşturarak.

"Haklısın." Bu cevap beni hazırlıksız yakaladı. "Lütfen, Sky... Bana bak." Sözlerinde hüznün ve pişmanlık vardı, bu da bir zamanlar ona ait olduğunu düşündüğüm kalbimin tellerini titretti. Bir esinti onun kokusunu bana doğru taşıdı ve buraya tek başına geldiğini anlayabildim. Bu açıklıkta baş başa kalmıştık, sadece ikimiz.

İsteksizce, ona doğru yarı dönerek kalçamı dışarı çıkardım ve ona acınası, küçümseyen bir bakış attım. "Neden buradasın, Gilen?"

"Neden?" Gilen yaklaşarak karşılık verdi, koyu renkli pantolonu ve tuniği etrafını çevreleyen ağaçlarla uyum içindeydi.

Bir adım geri attım ve bu onu duraklattı. "Biraz *yalnız* kalmaya ihtiyacım vardı."

"Katılmamam istenen parti... tamamen senin için düzenlenmiş olsa da senin için düzenlendiği halde mi?"

Talon'a, Gilen'e bu gece onu görmek istemediğimi açıkça bildirdiği için teşekkür etmeyi aklımda not ettim.

"Ne istiyorsun?" Soğuk ve ilgisizdim ve onun burada olmasını istemiyordum.

"Devriye gezerken birinin koştuğunu duydum. Ne olduğunu araştırmak için gittim ve şaşırtıcı bir şekilde, o kişi günün kadınıydı. Yalnız ve ağlıyordu. Neden ağlıyordun, Sky?"

"*Yalnız başıma* özel bir an yaşıyordum."

"Kararından pişman mıydın?" Sesindeki umut ışığı tüylerimi diken diken etti. Hiç susmayacak mıydı?

"Hayır, Gilen. Ben gidiyorum," diye tersledim. "Beni zorlamayı ve değerli bir eşya gibi şöminenin üzerinde kilitli tutmayı bırak. Senin iddialarını ve benim için duyduğunu iddia ettiğin diğer duyguları reddediyorum."

"Benim... *numara yaptığım* duygular mı?" Gilen hayal kırıklığıyla homurdandı ve homurdandı. Saçlarını elleriyle kavrayıp, aramızdaki görünmez çizgi boyunca volta atmaya başladı. Onun etrafını saran büyüsunü hissedebiliyordum. Roc'u yüzeye çok yakındı, harekete geçip dönüşmeye hazırdı. "Tanrılar, Anne ve Baba, bu kadına ulaşmama yardım edin," diye bağırdı, durup bana bakarken.

Elimi uzatarak ilerlemesini durdurmaya çalıştım, ama o benim uyarılarımı dikkate almadı ve elimi yakalamak için öne atıldı, beni göğsüne doğru çekti.

"Gilen, dur," diye bağırdım. "Ben istemiyorum..."

"Sana aşığım, Skylar!" Gilen, derin, kasvetli, bal rengi gözleriyle bana bakarken kıpırdamadı bile. Aman Tanrım. Bana ne dedi az önce? İnanamıyordum. "Daha önce söylemedim. O gece korkak davrandım ve senin zaten bildiğini sandım. Sana aşık olduğum belli değil miydi? Uzun zamandır aşık olduğum belli değil miydi?"

"Bana hiç söylemediysen nasıl bilebilirim?" diye karşılık verdim, hala onu uzaklaştırmaya çalışıyordum. Bana ne söylemek istediği umurumda değildi. Bu... yanlış geliyordu. Bunu tarif etmenin tek yolu buydu. Çayırda geçirdiğimiz gece onun iddiasını reddetmemin ardındaki itici güç benim içimdeki hayvandı... ve şimdi sıra bendeydi.

"Karşı koymayı bırak, Sky. Seni seviyorum. Senin de beni sevdiğini biliyorum."

"Hayır, Gilen," diye bağırdım, onu korkuttum. Beni bırakacak kadar elini benden çekti, böylece uzaklaşabildim. "Beni sevseydin... Söylediklerin doğruysa ve beni burada kalmaya ikna etmek için bir yalan değilse, o zaman beni bırakırdın! Bu kararında beni desteklerdin."

"Tanrılar aşkına, Skylar! Sen benim alfa dışımsın. Bunu biliyorsun. Daha önce hiçbir zaman soylarımız böyle bir birliği kuramamıştı. Birlikte bir hanedan kuracağız... Artık insanlardan veya Yüksek Fae'lerden korkarak sinmek zorunda kalmayacak güçlü bir sürü. Bunu istemiyor musun?"

"Savaş bitti. Yüksek Fae artık bizim düşmanımız değil, Gilen... ve tüm insanlar kötü değil."

"Saçmalık."

Ona öfkeyle baktım, gücüm nabız gibi atıyordu. "*Ben* yarı insanım, Gilen!" "Bunun farkındayım ve cömertçe görmezden geleceğim."

Bu son söz kalbimde bir delik açtı ve ona bir daha asla eskisi gibi bakamayacağımı biliyordum.

"*As/a* senin eşin olmayacağım, Gilen." Bizimle ilgili tüm sorular sona erdiğinde içimi bir huzur kapladı. "Şimdi anlıyorum ki, bu kader cilvesi başıma gelmeseydi bile, seni *as/a* kabul etmezdim. Beni gerçekten sevseydin, beni tümüyle kabul eder ve kendi yolumu seçmeme izin verirdin. Gerçek eşim, beni istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamaz ya da bir ödül gibi kenara itmezdi."

"Seni alacağım, Skylar," diye homurdandı Gilen ve bir adım öne çıktı, gözlerinde öfke parıldarken tekrar bana uzanmaya çalıştı. "Bir *melez*... benim hakkımı inkar edemez." Elleriyle beni yakaladı ve yeterince hızlı tepki veremediğim için kendimden nefret etsem de, aklımı başımda tutmam gerekiyordu.

Gilen, dönüşüp hayvanın gerçek gücünü ortaya çıkardığı için artık daha güçlü, daha hızlı ve üstün bir avcıydı. Onunla savaşış savaşılamayacağımı biliyordum.

Aniden, hiçbir yerden, büyük bir el uzandı ve Gilen'i boğazından yakaladı, onu bir çakıl taşıymış gibi bir kenara fırlattı. Hiçbir yerden ortaya çıkan uzun boylu, korkutucu savaşçıya şaşkınlıkla baktım — Daxton.

Soğuk, fırtına bulutu gibi gözleri Gilen'e kilitlenmişti, bakışlarında ölüm vardı. Dişlerini gösterdi ve boğazının derinliklerinden çıkan düşük bir hırıltı, ensemdeki tüyleri diken diken etti. Yerden keskin buz parçaları fırlayarak beni çevreledi ve Gilen'i yere yapıştırdı. Daxton'ın sırtında sihirli bir şekilde uzun, gümüş bir kılıç belirdi. Kılıcın kabzasını kavradı ve bu güçlü silahı kınından çıkardı, doğrudan Gilen'in boğazına doğrulttu.

Yavaşça konuştu, sesi soğuk ölüm gibiydi. "Skylar'a bir daha yaklaşırsan ve izni olmadan ona dokunursan... Göğsündeki atan kalbi dondurur ve seni olduğun yerde keserim." Bu bir tehdit değildi. Daxton bunu bir söz gibi söyledi. "Hala nefes alıyorsun çünkü seni öldürürsem ona daha fazla zarar vereceğini biliyorum."

Gilen yerden kalktı, kendi büyüünün yeşil parıltıları etrafı n d a uçuşmaya başlarken buz parçalarını kırdı.

"Bu seni ilgilendirmez," diye bağırdı, Daxton'ın meydan okumasına cevap vermek için ayağa kalktı. Gilen hayali bir coşku mu yaşıyordu? Neden Daxton'ın meydan okumasına cevap verebileceğini düşünsün ki? Normal bir Yüksek Fae'ye karşı, evet, tabii. Ama Daxton'a karşı değil.

"Onun güvenliği söz konusu olduğunda, onu korumak için her şeyi yaparım."

"Tekrar söylüyorum, bu seni ilgilendirmez," diye homurdandı Gilen, Daxton da aynı şekilde cevap verdi. Bu iki erkek birbirlerini öldürmek üzereydi. Bu düello ancak ölümle sona erecekti ve ben bunun olmasına izin vermeyecektim.

"Yeter! Daxton, müdahale etmene gerek yok." Aralarına daldım, kendimi onun kılıcının önüne koydum ve silahını indirmesini sağladım. Her yanından nefret ve öfke yayıldığını hissedebiliyordum. Benim için öldürmeye hazırdı ve ben müdahale etmeseydim, Gilen'in kanı ayaklarımızın altındaki çimleri lekelerdi. "Daxton," dedim tekrar, gözlerine bakarak Silver Shadow'un maskesinin altında saklanan kişiyi aradım.

"Bundan hiç şüphe etmedim," diye cevapladı Dax. Kılıcını kınına koyarken gözleri sinirle kısıldı ve ben bunu, dikkatimi tekrar Gilen'e çevirmek için bir işaret olarak algıladım.

dikkatimi tekrar Gilen'e çevirdim.

"O mu?" diye kekeledi Gilen. "Onun tarafında mısın ve kendi halkına sırtını mı dönüyorsun?"

"Valdor'un tarafındayım, Gilen! Anlamadığın şey bu. Daxton benim tarafımda çünkü ikimiz de aynı şey için savaşıyoruz. İkimiz de dünyamızı iyileştirmek ve onu çürümeden kurtarmak istiyoruz."

"Oh, gerçekten mi?" Gilen alaycı bir kahkaha attı. "Hepsi bu mu? Peki ya gitmemeye karar verirsen... yüksek prens nasıl tepki verir? Benim eşim olmaya karar verirsen seni öylece bırakır mı?"

"Bu bile değil..."

"Sen tanıdığım en aptal, en dar görüşlü alfalardan birisin," dedi Daxton buz gibi bir ses tonuyla. Gilen'e saf bir tiksinti ile baktı. "Skylar'ın seçimini onurlandırırım. Ne karar verirse versin, kararını destekleyeceğim."

"Neden?" diye ısrar etti Gilen. Bir şeyin peşinde olduğunu anlayabiliyordum, ama ne olduğunu bilmiyordum.

"Çünkü, senin aksine... ben ona *saygı duyuyorum*."

Vay canına. Eğer bu sağlam bir temelin temeli değilse, o zaman neyin temeli olduğunu bilmiyordum.

Gilen gözlerini kısarak bir şeyler mırıldandı. Daxton'a odaklandığım için ne dediğini duymadım, ama görünüşe göre Daxton duymuştu.

Gümüş bir ışık parladı ve Dax diğer tarafımda yeniden belirdi, Gilen'in yüzüne yumruk attı ve onu yere devirdi. "Onun hakkında bir daha böyle konuşursan, senin zavallı hayatını sonlandırırım. Ne pozisyonda olduğun ya da hangi anlaşmaların hala geçerli olduğu umurumda değil."

Daxton'ın yanına koştum ve onu geri çekmeye çalıştım. "Dax..."

Öfkeyle titriyordu. Gilen'in ne dediğini tam olarak bilmiyordum, ama Daxton'ın gözlerindeki bakıştan, onu oradan çıkarmazsam Gilen'i öldüreceğini anladım. Yakında alfa olacak olan bu adam kolay bir zafer olmayacaktı, ama vicdanımda bu kan dökülmesini istemiyordum. Sonuç ne olursa olsun.

"Lütfen beni eve götür, Dax. Burada işim bitti, geri dönmek istiyorum." Gilen yuvarlandı ve ayağa fırladı. Nefesi hızlanıp düzensizleşirken yüzünden kan akıyordu. Dönüşmek üzereydi. "Lütfen. Hemen, Dax!"

Daxton başını bana doğru çevirdi ve kolunu belime dolayarak beni sahiplenircesine kendine çekti. Kollarını bana sıkıca dolayarak, her zamanki gibi beni tuttu ve destekledi. Gözlerimi Gilen'e çevirdim ve onunla belki de son kez konuşmaya hazırlandım.

"Umarım dengeyi ve mutluluğu bulursun, Gilen. Halkımızın sadece hayatta kalmak için değil, gelişmek için de ihtiyaç duyduğu alfa ol. Biliyorum... bunu yapabilirsin."

"Skylar..."

Bir anda, açıklıkta duruyorduk ve bir sonraki anda, ailemin evinin ön girişinde Daxton ile baş başa kalmıştım. Daxton hiçbir şey söylemedi ve ben de hiçbir şey açıklamaya gerek duymadım. Ağır başımı omzuna yasladığımda ikimiz de birbirimizden uzaklaşmadık. Şaşırtıcı bir şekilde, beni geri çevirmedi. Bunun yerine, diğer kolunu da bana doladı ve kendi başıma ayakta duramazsam diye beni destekledi. Uzun bir süre ön merdivenlerde kaldık, birbirimize yaslanarak ve birbirimizin rahatlığını kucaklayarak. Hayvanım Daxton'ın yanında sakindi ve bana başka kimsede hissetmediğim bir güven ve güç dalgası veriyordu.

Daxton beni tutuşunu değiştirdi ve ben başımı yukarı kaldırarak onun bakışlarına karşılık verdim. Eli yüzümü nazikçe okşadı, çenemi sert, nasırlı eliyle kavradı. "İyi misin, Spitfire?"

"Bu çok katmanlı bir soru." Havayı yumuşatmak için gülümsedim. "Ama evet. Şu an için iyiyim."

"Kutlamalara geri dönmek ister misin? Sanırım hâlâ dans edenler var."

"Gittiğimi kimse fark etti mi?" diye sordum.

"Elbette," diye cevapladı, gözlerini benden hiç ayırmadan. "Ama bu akşam fıçılardan bu kadar çok şarap içildiğine göre, uykuya daldığını düşündük."

"Öyle düşünmedin."

"Hayır."

"Beni nerede bulacağını nereden bildin, Daxton? Başımın dertte olduğunu nereden bildin?"

Bana gülümsedi ve karnımdaki kelebekler uçarken taklalar atmaya başladı. "Çünkü... seni her zaman bulurum."

Gözlerimi kısarak ona baktım, sonra gözlerimi devirdim ve iç çekerek güldüm, kollarımı sıkıca beline doladım. Gitmesini istemiyordum. "Çünkü birbirimizi her zaman bulacağız?" Ve o anda anladım ki - tanrılar lanet olsun, sağduyuma aykırı olsa da - ona arkadaşlıktan öte duygular beslemeye başladığımı anladım.

"Anlamaya başladığına sevindim," dedi Daxton, yüzünün yanındaki gamzeyi ortaya çıkaran şeker gibi bir gülümsemeyle.

O gamzeleri öpmek için neler vermezdim. Ellerimi vücudunda gezdirmek ve her santimini tatmak için. Arzum içimde birikiyordu, uzanıp dudaklarını dudaklarıma çarpmak için derin bir istek duyuyordum. Göğsüm ağırlaşmıştı ve içtiğim şarap yüzünden çekingenliğim azalmaya başlamıştı. Daxton'ın gözleri yumuşadı ve elini uzatıp omzumdaki saçları geriye doğru taradı. Dokunuşu ensemde kalakaldı ve bana doğru eğilmeye başladığını hissettiğime yemin edebilirim. Ağzını açıp bir şey fısıldamak üzereyken, bir ses gecenin sessizliğini bozdu.

"Ssskyyylar," Rhea'nın sarhoş sesi karşıdan yankılandı.

Dax'ın belini tutan ellerimi bıraktım ve utangaçça geri çekildim. Dişsiz bir gülümsemeyle bana "*Yarın*" dedi. Gümüş rengi bir ışık parladı ve o ortadan kayboldu.

Rhea, evin köşesini dönerken tökezledi, ama Talon yere düşmeden onu yakaladı. Her zamankinden biraz daha fazla eğlendiğini anlayabiliyordum.

"Onu yakaladın mı?" diye Talon'a sordum. "Onu taşımak için bir araba ya da el arabası lazım mı?"

"Bu... benim için miydi?" diye karşılık verdi Rhea. "Çünkü eşimi eve götürüp bineceğim..."

Talon, Rhea'nın devam etmesini engellemek için hızla dudaklarını öptü. "Tamam, aşkım. Bu gece bu kadar yeter.

seni eve götürüyorum."

"Evet!" Rhea, Talon onu kollarının arasına aldığı anda haykırdı. "Skylar, onun için yaratılmış vücuda sahip, o korkunç 1,93 metrelik High Fae'yi eve götürürken *beni de* eve götür..." Başlı Talon'un göğsüne yaslanınca sözleri kesildi. Onun horlamasını duyunca utançtan hemen yüzümü kapattım.

"Aman Tanrım!" diye küfrettim, yüzümü avucumla kapatarak, tamamen utanç içinde. "Uyumuş olduğu ve Daxton'ın gitmiş olduğu için *şanslı*."

"Ne zaman gidiyorsun?" Talon başını sallayarak Rhea'nın alnını öptü.

"Şafak vakti, ki sadece birkaç saat kaldı. Gitmeden önce benimle buluşacağına söz verir misin?"

"Eğer senin ayrılışını kaçırırsak, Rhea bana bunu hiç unutmaz. Onunla uzun bir hayat sürmeyi planlıyorum ve bunun mutlu bir hayat olmasını tercih ederim."

"Katılıyorum. Görüşürüz o zaman." Göz kırptım ve iyi geceler diye el salladım.

Magnus, Julia ve Neera çoktan uykuya dalmışlardı ve şaşırtıcı bir şekilde Shaw da oturma odamızın köşesindeki sandalyede derin bir uykuya dalmıştı. Daxton'ın Castor'u yakalayıp onu sihirle gemilerine ya da önümüzdeki birkaç saat boyunca kalacakları yere götürdüğünü tahmin ediyordum. Yorgun ve bitkin bir halde odama çıktım ve gemime binip evimden uzaklaşmadan önce birkaç saat uykuya dalmak için can atıyordum.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Karanlık çok yoğundu.

Bağlanmış ve ağzım tıkanmıştı, etrafta kimse yoktu. Uzuvarımı hareket ettiremiyordum. Demir zincirlerin ağırlığı bedenime batıyordu ve kaçmamı sağlayacak herhangi bir büyüün etkisini engelliyordu. Ama bu karanlık hapishanede kilitli kalmanın en kötü yanı bu değildi. En kötüsü, zihni uyuşturan, kulakları sağır eden sessizlikti. Buraya nasıl geldim? Bu sefer beni kim almaya gelmişti?

Meşale ışığı uzun, karanlık koridorda ilerlerken, zayıf ayak sesleri duyulmaya başladı. Demir uçlu bir kırbacın taş zeminde sürtünme sesi ile panik başlangıcı hissettim.

"Hayır, hayır," diye mırıldandım, kendimi kurtarmaya çalışarak. "Evcil hayvanım..."
Kalbim durdu. Blade.

Bu, benim kişisel lanetim olan, hiç şüphesiz o sesiydi. Bedenimi parça parça kesen, bana sapkın, sadist bir zevkle deneyler yapan büyücü.

"Deneylerimizi bitiremedik. Benden çok çabuk alındın." Meşalenin ışığı parlaklaştıkça sesi de yükseliyordu. "Birlikte keşfedecek daha çok şey var, evladım."

Hayır. Yine olmaz. Lütfen. Tanrılar, yine olmaz.

Meşalenin parlak ışığı kilitli hücre kapısının arkasında belirdi ve diğer tarafta beni neyin beklediğini biliyordum. "Merhaba, benim değerli evcil hayvanım. Bugün yapacak daha çok işimiz var." Kapı kolu döndüğünde, meşale ışığı gözlerimi kamaştırırken çığlık attım...

"Hayır!" diye bağırdım, ellerimle göğsümü sıkıca kavrayarak yukarı doğru sıçradım. Saf bir dehşetle nefes nefeseydim, ter titrek ellerimi ve solgun beyaz yüzümü kaplamıştı.

ve solgun yüzüm terle kaplıydı. Sıkı bir top gibi kıvrılıp yatakta ileri geri sallanıyordum, boğazımı parçalayan derin bir korkuyla kükrüyordu. *Bu bir rüyaydı... Gerçek değildi. Sadece bir rüyaydı. Gerçek değildi.* Ama gözlerimi her kapattığımda, hücre kapısının arkasında Blade'in yüzünü görüyordum.

Shaw odama koşarak girdi, bana bir bakış attı ve ne olduğunu hemen anladı. Yatağıma koştu, ellerimi tuttu ve alnını alnıma dayadı. "Benimle nefes al, Sky," dedi Shaw sakın bir sesle. Onun dediğini yapmak istedim. Nefesimi toplayıp kendimi sakinleştirmek *istedim*, ama yapamadım. Kabusumun karanlığı her yönden üzerime çöküyordu.

Shaw ellerimi bıraktı ve perdeyi geri çekerek sabah güneşinin ışınlarını ortaya çıkardı. "Bak, Skylar," dedi Shaw. "Gözlerini aç ve güneş ışığını gör. Sen yeraltında değilsin. O bir rüyaydı, gerçek değildi. Sen güvendesin." Yatağıma geri döndü ve ellerimi tekrar tuttu. "Bu duyguya odaklan. Gerçek olduğunu bildiğin şeylere tutun. Altında yatan yatağı hisset. Sabah güneşinin sıcaklığına ve sesimin tınısına odaklan."

Sesim titriyordu. "O kadar gerçekçiydi ki, Shaw." "Biliyorum," diye fısıldadı.

Shaw benim yaşadıklarımı çok iyi biliyordu. Geçtiğimiz ay boyunca Shaw da benimle aynı gece korkularını yaşadığını paylaştı. Bu, Talon'un ona gösterdiği bir tür topraklama tekniğiydi ve gece korkularından kurtulmasına yardımcı olmuştu.

"Lanet olsun, Blade," diye onun adını lanetledim... onun varlığını lanetledim. Bir gün, bu dünyada yapacağım son şey olsa bile, onun zavallı hayatını sona erdirecektim.

"Skylar!" Daxton kapıda belirdi. Yatağımın başına koşarken yüzünde endişe dolu bir ifade vardı. Shaw akıllıca kenara çekildi, böylece Dax önüme geçebildi. "Ne oldu? Yaralandın mı?"

"Ben... ben... iyiyim," dedim titrek bir sesle. Bu onu ikna etmeye yetmedi, yaralanma belirtisi var mı diye beni incelemeye devam etti. "Kabus gördüm, Dax. Hepsi bu."

Durdu ve ellerini yüzüme koydu. "Çılgılığını duyduğumda seni uyandırmaya gidiyordum."

"Sadece bir rüyaydı, hepsi bu."

"Rüyalar sandığından daha güçlüdür, Spitfire."

Onun bakışlarının yoğunluğu benimkilere kilitlendiğinde dudaklarımı ısırdım. Bir parçam onun burada olmasından dolayı büyük bir rahatlama hissetti. Kendimi idare edebileceğimi biliyordum, ama Daxton bana zarar vermeyi göze alan herhangi bir tehdidi tereddüt etmeden ortadan kaldıracaktı. Dün gece kanıtladığı gibi, Daxton gerekirse benim için öldürmeye hazırdı. Ben elini tutmak için uzanırken, o başparmağıyla yanağımı okşadı. Ellerimiz birbirine dolandığında, cildimde yine bir kıvılcım hissettim ve onun da bunu hissedip hissetmediğini merak ettim.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"Serbest bırakıldığından beri ilk kez mi oluyor?" diye sordu Daxton. Shaw'a dönüp baktı.

"Öyle değil," diye Shaw benim adıma itiraf etti. Daxton keskin bir nefes aldı ve yüzünde hayal kırıklığı ifadesi belirdi. Bunun bana yönelik olmadığını biliyordum. Benim kabuslarımdan haberi olmadığı için kendine kızgındı. "Ama uyanınca kendini toparlamakta giderek daha iyi oluyor."

"Hey," diye araya girdim, Shaw'a bakmak için yana eğildim, "Buna ben de cevap verebilirim, biliyorsun." Daxton hareketsizce oturuyordu, elleri benim ellerimi sıkıca tutuyordu, ama zihninin başka yerlerde olduğunu anlayabiliyordum.

Shaw ayaklarıyla oynuyordu. "Evet, ama o senden biraz daha korkutucu, Sky. O etrafta olduğunda rakibini bulmuş olursun."

Bunu göreceğiz. Shaw'a sert bir bakış attım, o da akıllıca gözlerini kaçırdı ve açık kapıya doğru yöneldi. "Size biraz zaman vereceğim, gidip Julia'nın mutfakta ne hazırladığını göreceğim."

Daxton, Shaw'a hızlıca başını salladı ve Shaw da kapıya doğru ilerlerken aynı hareketi yaptı. Anlaşıyor gibiydiler ya da en azından birbirlerine temel düzeyde saygı duyuyorlardı.

"Julia uyanmış mı?" diye sordum, o kaçmadan önce.

"Hepimiz uyanığız," diye cevapladı Shaw. "Seni uğurlamayı kaçıramazdık."

Birkaç saat önce hepimiz uyanmış olsak da, son bir veda etmek için geri dönmüş olmaları beni çok etkiledi. Kahretsin. Bu kolay olmayacaktı.

"Teşekkürler, Shaw," dedi Daxton, gözleri hala beni baştan aşağı titizlikle tararken. Yerde diz çökmüş pozisyonundan kalkarak, 1,93 metrelik boyuyla ayağa kalktı.

Shaw kapıda kalarak Daxton'a baktı. "Ona benim için göz kulak olur musun?"

"Hayatım üzerine yemin ederim," diye cevapladı Daxton ve ben onun bunu içtenlikle söylediğinden hiç şüphem yoktu. Bunun üzerine Shaw ayrıldı ve kapıyı arkasından kapattı.

"Yanımda ne getirmem gerekiyor?" diye sordum, aşağıda beni bekleyen yürek parçalayıcı görevi unutmaya çalışarak. "Ne getirmem gerektiğini sormayı hiç düşünmediğimi fark ettim..."

"Sana gerekli olan her şeyi sağlayacağım, ama küçük bir çanta, İç Krallığa varana kadar yolculuk için yedek bir takım elbise ve belki de evini hatırlatan bir biblo getirmeni öneririm."

"İyi fikir," dedim, odama bakarak. "Küçük... değil mi?"

Dax, bakışlarımın izlediği odanın köşesindeki kitaplığıma doğru baktı. "Küçük," diye tekrarladı. "İlk denemenin yapılacağı Aelius'ta devasa kütüphaneler var ve Silver Meadows'a gittiğimizde bu kütüphaneye ve benim kişisel kütüphaneme sınırsız erişim hakkın olacağına söz veriyorum." Daxton kapıya yaslandı ve kollarını göğsünde rahatça kavuşturdu.

"Ben... Silver Meadows'a mı gideceğim?" diye şaşkınlıkla sordum. Az önce ilk görevin Aelius'ta olduğunu söylemişti. Bu, ilk denemeyi gerçekten kazanacağıma inandığı anlamına mı geliyordu? Rafımdaki kitap yığınlarının arasında dolaşırken gülümsedim.

"Eğlenceli bir şey mi?" diye sordu Dax ve odanın karşı köşesine doğru yürürken bakışlarının beni takip ettiğini hissedebiliyordum.

"Silver Meadows'a gittiğimizde demiştin. Bu, ısrarımın etkisini yitirdiği ve umut olduğunu düşündüğün anlamına mı geliyor? Gerçekten denemeleri kazanıp Valdor'un Kalbi'nin kilidini açabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Dax odanın diğer ucuna ışınlanarak arkama geldiğinde gümüş rengi bir parlama oldu. Hızla dönüp ona baktım, fırtınalı gri gözlerine baktığımda artık görmezden gelemeyeceğim bir arzu dalgası beni sardı. Elini başımın arkasındaki duvara koydu ve

vücudunu bana doğru eğdi. Bana attığı bakış nefesimi kesti, zihnimdeki tüm mantık ve akıl yürütme yeteneğini sildi. Kokusu beni büyüledi. Dağ havasının vahşiliği çam kokusuyla karışınca kalbim hızla çarpmaya başladı ve içimdeki hayvan gücü göğsümde zonklamaya başladı.

Daxton, korkutucu derecede güçlü bir Yüksek Fae savaşçısıydı ve bu dünyadaki herhangi bir varlık, onun böyle üzerinde durduğu bir köşede korkarak sinerdi. Ama benim için durum tam tersiydi. Onun hakimiyet kuran varlığı bir tehdit değil, bir meydan okumaydı. Beni böyle köşeye sıkıştırdığında ya da büyüyle bana saldırıp bedenime vurduğunda, her zaman onun çağrısına cevap vermeye hevesliydim.

"Senin gücünden hiç şüphe etmedim, Skylar Cathal. Evet, sana bir şey anlatmak için tam adını söylüyorum." O diğer eliyle uzanıp parmaklarıyla hafifçe çenemi kavradığında, ben de bir kahkaha attım. "Sen sandığından daha güçlüsün, Spitfire. İçinde, benim yüzyıllardır bulmak için beklediğim bir güç yanıyor. İçimde, çoktan kaybolduğunu ve bir daha asla ortaya çıkmayacağını sandığım bir duyguyu uyandırdın."

Daxton'ın kalçaları hareket ettiğinde, nefesimi tuttum, vücudu benimkinden sadece birkaç nefes uzaklıktaydı. "Peki... bu *duygu* nedir?" Cesurca uzandım ve sağ elimi, okumun onu neredeyse öldürdüğü göğsüne koydum. Yaka kemiğinin yakınında, gömleğinin altından, benim izimin etrafında ve omzunun sol tarafını süsleyen, cesur ve kıvrımlı dövmesinin desenini görebiliyordum.

"Umut," diye cevapladı Daxton, yarı gülümseyerek başını eğdi ve yanağını benimkine sürtünce duvardan uzaklaştı. Göğsüm hızla inip kalkıyordu ve yüzündeki kendini beğenmiş ifadeden, kokumdaki değişikliği algıladığını anladım.

Lanet olsun. Yüksek Fae.

O akşam Gilen pencereme geldiğinde rahatlama fırsatı bulamadım. Bu yolculukta biraz mahremiyetim olsaydı, Daxton'ın sinir bozucu bir şekilde tetiklediği tüm birikmiş cinsel gerilimi serbest bırakabilirdim.

Kendinden emin ama şeytani derecede yakışıklı gülümsemesine öfkeyle baktım. "Oh, ne *yaptığını* çok iyi biliyorsun, değil mi?"

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum." O çok iyi bir yalancıydı, ama alaycı, şehvetli gülümsemesi onu ele veriyordu. Piç kurusu.

Vücudumun ona bu şekilde tepki vermesinden zevk alıyordu. Benimle oynamayı açıkça eğlenceli buluyordu.

"Bu yolculuk ne kadar sürecek?" Konuyu değiştirmeye çalışarak rafımdan iki kitap seçip çantama koydum.

"Perdeyi geçip İç Krallığa ulaşmamız üç, belki dört gün sürer. Niamh Körfezi'nde demir atıp Crimson City'ye yürüyerek gideceğiz. Orada halkımın saray yaşamını ilk kez deneyimleyeceksin, ama seni uyarmalıyım ki Yüksek Fae sarayları, senin sürünün burada işlerin yürüdüğü şekilde değildir."

"Bekle, ilk görevin Aelius'ta olduğunu sanıyordum?" "Öyle," diye cevapladı Daxton, duvara yaslanarak kaygısız bir şekilde uzanmaya devam etti. "Önce Crimson City'de Yüksek Prens Adohan ile buluşmamız gerekiyor, sonra birlikte Aelius'un başkentine gidip Kraliçe Minaeve ve Seamus, Aelius'un Yüksek Prensi ile buluşacağız." ile buluşacağız."

"Harika..." Peri kraliçesinden bahsedilince hoşnutsuzluğumu gizlemeye çalışmadım.

"Dikkatli ol," diye uyardı Daxton. "Minaeve ile tekrar görüşmeden önce Castor'dan ders alman gerektiği açık. Az önce yüzüne yansıyan ifade, şampiyon olsan da olmasan da seni zindanlara gönderebilir."

"Benim fikrimin neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum."

Daxton duvardan itti ve bana doğru adım attı, yatağımın kenarına eğildi ve kollarındaki güçlü kaslarını gerdi. Zihnim benden uzaklaşıp, dün gece kapının eşiğinde olduğu gibi beni tutan o kolların düşünceleriyle dolup taşarken, içimde bir gerginlik oluşmaya başladı. Ona bakmaktan hiç vazgeçecek miydim? Gözlerimi daha iyi kontrol edemediğim için kendime lanet ettim. Hayatım boyunca çıplak erkek ve kadınları görerek ve onların yanında büyüyen bir şekil değiştiren olarak, bu konuda daha iyi olacağımı düşünürdünüz.

"Benim huzurumda kendi değerini asla küçümseme, Skylar Cathal." Göz kırptı ve bilerek tam adımı kullandı. "Kraliçe güçlü, evet, ama İç Krallık'ın saraylarının ve krallıklarının dinamikleri kusurlu."

"Kusurlu mu? Nasıl? Güç dengesi veya gerilim dengesizliği mi var?"

Dudakları eğlenerek kıvrıldı. "Daha fazla soru," dedi, gri gözlerinde bir ışık parladı.

Çenemi kaldırıp ona baktım. "Bu seni gerçekten şaşırtıyor mu?"

"Aksine, onları sabırsızlıkla bekliyorum," diye cevapladı Dax, yanağındaki gizli gamzeleri ortaya çıkaran gülümsemesini saklamaya çalışarak. "Herkes onu sevmiyor. Onu iktidarda tutan tek şey büyü, halkının sevgisi değil."

"Hadi canım," diye bağırdım, kalçamı yana doğru eğip omuz silktim. "Asla tahmin edemezdim."

"Dikkatli ol, ateşli kız." Daxton'ın ruh hali değişti, daha karanlık, daha ciddi tavırları ortaya çıktı.

"Dikkatli olacağım, söz veriyorum... Söz veriyorum. Burada sadece sen ve ben varız, bu yüzden düşüncelerimi saklamayacağım."

Dax, düşünceli göğsünün önünde kollarını kavuşturdu ve kendi kendine mırıldandı. "Bana karşı açık ve dürüst olmandan memnunum, ancak Castor ile derslerine bir an önce başlaman gerekecek gibi görünüyor."

"Bununla ne demek istiyorsun?"

"Kardeşim, alemlerdeki farklı peri saraylarını anlamak ve bazen de manipüle etmek konusunda eşsizdir. O benim yardımcımdır, çünkü ben Silver Meadows ordularını komuta edip yönetirken, o niyetleri yorumlamada uzmandır ve karşılaştığı her duruma uyum sağlayabilir. Castor, müttefikler kurmaya başlamamı sağlayan kişidir ve İç Krallık'ın üç farklı aleminin işleyişini tanıdığım herkesten daha iyi anlar."

"Bu... etkileyici."

"Ancak o bir gösteriş meraklısıdır. Onun yeteneklerini bu kadar takdir ettiğinizi ona söylemeye cesaret edemem, yoksa bu onun başına vurur."

"Peki," dedim kıkırdayarak. "Ama bana tam olarak ne öğretecek?"

"Cas size aldatma sanatını öğretecek ve çeşitli krallık hanedanlarının kısa ama hayati tarih dersini verecektir. Size

güvenebileceğiniz ve dikkatli yaklaşmanız gereken kişiler hakkında bilgi verecektir."

"Seninle yapacağım eğitim ne olacak?"

"Merak etme." Daxton sırttı ve bu beni hem korkuttu hem de meraklandırdı. *Sakin ol...* kendimi azarladım. "Eğitimimiz her gün Castor ile seansından önce yapılacaktır."

"İyi."

Şifonyerimi açtım ve dün gecedan beri aynı elbiseyi giydiğimi fark ettim. Bu kıyafetle açık denizde yelken açmak hiç de rahat olmazdı. Kahverengi deri pantolonumu buldum ve onu, belime bağlanan beyaz tunikle birlikte, uyumlu çeyrek kollu kahverengi bir ceketle kombinlemeye karar verdim. Hafif ve rahattı, uzun yolculuklar için mükemmeldi.

"Sakıncası var mı?" Ellerimi kaldırıp kapıyı işaret ettim. "Üstümü değiştirmem lazım. Yolculuğumuzda bu elbiseyi giymeyeceğim."

"Hayır, sorun değil," diye cevapladı Daxton, kaşlarını kaldırıp gülümseyerek, rahat bir pozisyon aldı.

"Çık."

"Oh. İsteklerinde daha net olmalısın, Spitfire." Derin kahkahası, kapı yönüne doğru dönüp giderken onu takip etti. "Ben aşağıda olacağım. Seni aceleye getirmek istemem. Ama gemi yola çıkmaya hazır ve hemen ayrılmamız gerekiyor."

"Anlıyorum." Diye iç geçirdim. "Ama ne kadar oyalanırsan, bu iş o kadar uzun sürer."

"Gözetlemeyecek misin?" Daxton kapıda durarak sordu.

"Hayır. Sakın bakma." Yanına gittim ve yakışıklı, kendini beğenmiş yüzünün önüne kapıyı kapattım.

Hızlıca giyinip, hepsinin beni beklediği oturma odasına indim. Daxton'ın kenara çekilip, aileme veda edebilmem için ön verandaya çıktığını fark ettim.

"Seni buradan uğurlamak istedik," dedi Julia, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Bu sadece..."

Hemen koşarak ona sıkıca sarıldım. "Biliyorum." Beni tekneye kadar takip etselerdi, tekneye binmeye gücüm yetmezdi.

Sonra Neera'ya döndüm, narin ayaklarından kaldırıp elimden geldiğince sıkıca sarıldım. "Seni seviyorum kardeşim." O da bana sarıldı, yanaklarımdan öptü ve sonra Julia'nın kollarının arasına koştu.

Talon ve Rhea beni aralarına sıkıştırarak beni şaşırttılar. "Kaburgamı kırmayın," diye şaka yaptım.

"Kapa çeneni ve kabullen," diye alay etti Talon.

"Aşkın fazlası olmaz," diye ekledi Rhea, ve lanet olsun, haklıydılar. Onları bir saat daha tutabilirdim, ama zamanın akıp gittiğini biliyordum. "Tekrar görüşene kadar." Talon ona sıkıca sarılırken Rhea cesurca gülümsedi.

Birbirlerini buldukları için çok minnettardım. Rhea gerçek bir eş bağı hiç istememişti, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, artık onsuz yaşayamazdı. Onların bağı beni kıskandıırıyordu ve bir gün bunun bir parçasını bile olsa hissetmeyi umuyordum.

Sonunda sıra Shaw'a geldi. "Sana veda etmeyeceğim," dedim. dedim.

Bir an için kafası karıştı, ama sonra kurnaz bir gülümsedi. "Çünkü bu bir veda değıl. Görüşürüz demek."

"Senin grubun en akıllısı olduğunu biliyordum. Ben yokken hepsini hizada tut, olur mu?"

"Kesinlikle. Bu iş tam zamanlı bir iş ve suç ortağımı özleyeceğim." O beni sıkıca kendine çektiğinde kollarına atlardım. Gilen ile aptalca yaşadığım gibi romantik bir bağıımız hiç olmadı, ama Shaw ile aramızda güçlü bir dostluk vardı. Ona güvenebileceğimi biliyordum ve bu gibi zamanlarda isteyebileceğim en iyi şey buydu. Shaw beni bıraktı, böylece ailemdeki son kişi olan Magnus amcama veda edebildim.

Beni büyüten şekil değıştiriciyle yüzleşmek için dışarı çıktım. Amcam... beni bebekken bulmuş ve nedenini hiç sormadan evine almış. Bende babamı görmüş ve kendi kızı gibi koşulsuz sevmiş. Magnus ve Julia'nın bana verdiği sevgi sayesinde, bir ebeveynini kaybetmenin acı verici hissini hiç yaşamadım. Neera doğduğunda kardeşimin ne demek olduğunu bile deneyimledim. Magnus ve Julia'nın bana verdiği sevgi yüzünden ona asla yeterince karşılık veremedim.

Magnus ve Julia'nın bana verdiği sevgi sayesinde hiç hissetmedim. Neera doğduğunda kardeşimin olması nasıl bir şey olduğunu bile deneyimledim. Ona verebileceğim hiçbir şey yeterli değildi, benim için yaptığı her şey için ona teşekkür etmek için yeterli zamanım olmadı.

"Magnus... Ben... Ben..." Beni kucağına aldı ve omzuma damlayan gözyaşlarını hissettim. Kapıda ağlamamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. Eğer geri dönüp yeminimden vazgeeceksem, bunun burada olacağını biliyordum. Ama Magnus'un buna asla izin vermeyeceğini de biliyordum.

"Bunu yapabilirsin Skylar. Tekrar grřeeēiz... Ve bu gelecek hayatta deēil, bu hayatta." Artık gözyaşlarımı tutamıyordum. "Kızım, sen gerçek bir ltufsun. Artık seni dünyanın geri kalanıyla paylaşmak zorundayız." Magnus beni bıraktı ve alnımı öptü, kokumu derin bir nefesle içine çekip Julia'nın diğer tarafına geri döndü.

Ailem. Her şeyi riske atmamın sebebi onlardı ve gözlerimi kapattığımda onları hatırlayabilmek için bir an durup her birinin yüzünü hafızama kazıdım.

"Hepinizi seviyorum." Cesurca nmdeki bilinmeyen kadere döndüm. Gözlerimi kapattım, evimin kokusunu içime çektim ve her şeyi hafızama kazıdım, böylece korktuğumda veya kendimi yalnız hissettiğimde, geri dönmem için beni bekleyen bir şey olduğunu bilecektim.

Daxton, verandanın en alt basamağında sabırla bekliyordu. Koyu renkli, özel dikim gmleēi ve pantolonu, güçlü omuzlarını ereveliyordu. Yüzümü omuzlarına gömüp ağlamak istedim, ama kendimi tuttum. Çenemi dik tuttum ve evden ilk adımlarımı atmaya cesaret ettim.

Son adımı bulduğumda, elini uzatıp benimkini tuttu. "Bundan sonrasını bana bırak, Spitfire."

Arkamda durdu, gēsn sırtıma dayadı, beni kucakladı ve ellerimi tuttu. Dünya gümüş rengi bir parıltıyla aydınlandı ve bir nefeslik bir sürede, yeşil kumlu sahilde durmuş, beni evimden uzaklara götürecek denizde demirlemiş gemiye bakıyordum.

"Hazır mısınız?" diye sordu Dax.

Dax'ın bizi doğrudan geminin güvertesine ışınlayabileceğini biliyordum, ama o burada durdu — sırf benim için. Burası benim için özel bir mola yeriydi

. Nasıl bildiğini bilmiyordum, ama bu kumsal benim için çok özel bir yerdi. Elimi uzattım ve bir avuç olivin kristalize kum tanesi aldım, bu yerle ilgili tüm anılarımı yeniden yaşadım.

Vatanım bana çok fazla sevgi ve mutluluk vermişti. Ama aynı zamanda ihanet ve sonsuza kadar kaçmak için mücadele edeceğimi bildiğim korkunç şeyler de barındırıyordu. Ama karanlığı bilmeden sevinçleri nasıl takdir edebilir ve değerini bilebiliriz ki?

Cesurca ayağa kalktım ve yanımdaki stoik peri savaşçısına baktım. "Hazırım."

Daxton'la konuşurken korku ya da pişmanlık belirtisi yoktu, çünkü gerçekten hazırdım. Vedalaştım ve kaderimin benim için hazırladıklarına içim rahat bir şekilde razı oldum. Evimi terk etmeye ve tehlike, belirsizlik, ama belki de en önemlisi *umutla* dolu yepyeni bir dünyayı keşfetmeye hazırdım.

Elimi uzattım ve Daxton bir kez daha bana tutundu, bizi gümüş bir ışıkla limanda bizi bekleyen geminin güvertesine ışınladı. Denizde sallanan ayaklarımın dengesini sağlamak için bir adım attım ve bizi denizden karşıya taşıyacak olan güzel gemiyi gözlerimle süzdüm.

Tekne yaklaşık otuz metre uzunluğunda görünüyordu ve her biri üç beyaz yelken taşıyan çift direği vardı. Ana direğin tepesinde bir gözcü kulesi vardı ve yelkenleri sabitlemek için ipi çeken bir denizciyi görebiliyordum. Diğer peri mürettebatı sessiz komutları hızla yerine getirerek, İç Krallığı Valdor'un geri kalanından ayıran ayrılan denizde yola çıkmak için gemiyi hazırladı.

Hepsini hayranlıkla izledim. Her biri şüphesiz Yüksek Fae'ydi. İç Krallık'a seyahat ettiğimi bilmek bir şeydi, ama bunu deneyimlemek bambaşka bir şeydi. Anlamadığım ve gerçekten uyum sağlayamadığım bir kültüre dalmış tek şekil değiştiren ve/veya insan ben olacaktım. Evet, şekil değiştirenler Valdor'un Kalbi'nin büyüü ve tanrıların yaratılış büyüüyle Yüksek Fae'den kaynaklanıyordu, ama bu çok uzun zaman önceydi.

Ama belki de görüldüğü kadar farklı değildik.

Beline kılıç bağlamış, uzun deniz yeşili bir palto giyen ince yapılı bir adam bana ve Daxton'a yaklaştı. "Gümüş Gölge,

Niamh'a yelken açmaya hazırız."

"Çok iyi, Kaptan Fjorda," diye cevapladı Daxton, yanımda durarak.

Kaptanın bronzlaşmış teni ve derin, rahatsız edici deniz köpüğü yeşili gözleri deniz gibi dalgalanıyordu. Uzun açık kahverengi saçları, deniz meltemiyle dalgalanan bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve sivri peri kulaklarını ve yüksek elmacık kemiklerini vurgulamaktaydı. Daxton gibi, o da sıkı çene hattını vurgulayan, sarı ve kahverengi benekli, düzgünce kesilmiş bir sakalı vardı. Görünüşe göre, güzellik Yüksek Periler arasında yaygın bir özellikti.

"Bu... o mu?" diye sordu kaptan ve tüm mürettebat durup sessizliğe büründü.

Etrafımdaki yeni yüzlere baktım, hepsinin dikkati bana yönelmişti. Bu gemideki her denizcinin yüzünde yıpranmış bir ifade vardı, ama bu yorgunluktan kaynaklanmıyordu. Aksine, sanki Ana'nın kendisi tarafından güneşle öpülmüş ve denizin sevgisiyle şekillendirilmiş gibi görünüyordlardı. Tuzlu hava, sanki damarlarında kan yerine deniz suyu akıyormuş gibi kokularına yapışmıştı. Gözlerinin etrafındaki çizgiler mutluluk, sevinç ve keder hikayelerini anlatıyordu ve hepsi bana dikkatle bakıyordu.

"Evet. Bu, denemeler için *gönüllü* olan kadın şekil değiştiren." Daxton yanımda kaldı, eli gizlice sırtıma dokundu.

Kaptan Fjorda, önümde diz çöküp başını eğdiğinde beni şaşırttı. "Bizi kurtarmak için çocuklarını bize gönderdikleri için tanrılara, Anne ve Babaya şükürler olsun."

Güvertede bulunan diğer Yüksek Fae'ler de aynı şeyi yaptılar ve direğe veya yanlara asılı olanlar başlarını eğdiler, her biri "Teşekkürler, Yüce Anne... Teşekkürler, Yüce Baba" diye tekrarladı.

Fjorda ayağa kalktı ve kılıcını beline takmak için uzandı. "Gemime hoş geldin, güzel şekil değiştiren. İstedğin herhangi bir odayı seçebilirsin. *Opal* ve mürettebatı seni İç Krallığa götürmekten onur duyar."

"*Opal* mı?" diye sordum, etrafa bakarak.

"Tabii ki gemimin adı. Böylesine güzel bir şeyin onu onurlandıracak bir ismi olmalı, lütfen söyle, senin adın ne, güzel şampiyon?" Fjorda yaklaştı, bakışları beni meraklı bir şekilde süzdü. Bence gözleri biraz fazla uzun süre üzerinde kaldı ve bu beni tedirgin etti. Daxton'ın gücü, sanki bir uyarı gibi, etrafımızda titreşti, bakışları sertleşerek kaptana dikildi.

Daxton kaptana güvenmiyor muydu? O, kraliçenin hizmetkarı mıydı ve benim karşıda dikkatli olmam gereken biri miydi?

"Skylar Cathal," diye cevap verdim, dikkatim Daxton'ın sırtımda kalan dokunuşuna kaydı.

"Cathal?" Fjorda soyadımı tekrarladı, Daxton'a baktı, sonra tekrar bana. Yaklaşmasını durdurdu ve uzun süreli bakışlarının yoğunluğu azalmaya başladı. "Bu eski bir isim... Uzun zamandır duymamıştım, ama yine de."

"Ya da ona Spitfire diyebilirsin," tanıdık bir ses, sohbetimize katılarak ekledi. "Bu isim ona en çok yakışıyor gibi görünüyor."

"Castor," diye cevap verdim, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle, onun geldiği yöne dönerek. Bize katıldığında tavırlarına bakınca gülmek elde değildi. "Dün gece Rhea'yla kapişmaya çalıştığını söyleme sakın."

"O şekil değiştiren..." Castor oturmak için bir fıçı buldu ve başını ellerinin arasına gömdü. "O normal bir kadın değil."

"Bir kadının seni içki içmede yenmesine izin mi verdin, Cas?" diye sordu Daxton, alçak ve gür sesiyle onu açıkça alay ediyordu. "Bu hiç sana göre değil."

"Şu anda tartışacak enerjim olsaydı, tartışırdım." Castor, Daxton'a ateşli bir bakışla baktı. "Ama dünya dönüyor ve biz istikrarsız denize açılmak üzereyiz. Daha sonra, ayakta durabilecek kadar sağlam bacaklarım olduğunda benimle dalga geçebilir misin?"

"Bunun neresi eğlenceli, Cas?"

"Ciddiyim, Dax. Şimdilik geri çekil, olur mu?"

Daxton'ın yanından ayrılıp Castor'un bir varilin üzerinde oturduğu yere gittim. Sormadan, ellerimi nazikçe alınının iki yanına koydum. "Botlarıma kuma. Bu yolculuk için yanıma aldığım tek botlar bunlar," diye uyardım.

Castor, arkamda duran Dax'a bakarken gözlerini genişletti. "Sen ne yapıyorsun..."

"Şşş," Castor'u susturdum ve iyileştirme güçlerimi kullanarak, bir akşamda çok fazla ruhla temas etmesinden kaynaklanan zihnindeki acı düğümlerini çözdüm. "İşte. Daha iyi mi?" Gülümsedim ve geri adım atarak yaptığım işi inceledim.

"Sen bir tanrı göndermişsin, Sky!" diye övündü Castor. "Dax, onu yanımızda tutmalıyız, her zaman!"

"O *senin* oynayabileceğin bir alet ya da oyuncak değil, Cas," diye azarladı Dax. "Spitfire, bir dahaki sefere onun biraz daha acı çekmesine izin ver, böylece dersini alsın. Ama onun sözünün son kısmına katılıyorum."

"Yararlı olabilir," dedim alaycı bir göz kırpmaya ve Daxton'a selam vererek. Bana sırtarak baktı ve eğlenerek gözlerini devirdi. "Rhea için bunu her zaman yaparım."

"Sihir gücün mü var? Hastalıkları iyileştirebiliyor musun?" Fjorda'nın ağzı açık kalmıştı, neredeyse düşüp gemisinin güvertesine çarpacaktı. "Nasıl?"

"Ben *sadece* bir şekil değiştirici değilim." Bunu tüm mürettebata duyuruyormuşum gibi hissettim ve öyle de oldu. Tüm gözler yine bana çevrilmişti. Duyuma mesafesindeki tüm Yüksek Fae'ler, açıklamamı dinlemek için yaptıkları işi bıraktılar. "Annem insandı... Aslında, bir büyücüydü sanırım. İyileştirme yeteneğimi ondan miras aldım."

"Bu çok ilginç." Fjorda, sarı benekli sakalını okşayarak Dax ve Cas'a baktı. "O, hepimizin beklediği umut olabilir." Etrafımızda fısıltılar yükseldi ve ben yüzümdeki gerginliği gizleyemedim. Kaptan bunu fark etti ve herkese hemen yerlerine dönmelerini emretti. "Rüzgarlar çağırıyor. Yerlerinize dönün."

"Gemiyi bir gezelim," diye önerdi Daxton. "Sizi kış tarafına götüreceğim, orada yolculuğumuz için seçebileceğiniz farklı kamaralar var."

"İstediğini seç," diye ekledi Fjorda. "Ben geminin pruvasında'yım, ama onun dışında istediğini alabilirsin. Tabii benimle birlikte olmak istersen, o zaman seve seve..."

Fjorda'nın gözleri Daxton'ın kollarıyla buluştuğunda, Daxton'dan alçak, neredeyse tehditkar bir homurtu çıktı. Dax artık arkamda durmuyordu

arkamda durmuyordu, Silver Shadow onun yerini almıştı.

Fjorda'nın korkusunu yutkunarak omuzlarını düzeltmesini izledim, bir eli yavaşça belindeki kılıcının kabzasına doğru kayıyordu. Daxton'ın tepkisini görmek için omurgamda bir heyecan dalgası hissettim. Onun koruyuculuğundan zevk aldım. Onun bu şiddetli tarafı beni korkutmuyordu, aksine tam tersi bir etki yaratıyordu.

"Teşekkürler, ama kendi odamı kendim bulacağım," diye cevap verdim ve elimi Daxton'ın yanına dikkatlice koydum. O da benim dokunuşuma karşılık verdi, omzunu bana doğru eğdi ve bana bakarken bakışlarını yumuşattı. Fjorda başını salladı, ikimizin arasında gözlerini gezdirerek akıllıca ayrıldı.

"Bu taraftan," dedi Daxton alçak, fısıltı gibi bir sesle, gözlerini benden hiç ayırmadan.

Daxton'ı takip ederek, denize açılmak için gemiyi hazırlayan meşgul denizcilerin etrafında dikkatlice yürüdük. Her bir Yüksek Fae, olağanüstü güzel özelliklere sahipti. Açık denizde geçirdikleri hayatın etkisiyle güneşten yanmış tenleri yıpranmış görünüyordu, ancak bu onların güzelliğine ayrı bir hava katıyordu. Daxton yanlarından geçerken ona bakıp, bir köpekbalığının bir grup minnow balığına yaklaşması gibi ona geniş bir mesafe bıraktılar, ancak gözlerinde parıldayan korku değildi. Ona, neredeyse nefesimi kesecek kadar derin bir hayranlık ve saygı ile bakıyorlardı. Saygı ve onur. Bu insanların Daxton'a baktıklarında gördükleri özelliklerin bunlar olduğunu biliyordum. Birkaç denizciyi selamladı ve bizi deniz geçişinde taşıdıkları için onlara teşekkür etti. Birçoğu ona teşekkür etti ve o da onların minnettarlığını alçakgönüllülükle kabul etti, işlerine engel olmamak için elinden geleni yaptı ve mümkün olduğunca yoluna çıkmamaya özen gösterdi.

"Hiç durmuyor," diye fısıldadı Castor yanıma gelerek. "Ne durmuyor?"

"Daxton, İç Krallık'ta gittiğimiz hemen her yerde saygı görüyor. Onu, bizi korumak için hayatını ve gücünü kraliçeye feda ettiğini biliyorlar. Ve hayır..." Castor durakladı ve bana yan gözle baktı. "Bunu herkese duyurmaz ya da bununla övünmez. İnan bana, en sinir bozucu kısmı da bu."

"Senin yapacağının tam tersi, sanırım," diye yorumladım, kıkırdayarak ve gözlerimi devirerek.

"Dalga mı geçiyorsun? Tabii ki yapardım! Kardeşim gibi dalkavuka ilgi görseydim, bunu kesinlikle kendi lehime kullanırdım. Ve her şehirde, her evde, her yatakta hoş karşılanmanın avantajını..." Castor göz kırptı ve bana gnahkarca tehlikeli bir glmsemi attı.

"Castor!" diye bağırarak omzuna vurdum, ama o hiç aldırış etmedi.

"Dax, eğitimine bir an önce başlamalısn," diye alay etti Castor. "Eğer bu, atabileceğin en iyi yumruk ise, senin bizim için bir 'umut' olduğunu yeniden düşünmemiz gerekebilir."

Yumruğumu sıktım ve bu sefer tam vuruşumu yaptım, onu göğsünün tam ortasından vurdum. "Ohh." Castor geri adım atarken irkildi. "Eh, en azından bu biraz daha iyi."

"Eğitimi bu akşam başlayacak, Castor," diye seslendi Daxton nden. "Bu da sana bu yolculukta ona ne öğreteceğini planlamak için zaman kazandırır."

"Senin işin zor, Dax. Bu konuda senin rolünü hiç kıskanmıyorum."

"Umutsuz değilim," diye Castor'un son yorumuna karşılık verdim. "Kanıtlamamı ister misin?"

"Cas," diye homurdandı Daxton.

İkisine de baktım ve iki kardeş arasında sessiz bir konuşma olduğunu fark ettim.

"Tamam... Geri ekiliyorum." Castor ellerini kaldırdı ve geri adım attı. "Yaşlandıkça alinganlaşıyorsun, Dax. Neden rahatlayıp biraz eğlenmiyorsun?"

"Beni eğlenmeye davet ettiğin için geçen sefer burnun kırılmıştı, kardeşim." Daxton'ın yüzünde bir glmsemi belirlediğini görebiliyordum. Ben de mutlu bir şekilde arkama yaslanıp gösteriyi izlemeye başladım. "Skylar, eğitime başlamadan önce bir gösteri izlemek istiyor. Yapabilir misin?"

"Hiç de bile. Zola'ya son kez örnek gösterdiğimde işlerin pek iyi gitmediğini hatırlıyorum."

"Senin de antrenman yapman lazım, Castor."

"Eğleneceğim, merak etme. Bu muhteşem fiziği bırakamam. Hayran olan arkadaşlarım ne derdi?"

"Kader onlara gülümsedi çünkü artık seninle yatma arzusu duymuyorlar," diye mırıldandım, ama ikisi de beni açık ve net bir şekilde duydu. Daxton gülmek için zorlanıyordu.

Castor bana kaşlarını çattı. "Zekisin, *şekil değiştiren*."

"Hadi, Sky. Sana dinlenebileceğin bir yer bulalım." Daxton yanıma geldi ve beni geminin arkasına kadar eşlik etti.

"Ben Fjorda ile görüşmeye gideceğim. Az önce yaşanan o eğlenceli sidik yarışı sonrasında, sadece seninle görüşmekten hoşnut olacağımı sanmıyorum, Daxton."

"O daha iyi bilmeliydi," diye cevapladı Daxton açıkça. İkisine de baktım, yüzümün her kıvrımında karışıklık vardı. Ne demek istiyorlardı?

"O çizgiyi tekrar test edeceğinden hiç şüphem yok." Castor ve Daxton uzun bir süre birbirlerine baktılar, hiçbir şey söylemediler, ama yine aynı şey oldu. "Anlamasını sağlayacağım."

"Bu yolculuğu daha katlanılır hale getirir. Skylar'ı odasına götürdükten sonra seninle buluşurum." Daxton, Castor'a veda etmek için başını salladıktan sonra geminin ön tarafına doğru döndü.

"Görüşürüz, Castor." Kaşlarımı yukarı doğru kaldırarak el salladım.

"Oh, ne güzel..." diye cevapladı, gözlerini devirip derin bir nefes aldı. Castor başını salladı ve geminin kış tarafında bulunan Kaptan Fjorda ile buluşmak için arkasını döndü.

"Aşırıya kaçmadım, değil mi?" Castor duyamayacağı bir mesafeye uzaklaştığında Daxton'a sordum.

"O iyi olacak. Silver Meadows'tan ayrıldığımızdan beri, şakalaşmayı özlediğini tahmin ediyorum. Zola ona hiçbir şey yapmasına izin vermezken, Gunnar onu sadece cesaretlendirir. Evde ilginç bir dinamik var, ama asla sıkıcı değil. Onları kontrol altında tutmaya yardımcı olacak başka bir akli başında kişinin olması güzel olacak."

Kaşlarımı yukarı kaldırmayı bıraktım ve başımı yana çevirdim. İçimde o kadar çok duygu dolaşıyordu ki, ne yapacağımı bilemedim. "Onlarla tanışacağımdan çok eminsin."

"Denemeleri geçeceğine eminim Skylar. Sen seçilen diğer şampiyonlardan farklısın ve hepimize daha iyi bir hayat için umut vermeyi başardın."

"Tam olarak *nasıl* farklı olduğumu açıkla." Hala şüpheci bir şekilde kollarımı kavuşturdum. "Bu kısım bana pek mantıklı gelmiyor."

Daxton dişsiz ağzıyla geniş bir gülümsemeyle, "Çünkü... hiç kimse gönüllü olmadı." dedi.

"Bu yüzden mi Fjorda ve gemideki diğer periler..."

"Evet." Daxton başını salladı ve sanki zihnimde bir anahtar tıklanmış gibi oldu. Kimse gönüllü olmamıştı. Diğerleri zorla gönderilmiş olmalıydı. Eski şampiyonlar için derin bir üzüntü kalbimde yer etti. "Hadi, sana bu gemide uygun bir kabin bulalım," dedi Daxton, elini omzuma koyarak.

"Gunnar ve Zola hakkında daha fazla şey duymak istiyorum," diye ekledim ve bir kez daha yanına yaklaştım. Geminin arkasına doğru yürüdük, burada dalgaların çarpmasıyla tasarlanmış karmaşık ahşap bir korkuluk huzurlu bir manzara yaratıyordu. "Ve evin hakkında paylaşmak istediğin her şeyi."

"Sana memnuniyetle anlatırım..." Daxton cümlesinin ortasında durdu ve bakışları gökyüzüne doğru kaydı.

"Ne oldu?" Ben de onun bakışını takip ettim ve geminin pruvasındaki güvertede neden donakaldığını anladım. Büyük bir roc geminin üzerinde uçuyordu, siyah uçlu tüyleri olan altın kanatları bulutların arasından geçip suya doğru alçalırken güneşi engelliyordu.

Gilen.

Yerimde durdum, gerekirse onun canavar formuyla savaşmaya hazırdım. Beni bu gemiden indirmesine izin veremezdim.

"Arkamda dur, Skylar." Daxton, sırtında gümüş bir kılıç belirirken kendini önüme itti. Koruyucu bir kolunu belime doladı, ama ben onu kenara itip korkuluğa atladım.

"Hayır, Dax. Senin arkana saklanmayacağım." Ben, erkekler benim işlerimi halletmek için devreye girerken kenara çekilen, korkak bir hanımefendi değildim.

Görkemli roc aşağıya süzülerek geminin arkasında havada asılı kaldı ve Daxton'ın hemen arkasında bana doğru bakıyordu. Kocaman kanatlarını çırparak havada asılı kalmaya çalışırken, gürültüyle bağırdı ve başını çevirdi. Onu anlamıyordum. Gilen henüz alfa değildi ve babası gibi zihnimize seslenemiyordu. Ancak gözlerinde gözyaşları gördüm. Güçlü hayvan daha da yaklaştıktan sonra tekrar açık gökyüzüne yükseldi. Pençesini bıraktığında göğsünden yüksek ve kederli bir ses çıktı. İp ve parşömenle bağlanmış küçük bir taş gökyüzünden düşerek, korkulukların üzerinde uzattığım elime kondu.

Gilen geminin önünden son bir kez daha geçip yeşil kumlu plajın yönüne doğru uçtu. Sürümün üyeleri kıyı boyunca sıralanmış haldeyken kalbim patlayacak gibiydi. Uzun, güzel bir uluma suyun üzerinde yankılandı ve bunun Rhea'nın son vedası olduğunu anladım.

"Hepinizle tekrar görüşeceğiz," diye söz verdim ve kayayı göğsüme sıkıca bastırdım.

"Biliyorum," diye cevapladı Daxton.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Daxton'ın bana gösterdiği ilk odayı körü körüne seçtim. Hala az önce olanları anlamaya çalışırken, küçük özel odaya girip odanın kenarına uzanan çürük yatağa oturdum. Gilen'in bana bıraktığı taşı göğsüme sıkıca bastırarak küçük odaya bakakaldım.

Kapı kapandığında Daxton'ın hala odada benimle birlikte olduğunu biliyordum. Beni yalnız bırakmadı ve aslında onun eşlik etmesine minnettardım. Daxton'la Gilen hakkında konuşmak isteyip istemediğimi bilmiyordum, ama onun varlığı yine de rahatlatıcıydı.

"Gitmemi mi istiyorsun?" Dax, sessizce duvarımın tahta plakalarına bakmaya devam ettikten sonra sonunda sordu. Tanrım, berbat bir halde görünmüş olmalıyım.

"Kal lütfen," titrek bir sesle rica ettim. "Senin burada olman çok güzel. Ama bu konuyu konuşabilir miyim bilmiyorum..."

"Hislerini açıklamana ya da mantıklı hale getirmen gerek yok, Spitfire. Benden kalmamı istedin... ve sen aksini söyleyene kadar seninle kalacağım," diye cevapladı ve benim uzandığım yatağın karşı tarafına kaydı.

Odanın büyüklüğü nedeniyle, onun oturabileceği başka bir yer yoktu, en azından ben kendime böyle söyledim. Sıkıca tuttuğum ellerimi kucağıma bıraktığımda, omuzlarımdaki gerginlik bir anda eridi. Daxton'ın sakinleştirici varlığı, titreyen sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu ve onunla konuşmak istemiyor olsam da, onun hemen gitmesi fikrini kaldıramazdım. Onun anlayışlı tavrını ve olanları konuşmam için bana baskı yapmamasını takdir ettim. Ona sormama gerek kalmadan bütün gün benimle burada oturacağını biliyordum.

Yavaşça ellerimi açtım ve Gilen'in gökyüzünden düşürdüğü kayayı ters çevirdim. Arkasında narin bir ateş otu çiçeği resmi vardı ve üzerine Gilen'in el yazısıyla adımın yazılı olduğu bir parşömen parçası yapıştırılmıştı.

"Bu ne çiçeği?" diye sordu Daxton, taşı inceleyerek.

"Ateş otu. Dağlık bölgelerde yetişen bir yabani çiçek
"En sevdiğin çiçek mi?"

Bir an durdum, kendime karşı her zaman dürüst olmasam da ona karşı dürüst olmak istedim. "En sevdiklerimden biri, ama en çok sevdiğim değil."

"Anlıyorum... Renkleri çok güzel. İç Krallık'ta bu çiçeğin yetiştiğini sanmıyorum."

"Gilen yetenekli bir ressamdır." Övgümün ardından odada bir sessizlik hakim oldu. Daxton ayrılmadı, ama benden uzaklaştığını, aramıza sadece fiziksel mesafe değil, daha fazlasını koyduğunu hissettim. Gilen'den bahsettiğimde tedirgin, hatta temkinli davrandı.

Parşömeni çözdüm ve içindeki kısa yazıyı okudum
okudum:

*Korkup aptalca davrandığım için özür dilerim Sky. Lütfen
... sen gerçekten hepimizden en iyisisin. Her zaman senin olan, Gilen.*

Bu, beklediğim şey değildi. Daxton parşömeni okumak istemedi. Bunun yerine, en ufak değişiklikleri ve ifadeleri dikkatle izleyerek, nasıl hissettiğime dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışarak, tepkilerimi yorumlamak için elinden geleni yaptı.

"Onun özrünü kabul ediyorum." Ben konuşmaya başladığımda Daxton gerildi. Bu küçük odadaki gerginlik o kadar yoğun ki, bıçakla kesilebilirdi. "Ama bu, ona karşı hissettiklerimi değiştirmez."

"Ona karşı hislerin ne, Skylar?" Daxton'ın ses tonundaki değişiklik beni şaşırttı. Her zaman çok kendinden emin konuşurdu, ama bu sefer sesi belirsizlikle titriyordu.

"Gilen'i gerçekten sevdiğimi sanıyordum, ama biz asla birbirimiz için yaratılmamışız." Tanrılar, sonunda bunu kabul ettim, hatta yüksek sesle söyledim. Uzun zamandır onu sevdiğimi sanıyordum, ama onun ihanetinden sonra...

Bana karşı hak iddia etmek için yaptığı acımasız girişimler... Bunun aşk olmadığını anladım. Aşk olamazdı. Belki de sadece onun fikrine aşıktım. "Onu her zaman arkadaşım olarak seveceğim, ama şimdi anlıyorum ki onu hiç gerçekten sevmedim. Beni bu şekilde kontrol etmeye çalışan birine kalbimi veremezdim." Daxton başını bana doğru eğdi ve ben konuşmaya devam ederken dikkatle dinledi. "Sen ve Castor gelmeden önce bile... Bir şeylerin eksik olduğunu hissediyordum. Sürekli hayal kuruyordum, kitaplarımdaki karakterlerin seyahat edip deneyimledikleri hayatlara ve yerlere dalmıştım. Eski hayatımda dolaşıyordum, ta ki..."

İşte benim anım gelmişti. Uçurumdan atlayabilir ve beni yakalayacak biri olmasını umabilirdim — atlamaktan çok korkuyor olsam bile. "Bilmiyorum," diye mırıldandım, Daxton'dan uzaklaşarak. "Ben... Sanırım değiştim. Kader benim için farklı bir yol çizmişti."

"Anlıyorum," diye cevapladı Dax yine. Arkama dönüp baktığımda, gözlerini yere dikmiş olduğu için yüzündeki ifadeyi okuyamadım. "Değıştin mi? Yoksa sadece her zaman olman gereken kişi mi oldun?"

Hayvanımın farkındalığı uyandı ve ondan gelen bu şaşırtıcı varlığı hissetmek beni şaşırttı. "Adil bir soru," diye cevapladım. "Sanırım bekleyip göreceğiz." Kollarımı genişçe uzattım ve yanlışlıkla parmaklarımla onun eline dokundum. Daxton'ın cildine dokunduğum anda, hayvanım kafamın içinde yumuşak, sessiz bir melodi söylemeye başladı. Hemen geri çekildim ve yataktan atladım.

Daxton kıpırdamadı. "Her şey yolunda mı?" Kendi eline baktıktan sonra yavaşça bana doğru başını kaldırdı.

"Hmm? Oh, evet, sadece açım ya da yorgunum. Muhtemelen ikisi de... Julia'nın kahvaltısını kaçırdım çünkü vedalaşmakla meşguldüm."

"Ne zaman aç olmadığını merak etmeye başladım," diye alay etti. "Şanslısın," diye ekledi Daxton, çantamı işaret ederek. "İçine bir bak."

Kapının yanındaki çantama doğru koştum ve aceleyle üstünü açtım. "Ah Julia, seni güzel katil dağ kedisi." Ambalajı açmadan bile tereyağlı bisküvilerin ve taze jambonun kokusunu aldım.

Bir bisküvi çıkardım, açtım ve içine bir dilim peynir ve et koydum. "Tamam, bir tane almalısın." Daxton'a bir tane verdim ve kendime de bir tane yaptım. "Ee?" diye sordum, lezzetli ısırlıklar arasında, onun tepkisini bekleyerek.

"Söylemeliyim ki, bu çok hoş. Seninle birlikte olduğum sürece, makarna yemeği ve bu kahvaltı kadar lezzetli başka yemekler de olacak mı?"

"Ben başka türlü gelmem. Ne diyebilirim ki? Yediğim yemeğin tadını çıkarmayı seviyorum." Daxton kahvaltısını neredeyse boğazına takıyordu ve yutabilmek için göğsüne yumruk attı. "İyi misin?"

"Evet, önemli değil..." öksürdü. "Sadece yanlış yuttum, hepsi hepsi bu."

"Uh-huh." Bir saniye bile inanmadım. O, kahkahayı patlattı ve kahvaltısını neredeyse boğazına kaçırıyordu. Bu, onun için hiç de prenslere yakışır bir davranış değildi, korkutucu Gümüş Gölge maskesinin altında yatan daha yumuşak tarafını bana göstermiş ve içimdeki gerçek Dax'ı görmemi sağlamıştı. "Arkadaşlar... birbirlerine yalan söylememelidir," diye şaka yaptım.

"Arkadaşlar." Daxton'ın eğlenceli yumuşak gülümsemesi sert hatlarını yumuşattı ve mümkünse onu daha da yakışıklı hale getirdi. "Umarım senin için sadece en iyi niyetlerim olduğunu biliyorsundur, Spitfire."

"Bana Sky diyebilirsin demiştim... Hatırladın mı?"

"Biliyorum." Yine oydu. Sadece ikimiz baş başa olduğumuzda gördüğüm, dizlerimi titreten o şeker gibi tatlı gülümseme. Sinirli ya da üzgün olsam bile içimi eritebilen gülümseme. "Ama sana taktığım takma adı seviyorum. Ve gerçekten dikkatini çekmem gerektiğinde Skylar diye sesleneceğim."

"Ne demek istiyorsun?" İçimde bir hayvanın dönüp durduğunu hissedebiliyordum.

"Bir nedeni var..." diye cevapladı, sanki bir sırrı bana açığa vuruyormuş gibi şarkı söyler gibi bir sesle. Cidden, of, bana hiç düzgün bir cevap verecek miydi?

Aniden, bir dalga gemiye çarptı ve beni öne doğru, Daxton'ın üzerine yatağa savurdu. Onun üzerine uzanmışken, tamamen suskun kaldım. Daxton, yüzüne çarpmamı engelledi, elleriyle kalçalarımı tutarken, ben de kollarımı

duvara tutundum. Yüzünden sadece birkaç santim uzaktaydım, beni bir kelebek gibi ışığa çeken parlak gri gözlerine bakıyordum. Hayvansal yanım gücünü bana aktardı ve gözlerimin kehribar rengi, ateşli bir parıltı yaydığını biliyordum. Dizlerimi Daxton'ın beline atarak vücudumun ağırlığını ona bastırdım.

Yerimi değiştirip ön kolumu başının yanındaki yatağa koydum ve siyah çizgilerin onun sert ama yakışıklı yüz hatlarını nasıl vurguladığını hayranlıkla izledim. Parmak uçlarımda saçlarının yumuşak dokunuşunu hissettim, çam kokusu duyularımı doldururken içimde yanan bir açlık uyandırdı. Elleri kalçalarımın arasından ayrıldı ve ben ne yapacağını görmek için nefesimi tuttum.

Beni itmek için kıpırdamadı. Daxton'ın parmakları yavaşça gövdemden uzunluğunu izledi, sanki sadece bana özelmış gibi nazik dokunuşuyla beni okşadı. Sinirlerim açık bir alevin kıvılcımları gibi titriyordu ve tüylerim diken diken oldu. Kalçalarım onun kalçalarına bastırırken, kapüşonlu gözleri ateşle parladı. Havadaki kokusunda bir değişiklik hissetmedim, ama bacaklarımda arasında çok ikna edici bir tepki oluşmaya başladığını hissetmeye başladım. Daxton'ın ifadesi değişmemiş olabilir, ama aramızdaki gerilimin yoğunlaştığını hissedebiliyordum. Arzunun oluştuğunu hissetmek... Bu tek taraflı bir çekim değildi.

Tanrım. Ne halt ediyordum ben?

Kendimi silkeledim ve hızla Dax'tan geri çekildim, kucağından indim ve kızaran yanaklarımı sakinleştirmek için elimden geleni yaptım. "Um, beni yakaladığın için teşekkürler. Henüz denize alışmadığım belli." Hızlanan nefesime uyan güçlü bir nabız hissettiğim göğsümün ortasını ovuşturdum. *O bir şey yapmasını veya söylemesini beklerken* uzuvlarım titriyordu. Donuk gözlerimle onu dikkatle incelerken, gergin bir sessizlik içinde bekledim. Bir... üç... yedi saniye... Zamanın bu kadar yavaş akabileceğini hiç düşünmemiştim.

Dax oturdu ve ön kollarının üzerine eğildi. Ne yaptığını bilmiyordum, ama bir anlığına gözlerini kapattı ve birkaç derin nefes aldı. "Denge, antrenmana başlamak için harika bir yer bence."

"Harika, kulağa hoş geliyor," dedim çok çabuk. Kahretsin, o kadar dağınıktım ki, muhtemelen düşünmeden söylediği her şeye evet derdim.

"Gemi, zorluğu bir kat daha artıracak."

"Harika!" Ona garip bir şekilde başparmağımı kaldırdım ve utançtan hemen içime çekilmek istedim. Haydi ama. Bir saniye önce, kelimenin tam anlamıyla onun üzerine çıkmıştım, bir saniye sonra ise bir çocuk gibi başparmağımı kaldırıyordum? Tamamen ve tamamen berbat bir durumdaydım.

Neyse ki Daxton benim bu tuhaf tavrımı komik buldu. Ya da bana acıdı, ki bu da makul bir seçenek olurdu. "Şimdilik dinlen, Spitfire. Birkaç saat sonra seni almaya geleceğim. Ne dersin?"

"Bir şekil değiştirenin cenneti gibi. Yemeğim ve uyuyacak yumuşak bir yerim var. Hazırım."

"İyi," dedi Dax kalkıp çıkarken, kapıyı arkasından kapatarak

Yumuşak battaniyelere kıvrılıp yanıma döndüm.
yanıma döndüm. Kapının kilitlendiğini duymadan önce, gözlerim kapanmaya başlamıştı.

Neyse ki rüya görmedim.

Dün geceki kabustan sonra, rüyalarımın İç Krallık'ta da devam edeceğinden endişeleniyordum. Ama bu başka bir günün savaşıydı. Şu anda, Dax ve Cas'ın bana öğretmek istedikleri her şeyi öğrenmeye odaklanmam gerekiyordu. Denemelerde başarılı olmak istiyorsam, hayatta kalmayı öğrenmem gerekiyordu — ve bunu çabuk yapmam gerekiyordu.

Geminin arka kapısını açtım ve açık denize ne kadar uzaklaştığımızı görmek için etrafa baktım. Güneydoğuya doğru yelken açarken Valdor hızla arkamızda kayboluyordu. Bildiğim ve değer verdiğim her şeyi barındıran kara parçasını zar zor seçebiliyordum. Dax, yolculuğun bir haftadan biraz daha kısa süreceğini söylemişti, ama yine de perdenin içinden geçmemiz gerekiyordu.

Perde, Valdor'u Yüksek Fae'nin İç Krallık topraklarından ayıran devasa bir büyü bariyerdi. Kimsenin buradan geçemeyeceğine inanılıyordu, ama görünüşe göre her yüzyılda bir, denemeler için bir şekil değiştiren bulmak için buradan geçiyorlardı. Daxton ve Castor'a göre, fae kraliçesinin sihir gücü, emme yeteneğine rağmen zayıflamıştı ve Kalbi açmak, çürümeyi önlemek için tek çare olmuştu. Ya da denemelerde şekil değiştirenlerin hayatlarından emilen sihir.

Hala perdenin neye benzediğini veya bu devasa gemiyle onu nasıl geçeceğimizi bilmiyordum. Irklar arasındaki savaştan sonra dikilen, aşılmaz bir büyü duvarıydı. Değişkenler ve insanlar Valdor anakarasını bölüşürken, Yüksek Periler kendi bölgelerinde inzivaya çekilmişlerdi. Ancak onların acı çektiğinden haberimiz yoktu.

Kıç tarafının köşesini dönerek, yatak odalarımızın diğer tarafındaki açık güverte alanına baktım. Kendi odamın her iki yanında bitişik kapılar olduğunu fark ettim ve bunların Daxton ve Castor'a ait olduğunu düşündüm. Sağımdaki kapının önünden geçerken, çam kokusu ile karışık taze ve ferah dağ havasını kokladım ve bunun Daxton'ın odası olduğunu anladım. Soldaki kapı ise Castor'a aitti ve onun zengin şarap kokusunu yayıyordu. Güverte boyunca yürüdüm ve seyahat arkadaşlarımı buldum. Daxton bir şeyler yapmakla meşguldü.

"O ne için?"

Daxton başını kaldırıp bana rahatça yarım bir gülümseme attı ve içim titrediğine yemin edebilirim. "Denge antrenmanının için," diye cevapladı.

Bana bunu nasıl yapabildiğini bilmiyordum. Ondan etkilendiğimi biliyordum. *Yani, kim etkilenmezdi ki?* O, bana sadece güvenen değil, aynı zamanda saygı duyan biri haline gelmişti ve bu, bu dünyada özel dikkat gerektiren nadir bir durumdu. Ama asıl soru, o da beni aynı şekilde görüyor muydu? Bu mümkün müydü ki? Bir şekil değiştiren insan ve peri krallığının yüksek prensi? Ha, tabii. İmkansız.

Daxton, küçük, dairesel, düz bir yüzeye kavisli tahta parçaları sabitlemekle uğraşıyordu. Elini üstünden geçirdi ve sihirli bir şekilde parçalar birbirine yapıştı.

"Vay canına! Ne oldu az önce?"

"Merhaba... Bu sihir, Sky," Castor arkamdan alaycı bir şekilde seslendi.

"Evet, ama... Bekle. Ahşabı birleştirmek gibi küçük işleri yapmak için sihre erişebiliyor musun? Başka ne yapabilirsin? Benim iyileştirme sihrim gibi senin gücünü de zayıflatıyor mu? Sınırların neler? Tüm yüksek periler bunu yapabilir mi?"

"Tanrılar aşkına, kadın," diye haykırdı Castor, ellerini kulaklarının üzerine koyarak. "Onun bitmek bilmeyen sorularını susturur musun, Dax? Bazılarımız burada çalışmaya çalışıyoruz."

Dax gözlerini devirdi ve dengeleme aparatını geminin güvertesine koydu. "Soruların olması normal, Castor. Ona tarih dersi veren sensin, ve onun daha fazla sorusu olacağını tahmin edebiliyorum."

"Merhaba... Hâlâ şok ve inanamama halindeyim," dedim, ellerimi belime koyup dudaklarımı büzerek. Dax'a dik dik baktım, tehditkar bir bakış atarak bana cevap vermesini sağlamaya çalıştım.

"Çok tatlı," diye alay etti.

"Cevap alamazsam, bir dakika sonra sevimli olmayacak." "Bana meydan mı okuyorsun? Bu akıllıca mı?"

"Senin için mi? Hayır." Kollarımı kavuşturup ona bakmaya devam ettim. "Ben kolay kolay pes etmem... Hala anlamadın mı?"

"Seninle her gün yeni bir şey öğreniyorum, Spitfire." Gülümsedi.

"Şu anda yanımda yayım olmadığı için çok... çok şanslısın."

"Şimdiden şiddet tehditleri mi? Ne hoş. Ama söyle bana, beni öldürmek sana cevaplarını nasıl verecek?"

"Hadi ama, Dax!" Onun şakacı tavırlarına artık dayanamayarak ellerimi havaya kaldırdım.

"Tamam, tamam. Şimdilik uslu duracağım." Denge platformunu güverteye yerleştirdi ve düz yüzeye çıkmam için işaret etti. "Ama bunun bir bedeli var. Çık şuraya."

"Genelde eğlence için bir şeylere binmem."

Daxton dudaklarını ısırarak gülmesini engelledi. "Belli ki. Ama cevaplarını istiyorsan... benim aletimin üzerine *çıkacaksın*."

Ona etkilenmemiş bir bakış attım. Bu tuzağa düştüğüme inanamıyordum. Dikkatliydim ama garip şekilli tabureye oturdum.

tabureye çıktım. Kavisli tabanı beni sallandırdı ve neredeyse yüzüstü düşüyordum. Neyse ki Dax oradaydı ve düşmeden önce beni yakaladı.

"Bu sandığımdan daha zor olacak." Yüzümü buruşturdum.

"Bu duruma ayak uydurmaktan korkuyor musun?" Dax kaşlarını kaldırdı ve bana şehvetli bir bakış attı.

"Hayır," diye cevap verdim nefes nefese.

"Ayaklarını genişçe aç ve karın kaslarını sıkmaya odaklan. Savaşırken konsantrasyon noktan budur. Her şey buradan başlar ve buradan kaynaklanır." Elini karnıma koydu ve ben hemen vücudumdaki tüm kasları gerginleştirdim. "Güzel," dedi ve elini sıcak tenimde bir süre tuttu. Beni bıraktı ve bir adım geri çekildi.

Bacaklarım bir an için titredi, düz platformun altındaki kavisli parçalar arasında dengeyi sağlamaya çalıştı. "Böyle mi?"

"Evet, aynen öyle."

Bir dalga gemiye çarptı, beni yana doğru savurdu ve ayaklarım kaydı. Düşüp geminin güvertesine sertçe çarptım. "Ah." Arkamı nazikçe ovarken yüzümü buruşturdum.

"Tekrar kalk ve dene," dedi Dax cesaret verici bir şekilde. "Dayanabildiğin her dakika için, sorularından birini cevaplayacağım."

"Anlaştık!" Güverteden fırladım ve denge platformuna çıktım. Karın kaslarıma odaklandım ve ikinci denemede daha hızlı dengemi buldum. Yüksek Fae gibi şekil değiştirenler, insanlara kıyasla daha yüksek fiziksel güç ve duylara sahiptiler. Ben yarı insandım, ama yine de hızlıca öğrenebiliyordum.

Dax elini salladı ve yanında küçük bir kum saati belirdi. "Bir dakika."

Kumun üstten akıp gitmesini izledim, her bir kum tanesi yavaşça aşağıya süzülürken, düşündüğümden bir saniye daha uzun süre dengede kalmamı sağladı. Üst kısım boşaldığında, sııttım ve ellerimi havaya kaldırdım. "Bitti!" Doğal olarak, merkezimi gevşettim ve sallandım, yüzümle güverteye çarptım. "Ah."

Daxton gülmek için elinden geleni yaptı. "Gerçekten de bitti. Tamam, tekrar yukarı çık ve bir soru sor."

"Zamanı yeniden başlat. Bahse girerim, bir sonraki turda dengemi kaybetmeden önce senden iki soru daha alacağım."

Bana ilgi çekici bir bakış attı ve platformda dengemi kurduğumda mutlu bir şekilde kum saatini ters çevirdi. "Bana büyülerinden bahset."

"Bu sorunun birçok farklı cevabı var, Skylar."

"Hepsini öğrenene kadar burada kalmayı planlıyorum." Ona kendinden emin bir gülümseme attım ve o da başını sallayarak, hafif ama ince bir gelişme kaydettiğimi kabul etti.

"İç Krallık'ta büyü, Valdor anakarasındakinden farklıdır. Bunun perdeyle bir ilgisi olduğuna inanıyoruz, ama bu gerçeğe bakılmaksızın, evet. İhtiyacım olduğunda büyümü başka görevleri tamamlamak için kullanabilirim. Örneğin, Castor buzı manipüle edebilir, ben ise buzdan nesneler yaratabilir ve onları ihtiyaçlarıma göre yönlendirebilirim. Herkesin aynı yetenekleri yoktur."

"Dengede tutmak için büyünü dışarı atman mı gerekiyor?"

Dax kum saatine baktı ve şaşkınlıkla gördü ki, kum saati çoktan boşalmıştı. Kum saatini ters çevirdi. "Evet. Kraliçe sunularında benim gücümü emse de, büyümü dengelemem gerekiyor. Büyüyü aralıklı olarak kullanmak, zamanla vücudumuzda biriken baskıyı hafifletmeye yardımcı oluyor."

"Bir tür geçit ya da baraj gibi mi?" diye sordum.

"Aynen öyle. Castor ve diğer kraliyet soyundan gelenler de benzer şekilde kendilerine özgü sihirlerine erişebilirler, ancak gücün ne kadar azsa, onu serbest bırakman da o kadar az gerekir. Diğerleri ise soylarına bakılmaksızın bir güç kaynağına erişme yeteneğine sahiptirler, ancak bunlar nadirdir." Yine yanına baktı ve kaşlarını kaldırdı, bardağı ikinci kez ters çevirmesi gerektiğini fark etti.

"Tamam. Bana hiç büyünü kullandın mı?"

Daxton bu soru karşısında şaşırarak görünüyordu, ama ona bunu sormamın nedenleri vardı. "Evet. Kullandığımı itiraf ediyorum."

"Ne zaman?"

"Bence bu konuya girmeden önce bir dakika daha hak etmelisin." Dudaklarımı sıkarak, ondan cevap almaya kararlıydım. Bu benim için önemliydi ve geri adım atmamın imkanı yoktu.

Aşağı. Bacaklarımın ne kadar titrediği ya da konsantre olmanın ne kadar zor olduğu umurunda değildi. Bir cevap daha almak için dayanacaktım.

Kum döngüsünü tamamladı ve Daxton onu bir kez daha çevirdi. "Avcıların sığınağındaki hücredeyken, sana yardım etmek için büyümü kullandım."

Cevabı beni o kadar şaşırttı ki, konsantrasyonumu kaybettim ve yine güverteye yuvarlandım. O hapishanede geçirdiğim her acı dolu saniyeyi hatırladım: etimin her kesilmesinin acısını, beni iyileştirip işkence eden Blade'in çarpık eğlencesini. Beni esir alanların parlayan gözlerinde, bana yapılanlara dair tek bir gram pişmanlık bile yoktu.

Ama en çok, ölümün çekiciliğini hatırladım... Artık acı çekmeyeceğim, ıstırap çekmeyeceğim, katlanmak zorunda kaldığım her şeyin sona ereceği sözünü veriyordu. Ama sonra, bana seslenen farklı bir melodi hatırladım. Beni bedenime geri çekti, savaşmaya devam etmem için beni teşvik etti ve pes etmemem için yalvardı. Bu, benim sonum olmayacağına dair bir sözdü. Benim için daha iyi bir şeylerin olduğu, *daha fazlasının* olduğu sözüydü.

"Yaraları iyileştirebilir misin?" diye sordum, cevabı zaten biliyor olmama rağmen. "Bazılarını, evet. Ama senin büyüün gibi değil."

Sesi,

içinde bir tür iç mücadele veriyor ve sakinliğini korumaya çalışıyor, bana tüm gerçeği açıklamamaya çalışıyor gibiydi.

"Sen beni iyileştirdin. Beni ölümün eşiğinden geri getiren senin büyüündü. Bu seni tüketti. Bir ay geçmesine rağmen, hala..." Beni kurtarmak için ne kadar fedakarlık yaptığını inanamıyordum. "Kendini kraliçeye sunduğunda..."

"Evet."

"Neden?" Geminin tamamı bilincimden kayboldu

—geriye sadece ben ve Daxton kalmıştık. Birbirimizin gözlerine kilitlenmiştik, aramızdaki görünmez gerilim artmaya devam ederken birbirimizden kopamıyorduk.

"Bir nedeni var," diye fısıldadı, zar zor duyabileceğim nefes nefese bir sesle.

"Denge platformunda bir dakika daha kazanırsam bana bilgi verir misin?"

Dax bana doğru yürüdü, sağ elimi tuttu ve beni ayağa kaldırarak vücudumuz birbirine yapışacak şekilde çekti. "Yakında."

"Yakında mı?" diye sordum.

Denge platformunu yeniden konumlandırmak için hareket ederken başını salladı. "Yine. Eğitiminize devam etmeliyiz. Eğlenceli şakalaşmalarımızı sevdiğimi itiraf ediyorum, ama artık çabalarımızı yeniden odaklamanın zamanı geldi. Denemelerdeki başarınız söz konusu olduğunda, yetersiz eğitimden sorumlu tutulmak istemem."

Eğitim seansımız sonraki üç saat boyunca devam etti. Dax, platformda üç dakikadan fazla dengede kalmayı başardığım her seferinde zorluğu artırdı. Bir ayağımla, sonra diğer ayağımla dengede durmamı istedi. Gözlerimi kapatmamı, sonra sadece sağ gözümü kapatmamı, sonra sol gözümü kapatmamı istedi. Dengemi mükemmelleştirmenin bu kadar yorucu olacağını bilmiyordum. Ayak bileklerimdeki, ayaklarımdaki ve bacaklarımdaki küçük kaslar rahatlamak için çığlık atıyordu. Eğitimin sonuna doğru, onun geçici platformunu bırakın, güvertede daha ne kadar durabileceğimi bilmiyordum.

"Güzel, şimdi güvertede dur ve yüksek plank pozisyonunu al. Dengeni geliştirmek için karın kaslarını güçlendirmeliyiz."

"Ne?" diye sordum, ağrıyan ayak bileklerimin ve titrek bacaklarımdan üzerine eğilerek.

"Hadi. Ben de katılacağım." Daxton güverteye çöktü ve ellerini omuzlarının altına koyarak yüksek plank pozisyonuna geçmeye hazırlandı. Hoşnutsuzlukla inledim ama kaçınılmaz olarak ona katıldım.

"Güzel. Yukarı," diye emretti Daxton ve tek bir akıcı hareketle yukarı doğru itti.

Güverteden kendimi kaldırdım ve azalan tüm enerjimi karnımı sıkılaştırmaya odaklayarak plank pozisyonunda sabit kaldım. Geminin hafif sallanması, denge platformu gibi zorluğu artırıyordu ama küçümsememi belli etmedim. Önüme baktığımda Dax'ın rahat ve sakin olduğunu gördüm, oysa benim kollarım ve bacaklarım titremeye başlamıştı.

Ne kadar dayanacak?

Saniyeler saatler gibi geliyordu. Artık titremeyen bedenimi kontrol edemiyordum ve güverteye yığıldım. Plank pozisyonunu sürdüren Dax'a baktım. "Tamam, sen kazandın," diye homurdandım. "Artık hava atmana gerek yok..."

Derin kahkahası geminin güvertesinde yankılandı. "Bu sadece ısınmam, Spitfire. Sen Cas ile çalışırken, ben de kendi antrenmanımı yapacağım."

"Isınma mı? Tabii..."

Castor, kolunun altına parşömen ruloları sıkıştırarak bize katıldı. "O bunu beş dakika boyunca hiç titrememeden tutabilir, Sky."

"Beş dakika! Evet, ben yokum." Bu etkileyiciydi ve bir parçam Daxton'ın yapamayacağı bir şey var mı diye merak etmeye başlamıştı.

"Git çalış, Spitfire. İkinizi sonra görürüz."

Castor beni ayağa kaldırmak için uzanırken, Daxton ayaklarımın altındaki tahtaların üzerinde olduğu yerde kaldı.

"Tamam, sonra görüşürüz Dax."

"Şanslısın, derslerimiz sadece bir saat sürecektir," diye ekledi Castor.

"Bu kadar mı?" diye sordum Castor'a, onu geminin kış tarafındaki kabinlere doğru takip ederken.

"Senin ısrarcı sorularını bu kadar süre tahammül edebileceğimi tahmin ediyorum," diye cevapladı Castor, sesinde mizahla. Ama içimden bir ses onun çok ciddi olduğunu da biliyordu. Soruları filtrelemem, hatta belki de yazıp daha sonra Dax'a sormam gerekecekti.

Planımdan memnun olarak kendi kendime gülümsedim. "Anlaşılabilir bir durum." Omuz silktim ve özel odasına girdik.

"Tamam." Castor, İç Krallık'ın ayrıntılı bir haritasını odasının duvarına astı. "Gerçek dersler başlasın."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Bir saatmiş, hadi oradan.

Sorularımı en aza indirgemeyi başardım ve Castor bana iki saat daha ders verdi. Planım ters tepmiş olabilir, ama bana öğretmek istediği her şey gerçekten ilgimi çekmişti. Yüksek Fae saraylarının dinamikleri karmaşıktı ve bana narin, ölümcül bir örümcek ağı gibi geliyordu. Yanlış bir adım atarsan yakalanır ve öldürülürdün. Ancak keskin bir göz ve zeki bir zihinle, tuzakları ve engelleri aşabilirdin.

Castor'un odası, çok şanslı bir şekilde, benimkinden çok daha büyüktü. Uzak duvara yakın bir masaya, İç Krallık'ın yeni yapılmış bir haritasını sergiledi. Harita son derece ayrıntılıydı ve Castor'un avuçlarındaki taze siyah lekelerle bakılırsa, ben Daxton ile antrenman yaparken bunu hafızasından çizmişti.

"İç Krallık'taki üç ana iktidar merkezi nedir, Skylar?" diye sordu öğretmen öğrencisine. Castor, verdiği bilgilerin kafama girip girmediğini test ediyordu. Onun için şanslıydım ki, ben sadece güzel bir yüz değildim.

"Bu aldatıcı bir soru çünkü teknik olarak dört tane var."

Gülümsedi ve gümüş rengi saçlarını yüzünden çekip attı. "Çok zekice ve doğru. Lütfen dördünü de anlat."

Çalışmalarımda başarılı olmaktan her zaman gurur duymuşumdur. Büyürken, küçük yaşta okumayı ve yazmayı öğrendik ve bulabildiğim her şeyi okudum. Her şeyi bilmek istiyordum. Belki de kendi başlangıcımın o kadar çok sırrı vardı ki, geri kalan her şeyi de ortaya çıkarmak zorundaydım.

"Yüksek Kraliçe Minaeve ilk sırada." Onun adını söylerken biraz irkildim ve Castor'un bariz hoşnutsuzluğunu fark ettiğini gördüm.

"Aldatma sanatını ustalaştırmak ve gerçek duygularını gizlemek... ikinci ders olacak." Elini titrek bir hareketle salladı. "Devam et ve konuştuğumuz detayları unutma." "Minaeve, perilerin yüksek kraliçesidir ve o,

beş yüz yıldan fazla bir süredir iktidarın merkezi. O, solgunluğu yenip onu tüketebilen psişik emme büyüsüne sahip, ancak dayanıklılığı hızla tükeniyor."

"Ve...?"

"Bu kusuru, Yüksek Fae'nin diğer kraliyet soyundan gelenlerin sunduğu hediyeleri kabul ederek telafi ediyor."

"En yakın olduğu krallık ve hükümdar hangisi?"

"Aelius ve Yüksek Prens Seamus." Castor gözlerinde gururlu bir ışıltıyla gülümsedi, ben de devam ettim. "Seamus ve ailesinin soyu, Kraliçe Minaeve ve onun emme büyüsüyle karşılaştırılabilecek zihin yeteneklerine sahiptir. Prens Seamus zihin okuyabilir, ancak bunu yapmak için önce sizinle temas kurması gerekir."

"Çok iyi. Aelius senin için en zor olanı olacak, ama önce Kızıl Şehir'i ziyaret ederek seni hazırlayacağız. Ailesinin soyunda zihin yeteneklerine sahip başka kimler var?"

"Seamus'un kuzeni ve yardımcısı Anjani, illüzyonlar yaratabilir. Solace'a giden ve kraliçeyle birlikte ayrılan gemileri gizleyen oydu. Rhett, kraliyet soyunun doğrudan bir üyesi değil, ama bir nesneyle temas ederek geçmiş olayları görebilme gibi güçlü bir yeteneği var. Örneğin, bir cinayet bıçakla işlenmişse, o silahı eline alıp ne olduğunu görebilir."

"Dax ve ben de sana, bu güçlerle savaşmak için zihnini korumak için şekil değiştirme büyünle kendini korumayı öğreteceğiz. Şekil değiştirenler bunu mutlaka kullanmazlar, ama hayvan formuna dönüşmek için kullanılan büyü, bir kalkan veya bariyer oluşturmak için de kullanılabilir. Bizimki kadar güçlü değildir, ama eğitim aldığında kendini korumayı öğrenebilirsin. Şimdi devam edelim." Castor köşeye oturdu ve haritanın kuzey bölgesini işaret etti. "Crimson City. İlk olarak sizi oraya götüreceğiz. Oradaki kraliyet ailesi hakkında ne hatırlıyorsunuz?"

Aniden, yüksek ve rahatsız edici bir gürültü odada yankılandı. Ellerimi karnıma koydum ve utanarak kızardım, karnımın hoş olmayan boşluğunu bu kadar yüksek sesle dile getirmesinden utanmıştım.

"Tanrılar adına, bu da neydi böyle?"

Masaya doğru eğildim ve alnımı masanın yüzeyine dayadım. "Bak, sizin halkınızın ne sıklıkla yemek yemesi gerektiğini bilmiyorum, ama şekil değiştirenler sık sık yemek yemeli. Metabolizmamız doğal olarak hızlı çalışır ve midemiz boşaldığında sesini duyurur."

Gülmesini zorlukla bastırmaya çalışırken titredi. "O... O senin miden miydi?"

Alnımı masadan kaldırıp ona sert bir bakış attım. Midem boş bir cevapla karşılık verdi ve bu, öğretmenimi kahkahalara boğmaya yetti.

"O kadar komik değil," diye Castor'a ters ters baktım.

"Oh... evet, komik," dedi, gözündeki yaşı silerek.

"Castor, neredeyse üç saattir bu işin peşindeyiz... Ve sen sadece bir saat dayanacağını söylemiştin!"

"Şimdiden şikayet mi ediyorsun? Bunları öğrenmekten zevk aldığını sanıyordum. Dax, senin de kendisi gibi bir okur olduğunu söyledi."

"Hayır, hayır. Öyleyim!" Savunmak için ellerimi ona doğru salladım. "Sadece..." Midem yine guruldadı. "Daxton'ın üç saatlik dersinden sonra... ve sonra seninkinden. Hepsi ilginç ama beynim eriyor. Her şeyi çift görüyorum ve hiçbir şeye odaklanamıyorum..." Guruldama sesi bir kez daha duyuldu.

Castor başını salladı ve eliyle yüzünü kapattı. "Shifterlar ilginç yaratıklar. Crimson City'yi bitir, sonra gidip miden için bir şeyler yiyecek bir şeyler bulalım."

O kadar hızlı oturdum ki başım döndü, ama yakında yemek yiyeceksem buna değdi. "Adohan, Kızıl Şehrin yüksek prensidir, eşi Idris ve ikiz oğulları Astro ve Finn ile birlikte."

"Eş," diye düzeltti Castor.

"Eş, karı... Sizin türünüzde bir fark var mı?" diye sordum, içten bir ilgiyle. Bu, peri kültürüyle ilgili bazı yönleri ortaya çıkardı ve ilgimi haritadaki figürler ve bölgelerin çok ötesine çekti.

Castor koltuğunda kıpırdanarak öne doğru eğildi. "Çok önemli bir fark var. Idris sadece Adohan'ın karısı değil... onun eşi."

"O zaman bu, şekil değiştirenlerin geleneklerine benzer mi? Bizim türümüzde eş bağları vardır ve sanırım bir hak talebi evliliğe benzetilebilir. Bazı çiftler ve hak talepleri eş bağından değil, seçimden kaynaklanır. Sizin halkınızda da durum aynı mı?"

"Bir bakıma." Castor çıplak çenesini okşadı ve düşüncelere dalmış bir şekilde ön koluna daha fazla yaslandı. "Bizim eş bağlarımız, şekil değiştirenlere kıyasla daha nadirdir. Eş bağlarınızı tartışırken duyarsız ya da kaba olmak istemem, ama Yüksek Fae için eşinden daha kutsal bir şey yoktur."

"Daha fazla anlam ifade etmesi imkansız," diye ona öfkeyle karşılık verdim. "Belki sizin halkınıza kıyasla daha az nadirdir, ama şekil değiştirenlerin eşleri birbirleri için ölümler ve bağ kurulduğunda çift sahiplenici hale gelir. Eşlerine yan gözle bakan herhangi bir şekil değiştireni döverek öldürecek birçok erkek ve kadın hatırlıyorum. Hak iddia edildiğinde ve bağ sonsuza kadar mühürlendiğinde, çift arasında sihir ve güç paylaşılır. Sadece bu hayatta değil... sonsuza kadar. Eşlerden biri öldüğünde diğerinin de çok uzun yaşamayacağı da bilinen bir gerçektir. Asla başka bir eş almayız."

Castor bir an benim yorumumu düşündü, muhtemelen yüzümde yalan belirtisi var mı diye bakıyordu. Tatmin olduktan sonra, kısa ve kesin bir onay işareti ile başını salladı ve devam etti. "O zaman önceki sorunun cevabını vermiş oldun. Evet, eşleşmiş Yüksek Fae ve şekil değiştirenler, eşleri konusunda neredeyse aynı tepkileri gösterirler. Ancak, bizimkiler sizinkilerin sadece bir kısmı kadar sıklıkta gerçekleşir. Belki de bu, tanrılar sizin türünüzü yarattıklarında size bahşedilen özel bir uyum ya da bizim ölümsüzlüğümüze karşı bir dengedir."

"İyi bir varsayım," diye ekledim.

"Oh, Spitfire, ben asla varsayımda bulunmam. Her zaman açıklığa kavuştururum." O bana kıkırdayarak bakarken, ben de gözlerimi devirdim. "Bir Yüksek Fae, eş bağı çağrısını hissettiğinde, hiçbir şey onu eşinin yanından uzak tutamaz. Onun yanında olmak, onu görmek, onunla konuşmak, ona dokunmak için duyulan çekim. *Her* şey budur. Bağın verdiği sevgi uğruna dünyanın paramparça olduğunu gördüm."

Bağ aracılığıyla hissedilen aşk yüzünden dünyanın parçalandığını gördüm. Hayır, pardon, bundan daha fazlası var. Eş bağımız, sadece bağlılıktan daha derindir. Bu bir bağlantıdır..."

"Ruhun," diye Castor'un sözünü tamamladım. "Aynen öyle."

Bu eş bağı hakkında başka birçok sorum vardı, ama bunları başka bir zaman sormamın daha iyi olacağını düşündüm. Midem yanıyordu ve şu anda merak etmekten çok yemek yemeye ihtiyacım vardı. Evet, bu nadir bir durumdu. Ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektirir.

"Tamam, Idris, Adohan'ın eşidir." Castor memnun bir gülümsemeyle başını salladı. "Yüksek çöl krallığı Crimson City'de yaşıyorlar. Soyları, ateşi kontrol etme ve manipüle etme yeteneğine sahip ve Adohan ile eşi bu yeteneğe sahipler."

"Orada adımlarına ve kimin yatağına girdiğine dikkat et. Dikkatli olmazsan, kindar bir sevgili o güzel saçlarına ateş yakabilir."

"Bu kişisel deneyiminden mi?"

"Muhtemelen," diye cevapladı Castor, başının üstündeki uzun gümüş saçlarını eliyle tararken. "Şimdi en önemli soru... onlara güvenebilir misin?"

Castor, Adohan'ın Daxton'ın müttefiki olduğunu söyledi, ama benim kişisel olarak birine güvenmem mi? Bu zor bir soruydu. Bilinmeyene asla kurban olmamam konusunda uyarıldım. Castor, sezgilerimin her zaman en iyi danışmanım olacağını sürekli tekrarladı. Değişkenler, hayvanlarıyla paylaştıkları bağ sayesinde kendileri hakkında eşsiz bir sezgiye sahiptiler. Ben değişmemiş olsam ve denemeler bitene kadar da değişemese de, hayvanım benim için hala sürekli bir varlıktı. Cas beni dinlemem, uyarılarına kulak vermem ve her içgüdümü takip etmem için cesaretlendirdi. Castor, İç Krallık'ta hayvanımın Daxton ve kendisinden sonra en yakın müttefikim olacağını söyledi.

"Onlarla tanışana kadar değil."

"Mükemmel cevap." Castor koltuğundan kalktı ve kapıyı açtı. "Şimdi, masamda bayılmadan önce gidip biraz yemek bulalım. Sadece *senin* şirketine ev sahipliği yapmayı planlamamıştım..."

Cinsel maceralarının ayrıntılarını duymaya hiç niyetim olmadığı için, son cümlesini bitirmesine bile fırsat vermedim.

kapının önünden koşarak geçtim ve gemide yemek bulmak için hevesle aradım. Yemek kokusu geliyordu ve burnumun beni yönlendirmesine izin verdim. Balık en sevdiğim yemeklerden biri değildi ama çok acıkmıştım, umurumda bile değildi. Eğitim alanımıza doğru yürüdüm ve karnımın dolacağı gerçeği yavaş yavaş yaklaşıırken neredeyse salya akıtacaktım.

"Castor'un seni ne zaman serbest bırakacağını merak ediyordum." Her zamanki gibi, Daxton birdenbire ortaya çıktı ve beni korkudan altına sıçratacak kadar korkuttu.

Zıpladım ve ona dönerek baktım. "Bunu yapmayı keser misin..." Sözlerim, zihnim ve bedenim bir anda bulanıklaşınca yarım kaldı. Daxton, bir elinde buharlı pirinç ve balık dolu bir tabak tutarken, diğer eliyle gömleğini omzuna atarak, birkaç santim önümde duruyordu.

Yoğun antrenman seansından sonra ter damlalarıyla parıldayan gergin göğsünü görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı. Gözlerimi onun vücudunun muhteşem görüntüsünde gezdirirken içimdeki hayvanın uyandığını hissettim. Şişkin pazılarındaki kaslar, insan kralının sarayının kapılarından daha güçlü bir gövdeye sahip geniş omuzlarına bağlanıyordu. Gözlerim onun belinin alt kısmındaki derin V kesimine doğru inerken, karnındaki dalgalı kasları gerildi.

Tanrılar... O kadar çok duygu içimi kaplamıştı ki, kendimi kontrol edemiyordum.

"Aç olacağını biliyordum." Daxton'ın sesi yorgunluktan ağırlaşmıştı. Ben Castor'la ders çalışırken o da antrenman yapıyordu herhalde.

"Görünüşe göre, birden fazla şekilde," diye cevap verdim, olduğum yerden kıpırdayamadan.

Dax, bana yaklaşıırken şaşkın bir çocuk gülümsemesiyle kaşlarını kaldırdı. Ateşli teninden yayılan ısını hissedebiliyordum. Gözleri beni yakından izlerken, "Nasıl yardımcı olabilirim... ihtiyaçlarını nasıl karşılayabilirim? Tek yapman gereken sormak," dedi.

Kahretsin, çok akıllıcaydı. Neden ben böyle bir cümle bulamadım? Ayrıca, Daxton ne oyunu oynuyordu? Uzun zamandır, bu çekiciliğin tek taraflı olduğuna yemin ediyordum — bu, benim

ama Şimdi o kadar emin değildim. Peki, bu oyunu iki kişi de oynayabilirdi. Alt dudağımı ısırđım ve bakışlarının olması gerekenden bir saniye daha uzun sũre orada kalmasını izledim. Boğazı hareket etti ve kokusunda bir değişiklik hissedemememe rağmen ilgilendiğini anladım.

"Elin," diye cevapladım.

"Peki ya elim ne olacak?" KapũŐonlu gũzleri Şehvetle parıldarken, yanıma yaklaşarak yemek tabağını yanına koydu, bũylece vũcutlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Yemeğim sende." Gũlũmsedim ve onu geçip tabağımı aldım, bir varilin ũzerine oturup mutlu bir Şekilde balık ve pilav yemeye başladım. Beni izlediğini bilsem de, cesaret edip ona bakamadım.

"Bana hiç almadın, değil mi?" Castor iç geçirdi. "Her zamanki gibi."

"Başlama bile, Cas," Daxton elini sallayarak homurdandı ve iki tabak daha ortaya ıktı. "Sky'a kendi tabağını *veriyordum*." Evet, bunu kesinlikle kaęırmamıŐtım. Gũlũmsememi elimden geldiğince ıatalımın arkasına sakladım ve kapũŐonlu gũzlerimle, aynı derecede yaramaz bir ifade takınan Dax'a baktım.

"Bugũn Castor'dan ne ũęrendin?" diye sordu Dax, benim oturduğum varilin dibine otururken.

"Kraliyet soylarının dinamikleri ve iç Krallıkların farklı bũlgeleri," diye, ağzıma yemek tıkıŐtırırken sũylemeyi başardım. Bunun pek hanımefendiye yakışır bir davranış olmadığını biliyordum, ama onlar beni en kũtũ halimle gũrmũŐlerdi.

"BaŐlangıę için oldukęa iyi bir konu. Nasıl gitti?" diye, yemeğini nazikęe yiyen kardeşine sordu.

Castor bana doğru baktı ve ben de ağzım yemekle dolu halde ona geniş bir gũlũmseme attım. "Yemek adabı da yakında ũęrenilir herhalde."

Balık ve pilavı yutarken ona gũz kırptım. "Acıktı."

"Açlıktan ũlũyor," diye Dax'ı dũzelttim. "Açlıktan ũlũyor."

"Evet, dersimizi kısa kesmemizin sebebi midesiydi."

"Onu ũę saat boyunca dinledin," diye Daxton benim savunmamda karşılık verdi ve yemeğinden biraz aldı. Ona yumuşak bir gũlũmsemeyle baktım

yumuşak bir gülümsemeyle baktım, dersimin uzunluğuna şaşırmış tek kişinin ben olmadığımı görmekten mutluydum.

"Ve ona öğretilecek daha çok şey var," diye ekledi Castor, havadan bir bardak yaratarak. Yanımdaki fıçıya doğru yürüdü, etrafta onu izleyen var mı diye bakındı ve mantarı hafifçe vurdu. "Bu çok iyi bir şarap. İsterseniz biraz denemek ister misiniz?"

"Tabii." Ben omuz silkerken, Dax başını salladı ve Castor iki bardak daha yarattı. "Peki, bu bardakları sen mi yarattın, yoksa güverte altından mı çağırdın?"

"Akıllıca bir soru," diye cevapladı Castor. "Yaratmak için daha fazla büyü gerekir, bu yüzden çoğu zaman yakınlarda olduğunu bildiğimiz eşyaları çağırırız."

"Bu tembellik değil mi?" diye sordum, Dax ise gülmemeye çalışıyordu.

gülmekten kendini zor tutarken sordum.

"Zanaatını kullanmak ve geliştirmek tembellik değildir," diye karşılık verdi Cas,

şarabını yudumlarken. "Gücümüzü artırmak bizim yararımıza." Daxton'a baktı. "Tıpkı büyü gibi."

Düşünceli bir ifadeyle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Haklısın. Katılıyorum. Bu şekilde düşünmemiştim."

"İtirazın ya da sorunun yok mu?" Castor'un gözleri büyüdü. "Eğilip görevimin tamamlandığını söyleyebilirim, ama korkarım bu sadece şans eseri idi."

"Tamam, şimdilik bu kadar tartışma yeter," dedi Daxton eğlenerek hafifçe. "Kraliyet aileleri hakkında ne öğrendin, Spitfire?"

"Yüce Kraliçe Minaeve, Aelius'taki Prens Seamus ile ittifak halindedir. O ve ailesi, zihin gücü, telekinezi, illüzyon, zihin okuma ve nesneler aracılığıyla geçmişini görme yetenekleri ile son derece yeteneklidirler. Bana en tuhaf gelen de bu yetenek."

"Rhett'in yetenekleri gerçekten eşsiz. Crimson City'de durum nasıl?" "Adohan, onun eşi," diye başladım, Castor'un yararına dikkatli bir şekilde ifade etmeye özen göstererek

, "Idris, oğulları Finn ve Astro ile birlikte ateşi kontrol edebilir. Crimson City, Aelius'un aksine, sizinle ittifak halindedir." Dax, Castor'a şüpheli bir bakış atarak kaşlarını kaldırdı.

"Ben ona bunu öğretmedim," diye savunmaya geçen Castor, eller. elindeki

"Buna benim şekil değiştiren sezgim deyin." Tabağını bitirirken gülümsedim ve şarap kadehime geçtim.

"Dönüşümcü sezgisi, hmm." Daxton kendi kadehini çevirip büyük bir yudum aldı. "Şu ana kadar doğru çıktı."

"Şerefe." Eğilip Dax'ın kadehiyle kadehimi çınlattım ve gri gözlerinde eğlencenin parıltısını görebiliyordum.

"Bugün gelişme kaydettin Skylar, ama emin ol ki daha önümüzde uzun bir yol var." Castor yemeğini bitirip şarap kadehini dikti. "Pekala, bu akşam benden başka bir şey istemiyorsan, ben gidip akşam için arkadaşlarımı arayacağım, Dax?"

"Hayır, kardeşim. Sen iyisin. Bu gece Sky'ı uğurlayacağım."

Kahretsin. Daxton'la baş başa mı kalacağım? Sakin ol... Sakin ol, dedim kendime.

"Bu *şirket* kim?" Neera'nın hayatımda birkaç kez kullandığı bir tonla sordum. Castor'la oynamak eğlenceliydi. Kuzenimle olanları hatırlattı bana. Onu kardeş gibi görmeye başlamıştım ve bir kez olsun en büyük ben değildim. Artık büyük kardeşle dalga geçmenin eğlencesini anlıyordum.

Castor güvertenin karşı tarafına doğru yürüyerek gitti ve yanında muhteşem bir kadın High Fae belirdi. Güzel, uzun, örgülü sarı saçları kalçalarına kadar uzanıyordu ve koyu kahverengi gözleri, kararan akşam ışığında büyüleyiciydi. Kadın, altında ne olduğunu hayal etmeye gerek bırakmayan, neredeyse şeffaf bir gecelik giyiyordu. Her şeyi sergiliyordu ve haklı olarak da öyle yapıyordu. Tanıştığım her High Fae, beni yetersizlik hissine kapılmama neden olan melek gibi bir güzelliğe sahipti.

Castor kolunu kadının beline doladı ve dudaklarını dudaklarına çekti. Kadın, onun kollarına erirken inledi. "İyi geceler," dedi bize şakacı bir göz kırparak ve kadını odasına götürdü.

"Cas, cinsel açıdan çok aktif olması konusunda hiç utangaç değildir," diye mırıldandı Dax. "Buna alışırsın."

"Beni rahatsız etmiyor. Onu kızdırmaktan zevk alıyorum." Güneş nihayet battığında, serin akşam havasını karşılarken şarap kadehimi oynuyordum. "Peki... ya sen?" Evet, bu son derece

kişisel bir soruydu, ama bu gece cesur hissediyordum. Bu şarabın içinde ne vardı ki? Etkisini çoktan hissetmeye başlamıştım ve küçük kadehimi zar zor bitirmiştım.

Dax gözlerini kısarak omzunun üzerinden bana doğru baktı. "Neden soruyorsun?"

"Merakımdan. Beni hiç çekingen ve *soru sormayan* biri olarak tanıdın mı?
sormadığımı gördün mü?"

Dax omuz silkti ve kadehinden bir yudum daha aldı. "Hayır, bu Seni tanıdığım kısa sürede... Öyle olduğunu söyleyemem. Kişisel çabalarım konusunda daha gizliyimdir.

Bacaklarımı açtım ve varilin üzerine sarkıttım, ayaklarımın dibinde oturan yüksek prensi daha iyi görebilmek için eğildim. Rahat ve kendinden emin görünüyordu, uzanmış, bir bacağını bükmüş, kolunu dizine dayamış, gömleği hala gelişigüzel bir şekilde yana atılmıştı. Açık denizden esen rüzgârın onun ateşli bedenini serinlettiğini hayal ettim. Nereye gitse peşinden gelen soğuk çam kokusu, şu anda her zamankinden daha güçlüydü ve geminin güvertesinde ikimizi çevreliyordu.

Güneşin son ışınları yüksek elmacık kemiklerini öptü, beton gibi çene hattını ve kesilmiş abanoz sakalını ortaya çıkardı. Elimi uzatıp yüzünü okşamak ve parmaklarımı dalgalı gümüş-siyah saçlarına geçirmek istedim. İstiyordum... siktir. Bu *asla* iyi bitmeyecekti. Hayvani yanı, giderek artan açlığımın yoğunluğunu daha da artırarak bana yardımcı olmuyordu. Bacaklarımın arasında oluşan baskıyı azaltmak için bacaklarımı çaprazladım. Bakışlarım, gizlice tatmayı hayal ettiğim Daxton'ın dudaklarına kaydı.

Kahretsin. Gitmem gerekiyordu. Bu hiç iyi değildi. Dax'a bu şekilde yalakalık yapmamalıydım. Muhtemelen kendine düşkün, nefes kesici güzellikte kadınlarla dolu bir hayatı olan bu erkeğin, benimle bir ittifaktan daha fazlasını isteyeceğini beklemek aptalcaydı. Keşke bedenimi kafamın dediğini dinlemeye zorlayabilseydim, o zaman her şey yoluna girerdi. Ama şu anda bunu yapamıyordum.

"Aklında ne var?" Dax, parmak uçlarıyla hafifçe dizime dokunurken rahat bir şekilde sordu. Dokunuşu beni daha da heyecanlandırdı. Tanrım, parmaklarını uyluklarımdan yukarı doğru, şimdi zonklayan merkezime doğru kaydırmasını istedim. O parmakları istedim...

O ellerin tekrar vücudumda olmasını istiyordum. Sıvı bir sıcaklık içimi kapladı, bunun benim için kötü sonuçlanacağını bilmeme rağmen ona olan arzum artıyordu.

"Hiçbir şey," diye cevapladım, ayak parmaklarımı kıvrıp uyluklarımı daha sıkı bir şekilde birbirine bastırdım.

Daxton'ın sesi daha derin ve ateşli bir tona dönüştü. "Skylar, arkadaşına yalan söylemek kibar bir davranış değildir."

"O zaman kendimi düzeltmeme izin verin." Eğildim ve onun göz hizasına yaklaştım. "Konuşmak istediğim bir şey yok."

"Ama yapmak istediğin bir şey var mı? Belki *yardım* edebilirim? Ya da başka bir şekilde destek olabilirim?"

Kendini beğenmiş... Kibirli... Yakışıklı... Kahretsin, resmen mahvolmuştum.

"Hayır! Bu gece olmaz!" Dedim ve varilden kalkarak Dax ile aramıza biraz mesafe koydum. "Yatmaya gidiyorum. İyi geceler."

"Sen ne dersen o." Beni kovalamak için ayağa kalkmadı. Bunun yerine, Dax geminin güvertesinde oturmaya devam etti, varile yaslanarak bardağını rahatça yudumladı. "Yarın görüşürüz o zaman, Spitfire." Yarı gülümsemesi yanağındaki gamzeyi ortaya çıkardı ve ben de bir topaç gibi dönmeye başladığımda dizlerimin titrediğini hissettim.

Harekete geç, dedim kendime. Daxton'dan kaçarcasına güverteyi geçerek koşarken, şehvet beynimin mantıklı tarafını ele geçirmek üzereydi. Vücudumun ne hissettiği ya da ne kadar tahrik olduğum umurumda değildi, bu duygulara göre hareket edemezdim. Kendimi bir kez daha o çukura düşürmeye izin veremezdim. Kapıyı çarparak kapattım ve çerçeveye yaslanarak yere yığıldım, kalbim göğsümde çarparak yere yığıldım.

Hayvanım beni tekrar dışarı çıkarmaya çalışıyordu ama ben pes etmedim. *Biliyorum... Biliyorum. Ama bu olmayacak,* diye kendimi azarladım. Odamda kalmaya kararlıyım, yanımda getirdiğim kitaplardan birini aradım. En sevdiğim romanlardan birini okuyarak başka bir dünyaya kaçmaya ya da yeni bir ilham dalgası uyandırmaya ve hayvanımın ısrarlı sızlanmalarını susturmaya karar verdim. Yarın her şey normale dönecek ve Daxton'a hayranlık duymayı bırakacaktım.

Yağ lambasının kadranını çevirerek, cam kaseinin içindeki merkezi aydınlatan bir kıvılcım çıkardım. Güneş geminin batı tarafında nihayet battıktan sonra oda karanlık oldu. Bağlarımı ve iç çamaşırlarımı çıkardıktan sonra, şaşırtıcı derecede yumuşak ve son derece rahat yatağa girdim. Lambanın parlaklığını kısarak, battaniyemin altına girip, elbette biraz romantizm içeren en sevdiğim macera romanlarından birini okumaya başladım. Bu hikayeyi hayatımda muhtemelen bir düzine kez okumuştum. En sevdiğim kısım, birbirlerine yazgılı iki karakterin sonunda başından beri orada olan şeyi, yani aşkı fark etmeleriydi. Bu bir eş bağı değildi, ama güzel ve saftı.

Gerçek aşk, ardından çılgın ve deli dolu, dünyayı altüst eden tutkulu seks. Karakterlerin büyüleyici sevişmelerinin tasvirlerini okudum ve bunun beni tahrik etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Geriye yaslanarak, görüntüler zihnimde canlandı ve yavaşça kendime dokunmaya başladım. Bir erkeğin beni okşaması, öpmesi ve bu hikayede anlatılan sınırsız tutkuyla benimle sevişmesinin nasıl bir his olacağını hayal ettim.

Sadece seks yapmak istemiyordum.

Yıllar boyunca, sürümdeki birkaç istekli erkekle bu görevi başarabilirdim. Hayır. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Bu deneyimi özel kılmak ve paylaşılan şeyi onurlandırmak için derin bir kişisel bağ kurmak istiyordum. Neera'yı, romantik bakış açısının bana da bulaştığı için suçladım. Ancak o zamana kadar, kendi ihtiyaçlarımı gayet iyi karşılayabiliyordum.

Bağlantılarımı ayarladım, göğsümden gevşettim ve bacaklarımın arasındaki tepeye doğru uzandım. Parmaklarım iç çamaşırlarımın üstünden geçerek yüzeyin altına daldı, artık içimde yükselen bastırılmış gerginliği serbest bırakmak için çaresizce. Son birkaç gündür biriken gerginlik artık neredeyse dayanılmaz hale gelmişti. İki parmağımla hafifçe daireler çizdikten sonra daha sert bastırarak tam doğru noktada ileri geri hareket ettirdim. Zevk vücudumu kaplamaya başladı ve kendime verdiğim coşkulu duyguya kapılırken, başımın yanındaki duvardan çok belirgin bir inilti duyuldu.

Castor mu?

Sonraki ses açıkça bir kadına aitti, ardından belirgin bir homurtu ve tek bir anlama gelebilecek yüksek, titiz bir vurma sesi geldi. *Tanrılar yardım etsin. Castor'un duvarın ötesinde seviştiğini duyabiliyordum.*

İlk başta utanmıştım... Ama sonra, *boş ver* dedim ve içinde bulunduğum durumu kabullenmeye karar verdim. Yanlıştı, çok yanlıştı, ama aynı zamanda onları duymak tahrik ediciydi. Klitorisimi okşamaya devam ettim, parmaklarımın, duvarın diğer tarafında yaşanan sahneyi hayal ederken, Castor'un kadına ellerinin ve dizlerinin üzerine dönmesini söyleyip onu arkadan sikmeye başladığını duyarken, beklentiyle ıslanan kıvrımlarımın içine dalmasına izin verdim. Onların ritmi hızlandıkça, ona daha sert sikmesini haykırdı.

Göğsümü kavradım ve meme uçlarımdan birini çevirdim, burada benimle birlikte biri olduğunu hayal ederek, zevkime tam da doğru miktarda acı katmasını hayal ettim. Kaygan parmaklarımı deliğimin içine daldırmak üzereydim ki, başımın hemen yanında büyük bir gürültü duyuldu ve bu ses beni trans halimden çıkardı. Tokatlama ve hızlı, düzensiz sesler değişti ve artık ruh halimi bozuyorlardı. *Herkesin zevki kendine...* Ben yargılayacak biri değildim, ama aynı zamanda hızlı ve kirli bir şey için de havamda degildim. Daha şehvetli ve yavaş bir şey istiyordum. Bu yüzden yastığımı aldım, döndüm ve yatağımın başını diğer tarafa taşıdım.

Onların cinsel birleşmelerinin inlemeleri ve çarpışmaları, ben kaldığım yerden devam ederken arka plan gürültüsüne dönüştü. Parmaklarımla kendimi tekrar okşadım, ardından yavaşça titreyen dairesel hareketlerle tekrar yoluma devam ettim. Zihnim ecstasy bulutuna sürüklenirken, kendi zevk inlememi serbest bıraktım.

"Oh. Tanrım..." Sonrasında olanlara engel olamadım ve dürüst olmak gerekirse, engel olmak da istemedim. Artık Castor ve kadını ya da kitabımdaki karakteri hayal etmiyordum. O, Daxton'dı.

Göğüslerimi avuçlayan Daxton'ın elleriydi ve içime dalmadan önce damlayan girişimi yavaşça daireler çizerek okşayan Daxton'ın parmaklarıydı. Uzun parmaklarının içimde nasıl hissettireceğini hayal ettim, hiç hayal etmediğim yeni hisler ve zevkler uyandırıyor. Ve sonra onun penisiyle beni doldurmasının nasıl bir his olacağını hayal etmeye cesaret ettim. Onun

benim ilk erkeğim olması ve sert penisini içime derinlemesine gömmesi, ona olan ihtiyacımı beslemesi ve beni hiç kimsenin yapamadığı gibi tatmin etmesi. Başparmağım - yani, zihnimde, onun başparmağı - parmakları içimde dans ederken, tam doğru şekilde kıvrılarak tepe noktamdaki sinir demetini masaj yapıyordu.

Artık başım beladaydı.

Havuzun en derin yerindeydim, çok uzun zamandır kendime inkar ettiğim hayallere dalmıştım. Mantıklı düşünme yeteneğim çoktan gitmişti. Bu gece, antrenmanından sonra Daxton'ı gömleksiz gördüğümde, o benim acılı merkezimin derinliklerine girerken, onun köprücük kemiğinin hemen altındaki boynunun tabanını ısırmanın nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Ona karşı mantıklı bir hakkım olmamasına rağmen, başka hiçbir kadının onu kendine ait saymaması için onun vücudunda bir iz bırakmak istedim. Daxton gibi güçlü bir erkeğin benim olması düşüncesi beni zevk dolu bir coşkuya sürükledi.

En çok da boynu. Tanrılar, sadece onun lanet boynunu öpmek ve okşamak için bile çok fazla seçenek vardı. Daxton'ın ellerinin benim kıvrımlarımı sahiplenircesine okşadığını, beni asla bırakmayan acımasız bir tutuşla tuttuğunu, lezzetli dudaklarının benim dudaklarıma çarptığını, beni zihnim, bedenim ve ruhumla yiyip bitirdiğini hayal ettim. Daxton'ın dili, asla tatmin olmayacak ateşli bir açlıkla ağzımı keşfederken öpücüğümüz derinleşti. Tanrılar adına, o dudakların tadına bakmak istiyordum.

"Evet. Tanrılar, evet!" Daha sert pompalarken inledim, istemediğim kadar yüksek sesle zevk çığlıkları attım.

"Mmmm," arkamdaki duvardan, ateşli zevkle karışık, daha derin bir inilti geldi.

Daxton mı?

Donakaldım. Odamın Dax ve Cas'ın odaları arasında olduğunu biliyordum ve onun diğer tarafta olduğunu biliyordum, ama... Oh. Tanrılar. Yalnız mıydı? Yoksa gece yatacak başka bir kadın mı bulmuştu? Onun başka birine dokunduğu düşüncesi bile beni kör bir öfkeye sürüklemeye başlamıştı. Bu yüzden durdum ve dikkatle dinledim.

Sessizlik.

Ve sonra yine aynı ses geldi — derin, şehvetli bir inilti, nefesimi kesip içimi eritti. Yalnızdı ve benim yaptığının aynısını yapıyordu. Kötü,

ve mutlu bir şekilde kendimi tatmin etmeye devam ettim, artık tüm ihtiyatımı bir kenara attım. Zihnimi özgürce dolaştırdım ve duvarın diğer tarafında Daxton'ı hayal ettim.

Parmaklarım ıslak merkezime girip çıkarken, diğer elimle klitorisimi okşayarak, Daxton'ın sertleşmiş penisini okşayan güçlü ellerini hayal ettim. İnce aralıklardan onun düzensiz nefesini duyabiliyordum ve bu beni daha da tahrik etti.

Tanrılar, lütfen beni affedin, ama bu denemelerin kaderine bahse girerim ki onun penisi muhteşemdi.

Arkamdaki duvar donmaya başladı. Daxton'ın büyüü aramızdaki bariyerden yayılıyor, yavaşça cildimin her santimini okşuyordu. Onun varlığının soğuk dokunuşunu memnuniyetle karşıladım ve içimdeki hayvan, ona geri göndermek için içimden bir güç dalgası pompalayarak yanıt verdi. Buzunun dokunuşu boynumdan aşağı süzülerek, yavaşça göğüslerimin hatlarını çizdi ve zaten sertleşmiş meme uçlarımı deldi. Bu zevk, şeytani bir şekilde lezzetliydi. Acı hissi sadece bir saniye sürdü, sonra yerini zevk aldı. Sanki o da benimle birlikteymiş gibi, büyülerimiz birbirine karışarak bizi ayıran bariyerin arasında dans ediyordu.

Daha hızlı pompalarken sırtımı kavisledim. Çok yakındım, sürekli artan yoğun bir zevk dalgasıyla patlamak üzereydim. Beni zirveye ulaştıran son dokunuş, duvarın diğer tarafındaki Dax'ın güçlü bir büyü patlamasıyla inlemesi oldu. Bu, vücudumun her santimetresinde karıncalanma ve iğnelenme hissi yarattı. İkimiz de parçalandık, tam bir tatminle yüksek inlemelerle birlikte geldik. Cildimin buz gibi dokunuşu yavaşça erirken, yoğun zevk dalgaları içimi kapladı.

İki elimi başımın üzerine atarak, hayatımın en yoğun orgazmlarından birini yaşadıktan sonra tamamen rahatlamış ve tatmin olmuş hissettim. Bağlarımı göğüslerimin üzerine geri çektim ve yanıma kıvrıldım. Rahatlamayı başardım, ama *onun* düşünceleri zihnimin sınırları içinde kalmaya devam etti. *Yani, nasıl kalmasın ki?* Tanrılar aşkına. Daxton ile mastürbasyon yapıp boşalmıştım. Ve

bu fikir başkalarına tuhaf gelse de, ben bunu inanılmaz derecede tahrik edici buldum.

Daxton'ın yüzünü hayal ederek uykuya daldım. Mantıklı mıydı? Hayır, kesinlikle değildi.

Ama bazen mantığı bir kenara bırakıp o anın ihtişamının tadını çıkarmak zorundaydım. Sabahleyin, bunun hiç olmamış gibi davranmayı planlıyordum, ama şimdilik bu bizim küçük sırrımızdı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Şafak vakti, geminin güvertesi neredeyse boştu, çünkü mürettebatın çoğu derin uykundaydı. Sadece bir avuç denizci dümeni ve çeşitli görev yerlerinde görev yapıyordu ve benim varlığımı fark etmemiş gibiydiler. Geminin ön tarafına doğru ilerleyerek, parmaklıklara yaslanıp, ufukta hiçbir kara parçası görünmeyen engin okyanusa baktım.

"Bu güzel sabah uyandığımda bu hoş manzarayı beklemiyordum," dedi Fjorda, kabininin kapısı arkasından açılıp kapanırken.

"Erken kalkan biriyim ve dün gece çok iyi uyudum." Paylaşmayacağım bazı nedenlerden dolayı, ama uzun zamandır bu kadar derin uyumadığımı itiraf etmeliyim.

"*Opal'da* dalgaların sallamasıyla uykuya dalmak gibisi yoktur. Bu konuda sana katılıyorum, şerefli şampiyon." Fjorda, gece boyunca gemiyi gözetleyen mürettebatından birine döndü. "Git biraz uyu. Şimdilik ben devralacağım."

"Evet, Kaptan." Fae, Fjorda'ya kısa bir baş selamı verdi ve çok ihtiyaç duyduğu dinlenmek için güverte altındaki ranzasına doğru yol aldı. Denizci yanımdan geçerken bir an durdu, başını aşağı eğdi ve omzunu da öne doğru eğdi. Bu hareketin saygı göstergesi olduğunu anlamam bir saniye sürdü, ama anladığımda ona karşılık verdim. Gülümsemesi nazik ve samimiydi, bana neden bu denemelere gönüllü olduğumu bir kez daha hatırlattı. Kurtarmaya çalıştığım sadece evim değildi.

"Artık çok uzun sürmeyecek," dedi Fjorda, korkuluk boyunca yanıma gelerek. "Belki birkaç gün daha. Rüzgarlar lehimize esiyor gibi görünüyor, yolculuğumuzu hızlandırıyor."

"Ne kadar uzun?" diye sordum, rüzgar aniden yön değiştirirken. Ana direğin üzerinde dalgalanan bayrağa baktım, bayrak kendi etrafında dönüyordu.

"Çapraz rüzgarlar, perdeye yaklaştığımızın ilk işareti olacak." Fjorda, keskin deniz köpüğü rengi gözleriyle denize baktı. Perdenin neye benzediğini ya da uçsuz bucaksız denizin neresinde olduğunu hiç bilmiyordum. Yaşlılar bize, perdenin İç Krallığı dört bir yandan çevrelediğini, tüm peri türlerini içeride tuttuğunu ve diğerlerini dışarıda bıraktığını söylemişti. "Prens Daxton, güvenle geçebilmemizin sebebidir," diye ekledi Fjorda, beni düşüncelerimden kopararak.

"Neden o?" Daxton'ı düşününce yanaklarımın kızardığını biliyordum ve sabah deniz esintisini yakalamak için korkuluktan uzaklaştım.

"O ya da yeterli güce sahip diğer kraliyet mensupları geçmeyi başarabilir. Her yüzyılda, Kalbi açacak bir şekil değiştirici bulmak için yolcuları gemimle taşıyoruz ve her seferinde Gümüş Gölge de gemide oluyor. Artık bu neredeyse bir gelenek haline geldi."

"Tekrar soruyorum... neden Daxton?"

"Çünkü bu, benim soyumun büyüsunü zorluyor," diye bir ses bağırdı. Birdenbire. "Ben yeterince güçlüyüm, onlar değil. Bu çok basit, o yüzden görünmez satır aralarını okumaya çalışarak kendini yorma." Dax yanıma gelerek mırıldandı. "Ayrıca, elimden gelirse kimseye acı veya ıstırap çektirmek istemem."

Ben irkildim ve şakacı bir şekilde koluna vurdum. "Bunu yapmayı bırak! Beni o kadar korkuttun ki neredeyse denize düşüyordum. Zaten burada olduğumu nereden bildin?"

O, korkuluğun kenarına eğildi, koluma hafifçe dokundu ve çıplak tenimde tüylerim diken diken oldu. *Ona karşı böyle tepki vermeyi ne zaman bırakacağım?*

"Ne zaman anlayacaksın, Spitfire... Seni her zaman bulacağım."

Ağır bir iç çekerek gözlerimi devirdim. "Birbirimizi her zaman bulacak mıyız?" diye sordum, sesimde yoğun bir alaycılık vardı. Bana geniş, rahat bir gülümsemeyle göz kırptı ve içim bir kez daha yanmaya başladı.

"Spitfire'ın sana çok yakıştığını biliyordum."

Tanrılar lanet olsun, ona öyle bakmayı bırakmam gerekiyordu. Ama o öyle gülümsediğinde, etrafımızdaki dünya yok oluyordu. Sanki başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi, ve bu en korkutucu düşünceydi. Çünkü önemli, dünyayı değiştiren kader dönüşleri *vardı*. Daxton ve benim öncelik vermemiz gereken sorumluluklar vardı. Ancak, onunla paylaştığım bu sessiz mutluluk anlarından uzaklaşmak gittikçe zorlaşıyordu.

Fjorda'nın bize baktığını fark ettim, önce bana, sonra da yanımda belirlediğinden beri gözlerini benden ayırmayan Daxton'a baktı. "Siz ikinize kış tarafını bırakacağım. Gemiyi kontrol etmem ve dümeni kullanmam gerekiyor," dedi Fjorda, Daxton ve bana saygıyla selam vererek geminin sabah görevlerini yerine getirmeye başladı.

Ve sonra sadece ikimiz kaldık.

Ne söyleyeceğimi bilmiyordum ve onun da bilmediğinden şüpheleniyordum. Dün gece olanları görmezden gelip yolumuza devam mı etmeliyiz? Ona bir sonraki antrenmanlarımızı veya kahvaltı yapabileceğimiz bir yer olup olmadığını sorayım mı? Bu durumda doğru olan neydi? Böyle zamanlarda Rhea'nın benimle gelmiş olmasını dilerdim. O ne yapacağını ve bu karmaşayı nasıl çözebileceğini bilirdi.

Cesaretimi toplayıp başımı ona doğru çevirdiğimde göğsüm sıkıştı. "Ee..." Kalın saçları gevşekti, geminin etrafında esen rüzgarda rahatça dalgalanıyordu. Elimi uzatıp parmaklarımı saçlarında gezdirmek, onu dün gece hayal ettiğim gibi kendime çekmek için içimdeki her türlü dürtüyle mücadele ettim.

Evet, şimdi başımı belaya sokuyordum.

Daxton kaşlarını kaldırdı, başını eğdi ve bana doğru eğildi. "Evet?" O sık gülümsemesine lanet olsun. Herkes, şu anda onun hiçbir şeyi umursamadığını tahmin ederdi.

"Dün gece, ben, şey..."

Dax sessizce elime uzandı, onu sert, nasırlı avuçlarında nazikçe çevirdi. Parmaklarımızın, sadece bizim duyabileceğimiz sessiz bir şarkıda dans eder gibi hareket etmesini izledi. "Ne istiyorsun, Skylar Cathal?"

"Bana tam adımı mı söylüyorsun?"

Dişsiz gülümsemesi genişledikçe gözleri yumuşadı. "Çünkü sana ciddi bir soru soruyorum. Bu konuda ne hissediyorsun? Ne istiyorsun?" Diğer eliyle yanağımı okşadı, dokunuşu kafamı daha da karıştırdı.

"Ben... ben..." Dilim tutuldu. Tek bir mantıklı düşünce bile kuramıyordum, ama Daxton yine de bana cevap vermem için baskı yapmadı. Ben hissettiklerimi ifade etmek için uğraşırken sabırla bekledi. Kahretsin. Ne istiyordum? Hiçbir fikrim yoktu... ya da belki vardı? Belki de bunu itiraf etmekten korkuyordum. Savunmasız kalmaktan ve incinmekten korkuyordum.

"Senin seçimin her zaman saygı duyacağım, Spitfire. Odak noktamın seni denemelere hazırlamak olması gerektiğini biliyorum, ama..." Dax dudaklarını sıkıştırdı ve düşüncelerini yarım bıraktı. Bir karar vermekte zorlandığını görebiliyordum ve ne olduğunu çok merak ediyordum.

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap verdim. "Bu..."

"Sorun değil." Yavaşça yanağımı bıraktı ve bir adım geri çekilirken bana güven verici bir gülümseme attı. Neden aramızdaki mesafe gerçekte olduğundan daha uzak görünüyordu? "Bu sabah bir tur daha antrenmana hazır mısın?"

Konuyu aniden değiştirmesiyle hazırlıksız yakalandım. "Bekle... kahvaltıdan önce mi?"

"Bu sabahki antrenman uzun sürmeyecek, söz veriyorum. Yakın dövüşte kullanacağımız temel egzersizleri yapacağız, sonra sana yiyecek bir şeyler buluruz."

"Bu plan hoşuma gitmedi." Kaşlarımı çatarak, kaşlarımın arasında iki çizgi oluştu.

"Farkındayım." Dax dikleşti ve ellerini omuzlarıma koyarak beni dün antrenman yaptığımız geminin arkasına doğru çevirdi. "Hadi."

Oraya kadar yol boyunca homurdandım ve inledim. Antrenman yapmaktan mutluydum, ama açtım — hayır, düzeltme, açlıktan ölüyordu. O anda ondan başka kimseye itaat eder miydim, emin değildim.

Dax denge platformunu bir kenara koydu ve yanıma gelerek omuz omuza durduk. "Bugün sana, antrenmandan önce her gün uygulayacağın beş temel hareketi öğreteceğim."

Bunları akıcı bir şekilde yapmayı öğrendikten sonra antrenmanınıza devam edebiliriz." Başımı salladım ve onu dikkatle izledim, vücutlarımızın yakınlığını ve deniz melteminde dans eden dağ çamı kokusunu fark ettim. "Anladığım kadarıyla dövüş teknikleri konusunda temel eğitim almışsın..."

"Tüm şekil değiştirenler, gençken savaşmak için eğitilir ve temel savunma teknikleri öğretilir," diye sözünü kestim.

"Evet, ama... *sen* de dengen bozuktur. Bu yüzden platformla başladım." Daxton'a alaycı bir şekilde baktım ama daha fazla sözünü kesmeden devam etmesine izin verdim. O, etten kemikten bir ölümcül silahtı, bu yüzden bana öğretmeye çalıştığı şeyi görmezden gelmek akıllıca olmazdı. "Bu hareketlere odaklan ve vücudunun hangi bölgelerinin savunmasız kaldığını anla, böylece rakibini tahmin edip saldırı yapabilirsin."

"Tamam, anladım."

Daxton beni beş farklı egzersizi yaptırdı ve bir sonrakine geçmeden önce her birinde formumun mükemmel olduğundan emin oldu. Beni dikkatle izledi ve dengemden bir an bile saparsam hemen düzelterip tekrar denemem için beni cesaretlendirdi. İlk adımı ustaca yaptım ama ikinci ve üçüncü adımlarda zorlandım. Bu adımlar, bir savunma bloğu ve ardından bir karşı saldırı ile birbirini tamamlıyordu.

"Sinirlenme. Harika gidiyorsun. Denemeye devam et," dedi Dax bana sayısız kez, bana karşı hiç sinirlenmeden veya sabırsızlanmadan. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemeyen ben, dişlerimi sıkıp bir kez daha denedim. Bir yumruk atarak öne çıktım ve ardından bir dönüş ve kör tarafıma bir blok yaptım.

"Mükemmel, Spitfire! Şimdi üçüncü harekete geçelim, sonra kahvaltı yapabiliriz."

Bunu duymak beni daha da motive etti ve üçüncü harekete geçtim, iki ayağımın üzerinde dengeli bir şekilde iniş yaptıktan sonra bir yan tekme attım. "Doğru yaptım mı?" diye sormaya tereddüt ettim.

"Hadi yiyelim," dedi Dax ve ben neredeyse sevinç ığı attım.

Mısır ezmesi ve yumurtalar çoğu mürettebata dağıtılmıştı ve Dax'ın bunu bilip onların önce yemelerini istediğini merak ettim.

Çalışkan mürettebata gösterdiği düşünceli davranışını takdir ettim ve onların karnını doyurduktan sonra bizim yememizin adil olacağına katıldım. Biz bu gemide sadece yolcuydık.

"Castor ve arkadaşı yakında bize katılacaklar mı?" tabağını bitirdikten sonra sordum.

"Sanmıyorum," dedi Dax derin bir kahkaha atarak. "Sen gittikten sonra bu sabah yine onları duyduğumu sanıyorum."

"O zaman onlardan önce uyandığım için memnunum."

"Öyle mi?" Dax'ın gözlerinde yaramaz bir parıltı gördüm ve geminin yan tarafına sırtımı dayadım. "Dün gece onların gürültülü arkadaşlığından hoşlanmadın mı?"

"Gerçekten mi?" diye sordum, olabildiğince ciddi bir ifadeyle.

"Seni cezbetmedi mi? Dinlemekten zevk aldığını dinlemekten hoşlandığını yemin edebilirim." Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Ne tür sapkınlıkların var senin, Spitfire?"

"Bu seni ilgilendirmez!" Boş tabağını Daxton'ın kafasına fırlattım, ama o çok hızlıydı. Tabağı havada yakaladı ve bana kendini beğenmiş bir gülümsemeyle baktı. "Aynı şeyi sana da sorabilirim," diye alaycı bir şekilde gülümsedim ve kollarımı göğsümde kavuşturarak somurtarak baktım. Ona dilimi çıkardım, hoşnutsuzluğumu göstermek için.

"Arzuladığım şeyi inkar etmem ya da bundan utanmam. Ya da belirli ihtiyaçlarımı nasıl karşıladığımı." Dumanlı gri gözleri bana doğru kaydı ve bakışlarından yoğun bir açlık dalgası yayıldı. Yanaklarım tamamen farklı bir nedenden dolayı kızardı.

"Peki sen ne arzuluyorsun, Dax?" diye sordum, ona daha yakın eğilmeye cesaret ederek. Göğsümdeki bu his de neydi böyle? Sanki görünmez bir ip beni ona doğru çekiyordu, bir saniye ortaya çıkıp bir saniye sonra kayboluyordu. Onun büyüğü bir şekilde beni böyle mi etkiliyordu?

"Önce sen, Spitfire." Tabakları masaya koydu ve vücudunu bana doğru çevirdi.

Ve oyun devam ediyor... "Denemeleri kazanmak istiyorum."

"Mükemmel." Dax sırtıttı ve ayağa fırlayarak bana elini uzattı. "O zaman kalk ve antrenmana devam edelim." Sesi artık daha sert, daha ciddiydi, çünkü önceki ışıltı, Gümüş Gölge'nin heybetli varlığının arkasında kaybolmuştu.

Ondan korkmadığımı kanıtlamaya kararlıyım, elini kabul ettim ve ayağa kalktım. "Yolu göster ... *Prensçik*."

Kaldığımız yerden devam ettik ve diğer iki hareketi de öğrenmeyi başardım. Egzersizleri dominant elim ve ayağımla yaptım, sonra o da bana karşı tarafımı kullanmamı söyledi. Bu daha zordu ama pes etmedim. Dax sabırla her adımı bana gösterdi, başarısızlıklarında hiç sinirlenmedi, sadece devam etmem için beni cesaretlendirdi.

"Güçlü yanlarımızı vurgulamak önemlidir, ama aynı zamanda zayıf yanlarımızın da farkında olmalı ve bunların dengeli olmasını sağlamak için elimizden geleni yapmalıyız. Sen sağ elini ve sağ ayağını kullanıyorsun. Bu beş hareketi, sağ elin ve ayağın kadar doğal hissedene kadar sol tarafınla çalış. Savaşta, sağ elinle saldırıp savunabileceğin hiçbir zaman garanti değildir. Düşmanlar her yeredir, bu yüzden her yönden kendini savunabilmen önemlidir."

"Bunu öğrenmen ne kadar sürdü?" diye sordum, su içmek için mola verdiğimizde.

"Yürümeye başladığımdan beri savaş eğitimi alıyorum," diye cevapladı ve matarasından bir yudum aldı.

"Vay canına, ailen bu kadar erken yaşta antrenman yapmana izin mi verdi?" Şaşırmıştım. "O zaman onlar da benzer şekilde büyümüş olmalılar, yoksa bu kadar erken yaşta savaş eğitimi almak Yüksek Periler'in bir geleneği mi?" Vücudumdaki ağrıyı hafifletmek için farklı esneme hareketleri yaparken düşünmeden sordum.

"Ailem..."

Yine o duraklama oldu ve o sessiz anlarda kalan acıyı biliyordum. "Üzgünüm, Dax. İstemiyorsan onlar hakkında konuşmak zorunda değilsin. İnan bana, anlıyorum. Bana hiçbir şey açıklamak zorunda değilsin."

"Seninle... Açıkçası benim için sorun değil." Cevabı beni hazırlıksız yakaladı. Yaptığım şeyi bırakıp sessizce yanına oturdum, elimden geldiğince ona güç ve destek vermeye çalıştım.

"Seni dinlemek için buradayım." Elimi uzattım ve nazikçe dizine dokundum. Gözlerini açıp benimkilere baktı ve gerçek kederden kaynaklanabilecek kayıp aşkın derin üzüntüsünü görebiliyordum.

"Annemle babam arkadaşı." Castor'un geçen gün dersimizde bu terimi neden vurguladığını aniden anladım. "Birbirlerini o kadar derinden ve tutkuyla seviyorlardı ki, bölünmüş krallıkları birleşmeye teşvik ettiler. Perde ya da solgunluktan çok önce, yüksek kraliçenin yönetimi altında yaşamaya zorlanmadan önce, topraklarımız ve halkımız bölünmüştü. Annemle babam komşu krallıklardan gelen savaşçılardı. Babam Khalon, Silver Meadows'un hükümdarıydı, annem Arabella ise Aelius'un bir savaşçısıydı. Kaynaklar ve ticaret konusunda anlaşmazlıklar vardı, bu yüzden Silver Meadows ve Aelius arasında doğal olarak savaş çıktı. İster inanın ister inanmayın, ailem ilk kez savaş alanında tanıştı."

"Birbirlerini öldürmeye mi çalıştılar?" diye sordum, onun hikâyesini dikkatle dinleyerek.

"Aslında evet." Dax hafifçe güldü. "Castor, gençken annemize defalarca sorduğu için bu hikayeyi benden daha iyi anlatır."

"Senin ağzından duymak istiyorum." Elini nazikçe sıktım ve Dax bana gülümsedi.

"Bazı insanlar için eş bağı anında oluşabilir ve bu, babam için de kesinlikle böyleydi. Savaş alanında annem Arabella'yı gördü ve bir anda, tüm dünyasının değişeceğini anladı. Bir elinde gümüş bir yay, göğsüne ve kemerine bağlanmış sayısız hançerle, korkutucu bir manzaraydı."

"Benim gibi düşünen bir kadın," dedim yumuşak bir gülümsemeyle.

"Babam o anı bize sayısız kez anlattı, ama her zaman bunu tam olarak tarif etmenin zor olduğunu söylerdi. Bir gün, şanslıysak ruh ikizimizi bulduğumuzda, onun kim olduğunu hiç şüphe duymadan anlayacağımızı söylerdi." Daxton'ın bakışları, sanki zamanda yolculuk yapıyormuş gibi uzaklara daldı. "Babam ayrıca, onları asla kaybetmemek için elimizden gelen her şeyi yapmamızı söylerdi. Onların mutluluğu için mücadele etmemizi, çünkü gerçek aşk ve hayatın daha derin anlamının orada bulunabileceğini söylerdi." Daxton nefesini tuttu ve ben, zihninde başka anılar canlandığını anladım.

"Sonra ne oldu? Silver Meadows ve Aelius savaşçıları birbirlerini gördüklerinde ne yaptılar?"

"Babam, eşinin ruhunun kendisinininkine bağlı olduğunu hissetti ve hemen halkına ateşkes çağırısı yaptı. Annem Arabella, doğrudan soyundan gelmiyordu, ama yine de kraliyet soyunun sevilen bir üyesiydi. Babam Khalon'un ateşkes emrini verdiğini gördü ve kendisi de komutasındaki savaşçılara aynı şeyi yaptı. Babam savaşın ortasında miğferini çıkardı ve kanlı toprak ve çamurun üzerinde yürüyerek onu annemin ayaklarının dibine bıraktı. Onun önünde diz çöktü, elini tuttu ve eş bağını ilan etti. Orada, o anda, krallıkları birleştirmek ve savaşı durdurmak için yemin etti, eğer annem onu kabul ederse.

"Sen ve Castor var olduğunuz için, sanırım kabul etti?"

"Bu süreçte bazı zorluklar yaşandı." Dax iç geçirdi. "Ama zaman kazanmak için, evet. O da bağı kabul etti ve onun teklifini kabul etti."

"Vay canına, iki krallığı birleştirecek kadar güçlü bir aşk. Bu olağanüstü bir şey."

"Evet, Kızıl Şehir de birleşik bir ittifaka razı oldu ve üç iktidar koltuğu da halkımızı bir bütün olarak yönetmek için birlikte çalıştı. Uzun bir süre, sadece Yüksek Fae'lerle değil, şekil değiştirenlerle de barış vardı. Hatırlayacağın gibi, halkından bazıları İç Krallık'ta yaşıyordu."

"Ebeveynleriniz Yüksek Fae krallıklarını birleştirdiğinde şekil değiştirenlerin bir iktidar koltuğu var mıydı?"

"Hayır, hatırladığım kadarıyla yoktu. İç Krallık'ta şekil değiştirenlerin bir kalesi vardı, ama onlar kendilerini yönetiyorlardı."

"Belki de hayatlarının çoğunu hayvan formunda yaşamışlar ve Yüksek Fae'nin kurallarına uymamışlardır. Bazı şekil değiştirenlerin hayvan ruhlarına kapılıp kaybolduklarını okumuştum."

"Bu yaygın bir durum mu?" diye sordu Daxton.

"Hayır, ama bazıları hayvan formlarını tercih ediyor."

"İlginç. Belki de kendi yönetimleri vardı, ama iki tür arasında resmi bir ilişkide çok fazla etkileşim olduğunu hatırlamıyorum."

"Hmm, gerçekten ilginç," diye cevapladım, gözlerimi kısarak kendi kendime düşündüm. "Ama şu anda dört iktidar koltuğu var ve

Nasıl oldu da böyle bir şey oldu?" Dax elimi sıktı ve ben, onun dünyasında her şeyin bu noktada çözüldüğünü anladım.

"Genç ve naiftim."

"Koro'ya vaaz veriyorsun." Onun omzuna hafifçe dokundum, onun üzüntüsünü hafifletmeye çalışarak. "Güven bana, Dax. Geçmişinde olan hiçbir şey için seni yargılamayacağım."

"Her şey annem öldüğünde dağılmaya başladı." Daxton'ın yüzündeki keder, çatık kaşlarındaki çizgileri silip süpürürken, ciğerlerimdeki hava durdu. "Annem, çürümenin ilk kurbanlarından biriydi. Crimson City sınırları yakınlarında, bir tür kara büyüyle enfekte olduğu söylenen bir kargaşayı araştırmak için güvendiği muhafızıyla birlikte keşif görevine çıktı. Otuz altı yaşında, ordumuzda komutanlık görevini üstlenmişim. Bu yüzden, annem öldüğünde, babamın yanında kalarak insanlara ve şekil değiştirenlere karşı cephede savaşı yönettim..."

"Sorun yok, Dax. Ben buradayım." Titremeye başlayınca elimi daha sıkı tuttu. Onu sakinleştirmek için elimden geleni yaptım, ona destek olmak için orada olduğumu bilmesini sağladım.

"O biliyordu," diye başladı Dax, elleri titreyerek. "Annem öldüğü anda... onların eş bağının koptuğunu hissedebildi. Onunla olan bağı sessizleşti ve uyuşarak onu tamamen yalnız bıraktı. Hayatım boyunca hiç bu kadar yürek parçalayıcı bir şey görmemişim. Onun kükreyen çığlıkları İç Krallık'ın her yerinde, hatta bu dar denizi aşip anakarada bile duyuldu. Onun vefatı beni de, çok genç olduğu için Cas'ı da mahvetti, ama babam... o tamamen paramparça olmuştu."

"Bu olay olduğunda Castor kaç yaşındaydı?"

"Çok küçüktü, sadece on yaşındaydı. Gauntlet'e katılmak için yeterince büyük değildi. Gauntlet, Silver Meadows Savaşçıları olmak isteyen tüm erkek ve kadınların, gümüş dağ amblemini taşımaya layık olmak için geçmeleri gereken bir sınavdır."

"Sonra ne oldu? Bu, şekil değiştirenleri ve insanları perilerden ayıran son çatışmaya yol açtı, değil mi?"

"Evet, ve tam bir kan banyosuydu." Daxton'ın gözleri parladı ve zaman içinde geriye gittiğini görebiliyordum. "Yüksek prens olarak, babamın cepheye liderlik etmesi gerekiyordu, ama kederi onu engelledi. Annemizin ölümünden dolayı neredeyse aklını kaçırmıştı.

Başka seçenek yoktu, onun yerine ben devreye girip liderlik etmeliydim. Düşmanlarımız her yerdeydi ve en kötüsü, solgunluk arkamızda yayılmaya başlamıştı. Neredeyse bir haftadır aralıksız savaşıyorduk. O noktada kuvvetlerimizin ve büyümüzün gücü kalmamıştı, benim güçlerim ise sadece bir anıdan ibaretti. Ama yine de savaşmaya devam ettik. Devam etmek zorundaydık. Dax elimi bıraktı ve gözlerini kapatarak odaklanmaya çalıştı.

"Ne oldu, Dax?" diye endişeyle sordum ve onun önüne diz çöktüm. "Şey... Detayları hatırlayamıyorum."

"Sanırım bunu zihninden silmiş olmalısın ya da çok yorgun düşmüşsündür."

"Hayır, öyle değil." Ayağa kalktı ve odada volta atmaya başladı. "Hatırlayamıyorum. Neden? Neden hatırlayamıyorum?" Kaşları çatıldı, aralarında iki çizgi halinde bir hayal kırıklığı belirdi.

Kahretsin, onun için kafam karıştı. "Dax?" Cevap vermedi, ben de tekrar denedim. "Daxton." Önüne geçtim ve omzunu tuttum. "Nefes al." Benim emrimi yerine getirdi ve derin bir nefes aldı. "Güzel, şimdi hatırlayabildiklerine odaklanmaya çalış."

"Tamam, peki." Dax hayal kırıklığını bir kenara bırakıp hikayesine yeniden başladı. "Tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum çünkü olay sırasında ayrıydık, ama babam savaş alanında öldü." Parmaklarının yumruk haline geldiğini, omuzlarının gerildiğini fark ettim. Geçmişindeki bu zorlu anıyı hatırlarken. "Gözlerimi kapatıp onu önümde yerde yatarken hayal edebiliyorum. Elimi eline sıkıca tuttu ve son nefesini verirken gücünü ve hükümdarlığını bana devretti." Daxton'ın yüzündeki acı verici hüznün beni nefes nefese bıraktı, gözyaşlarım yanaklarımdan akmak üzereydi. "Annemizi kaybetmek hepimizi yaraladı... ama en azından o hala bizimleydi." Gözleri kısılrken, tek bir gözyaşı yüzünden aşağı süzölmeye cesaret etti. "Onları özlemediğim tek bir gün bile geçmiyor."

Yere düşmeden önce uzanıp onu elime aldım. "Onun son hediyesi, sana devam edebilmen için kalan gücünü vermektir," dedim yumuşak bir sesle, yüzünü elimle tutarken. "Cesaretin onların anılarını onurlandırıyor, Daxton. Ben bunu görebiliyorsam... onların da görebileceğine inan."

Dax avucuma yaslandı ve sessizce başını sallayarak minnettarlığını gösterdi. "Silver Meadows güçlerinin tam komutasını ele geçirdim ve insan ve şekil değiştiren askerleri geçici olarak geri çekilmeye zorladık. Onlar kıyılarımızdan uzaklaştığında, çabalarımızı içimizdeki tehdide yeniden odakladık. Sonra... Minaeve'yi hatırlıyorum." Onun adını anarken ses tonu ve tavırları değişti. Hiç de rahatlatıcı olmayan, ölümcül bir sakinlikle konuştu. "Birdenbire ortaya çıktı, kendini sınırın kenarına yerleştirdi, solgunluğa karşı durdu ve büyüsünü kullanarak onu zayıflattı ve geri püskürttü." Dax, aklından kaçan ayrıntıları hatırlamaya çalışarak gözlerini tekrar kapattı. "Sonra... bir parlama oldu ve aniden... perde ortaya çıktı."

"Yani, ırklarımızın ayrılması anlaşmalı bir antlaşma değildi?" Bu gerçek başımı döndürdü. Hepimiz, antlaşma nedeniyle Yüksek Fae'ler tarafından bir perde oluşturulduğunu düşünmüştük, ama Daxton bunu farklı hatırlıyordu. "Eğer şekil değiştirenler Yüksek Fae'lerin torunlarıysa, neden birbirimizle savaşıyorduk? Öncelikle, herhangi birimizin savaşmasının sebebi neydi?"

"Farklılıklar, birbirimizi izole etmek veya nefret etmek için daha kolay tespit edilir ve kullanılır, Spitfire. Ebeveynlerimden öğrendiğim bir şey varsa, o da çeşitliliğin sizi daha güçlü yapabileceğidir. Bana, bir kişinin karakterinin, nereden geldiğinin değil, en önemli şey olduğunu gösterdiler."

Dax'ın bana anlattığı her şeyi düşündüm ve hepsini sindirmeye çalıştım. "Bize, güç ve toprakların bölünmesinin anlaşmalı bir antlaşma olduğu ve Yüksek Fae yüzünden İç Krallık'tan ayrıldığımız söylendi. Senin halkının bizi dışarıda tutmak için perdeyi yarattığı söylendi."

"Bu, gerçeklerden daha uzak olamaz."

"Nasıl yani?"

"Peçe, çürümeyi bir şekilde kontrol altında tutuyor. Yayılmasını tamamen engellemiyor, ancak ilerlemesini yavaşlatıyor. Nasıl yapıldığını tam olarak bilmiyoruz, ama muhtemelen tanrılardan gelen bir tür ilahi müdahale ve muazzam bir güç kaynağıyla birleşmiş bir şeydi."

"Bunun Valdor'un Kalbi ile bağlantılı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Benim teorim bu. Ve solgunluğu yok etmek için onun gücünü açığa çıkardığında, perdenin de yıkılabileceğine inanıyorum."

İç geçirdim ve arkama yaslandım. "Bunu yapmam gerekenler listesine ekle."

"Sorun değil. Bu uzayan listeye eklememi istediğin başka bir şey var mı?" Dax şakacı bir göz kırparak sordu. "Ağaç tırmanışı olabilir mi?"

"Ağaç tırmanmada zaten çok iyiyim, gerek yok."

"Farklı tür bir ağaç... Spitfire." Omzuna vurdum ve o gülmekten yuvarlandı.

Onun açık sözlü yorumunu görmezden gelmeyi seçerek, Daxton'ın benimle paylaştığı her şeyi zihnimde dolaştırmaya başladım. Ailesi, çürüme ve savaşın kurbanlarıydı ve halkının tüm gücü ve sorumluluğu, kardeşi ile birlikte bir anda onun omuzlarına yüklenmiş gibiydi. Her gün yapmak zorunda olduğu ve yapmaya devam ettiği her şey için ona duyduğum saygı ve hayranlık giderek artıyordu. Dax ve Castor'un benim yaşımda gibi görünmelerine rağmen, aslında beş yüz yaşın üzerinde olduklarını hatırlamak zordu. Yüksek Fae'ler ölümsüzdü, bu durumun avantajları olduğu kadar ağır yükleri de vardı. Geçtiğimiz beş yüzyıl boyunca, karanlıklarla örtülü, bitmek bilmeyen bir yolculukta defalarca büyük acılar yaşadılar. Wilt, hayatları boyunca peşlerini bırakmayan ölümün gölgesiydi.

"Özür dilerim," dedim ve o bana sorgulayan bir bakışla baktı. "Dünyamızı kurtarmak için bu kadar uzun süre sürekli bir mücadele içinde yaşamak zorunda kaldığın için özür dilerim. Bu kadar çok şey kaybettiğin için özür dilerim..."

"Özür dilemene gerek yok, Skylar." Daxton ellerimi tuttu ve dünyam başıma yıkıldı. Gözlerinde, benim asla anlayamayacağım kadar derin duygular dönüyordu. "Sen

..." Gözleri duyguyla doldu ve kalbimi bir gülümsemeyle ısıttı. "Bana yeniden *umut etmek* için bir neden verdin." Eli çenemi kavradı ve başparmağıyla alt dudağımı nazikçe okşadı. "Skylar, ben..."

"Şey... herkese güneydin!" Castor yüksek sesle duyurdu ve ben hızla Daxton'ın dokunuşundan uzaklaştım. "Ahh, bu sabah ne kaçırdım? İlginç bir şey var mı?"

"Kahvaltıyı kaçırdın," diye mırıldandım.

"Oh, yedim." Castor sırttı ve ben ona sinirli ve tiksinti dolu bir bakış attım. "Ahh, mükemmel. Sabah, şekil değiştirenin göz devirmesiyle tamamlandı." Daxton tek kelime etmeden arkasını dönüp uzaklaştı.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Castor rahat bir şekilde.

"Düşündüğümüzden daha çabuk perdeye yaklaşıyoruz," diye cevapladı Dax, etrafında gümüş bir parıltı belirdi ve ortadan kayboldu.

"Ona ne oluyor?" diye sordu Castor. Daxton'ı son gördüğüm yere bakıyordum, Castor'un orada olduğunu ya da bana bir soru sorduğunu fark etmemiştim. Castor bizi kesmeden önce bana ne söyleyecekti? "Merhaba? Skylar? Merhaba?"

"Oh, hey," Castor'un elini yüzümden uzaklaştırdım.

"Sana bir soru sordum. Kardeşime ne oluyor?"

Castor'a konuştuklarımızı anlatmamayı düşündüm, ama bu onun geçmişinin bir parçası olduğu için, benim bunu bildiğimi bilmeye hakkı vardı. "Dax bana anne babanın hikâyesini anlattı."

Castor'un gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptı?"

"Savaş alanında nasıl tanıştıklarını, eş bağlarını ve..."

"Hayır." Castor elini salladı ve oturarak kendini sakinleştirdi. "Sana bunu mu anlattı? Hem de ayrıntılı olarak? Kelimelerle mi?"

"Evet," diye cevapladım, tuhaf bir bakışla.

"Artık beni şaşırtan pek bir şey kalmadı Skylar, ama sen bana hayatımın şokunu yaşattın." Ne demek istiyordu? Castor tuhaf davranıyordu. Zaten tuhaf bir karakterdi, ama bu onun için bile olağan dışı bir durumdu. "Daxton, babamızın kollarında öldüğü ve krallığımızın sorumluluğu... ona geçtiği o savaş alanındaki son günden beri ailemizden bahsetmemişti."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Ne söyleyeceğimi, nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Daxton bana güvenerek bunu benimle paylaşmıştı. "Vay canına."

"Bir kez olsun, ikimiz de aynı şok durumundayız. İmkansızı başarmış ve bir şekilde onun açılıp seninle konuşmasını sağlamışsın gibi görünüyor."

Daxton'ın bunu benimle neden ve nasıl paylaştığını bilmiyordum, ama paylaştığına sevindim. "İmkansız görevlerin benim

"

"Gerçekten." Castor'un bakışları geminin kenarına kaydı ve onun derin düşüncelere daldığını görebiliyordum. "Bana biraz yiyecek bulalım, sonra dünkü derslerimize devam edebiliriz. Birkaç gün içinde perdeye ulaşmalıyız, sonra İç Krallığa gireceğiz. Sana öğretecek çok şey var ama bunu yapmak için çok az zamanımız var."

Başımı salladım ve Castor'a mutfağı gösterdim. Yüksek Fae dünyasına atılmadan önce fazla vaktimiz yoktu. Sadece sınavlarla mücadele etmekle kalmayacak, aynı zamanda fae saraylarının zihin oyunlarından da sağ çıkmak zorunda kalacaktım ve anladığım kadarıyla bunlar da en az sınavlar kadar ölümcül olacaktı.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

İki gün daha geçti ve geminin mürettebatı perdeyi geçmeye hazırlanıyordu, ama ben hala ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Gemideki günler ilk gün gibi geçiyordu, ama ne yaparsam yapayım Daxton'ı yalnız yakalayamıyordum. Sabahları beni eğitmeye devam ediyordu, akşamları da Castor'un dersleri vardı ve gece olduğunda ben yorgunluktan bitkin düşüyordum.

Cas bizi bölmeden önce bana başka ne söyleyeceğini merak edip duruyordum. Ne söyleyeceğini çok merak ediyordum, ama ne yazık ki ona sorma fırsatım olmamıştı.

"Perdeyi geçtikten sonra ne olacak?" diye sordum Castor'a, High Fae'nin her krallığının çeşitli stratejik oyuncularını gözden geçirdikten sonra.

"Perde saf sihir. Perdeyi geçtiğimizde, vücudun daha önce hiç hissetmediğin bir güçle dolacak. Dax bir açıklık yaratabilecek, ama gemideki herkes yine de perdenin sihrine maruz kalacak."

"Nasıl bir his olacak?" Melez bir şekil değiştiren-insan kanım nedeniyle, bunun bana faelerden farklı bir şekilde etki edip etmeyeceğini merak ettim.

"Senden önceki tüm şekil değiştirenler için... etkileri bizimkilerle aynıydı. Bu, çılgın ve sarhoş edici bir heyecan. En iyi şarabınla sarhoş olduğunu hayal et... aynı zamanda savaşın adrenalin patlamasını da hissederek. Her şey daha yoğun hale gelir. Dünya parmak uçlarında ham bir his uyandırır ve cildinde dans eden sihir, vücudundaki her sinir ucunu ateşler."

"Acı verici mi?"

Castor başını salladı. "Hayır, acı verici değil. Yan etkilerin tadını çıkarmayı sevmiyorsan, daha çok rahatsız edici veya sinir bozucu."

Hangi yan etkileri kastettiğini merak ettim, ama bu soruyu bir kez olsun kendime saklamaya karar verdim. Daxton'a olan duygularım kafamda çılgınca dolaşırken, bu konuya dokunmak istemedim. Ve aramıza koyduğu mesafeye bakılırsa, o da benimle aynı durumdaydı.

"Kaç kez karşıya geçtin?" diye sordum.

"Bu, bir şekil değiştiren bulmak için ana karaya yaptığım üçüncü seyahat. Dax ilk iki seyahate gitmeme izin vermedi, ama son üç seyahate gelmekte ısrar ettim."

"Sanırım, güvenli olduğunu anlayana kadar gelmeni istemedi."

"

"Ha," Castor kısa ve esprili bir kahkaha attı. "Tabii, sebep bu."

Garip bir şekilde, İç Krallığın dinamikleri anlam kazanmaya başlamıştı, özellikle de Dax'ın bana ebeveynleri hakkında anlattığı detaylarla. Ve benim sürümden büyük ölçüde farklı olduğu konusunda haklıydı. Değişkenler, birbirlerini desteklemek için daha büyük bir amaç uğruna birlikte çalışıyorlardı. Sürünün ortak çabaları herkesin güvenliği, mutluluğu ve refahına fayda sağlıyordu. Yüksek Fae'lerin de bu özelliklerin bazılarına sahip olduğu görünüyordu, ama onlar bölünmüştü. Halklarının avantajları vardı, ama birlik olamama durumları onların çöküşüne neden oluyordu. Hepsinin üzerinde hüküm süren bir yüksek kraliçe olmasına rağmen, hala birleşmek için mücadele ettikleri açıktı. Beş yüzyıl boyunca, solma korkusundan kaynaklanan ölüm ve umutsuzluk da durumu iyileştirmede.

"Pekala, derslerimize geri dönelim," dedi Castor. Günün geri kalanında onun odasında kilitli kaldık, her krallıkla ilgili her ayrıntıyı tekrar gözden geçirdik ve sonunda Silver Meadows'un bazı önemli oyuncuları öğrendim.

Silah ustaları Gunnar, Dax ve Castor yokken Silver Meadows'un komutasını üstlenmişti. Çocukken solma hastalığı nedeniyle yetim kalmış, Daxton'ın komutasında savaşan babasını kaybetmiş, ardından da ne yazık ki doğum sırasında ölen annesini kaybetmişti. Gunnar, görünüşe göre o zamana kadar en genç olan, erken yaşta Silver Meadows için savaşçı olarak eğitim alma hakkını kazanmak için Ice Gauntlet'e katıldı. Becerisi ve çalışkanlığı kısa sürede Castor ve Daxton'ın dikkatini çekti. İkisi de onun eğitimini bizzat takip ettiler ve

kısa sürede onların güvenini kazandı. Gunnar gençti, ancak sorunlu çocukluğuna rağmen başarısı ve liderliği dikkat çekiciydi. Büyü konusunda eksikliğini, kurnaz askeri zekası, kararlılığı ve sadakatiyle telafi ediyordu.

Silver Meadows'un casus şefi olarak görev yapan Zola, iş unvanı kadar gizemli biriydi. Castor'un onunla ilgili açıklaması kısaydı, ama anladığım kadarıyla, o hayattaki diğer tüm Yüksek Fae'lerden farklıydı. Zola, Crimson City vatandaşı olarak doğmuştu, ancak solgunluk onu değiştirmişti. Castor ve Daxton'ın annesinin liderlik ettiği keşif ekibinin bir üyesiydi, ancak Cas daha fazlasını söylemedi. Zola ile tanıştığımda ona sormam gerektiğini söyledi. Daxton'ın hayatını kurtardığını ve o günden beri ona sadık olduğunu söyledi.

"Şimdi aldatma sanatı üzerinde çalışacağız, Skylar," dedi Castor.

"Oh, ne güzel," dedim, Castor'un duyduğunu bildiğim ama görmezden gelmeye karar verdiği ağır bir alaycılıkla.

"İşte bu ruh." Diye sıırıttı. "Şimdi, neden suratın asık? Sana en değerli derslerden birini öğreteceğim. Bu konuda uzmanlaşamayabilirsin, ama o güzel kafanı omuzlarında tutacak kadarını öğreneceksin."

"Güzel kafan... Bana uygunsuz bir cinsel imayla dolu olmayan bir iltifat mı ettin?"

Castor gözlerini devirdi ve yorumumu tamamen görmezden geldi. "Dikkatini ver."

Yüzündeki ciddi ifade, bunun oyun oynayacak zaman ve yer olmadığını bana gösterdi. İnledim, ama haklı olduğunu biliyordum. "Tamam, başlayalım."

"Şimdi, erkekler ve kadınlar doğal olarak bilgiyi saklayarak, gerçeği inkar ederek veya ayrıntıları abartarak birbirlerini aldatırlar. Ya da bir ilişkiyi korumak veya birinin gözüne girmek için, aslında aynı fikirde olmadıkları halde başkalarıyla aynı fikirde olduklarını söyleyebilirler. Öte yandan, çıkarıcı yalanlar, istediğimizi elde etmemize yardımcı olur, bizi daha iyi gösterir ve suçlanmamızı veya utanç duymamızı önleyebilir."

Tamam, Castor bu konuda gerçekten yetenekliydi. Artık Dax'ın neden benimle birlikte bunu çalışmamda ısrarcı olduğunu anlıyordum. Bana öğretmeye çalıştığı şeylerin yarısını bile kavrayabilirsem, bu bana yardımcı olacaktı. Gerçek niyetleri okumakta iyiydim

ama yalanlar ve aldatmacalar konusunda da naiftim.

"Şimdi, gerçeği gizlemeye çalışırken, yapabileceğin en iyi şey hikayeni basit gerçeklere dayandırmaktır."

"Nasıl yani?" diye sordum.

Castor koltukta geriye yaslandı, dirseklerini kolçaklara dayadı ve parmaklarını sıkı sıkı kapalı ağzının önünde birleştirdi. Koyu renkli gözleri beklenti ve belki de biraz heyecanla parlıyordu. Bu açıkça onun uzmanlık alanıydı. "Aldatmanın nasıl senin lehine kullanılabileceğine dair sana ilk elden bir örnek vereceğim. Bana bir soru sor, herhangi bir soru, Skylar."

Engelsiz, açık uçlu bir soru. Bugün benim doğum günüm mü ne?

"Tamam." Öne eğildim ve onun bakışlarına karşılık verdim, ama paniklemişim ve ne soracağımı tam olarak bilmiyordum. Bu yüzden aklıma gelen ilk şeyi sordum. "En sevdiğin kahvaltı nedir?"

"Sana boş bir tuval veriyorum ve sen bana bunu mu soruyorsun?" Ben başımı salladım ve o derin bir nefes aldı. "Tabii ki, bir yemek, senin gibi bir şekil değiştirenin aklına gelen ilk şeydir. Sanırım bu, başlamak için iyi bir yer. Pekala." Ellerini çözdü ve omuzlarını gevşetti. "En sevdiğim kahvaltı, tostun üzerine pişirilmiş yumurtadır. Ama üzerine konulan ve sarısı tabağa akan geleneksel çorba değil. Annemin, ben ve Dax küçükken her gün bize yaptığı şekilde seviyorum."

"Annen her sabah sana yemek mi pişirirdi? Bu çok sevimli," diye cevap verdim, genç Castor ve Daxton'ın nasıl olduklarını düşünerek.

"Evet, yapardı. Bütün anneler çocuklarına bakmaz ve sabahları onların güne en iyi şekilde başlamaları için çaba göstermez mi? Senin annen senin için ne yapardı?"

"Doğum annem yanımda değildi, ama Julia bana yemek yapmayı öğretti. Mutfakta onunla vakit geçirmeyi çok severdim. Ailemiz için yemek yapmak için saatlerce birlikte çalışırdık. Neera bize her zaman bahçeden taze malzemeler getirirdi ve Magnus benim hazırladığım her yemeği sevinçle yerdi

. Bazıları pek iyi olmasa da, her zaman gülümseyerek yerdi. Biz... Hey!" diye bağırdım.

Yüzündeki o sırıtış, benim kısılmış gözlerimle karşılandı. Bana bir şey sormuştu ve ben bir şekilde konudan sapmışım. Bunu yaptığımı fark etmemiştim bile!

Castor başını eğdi ve kollarını yanlara doğru açtı. Alçakgönüllülük onun karakteristik özellikleri arasında yoktu. "Ve şimdi, sana bir yalan söylerken, senin hakkında çok önemli bir bilgi edindim."

"Tamam, şimdi itiraf etmeliyim ki, *bu* etkileyiciydi," dedim, ona hala sert bir bakış atarak. "Peki, yalanın neredeydi?"

"Annem nadiren bana ve Dax'a tost üzerine yumurta pişirirdi, ama sarayımızda hizmetçilerimiz vardı. Kendi çocukluğumu uydurdum ve sonra sana seninkini sordum. Önemli bir ders, kiminle konuşursan konuş, karşıdakiler her zaman kendileri hakkında konuşmak isterler. Ve periler, aşırı derecede kibirli oldukları bilinir."

"Peki, yalan nasıl yardımcı oldu?"

"Julia'nın senin biyolojik annen olmadığını öğrendim ve eğer senin gözüne girmek gerekirse, onunla birlikte yemek pişirme deneyimini kullanarak seni manipüle edebilirdim. Seni mutfağa davet edip birlikte bir şeyler hazırlayabilir, daha sonra güvenini kazanıp, zaten ifşa ettiğinden daha fazlasını açığa çıkarmanı sağlayabilirdim." Bu tam bir zihin oyunuydu. Ağızım açık kalmış, neredeyse yere düşecekti. Bütün periler on adım ötesini düşünür müydü, yoksa bu sadece Castor'un özel bir özelliği miydi?

"Şimdi, tekrar deneyelim."

Castor ve ben sonraki bir saat boyunca, konuşmaları nasıl yönlendireceğimi ve geçmişim veya bildiğim herhangi bir şey hakkında sorulara nasıl cevap vereceğimi çalışarak geçirdik. Doğru olan basit anahtar unsurlara odaklandım, ancak bunları farklı bir yöne çevirdim, böylece hiçbir şey açığa vurmadım. Bu benim için dünyayı görmenin yeni bir yoluydu, çünkü dürüstlük bir erdem olarak yetiştirilmişim.

"Bunu zırh gibi düşün, ama zihnin için," diye talimat verdi Castor. "Ne kadar çok pratik yaparsan o kadar iyi olursun, ben de zihninin keskin kalmasını sağlayacağım."

Kapı kolu döndü ve Dax içeri girdi. En iyi niyetime rağmen, o içeri girerken kalbim göğsümde çarpıntı yaptı. Arkasında kapıyı kapatırken, sessiz bir selamla ikimize de başını eğdi. Varlığı odayı kapladı, varlığımın her bir zerresinin dikkatini üzerine çekti, konsantrasyonumu kaybetmeme ve Castor'un kapanış konuşmasını neredeyse kaçırmama neden oldu.

"Bunu her zaman yapmamı mı öneriyorsun?" diye sordum, Daxton'ın beklediği yerden bakışlarımı başka yöne çevirmeye çalışarak. "Çünkü bu çok yorucu olur ve kendimi asla rahat hissedemem."

Ben kendim olmak istiyordum. Bu zihin oyunları hiç çekici gelmiyordu ve denemelere katılacak olursam, kendime karşı dürüst olmam gerektiğini biliyordum.

"İşte burada şekil değiştirme içgüdülerin işine yarayacak," diye cevapladı Dax ve Castor da onaylayarak başını salladı.

"Diğer şampiyonların bizimle paylaştıklarına göre, güven ve müttefikleri tanımlama konusunda sana rehberlik edebilecek bir altıncı hisse sahipsin," diye ekledi Castor.

Dax masamıza yaklaştı ve elini göğsüne koydu. "Bu, hayvanın farkında olduğunda hissettiğin bir duygudur. O sana rehberlik edecek. Tek yapman gereken dinlemek ve sormak."

"Ona sormak mı? İkimiz de birbirimizle konuşamadığımızı biliyoruz, değil mi? Bu işler öyle yürümüyor."

"Ama birbirinizin duygularını ve varlığını hissedebilirsiniz." Dax bana yaklaştı ve o anda, diğer şeylerin yanı sıra, içimde hayvanımın canlandığını hissettim. "Senin ve hayvan ruhunun içindeki gücü hissedebiliyorum, Spitfire," dedi gülümseyerek.

"Dönüşenler olarak, hayvanlarınız güce tepki verir... güce, büyüye, otoriteye, hepsine," diye ekledi Castor elini sallayarak. "Başkalarıyla karşılaştığında onu dinlemeyi öğrenmelisin. Kime güvenebileceğini sana o söyleyecektir."

"Nasıl?"

"Ona sor," dedi Dax, bu görev yürüyüş yapmak kadar kolaymış gibi. "Şimdi dene. Ona sor."

Söylemesi kolay, yapması zor. Bu ikisinin bana hayvanımla ilgili ne yapabileceğimi ve ne yapamayacağımı öğretmeye çalışması bana komik geldi. Pekala, şimdiye kadar yanılmamışlardı ve

Benden beş yüz yıl daha fazla yaşam tecrübesi olan birinin tavsiyesini denemek, en kötü şey olmazdı. Dax kollarını göğsünde kavuşturup bana meraklı bir bakış attığında, koltuğuma yerleştim. Gözlerimi kapattım ve hayvanımla bağlantı kurmaya çalıştım. O anında yanıt verdi ve ben koltuğumda neredeyse sıçrayacak gibi oldum. Gücü içimden akarken, ısının uzuvlarım boyunca yayıldığını hissedebiliyordum.

"Güzel," dedi Dax cesaret verici bir şekilde.

Kehribar rengi gözlerimi açtım ve hepsinin yüzüne baktım. *Onlara güvenebilir miyiz?* Zihnimde sordum ve cevap bekledim. Sıcak, karıncalanan bir his içimi kapladı ve kendimi güvende ve sıcak hissettim. Bu bana evimi hatırlattı, Neera ile paylaştığımız koltukta battaniyeye sarılmış, elimde iyi bir kitap ve bolca zamanım varken.

"Ee?" diye sordu Castor.

"Sanırım başardım?"

"Düşünmek mi, bilmek mi? Bunlar çok farklı şeyler." Castor'a sert bir bakış attım ve ona dilimi çıkardım. O güldü. "O zaman cevabı bulduk galiba."

"Siz ikiniz her geçen gün daha iyi anlaşıyor gibisiniz," diye alay etti Dax. Bir korna çaldı ve Daxton ile Castor ikisi de gerginleşti. "Perde. Cas, ona karşıdan geçtiğimizde ne olacağını anlatma fırsatın oldu mu?"

"Adrenalin patlaması ve taşan duygusal fırtınayla birleşen sarhoşluk mu?" Ona bir gülümseme, bir göz kırpması ve benim alametim olan başparmak yukarı işareti yaptım. "Evet. Eğlenceli bir yolculuk olacak."

"Bunu kendi gözlerinle görmek ister misin?" Dax elini uzatarak bana sordu. "Castor, önceki geceden beri birlikte olduğu arkadaşıyla burada kalacak sanırım. Senin bunu görmek isteyeceğini sanmıyorum... Ya da..."

"Tanrım, hayır. Geçen gece yeter de artar bile." Perdeyi geçerken buraya yaklaşmamayı öneren Dax'ın teklifini seve seve kabul ettim.

"Bu kadar namuslu olma, Sky... Sen hiç..." Castor cümlesini bitiremeden, Dax bizi Castor'un odasından ışınlarak geminin önüne götürdü.

"Kurtardığın için teşekkürler," dedim, Daxton'ın elinin hala benimkiyle iç içe olduğunu fark ederek. Yüksek sesle yutkundum. Vücudunun ısısının benimkine bastırıldığını hissetmek başımı döndürüyordu ve bu sadece daha fazlasını istememe neden oluyordu.

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu bana." Dax sıırttı, ama önümüzdeki denize odaklanınca bu sırtış uzun sürmedi.

"Hiçbir şey görmüyorum," dedim, hala birbirimize çok yakın olduğumuzun farkındaydım.

Daxton elimi daha sıkı tuttu ve gemi ilerledikçe onun endişesinin arttığını hissedebiliyordum. "Geçmeye başlayana kadar göremeyeceksin, ama başka şekillerde hissedebilirsin," diye fısıldadı.

İlk başta anlamadım, ama aniden içimdeki hayvan uyandı. Etrafımızda her yerde dolaşan sihre tepki verdiğini hissettim, bu yüzden gözlerimi kapattım ve nereden geldiğini hissetmeye çalıştım. Tam önümde, patlayan bir nehir barajının enerjisini içeren güçlü bir sihir duvarıyla bağlantı kurdum. Gözlerimi, Daxton'ın birkaç saniye önce baktığı yöne doğru açtım.

"Orada... şimdi hissedebiliyorsun. Gel, buraya gel." Dax, iki elimi de kendi ellerine alarak beni önüne getirdi. Dokunuşu nazikti, yüzyıllar süren savaşlardan dolayı nasırlı avuçlarının sertliğinin tam tersiydi. Bana gösterdiği şefkatten zevk aldım ve kafamın içinde yok olan tüm uyarı sinyallerini görmezden gelerek onun açık kollarına kendimi bıraktım.

"Güçlerimi serbest bırakarak bir açıklık yaratacağım. Benimle birlikte perdenin büyüsunü hissetmek ister misin?"

"Tehlikeli değil, değil mi?" diye dikkatlice sordum.

"Hayır. Benimle değil," dedi Dax. "Seni güvende tutacağım. Bana güveniyor musun, Spitfire?"

"Sana güveniyorum, Daxton." Daha önce fark etmediğim bir özlem kıvılcımıyla köşeleri yumuşayan fırtınalı gözlerine baktım. Dax ellerimi tuttu ve arkama yaklaştı. Vücudunun benimkine değdiğini hissettim ve başını omzumun hemen üstüne, yanıma eğerek etrafımı görmek için eğdi. Onun sıcaklığı...

Etrafımdaki heyecan dalgaları içimi titretti. Dikkatimi buraya vermemem gerektiğini biliyordum, ama kendimi tutamadım. O, kaslı ve güçlü bir duvar gibiydi. Üstelik sabırlı, saygılı ve bana karşı nazikti. Bir kadının isteyebileceği her şeye sahipti, hatta daha fazlasına. Öyleyse neden buna karşı koyuyordum? Neden ona olan duygularımı inkar etmeye çalışıyordum?

Daxton beni göğsüne daha yakın çekerek kalçalarını hafifçe kaydırıldı. Kasları gerildi ve perdenin ötesine geçmek üzere olduğumuzu anladım. "İşte başlıyoruz."

Dax sol elini benimkine uzattı ve ben, cildimi okşayan saf büyü'nün ilk öpücüğünü deneyimledim. Tüylerim diken diken olurken, sanki sinirlerimde ateşböcekleri dans ediyordu. Gemi görünmez bir illüzyonun içinden ilerledi ve dış bariyeri geçene kadar onu göremedim.

Peçe, etrafımızı saran beyaz kristal renginde parıldayıp ışıldıyordu. Bana çarpan saf, sınırsız duyguların dalgaları bacaklarımı titretirken, derin bir nefes aldım. Bir an sevinçten aşırı derecede coşku duyarken, bir sonraki an ise gürleyen cinsel açlığım tarafından yutulmuştum. Kendimi düzgün bir şekilde toparlayamıyordum ve duygularım zihnimin her köşesini çılgınca çiğniyordu. Büyü, buz gibi bir su havuzuna dalmak gibi duyularımı ateşledi. Bir kasırga gibi etrafımızda dönüyordu ve şimdiye kadar yaşadığım her dokunuşu, kokuyu ve duyguyu vurguluyordu.

Ancak tüm bu şaşkınlık ve kaosun içinde, bu sihir bir şekilde tanıdık geliyordu. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum, ama daha önce böyle bir şey hissettiğime yemin edebilirdim. Belki bir rüyada? Ya da belki de vücudumu saran gücün etkisini hissediyordum.

Dax beni daha sıkı kavradı ve kalbinin hızlı atışlarını hissedebiliyordum. Taze kış dağ çamı kokusu duyularımı doldurdu, nefesimi hızlandırdı ve kollarının sardığı vücudumun her santimetresinde hislerimi uyandırdı. Tanrılar... bu inanılmazdı. O inanılmazdı. Yerden hiç ayrılmadan uçuyordum.

"Daxton," artık saklamak istemediğim yoğun bir ihtiyaçla adını fısıldadım. Başını kulağıma doğru eğdi, hafifçe

sakalını yüzümün yumuşak kıvrımlarına sürüyordu. Dizlerim titriyordu, bacaklarımın arasında güçlü bir titreşim hissetmeye başlamıştım. O kadar çekiciydi ki. Onunla kıyaslanabilecek başka biri olabileceğini bilmiyordum.

"Skylar." Nefes alışını benimkine uyum sağlamak için hızlanırken, sesinde aynı yoğun şehvet tonu vardı.

Kalçalarımı geriye doğru hareket ettirip, arkamı ona sürtüncce, içimde tatmin edilmeyi bekleyen aç bir ihtiyaç oluştu. Vücudumun verdiği tepkiye engel olamadım ve Dax'ın da engelleyebileceğini sanmıyordum. Aramızda oluşan sürtünme coşkulu ve neredeyse doğal olmayan bir zevk veriyordu. Daxton hızla benim bağımlılığım haline gelebilir. Bunun tehlikelerinin farkındaydım, ama o anda, tüm endişelerimi kafamdan silip attım.

Dax'ın ellerinden birini bıraktım ve geriye uzanarak boynunun arkasını kavradım. Parmaklarımı onun dolgun, omuz uzunluğundaki saçlarına geçirdim ve onu kendime doğru çekerek kollarının arasında daha da eriyip gittim. Serbest kalan eli kolumun altından geçerek göğsümü kavradı ve bu beni zevkle inlemeye sevk etti. Çıkardığım ses onu vücudumun kıvrımlarını keşfetmeye devam etmeye teşvik etti ve Dax bunu yapmakta tereddüt etmedi. Saçlarımı yana doğru itti, dudaklarını boynumun tabanındaki hassas cilde hafifçe sürterek kulak mememe doğru ilerledi.

"Daxton..." Mutluluktan titredim.

Zirvem zonkluyordu, onun dokunuşuyla yok olmak için can atıyordu. Daxton'a duyduğum özlem, sadece bir öpücüğün fısıltısıyla dizlerimin üzerine çökmeme neden oldu. İçimi kaplayan yoğun zevk dalgaları arasında zar zor düşünebiliyordum. Ona dönüp yüzünü ellerimin arasına aldım.

Arzu. Onun ateşli bakışlarında yansıyan duygu buydu ve benimkilerin de aynı şeyi söylediğini biliyordum. Bunun ne kadar naif ya da aptalca olabileceği umurumda değildi. Hislerimi ya da isteklerimi daha fazla saklamayacaktım. İç Krallığa girmek ve muhtemelen ölümümle sonuçlanacak sınavlara katılmak üzereydim. Benden önce kimse hayatta kalamamıştı. Öyleyse, bunu bilirken neden tereddüt ediyordum? Neden bu kadar korkuyordum?

Daxton yutkundu. Onun lezzetli dudakları benimkilerden sadece bir nefes uzaklıktaydı ve içimde yoğun bir heyecan dalgası yükseldi. Onu öpmek istedim. Hayır, düzeltiyorum, dudaklarını dudaklarımda hissetmek için can atıyordum. Hayvani içgüdülerim güçlenirken, tüm varlığım onunla birlikte olmak için ona doğru eğildiğini hissettim. Tam da olmam gereken yerde, onunla birlikte olduğumu hissettim. Daxton'la birlikte.

Aniden, sihirli perde ortadan kaybolunca etrafımızdaki hava temizlendi. Yine de, Daxton'dan uzaklaşmadım ya da onu bırakmadım. Nefesim kesildi, kollarını kalçalarımın etrafına doladığını, ellerini sırtımda gezdirdiğini, sonra da uzanıp rüzgârın saçtığı bir tutam saçı yüzümden çektiğini hissettim. Perdeyi başarıyla geçmiştik.

Daxton'ın gözlerindeki yoğun açlık, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyordu. Artık duygularımı sorgulamayı ve onun bana karşı bir şeyler hissetme olasılığını inkar etmeyi bırakmıştım. Bu, inançla bir adım atmam gereken andı ve bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Cesurca Dax'ın ensesini çektim ve dudaklarını dudaklarıma çarptım. Kolları beni kendine çekti, vücutlarımız artan bir ihtiyaçla birbirine bastırdı. Dudaklarımı ayırıp dilinin ağzımın içini keşfetmesine izin verdiğimde öpücük daha da yoğunlaştı. Alt dudağımı emip ısıırken inledim, sonra bir kez daha ağzımı diliniyle yuttu. Peçeyle Daxton'ın öpücüğünün tatlı tadı birleşince, kendimi sarhoş gibi hissettim.

Ben kollarımı boynuna sıkıca dolarken, elleri popomu okşadı, vücudumu ona doğru ittim ve günahkar denebilecek kadar baştan çıkarıcı sürtünmenin tadını çıkardım. Öpücüğü, hayal ettiğim her şeydi ve hatta mümkünse daha da fazlasıydı. Buz, tenimde damladı ve içimden şehvetli bir zevk dalgası geçti. Elimi göğsüne götürdüm, mükemmel şekilli göğüs kaslarını hayranlıkla seyrettim, sonra elimi uzatıp sakallı yüzünü avuçlarımla kavradım.

Güvertede yüksek sesli bir korna çaldı ve perdenin başarıyla geçildiğini duyurdu. Öpüşmemiz durdu ve dudaklarımızı ayırdık. Alnımı onun alnına dayadım ve kollarımı onun boynuna doladım.

geniş omuzları, yakın kalmak için çaresizce. Dax, kollarını belime dolarken bunu umursamıyor gibiydi. Başımı yana eğip, çukurcuk olduğunu bildiğim sakallı yanağına hafifçe öptüm. Dudaklarım yavaşça çenesini izleyerek boynuna doğru indi, sonra başımı omzunun kıvrımına gömdüm. Dax ellerini sırtımda gezdirdi, parmaklarını saçlarıma doladı, sonra çenemi parmakları arasında tutup dudaklarımı bir kez daha kendine çekti.

Bu öpücük farklıydı. Nazik ve yumuşaktı, bana onun dünyadan saklamak zorunda olduğu daha nazik tarafını hatırlattı. Bu sefer, dudaklarını açarak bana tadına bakmamı sağladı ve dilim içeri girdiğinde zevk dolu inlemesini duyabildim. Saf mutluluk denizinde kaybolmuştum ve bu erkeğin benim sonum olacağını biliyordum.

Daxton aniden durakladı ve benden uzaklaştı, gergin olduğunu hissettim. "Bana bak, Skylar," diye emretti.

Onun öpücüğünün transında hâlâ kaybolmuş haldeyken gözlerimi açmak için zorladım. Peçenin büyüğü sistemlerimize girmişti ve artık eskisi gibi ham büyüğün verdiği heyecanı ve coşkuyu hissetmiyordum.

Siktir... Paniklemişim. *Beni sadece peçe yüzünden mi öpüyordu?* Ondan uzaklaştım, ellerimi arkamda korkuluğa koyarak Dax'ın pişmanlık itirafına hazırlandım. Gözlerimi kapattım ve başka yere baktım, az önce yaptığım düşüncesiz davranışımın utanmışım.

"Bana bak, Spitfire," dedi Daxton yine emredici ama nazik bir sesle.

Bundan kaçamayacağımı biliyordum. Gururumu bir kenara bırakıp olanları kabul etmem gerekiyordu. Cesurca ona baktım, ama şaşırtıcı bir şekilde yüzünde en ufak bir pişmanlık belirtisi bile görmedim. Aksine, tam tersini gördüm. Rahat ve kendinden emin bir şekilde, umut dolu bir gülümsemeyle bakıyordu ve ben bu bakıştan kaçamıyordum.

Ama sonra, bu değişti. "Skylar... Kararsızım," dedi kaşlarını çatarak.

"Çelişkili mi? Nasıl?" diye sordum, parmağını serbestçe dalgalanan saçlarının arasında gezdirirken göğsündeki ve kollarındaki kasların gerilmesini izlerken. Omzunu süsleyen dövme gömleğinin altından görünüyordu ve zihnim, az önce ellerini üzerimde gezdirdiği anlara

Tanrılar lanet olsun, Daxton'a karşı büyüyen hislerimi artık inkar edemiyordum.

"Bunu yapma," dedi Daxton, boğazının derinliklerinden gelen düşük bir hırıltı sesiyle. Hırıltısı beni korkutmak içindi, ama her zamanki gibi, tam tersi bir etki yarattı. "Tanrılar, sana kendini korumayı öğretmeliyiz," dedi Dax, geminin korkuluğuna tutunarak. Eğer daha iyi bilmesem, onun da kendini tuttuğunu düşünürdüm. "Heyecanlanman başımı döndürüyor, Spitfire, ve kendimi nasıl durduracağımı bilmiyorum..."

"Neden, Dax?" *Yine... neden bu kadar çelişkili davranıyor?* Soruma hiç cevap vermedi ve ben bu sırlardan ve kaçamak cevaplardan çok yorulmuştum. Aramızda oyunlar olmamasını istiyordum. Buradaki diğer herkesle rol yapmayı başarabilirdim, ama gerçek ve samimi bir şeye ihtiyacım vardı. Dax'ın gerçek olmasını istiyordum.

"Neler oluyor, Daxton Aegaeon?" Kaşlarımı kaldırdım ve dikkatini çekmek için tam adını kullandım.

Derin bir nefes alıp kendini sakinleştirmeye çalıştı. "Seni denemelere hazırlamam gerek. Hayatta kalmak senin ana odak noktan olmalı. Bu," dedi, ikimizin arasını işaret ederek, "bu bir dikkat dağıtıcı. Senin dikkatini dağıtamam. Eğer ben bunun sebebi olursam... Kendimi asla affedemem."

"Sebep olursam?"

"Denemelerde başarısız olmanın nedeni."

Bir adım geri sendeledim, şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırdım ve dişlerimin arasından nefes aldım. Haklı bir noktaya değinmişti. Vücudum buna karşı çıksa da, zihnim onun sözlerinde mantıklı bir mantık olduğunu kabul etti.

"Tamam." Derin bir nefes aldım, kendime baktım, peçenin büyüüne verdiğim tepki yüzünden utanmıştım. Peçe benim çekingenliğimi azaltmıştı ve görünüşe göre Daxton için de durum aynıydı. "Özür dilerim, Daxton. O sınırı geçmemeliydim."

"Hayır, Skylar!" Sesi yükseldi. "Öpüşmemizden dolayı böyle hissetmeni istemedim." Elimi tutmak istedi, ama ben tereddüt ettim ve o tutamadan elimi çekip uzaklaştırdım. Yüzündeki ifade, sanki ona tokat atmışım gibi görünüyordu. "Sanırım bunu hak ettim."

"*Benden* ne istiyorsun, Daxton?" Bu gemide daha önce bana sorduğu soruyu ona sordum. "Benimle oynadığın bu akıl oyunlarını sevmiyorum. Castor'dan öğrenebileceğim her şeyi öğreniyorum ve ondan şakalar ve kafa karışıklığı bekliyorum, ama senden değil. Senden dürüstlük ve açıklık bekliyorum." Neredeyse ona bağıırıyordum ve nedenini gerçekten anlamıyordum. O, benim odaklanmamı kaybetmemi ve denemeler sırasında ölmemle kazanmam arasında fark yaratabilecek herhangi bir beceriyi öğrenmeyi kaçırmamı istemediği için çelişkiliydi.

Buraya gelmemin tek nedeni buydu, değil mi? Ama kendime sormaya cesaret ettim, bu yeterli miydi? "Sanırım ben de çelişkiliyim," dedim alçak sesle, kollarımı sıkıca kendime dolayarak. "En azından bu konuda ikimizin de duyguları aynı."

O, içini çekerek bana empatik, dişsiz bir gülümseme attı ve yanımdaki korkuluğa yaslandı. "Evet, öyle görünüyor."

"Bununla ilgili hemen bir karar vermemiz gerekiyor mu?"

"İstemiyorsan gerek yok. Hayır, gerek yok," diye cevapladı.

"Tamam o zaman, şimdilik bizim hakkımızda *konuşmamaya* karar verelim. Ve etrafımızda olan diğer kaoslara odaklanalım."

"İsteklerini saygıyla karşılayacağım, Spitfire. Her zaman." Bir an için garip bir şekilde sessiz kaldı, ben de yan gözle ona bakmaya cesaret ettim. "O anı zihnimde tekrar tekrar yaşayacak olsam da." Ağzım şok ve utançla açık kalmış, yanaklarım kızarmıştı.

"Ne?" Daxton omuzlarını bana doğru çevirerek yer değiştirdi. "Seni çekici bulduğumu ya da öpüşmemizin sonsuza kadar hatırlayacağım bir şey olduğunu inkar mı etmeliyim? Az önce benden dürüstlük ve açık sözlülük beklediğini söyledin." O kendini beğenmiş sırıtişıyla ortaya çıkan gamzesi, birçok nedenden dolayı içimi ateşledi. "İşte bu."

"Bunu nasıl yapıyorsun?"

"Neyi tam olarak?" Daxton, gözlerinde bir ışıltıyla kaşlarını kaldırarak sordu. Kafamı salladım ve tekrar denize doğru baktım. "Bu arada, sen fark ettin mi?" Dax, beni dürterek dönüp önümüzdekilere bakmamı istedi.

"Fark ettim..." Durdum, konuşmamıza o kadar dalmıştım ki neredeyse kaçırıyordum.

İşte oradaydı, İç Krallık. Kıyı şeridindeki ilk simge yapılar bana kendi evimi hatırlattı, ama burada kumlu plajlar yerine siyah kumlar vardı. Arkasında uzanan orman ölmüştü, solmuş bitkiler gölgelerle çevriliydi. Kararmış kumların ötesindeki kara toprağı kalın siyah sarmaşıklar kaplıyordu.

"Orası..."

"Solmuş. Evet."

Uzun dallardan ve kalın ağaç gövdelerinden hayat dolu olması gereken yemyeşil bitki örtüsü yok olmuştu. Çayırlar, orman... hepsi yok olmuştu. O kadar çok çürüme vardı ki, anlamak ya da gözlerimi kaçırmak zordu. Derin bir nefes aldım, başaramazsam dünyalarımızın kaderinin bu olacağını anladım.

"Hepinizin böyle bir yerde yaşadığınıza inanamıyorum," diye fısıldadım.

"Bu, en son istila edilen bölge. Neyse ki, topraklarımızdaki her bölge bu durumda değil. Kızıl Şehir, Gümüş Çayırlar ve Aelius, kraliçemizin büyüyle korunuyor. Kraliçe, tahrip olmuş toprakları iyileştiremez, ancak tahribatın yayılmasını önleyebilir. Büyü, çürümeyi önleyen koruma kalkanlarını yeniler."

"Neden bunu durdurmadı?" Kıyı şeridini işaret ettim.

"Farklı bölgelerde ortaya çıkıyor ve toprağı ele geçirdikten sonra orman yangını gibi yayılıyor. Bu kuzey bölgesi, burada yaşayan çok az ya da hiç peri türü olmadığı için gözden kaçtı."

"Ama bazıları vardı." Dax başını salladı ve ben, zamanında kaçamayan faelerin kaderini düşünerek titredim. "Nereye demirleyeceğiz?"

"Niamh Körfezi'ne gireceğiz, ama şehrin içine girmeyeceğiz. Eminim gelişinizin haberi yayılmıştır ve Crimson City'ye ne kadar çabuk ulaşırsak o kadar iyi."

"Hepimizi oraya ışınlayamaz mısınız?"

"Kraliçe gücümü emdiğinden beri, yeteneklerime erişimim sınırlı, en azından şimdilik. Bu kadar yolcuyla o kadar uzağa seyahat edemem

gücümü tamamen tüketmeden o kadar uzağa gidemem."

"Ben Anlıyorum." Ben eğildim eğildim ray ve ve sessizce izledik kıyı şeridinin önümüzden geçip gitmesini izledik.

Sonraki birkaç saat boyunca geminin ön tarafında kaldık ve rüzgârla seyrederek manzarayı sessizce izledik. İç Krallık, hayal ettiğimden farklıydı. Sonunda, çürüme durdu ve manzara değişmeye başladı. Ağaçlar yeniden canlandı ve göz alabildiğince uzanan yoğun bitki örtüsü ortaya çıktı. Sağ tarafta, sıcak iklime rağmen zirveleri hala karla kaplı devasa bir dağ silsilesi uzanıyordu. İç Krallık adasını çevreleyen perdenin farkındaydım.

ama yine de yarattığı illüzyon beni şaşırttı. Sihirli görünmez bariyere baktığınızda hafif bir fark görebiliyordunuz, ama sadece onu arıyorsanız. Geceye doğru yelken açarken, Daxton bize nazikçe biraz yiyecek getirdi ve yıldızların altında geminin güvertesinde birlikte yemek yedik.

"Ee, nasıldı?" diye sordum ona, yemeğimin bir lokmasını alırken.

"

"Bence biraz daha net olmalısın

"Soruşturma," diye cevapladı ve geminin yan tarafına yaslanarak geriye doğru eğildi. "Solmadan önce. Hayatın nasıldı?"

Daxton sessizce düşüncelere dalarak kendi kendine mırıldandı.

"Bu ilginç bir soru. Uzun zamandır geriye bakmaya cesaret edemedim."

"Ne kadar zamandır?" diye merakla sordum. Onun zaman algısı, yani yaşam süresi, benimkinden çok farklıydı. O ölümsüzdü... ben ise değildim. Bu, benim de hatırlamam gereken çok gerçek bir gerçektir. Ben sonunda yaşlanıp ölecekken, Daxton yüzyıllar boyunca yaşayacaktı.

"Annemin öldüğü günden beri," diye cevapladı Daxton, yemeğinden bir lokma daha alırken. "Ama madem sordun... Geriye dönüp düşünmek ve seninle paylaşmak beni mutlu eder."

"Bunu duymak isterim," dedim utangaç bir gülümsemeyle.

Daxton, kararan yıldızlı gökyüzünün altında birlikte yemek yerken, eski hayatından anılarını benimle paylaştı. Babasıyla yaptığı ilk antrenmanları ve, hayır

Şaşırtıcı bir şekilde, annesi de öyle. Khalon, Daxton gibi yetenekli bir savaşçıydı, ama annesi Arabella da kılıç kullanmada çok yetenekliydi ve yayla ölümcül bir nişancıydı. Ebeveynlerinin dinamiklerini anlatışına hayran olmamak elde değildi. Onlar, eşleşmiş bir çiftin somut örneğiydi, birlikteliklerini güçlendirmek için birlikte çalışıyor ve birbirlerini eşit görüyorlardı. Babasının, buz büyüsü geliştğinde ne kadar gurur duyduğunu ve birkaç yıl sonra annesinin yeteneklerinin ortaya çıktığını anlattı. Halklarının geleceği için umutla doluydu ve Daxton'a, hepsini birleştirecek olan prens olduğunu söylediler.

Castor, Daxton Buz Eldiveni'ni ustalaştırıp Silver Meadows savaşçılarının ilk dağ zirvesi amblemini kazandığında gebe kalmış ve doğmuştu. Kardeşi olduğu için çok mutluydu ve Castor doğduğu anda, her zaman kardeşinin koruyucusu olacağına yemin etti.

"Bu, şükretmek ve mutlu olmak için çok şey," dedim, kendi evimle ilgili güzel anılarımı hatırlayarak. Daxton'ın yüzünde bir anlık sevinç parıldadığını, yüzünün yanındaki gamze nadiren görülen bir şekilde ortaya çıktığını dikkatle izledim.

Daxton başını gökyüzüne doğru eğdi ve yüzündeki yakışıklı hatları gevşetti. "Onlara bakınca aklıma geliyor..."

"Ne hatırlatıyor?" diye sordum, gökyüzünde kalan karanlığın gölgesinin ortaya çıkardığı güzelliğe bakarak.

Dax bakışlarını çevirdi, gözleri beni büyüleyici, parlak bir bakışla izliyordu. Onun yanında olma ihtiyacına yenik düştüm ve utanmadan yanına kıvrıldım.

Kollarını bana doladı. "Onların ne olduğunu bilmen gerekmez ki hayran olasın. Bazen, o anın güzelliği yeterlidir."

"Anın güzelliği. Bunu sevdim." Gülümsedim ve başımı Dax'ın göğsüne yaslayarak, tıpkı onun gibi mucize ve zarafetle dolu yıldızlara baktım. Diğer kolunu da bana dolayarak, kucağına kıvrıldım, bacaklarının arasına oturdum ve sırtımı onun kucaklamasına yasladım. Birlikte anın güzelliğinde kendimizi kaybederken, etrafımızdaki dünyanın yok olmasına izin verirken, vücutlarımızın gevşediğini hissettim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ayak sesleri başka birinin varlığını haber verdi ve inzivaya çekilmiş mutluluk balonumuzu bozdu. Castor, Dax ve bana rahatça yaklaştı ve dizini hafifçe omzuma çarptı.

"İkinizin her geçen gün daha iyi anlaşılmaya başladığını görmek güzel." Daxton'a göz kırptı ve bu sabah kardeşinin yaptığı alaycı sözleri tekrarladı.

"Öyle görünüyor," diye cevapladı Dax ve belimi sıkıca kavradı. Castor'un bizi birlikte görmesini umursamıyor gibiydi, ben de aynısını yapmaya karar verdim. Çelişkili duygularımız ve birbirimize karşı inkar edilemez çekiciliğimiz ne olursa olsun, durumumuzun gerçekliği göz ardı edilemezdi. Yine de, bazı şeyler elimizde değildi. Daxton'a karşı hisler beslemenin akıllıca olmadığını biliyordum, ama buna direnecek kadar güçlü olup olmadığımı ya da direnmek isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Ne olacak, dürüst olalım, zaten oradaydım ve bunu inkar etmek kimseye fayda sağlamıyordu.

Gözlerime kadar ulaşan utangaç bir gülümsemeyi bastırmaya çalışarak, "Bu gece ayrılıyor muyuz?" diye sordum. Dax ve Cas başlarını sallayarak cevap verdiler. "Son birkaç ayda yaşadıklarımın sonras... bu dünyanın bana sunacağı her şeyle başa çıkabileceğimi düşünüyorum."

"Güven bana, mahkemelerle gayet iyi başa çıkacaksın," diye fısıldadı Dax, bana güçlü bir güven oyu vererek. "Kıyıya ışınlanmadan önce Fjorda'ya veda etmeliyiz," dedi Dax, yer değiştirip beni bırakırken.

Dax'ın sıcaklığını kaybetmiş olmaktan hemen pişman oldum ve bir an için onun da aynı tereddütle irkildiğini gördüğüme yemin ederdim. Artık onun bana olan ilgisinin daha derin olduğu benim için çok açıktı.

sadece beni koruyarak. Ama beni ne kadar önemsiyordu? Bu basit bir çekim miydi, yoksa daha fazlası mı vardı? Bu soruların cevabı zamanla ortaya çıkacaktı, ama ne yazık ki zaman benim lehime işlemiyordu.

Üçümüz geminin dümenine doğru yürürken, Kaptan Fjorda'yı bulduk. "Üçünüzün bu gece ayrılacağınızı tahmin ediyordum," dedi biz yaklaşıırken.

"Siz ve mürettebatınızın bizim için yaptığınız her şey için tekrar teşekkür ederiz," dedi Daxton, hafifçe eğilerek.

"Hayır, Yüksek Prens Daxton." Fjorda başını salladı ve dümenin etrafından dolaştı. "Asıl teşekkür etmesi gereken biziz. Bizim için yaptığınız ve yapmaya devam ettiğiniz fedakarlıkları biliyoruz. Siz ve İç Krallığımızın diğer prensleri, sonsuza kadar minnettarlığımızı hak ediyorsunuz. Genç şampiyon," dedi Fjorda, deniz köpüğü yeşili gözlerini bana çevirerek.

Elini bana uzattı ve ben bir an tereddüt ettikten sonra onun jestini kabul ettim. Değişim içgüdülerimi test etmek için, Daxton veya Castor'un Fjorda hakkındaki görüşlerine güvenmek yerine, hayvanımın bana yol göstermesi için yardımını istedim. Hayvanım kıpırdadı ve bana Silver Meadows prenslerinde hissettiğim sıcaklığa benzer, güven verici bir his verdi ve içimden rahat bir nefes aldım. Dönüşümcü içgüdülerim, Daxton'ın beni dikkatle izlediğini ve deniz kaptanından en ufak bir tehdit veya hile kokusu aldığı anda müdahale etmeye hazır olduğunu söylüyordu.

"Sen, adil şekil değiştiren... karanlık, ıssız bir topraklarda parlak bir umut ışığıydın. Senin bu sınavları geçip başarıya ulaşacağına inanıyorum. Bana veya gemime ihtiyacın olursa, çekinmeden beni çağır." Fjorda'nın gözleri, sakın okyanus dalgalarından yansıyan güneş ışınları gibi parıldıyordu.

"Seni nasıl çağırayım?" Hayvanım ona güvenebileceğimi söylese de, ben hala şüpheliydim.

Fjorda elimi çevirdi ve avucumu dudaklarına götürdü. Elimin derisini yumuşak dudaklarına sürttü ve sihirle dolu, anlamsız bir ilahi fısıldadı. Elimin avucunda, abanoz rüzgârın kıvrımlarıyla iç içe geçmiş, dairesel beyaz bir opal taşın silueti belirdiğinde cildim karıncalandı.

"Gemimin ve kaptanının adını bu işarete söyle, biz de çağrına cevap vereceğiz." Sağ elindeki eldiveni çıkardı ve avucumda bulunanla aynı dövmeyi gösterdi.

Daxton hemen yanıma gelerek Fjorda'nın yaptığı işareti inceledi. "Bu çok cömert bir hediye, Kaptan."

"Hepsi şampiyonumuz için. Onunla büyük şeyler başaracağımıza inanıyorum. *Opal'in* bir gün onun lehine olabileceğini bilmek o kadar da kötü bir şey olmazdı." Bana göz kırptı ve göğsümde bir umut ışığı parladı. Hepsi benim farklı olduğuma ve beş yüzyıldan fazla süredir bekledikleri kurtuluş olduğuma inanıyorlardı ve omuzlarımda onların umutlarının ağırlığını hissetmemek zordu.

"Teşekkür ederim." Gülümsedim ve avucumu göğsüme kapattım.

Sadece Yüksek Fae için değil, tüm Valdor için şampiyon olmaya hazırlanıyordum. *Baskı yok, değil mi?* Eğer labirente ölürsem, yüz yıl sonra yola çıkıp başka bir şekil değiştiren bulacaklardı. Ancak, perdenin ötesine ilk geçtiğimizdeki kıyı şeridinin durumu görmek için yıkıcıydı. Toprağın çürümesi, kraliçenin kontrol edebileceğinden daha hızlı yayılıyordu. Zaten anakaraya yayılmıştı ve kimse bunu durduramıyordu. Valdor'un bir şampiyon için yüz yıl daha beklemesi gerekirse... geriye hiçbir şey kalmayabilirdi.

"Benimki nerede?" Castor şakacı bir şekilde elini Fjorda'ya uzattı. "Sanırım geçmişte senin için bir ya da üç anlaşma yaptım, Fjorda. Özel çağırma işaretim nerede?"

Kaptan, gülümsemesinin altında gizli bir hileyle, sadece ona sinirli bir şekilde baktı. "Belki de bu hediyeye layık olup olmadığını birinci zabıtime sormalısın."

Castor hemen sert bir bakış attı ve ellerini ceplerine soktu. "O zaman başka bir zaman beklemem gerekecek."

Daxton elini uzattı ve kardeşinin omzuna koydu, sonra elini açarak benim elimi tuttu. Kendimi toparlamam biraz zaman aldı ve Dax sabırla beni bekledi. Atalarımın toprağı olan İç Krallık topraklarında ilk adımlarımı atmak üzereydim.

Duruşmalar birkaç hafta, hayır, belki de sadece birkaç gün sonra başlayacaktı. Sanki en yüksek dağın eteğinde duruyormuşum gibi hissediyordum

dağının dibinde duruyormuşum ve sadece ellerim ve ayaklarımla dik kayalıkları tırmanmak zorunda kalmışım gibi hissediyordum. İmkansız bir tırmanış gibi görünen ürkütücü bir görev. Arkadaşlarımı özliyordum. Rhea ve Shaw, böyle bir zamanda beni cesaretlendirmek için ne söyleyeceklerini çok iyi bilirlerdi. Gerçekte ise onlar burada değillerdi, bu yüzden cesur bir yüz takındım ve Daxton'ın elini tutmak için uzandım.

Gözlerim, birbirine kenetlenmiş parmaklarımızdan ruhumu delip geçen gri bakışlarına kaydı. Sanki Daxton, benim gerçekte kim olduğumu derinlemesine inceliyordu. Onu tanıyalı çok az zaman geçmesine rağmen, en güvendiğim arkadaşlarımdan biri olmuştu. Beni güvende tutmak ve kafama koyduğum her şeyi başarmama yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapacağından hiç şüphem yoktu. Bu güvence, dünyayla başa çıkmak için kullanabileceğim bir zırh gibiydi.

"Hazırım," dedim kendinden emin bir şekilde.

Daxton'ın gözlerinde gurur parıldarken, etrafımızda gümüş bir ışık parladı ve gemiden kıyıya ışınlандık.

"İç Krallığa hoş geldiniz," dedi Dax.

Gecenin bir yarısı, burayı tam olarak anlamak zordu, ama bir şey kesindi: havada sihir vardı. Her nefes alışımında, ayaklarımla altındaki toprağın içinde ve etrafımızı saran bu güzel topraklarda bunu hissedebiliyordum. Yoğun, yemyeşil orman bana evimi hatırlattı, ama buradaki ağaçlar daha güçlü, hatta daha yaşlıydı. Muhtemelen yüzyıllardır büyüyordu ve vahşi büyü'nün gücü ömrünü uzatıyordu. Yıldızlar başımızın üzerinde parlak bir şekilde parlıyordu, doğu gökyüzündeki soluk hilal ay onları daha da belirginleştiriyordu. Daha önce hiç duymadığım farklı kokular ve yaratıkların sesleriyle dünya etrafımda canlanıyor gibiydi.

Koyda, *Opal'ın* beyaz parıltısını görebiliyordum, dönüp geldiğimiz yere, doğuya doğru yelken açmaya başlamıştı. "Nereye gidecekler?" diye sordum. Diğer tüm Yüksek Perilerle birlikte perdenin içinde mahsur kalmışlardı.

"Starfall Adası," dedi Dax, bizimle birlikte ana karaya ışınladığı malzemeleri kontrol ederken. "Benim krallığımın sınırları içinde demir atıyorlar ve denizle çevrili adada yaşayarak

Denizle çevrili bir yaşam sürmelerini sağlıyor. Her yüzyılda bir bizi perdenin ötesine geçirmelerini istemek, en azından yapabileceğim bir şey."

"Her zamanki gibi mütevazı davranıyor." Castor iç geçirdi.

"Bu akşam Fjorda'nın birinci kaptanının arkadaşlığını kaybettiğin için surat mı asıyorsun?" diye alay ettim.

Castor arkasını döndü ve bana gürültülü bir sırıtış attı. "Bu benim kaybım değil, onun kaybı. Onun için yas tutuyorum. Yatağıma aldığım kadınları memnun etme becerim efsanevidir. Birden fazla anlamda tatlı dilli olmamla tanınırım."

Tanrım... diye düşündüm ve gözlerimi devirdim. Eğer sözlükte kibirle bağlantılı bir güven imajı olsaydı, Castor'un yüzünün bir portresi olurdu.

Castor'un ağzının etrafında ince bir buz kalkanı belirdi ve onun durmak bilmeyen övünmelerini susturan ağızlığı tırmalamaya çalışırken, ben de gülmekten kendimi alamadım. Nefes alabilirdi, ama kendi büyüüne rağmen Castor, kardeşinin büyüünü yenemedi.

"Şimdilik bu kadar yeter, Cas." Daxton eğlencesini gizlemek için elinden geleni yapıyordu. Ve benim büyük zevkime, bu konuda feci şekilde başarısız oluyordu. "Panik yapma. Sakinleşip görevine döndüğünde seni serbest bırakacağım. Skylar ve benim, senin tatlı dilinle yapabileceğin her şeyi duymaya ihtiyacımız yok. İlk nöbeti sen tutacaksın."

Castor, Dax'a öfkeyle baktı ve sonunda buzlu ağzını açmak için mücadele etmekten vazgeçti. Bir kayanın yanına fırlayarak gitti ve üzerine tünedi, çenesini avuçlarının içine dayayarak bacaklarının üzerine eğildi.

"Bunun sonu asla bitmeyecek." Güldüm. "Sadece ağzındaki ağızlığı çıkarırsam."

"Hâlâ bana öğretmesi gerekiyor ve bunu yapmak için konuşması lazım."

"Biliyorum." Dax çantasına uzandı ve iki yatak örtüsünü açmaya başladı, çeşitli silahları yere serdi. "Zaten gitti. Sadece somurtuyor. Şuradaki ormanın kenarında biraz odun toplar mısın?"

"Tabii ki." Ağaçların olduğu yere doğru yürümeye başladığımda, aniden omurgamdan bir ürperti geçti. "Burada bana saldıracak biri ya da bir şey konusunda dikkatli olmam mı gerekiyor?"

olmam mı gerekiyor?"

Dax durakladı ve cevap vermeden önce endişelerimi gerçekten düşündüğünü görebiliyordum. "Hayır. Solmuş bölgeden bu kadar uzaktayken sorun olmaz, bir şey olmaz. Castor ve ben gözünün önünden ayrılmayacağız, yani güvendesin."

Onun mantığına güvenerek, ateş yakmak için daha küçük odunlar ve çeşitli çubuklar toplamaya çıktım. Orman sessiz görünüyordu, sanki canlıymış ve kararan ormanın kenarına vardığımda beni izliyormuş gibi. Bir şekil değiştiren olarak karanlıkta görebiliyordum, ama bu kalın ormanın bazı bölgelerini ben bile zorlukla seçebiliyordum. Bu beni ürpertmişti ve bir avcının beni izlediği hissine kapıldım. Karanlığın derinliklerine baktım, ama hiçbir cevap gelmedi. Sessizlik beni şaşırtıyordu, ama tüm bunlar benim için yeniydi. Belki de İç Krallık'ın ormanları her zaman bu kadar sessizdi? Toplayabildiğim kadar odun topladıktan sonra Daxton ve Castor'un yanına döndüm.

"Bu gece ateş yakmak akıllıca mı? Ormanda gizlenen bir şeyin dikkatini çekip bize saldırmasına neden olmaz mı?"

"Castor ve ben nöbet tutarken olmaz," dedi Dax kendinden emin bir şekilde. "Hangi silahları kullanmayı seviyorsun? Yatağının yanına bir yay ve ok kılıfı bıraktım. Hançer de kullanmak ister misin?"

Uyluklarımın üst kısmına kolayca takabileceğim hafif bir hançeri kabul ederek başımı salladım. Ama dikkatimi çeken bu değildi. Gözlerim, hayatımda gördüğüm en güzel yapım oklarından birinin bulunduğu yatak takımına kaydı. Sade ama zarıftı, kabzası gümüş kıvrımlarla süslenmiş koyu renkli pürüzsüz ahşaptan yapılmıştı.

"Bu silah senin krallığından mı geldi?"

Daxton gülümsedi. "Evet. Bu silah, sevdiklerini korumak için savaşta ölen, halkımın cesur bir kadın savaşçısına aitti. Onun yerine bu silahı taşıman onu onurlandırır."

Yüzüm kızardı ve dikkatlice yayını geri çekerek sağlamlığını ve gücünü test ettim. Görünüşe bakılırsa, bu yay pek çok savaşta kullanılmıştı, ama iyi bakılmıştı. Hafifliği ve

esnek yapısı şaşırtıcıydı, bence kesinlikle mükemmel bir yaydı.

"Ona iyi bakacağım."

"Buna güveniyorum ve sana iyi hizmet edeceğini düşünüyorum. Topraklarımızda dikkatli olman gereken yaratıklar var, Spitfire, ama bu gece bizi rahatsız edecek hiçbir şey yok."

"Ne tür yaratıklar?" Onun yanındaki odun yığınını kaydırdım ve ateş yakmaya başladım. "Hadi ama. Şimdiye kadar bunu soracağımı anlamış olman gerekirdi." Ona göz kırptım ve karanlıkta bile onun gülümsediğini görebiliyordum.

"Dryadlar can sıkıcı olabilir," dedi Daxton. "Özellikle Crimson City'ye giden ve Silver Meadows'un çevresindeki yoğun ormanlarda. Gençken, onların koruduğu ağaçlara kaç kez kazara zarar verdiğimi ve bunun sonucunda neredeyse dayak yiyeceğimi bilmiyorum." Uzun hayatı boyunca yaşadığı çeşitli karşılaşmaları hatırlayarak derin bir nefes aldı. "Onlarla anlaşmak zor olabilir, ama neyse ki hatalarımı telafi edebildim."

"İlginç." Düşünceli bir şekilde mırıldandım. "Bu yaratıklar hakkında bir şeyler okumuştum."

"Eminim okumuşsundur," dedi Dax, bana yarı gülümsemeyle bakarak.

"Bir dryadın koruduğu ağaç öldürülürse, dryad da onunla birlikte ölür mü?"

Dax başını salladı. "Silver Meadows halkıyla yakın işbirliği içinde çalışarak ağaçlarını solmaktan kurtarmaya veya başka bir yere nakletmeye çalışıyoruz. Ama ne yazık ki çoğu hayatta kalamıyor. Doğayı korumaya olan bağlılıkları ve onu tehdit edenlere karşı öfkeleri gerçekten takdire şayan."

"Deneyimlerinden bildiğin anlaşılıyor." Onun yüzündeki acı ifadeyi, haklı olduğumun bir göstergesi olarak yorumlayarak, içimden bir kahkaha attım.

"Ben zor yoldan öğrenen biriyim ve bir şeyi gerçekten anlamak için onu ilk elden deneyimlemem gerekir," diye itiraf etti Dax.

Çakmaktaşıyla küçük bir kıvılcım çıkardım ve topladığım büyük kırık dalların altında kuru otlar ve uzun nefeslerimle kıvılcımı büyütmeye çalıştım. Alevler canlandı ve Daxton'ın parmaklarını hareket ettirerek büyüsünün alevleri beslemesine izin verdiğini görebiliyordum. "Peki, başka hangi yaratıkları bilmeliyim?" diye sordum.

"Su perileri," diye cevapladı hemen. "Deniz halkı olarak da bilinirler. Ana kolonileri, ada genelindeki birçok nehir ve akarsuyu besleyen İç Krallık'taki en büyük tatlı su kütlesi olan Sterlyn Gölü'nün derinliklerinde bulunur. Periler çoğunlukla kendilerine saklanırlar, ama ara sıra, erkek veya kadın Yüksek Periler'in onların güzelliğine kapılıp gölün sularına çekildikleri ve bir daha hiç görülmedikleri hikayeleri vardır."

"Onları hiç gördün mü?" diye sordum, merakım artmıştı. Bu yaratıkları ve şu anda içinde bulunduğum dünyayı dinlemek ve öğrenmek hoşuma gidiyordu, ama en çok da bunları Daxton'dan dinlemek hoşuma gidiyordu.

"Evet, var. Su perilerinin sırrı, kendi ortamlarında muhteşem olmalarıdır. Ancak sudan çıktıklarında güzellikleri de kaybolur. Uzun dişleri, çökük gözleri ve çok kötü huyları ile karada korkunç derecede çirkin olurlar. Onlarla iş yapmak için en iyisi sığ bir nehir veya dere kenarında buluşmaktır."

"Neden öyle?"

"Kabuslarınıza girmeyecek doğal hallerini korurlar ve sizi suya çekip boğamazlar."

"Bunu yaparlar mı?"

"Her şey yemek yemelidir, Skylar."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, ama sonunda omuz silktim. Naif değildim ve hayatın doğasını ve dünyanın hiyerarşisini anlıyordum. Avcılar vardı, avlar vardı. Onların dünyasının doğal akışına ve dengesine kızmanın bir anlamı yoktu.

"Tamam, bilmem gereken bir şey daha varsa söyle," dedim ve yatak rulosuna uzandım. Daxton rulosunu düzeltti, böylece başlarımız yan yana, ayaklarımız ise zıt yönlerde bakacak şekilde yatarak, nöbet tutarken birbirimize yakın kalabilecektik.

"Wilt'in yarattığı en tehlikeli yaratıklardan biri..." Bir an durdu ve karanlık ormana baktı. "Onlara nalusa falaya denir, ayrıca düşmüşler olarak da bilinirler."

"Neden... *düşmüşler*?"

"Sana solgunluktan kaynaklanan kayıplardan bahsettiğimi hatırlıyor musun? Bazıları kayboldu ve zamanında kaçamadı." Ben başımı salladım, ölümcül bir sessizlik içinde, onun söylediği her kelimeyi dikkatle dinledim.

"Ölenler, uzun boylu, sırık gibi, saf ölüm ve gölgeden oluşan abanoz siyahı varlıklardır. Onlar, Yüksek Fae ve diğer fae türü yaratıkların solgunluğun karanlık büyüyle temas etmelerinin bir yan ürünüdür. Bu onları değiştirir, bir zamanlar oldukları varlıkları yok eder ve bedenlerini tek amacı öldürmek olan yaratıklara dönüştürür. Ve deneyimlerime dayanarak inan bana... onları öldürmek de çok zordur." Daxton, açıklamasına konsantre olarak parmaklarında bir çim yaprağını çevirdi. "Wilt'in topraklarının sınırlarında avlanırlar, iştahlarını bastırmak için bulabildikleri her canlıyı ararlar. Eğer bir düşmüş tarafından ısırılır veya çizilirseniz... zehirleri vücudunuza sızar ve siz de onlara dönüşürsünüz. Wilt'in büyüüne yakalananların neredeyse tamamı, değişime boyun eğip düşmüş bir yaratığa dönüşmektense ölümü tercih eder."

Daxton beni görmek için yüzüstü döndü, ben de aynısını yaptım. Elini uzattı ve kolumu hafifçe tuttu, gözleri ateşin sıcaklığında parlıyordu. "Lütfen, Spitfire." Tavrı değişti ve sesindeki samimi yalvarış beni şaşırttı. "Bana söz ver, bu yaratıklardan birini görürsen, arkanı dönüp kaçacağını... Soru sormadan. İçinde zaten ölmüş olanı iyileştirmek mümkün değil."

"Ama onlar öldürülebilir, değil mi?" diye sordum. "Az önce deneyimlerinden bildiğini söyledin."

"Yapabilirler, ama bu hiç de kolay değil. Karanlık büyü yeteneğine sahipler, bu da onları normal yaratıklardan daha güçlü ve daha hızlı kılıyor. Onları durdurmanın ve bu dünyadaki varlıklarını sona erdirmenin tek yolu kafalarını kesmek." Daxton'ın gözlerine bakarken, o beni sıkıca sararken, gece sessizdi. "Benim için Skylar, lütfen bana söz ver, bu tehditten kaçıp gideceksin."

Onun içinde gördüğüm bakışa karşı çıkmak imkansızdı. Savaşçı maskesinin altında, gözlerinin arkasında saf bir korku gördüm. Benim güvenliğim için duyduğu korku. "Senin için, Daxton, söz veriyorum. Dönüp kaçacağım." Eğer o bu yaratıklardan korkuyorsa, benim de dehşete kapılmam gerektiğini biliyordum.

"Teşekkür ederim." Kolumu sıkıca tutarak derin bir nefes aldı ve kendini dikleştirdi. Başını aşağı eğdi ama sonra kendini durdurdu. Bana baktı ve keskin bir nefes aldı, sanki

bana yaklaşmamak onu öldürüyor gibiydi. Yine de olduğu yerde kaldı. "Uyumadan önce bu yaratıklardan bahsetmek pek iyi bir fikir değil, değil mi?"

"Geceleri uykumu kaçıran daha kötü şeyler var," dedim, ateşe bakarak. Dax ölümcül bir sessizlik içindeydi ve nefes aldığını duymasaydım, ortadan kaybolduğuna yemin ederdim.

"Ben... ben... sana acı vermek istemedim, Spitfire," dedi somurtkan bir ifadeyle. "Geceleri seni uykusuz bırakan başka ne var?"

"Hayatta kalacağım. Yani, kaldım zaten. Ama bazen bundan kurtulmak zor oluyor." Şu anda kabuslarımdan bahsetmek istemiyordum. Onları yüksek sesle söylersem, tüm ilerlememe ve korkularıyla yüzleşmeme rağmen kabusların geri dönüp beni yutacağından korkuyordum.

"Hayatında sana mutluluk veren şeylerden bahset bana, Skylar." Daxton, uzanıp yıldızlara bakarken bana nazik bir ters gülümseme attı.

"Sen de aynısını yaparsan." Gülümsedim ve yan dönerek birbirimize bakacak şekilde yerleştik. "En sevdiğin renk nedir?"

"Gümüş dersem çok klişe olur mu?"

"Gerçekten mi?" Derin bir nefes alıp avucumu yüzüme vurdum. "En sevdiğin renk bu mu? Evet, klişe. Başka bir tane seç."

"Peki, yeşil ya da turuncu."

"Ve bunun arkasında bir hikaye olduğunu anlayabiliyorum, anlat bana Dax." Ateşe sırtını dönmüş, gölgede kalmış olmasına rağmen, eğlendiğini anlayabiliyordum. Onun tepkilerini tahmin etmeye ve tavırlarını anlamaya başlamıştım. Ve bundan zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum.

"Bahçecilik ve el işlerini yapmaktan hoşlanırım. Silver Meadows'un varisi olarak doğmamış olsaydım ya da ordularımızı yönetmiyor olsaydım, bir çiftçinin basit ama önemli işlerinden keyif alırdım diye düşünüyorum."

Çenemi yukarı kaldırdım. "Ciddi misin? Pekala, bu hikayenin geri kalanını dinlemem gerek."

"Tabii ki." Beni çok eğlendiren bir şekilde, Dax benim ifademi mükemmel bir şekilde taklit etti. "Turuncu rengi seviyorum çünkü bana evimin yakınındaki dağların üzerinde doğan güneşin sıcaklığını ve güzelliğini hatırlatıyor ve en iyi bitki çalışmalarımın bazıları

sabahın erken saatlerinde yapıyorum. Yeşil renk bana sarayın etrafındaki bahçelerde bakmaktan keyif aldığım otları ve sebzeleri hatırlatıyor. Annem ve ben orada birlikte vakit geçirirdik. Orası, etrafındaki yoğun ve hareketli dünyada bizim sessiz sığınağımızdı. Bana şarkı söylemeyi öğreten oydu. Bitkiler buna bayılıyor."

Daxton, annesiyle olan anılarını sevgiyle hatırlarken, gülümsemesini neredeyse duyabiliyordum. "Yani, sadece bitkilerine mi şarkı söylüyorsun?"

"Onlar benim çabalarımın alay etmeyen tek kişiler," dedi Daxton göz kırparak, bunun hiç de öyle olmadığını bilerek. Aklım, avcılar tarafından yakalandığım sırada duyduğum şarkıyı ve beni korkularımdan uzaklaştıran derin, boğuk bariton sesi hatırladı. Ve sonra, yine sahilde, bana aynı melodiyi mırıldandığında. "Silver Meadows'daki mahsullerimizi solgunluğun neden olduğu değişikliklere uyum sağlamak için iyileştirmek amacıyla sayısız günlük ve el yazması okudum. Halkıma yardım etmek için araştırma yapma fırsatı bulduğum bu konu çok ilginç. Hatta ay ışığını kullanarak büyüyen bitkiler yetiştirmeye bile denedim." Dax hareket etti, ellerini başının arkasına koydu ve parmakları hafifçe saçlarıma dokundu. "Sana bir sorum var."

"Dinliyoruz."

"Şampiyonumuz olarak seçilmeseydin, şu anda ne yapardın?"

Bu benim için cevaplaması ilginç bir soruydu. Dürüst olmak gerekirse, "eğer"leri hiç düşünmemiştim. Bunu gerçekten düşünmek için vaktim olmamıştı. "Sürümüz için şifacı olmak üzere eğitim alıyordum. Yeteneğim nedeniyle bu en mantıklı seçimdi ve insanlara yardım etmekten zevk alıyordum, ama sadece eğlence olsun diye... diyelim ki şifa büyüm olmasaydı?" Bunu gerçekten düşünmek için bir süre durdum. "Kendi kitapçımı açardım," dedim gülümseyerek. "Farklı hikayeler ve tarihlerden oluşan geniş bir koleksiyona sahip, bilgi ve hayal gücünün ön planda olduğu, farklı yemekler ve ikramlar sunabileceğim özel bir yer açmayı hayal ediyorum."

"Bu senin kişisel cennetin gibi geliyor." "Ve tüm bunların en iyi yanı..."

"Sahibi için sınırsız lezzetli yemek tedariki mi?" Daxton eğlenceli bir ses tonuyla sordu.

"Evet!" diye bağırdım ve içten bir kahkaha attım. "Hey... beni neyin mutlu ettiğini anlamaya başlıyorsun."

"Yemekler, ailenizin evinde hazırladığınız yemeklere benziyorsa, eminim her gün tüm biletler satılır."

"Ve gerçek besin tüketildiğinde, zihnin besini de olur." Bu, kendime bile itiraf etmeye cesaret edemediğim bir hayaldi, başkasına itiraf etmek ise hiç söz konusu değildi. Yeteneğimi asla rafa kaldırıp unutmazdım ve her zaman ihtiyacı olanları iyileştirmek için kullanırdım. Ama hayal kurmak güzeldi.

"Başka bir şey daha var mı?" diye sordu Daxton.

"Her şey mi? Bu çok geniş bir yelpaze. Sorunu biraz daha daraltabilir misin, Prensım?"

"Seninle ilgili her şeyi bilmek istiyorum, Spitfire." Ses tonu değişti ve etrafımızdaki büyüün havada kıvılcımlar saçmaya başladığını hissedebiliyordum.

"Mor en sevdiğim renk," dedim çabucak.

"Neden öyle?" Sesi, tüylerimi diken diken eden o yumuşak, karşı konulmaz bariton tona dönüştü. Hiç bu şekilde hissetmeden oturup onu dinleyebilecek miydim?

"Annem ve babamın, dikkatimizi çekmek ve yoğun hayatlarımızdan bir an olsun durup onu takdir etmemizi sağlamak için bu dünyaya mor rengi yarattıklarına inanıyorum... Farkına varmamız için."

Sadece Rhea ve Neera, mor rengi sevmemin gerçek nedenini biliyordu ve şimdi Daxton'ı da bu listeye ekleyebilirdim. Gilen gibi diğerleri, bunun sadece güzel olduğu için olduğunu varsayıyordu. Ama beni gerçekten tanıyanlar, seçimlerimin arkasında her zaman bir derinlik olduğunu biliyordu. Dax ile açık ve dürüst olmak benim için kolaydı. Nedenini açıklayamazdım, ama hayvanımın da benimle aynı fikirde olduğunu anlayabiliyordum.

"Sen, Spitfire, senin hakkında her yeni şey öğrendiğimde beni büyülüyorsun." Bunun bir iltifat olup olmadığını bilmiyordum, ama öyle kabul etmeye niyetliydim

"Gemiye ilk bindiğimizde, senin için boyanan ateş otunun en sevdiğin çiçek olmadığını söylemiştin. En sevdiğin çiçeğin ne olduğunu sorabilir miyim?"

Cevap vermek üzereydim ki, kamp ateşimizin ışığının ötesinden gelen bir ses beni ürküttü.

Daxton rahat pozisyonundan hemen fırladı ve yüksek alarm durumuna geçti, çömeldi ve ayakları üzerinde dengede durdu. Sırtında uzun gümüş bir kılıç belirdi ve tek bir hızlı hareketle bu görkemli silahı kınından çıkardı.

Yayıma uzandım ve yay ipine bir ok yerleştirdim, gözlerimi ağaç sınırına sabitleyerek. "Bir şey görüyor musun?" diye fısıldadım.

Dax başını hayır anlamında salladı, ama kulağına hafifçe dokundu ve başını sağa doğru çevirdi. Kalın çalıların arkasından bir ses geliyordu. Dikkatle dinledim ve ormandan gelen hızlı nefes alma sesini hafifçe duydum. Düzensiz ve rahatsız edici bir sesiydi, sanki bu sesi çıkaran yaratığın havayı yeterince alabilecek düzgün bir burnu ya da ağzı yokmuş gibi.

Castor, her iki elinde ince, kavisli ikiz kılıçlarla Daxton'ın yanında belirdi. Kararmış gözlerle kardeşine baktı, gözleri yavaş yavaş normal haline döndü. Castor'un gözlerinin böyle değiştiğini daha önce, alfa'nın evinde Kraliçe Minaeve ve Daxton'a yaklaşmak üzereyken görmüştüm. Dax, birbirlerine sessizce el işaretleri gönderirken bu durumdan endişelenmiş gibi görünmüyordu. Ne dediklerini anlayamayan ben, şekil değiştirenlerin görüşüyle ağaçların arasını taradım.

Dax bana döndü ve kulağıma fısıldadı, "Garmr. Wilt'in kara büyüyle yaratılmış vahşi köpek benzeri yaratıklar."

Siktir. Bu hiç iyiye işaret değildi.

Dax beş parmağını kaldırdı ve Castor sessizce başını salladı. "Ağaçların arasında yayılmışlar. Ortadaki dişi lider, iki yanında da iki erkek var."

"Kadını öldür, gerisi eve kaçır," dedi Castor alaycı bir şekilde, sonra çömeldi ve sessizce sağımıza doğru ilerledi. İkiz kılıçlarını çekip hazır hale getirerek pozisyonunu aldı ve Daxton'ın saldırı sinyalini sessizce bekledi.

Dax bir kez daha arkamda çömeldi ve boş eliyle omzumu tutarak fısıldadı, "Seni ısırmalarına izin verme. Çenelerinde avlarını felç eden zehir var. Onlar daha önce bahsettiğimiz düşmüşlerin toplayıcıları."

Anladığımı belirtmek için başımı salladım. "Zayıf noktaları neresi?"

"Boynun hemen altında, omurgaları boyunca uzanan diken sıralarının üzerinde

omurgaları boyunca uzanan sivri uçların hemen altında."

Tanrım, bu köpekler çok grotesk görünüyordu — omurgaları boyunca sivri uçlar

ve ısırıklarında felç edici bir zehir. *Yeni cehenneme hoş geldin.* Wilt, doğanın güzelliğini tersine çeviren garip bir yöntemi vardı. Bu yaratıklar, bir çocuğun kabusundan çıkmış gibi görünüyordu.

"Bunu yapabilirsin." Sesindeki güven, soruya yer bırakmıyordu. O anda, neden halkı için bu kadar başarılı bir lider olduğunu anladım. Çok iyi korkuyor olabilirdi, ama zamanı geldiğinde geri adım atmadı, korkmadı ya da kendi eksikliklerini ima etmedi - eğer varsa.

Okumun tüylerini geri çektim ve yayımı gergin tutarak bekledim. "İşareti ver."

Daxton hemen teleport oldu ve Castor'a ilerlemesi için yeşil ışık yaktı, ormanda gizlenen beş garmr köpeğini ortaya çıkardı.

Sağdaki ilk köpek çalılıklardan fırladı, onu sol uçtaki başka bir köpek izledi. Wilt'in yarattığı dehşeti ilk kez gördüğümde bir saniye tereddüt ettim. Artık ormana vardığımızda neden ölümcül bir sessizlik olduğunu anlıyordum. Köpekler, efendilerine geri götürmek için herhangi bir yaşam belirtisi arayarak bu toprakları dolaşıyorlardı. Havada çürümüş, yanan etin kömürle karışmış kokusu gibi iğrenç bir koku vardı. Ellerim titriyordu, ama daha fazla beklemek, denemeler başlamadan kaderimi mühürleyecekti. Castor sağdaki köpeğe saldırırken, ben sol tarafa nişan alarak bir ok attım. Ok düz ve isabetli bir şekilde uçtu, köpeğin boynunun dibine çarptı ve onu anında yere düşürdü. Dax, öldürdüğüm hayvanın yanına geldi ve kafasının dibini bıçağıyla keserek, hayvanın tekrar ayağa kalkmamasını sağladı. Gözleri bir saniye benimkilerle buluştu, sonra geriye doğru fırladı.

güçlü gümüş kılıcıyla düşmanlarımızın yolunu göstererek kalın ormana girdi. Sola baktım ve başka bir av köpeği gördüm, siyah ve gümüş rengi yayımla başka bir ok takıyordum.

Ormanın sesleri aniden canlandı. Her hayvan, çalılıklarda gizlenen kötülüğü olabildiğince çok sayıda hayvana haber vermek için çığlık attı. Sesler her yüzeyde yankılandı ve titreşti, bu da yavaş yavaş konumuma yaklaşan diğer üç av köpeğinden dikkatimi dağıttı.

Arkamdan bir hırıltı duydum ve dönüp baktığımda, bana bakan dört adet parlak kırmızı göz gördüm. Dikkatimin dağılmasına izin verip düşmanın arkamdan yaklaşmasına izin verdiğime inanamıyordum. Garmr beklediğimden daha büyüktü, dört güçlü bacağıyla bir buçuk metreden fazla boyu vardı ve her pençesinde düşmanı parçalara ayıracak üç inç uzunluğunda pençeleri vardı. Sırtındaki dikenler, kahverengi, kaba ve sert tüylerle kaplı kürkünün üzerinde simsiyah görünüyordu. Bir adım geriye sendeledim, korkudan donakaldım ve aramızdaki mesafeye rağmen okumu zamanında çekemedim. Köpek burnunu kaldırdı ve sivri dişlerle dolu ağzını açtı. İki köpek dişi, yeşil renkli felç edici zehirle kaplıydı.

Castor ve Daxton uzaktaki diğer üç köpekle savaşırken, yalnız kaldığım gerçeği midemi bulandırdı. Nedense, köpeğin korkumu koklayabildiğini biliyordum ve havayı yalarken bunun tadını çıkarıyor gibi görünüyordu. Uyluklarımdan hançeri çıkardım ve sağ elimde bıçakla savunma pozisyonu aldım. Dengemi koruyarak yerimde kaldım ve bir sonraki hamlemi belli etmedim.

Tanrılar, yardım edin.

Tanrılara sessizce dua etmeyi bitiremeden, köpek bana doğru atıldı. Gemide Dax ile yaptığım antrenmanı hatırladım ve kılıcımla dışarı doğru yumruk attım, eğilip yaratığın karnının altına yuvarlandım. Boyum uzundu, ama yaratık havaya sıçradığında, zamanında onun altından geçebildim. Bıçağımın ucu, yaratık üzerimden uçarken yumuşak karnını kesti. Cehennem köpeğinin kararmış kanı cildime ve yüzüme damladı. Hızla gözlerimden silip, hemen tekrar bana saldırmasına hazırlandım. Yaratık dört kırmızı

gözlerini bana çevirdi, dişlerini gösterdi ve içimi burkan yüksek bir hırıltı çıkardı. Tekrar saldırmaya hazır olarak çömeldi, ama bacakları aniden çöktü. Uzun gümüş bir bıçak, hayvanın arka bacaklarını kesti ve kafatasının tabanındaki omuriliğini kopardı. Daxton, kalan köpeklerle yaptığı savaştan sadece küçük çizikler alarak yaratığın üzerinde yükseldi. Gözleri sertleşmişti ve ayaklarının dibindeki canavara bakarken kesinlikle korkutucu görünüyordu. Tehditkar Gümüş Gölge'nin şimdi önümde durduğunu fark ettim.

Castor çalılıklardan çıktı, kılıçlarını hazırlayarak ağaçların arasından geçerek geldi. Dax'in kılıcı, beni hızlıca inceleyerek yaralanıp yaralanmadığımı kontrol ederken bir kez daha ortadan kayboldu. O, Castor'a bakarak kardeşinin bacağındaki açık yarayı incelemeye başlamadan önce ona başparmağımı kaldırarak onay verdim. "Seni ısırdı mı, Cas?"

"Hayır, sadece pençesi." Castor, gözlerinin tekrar kararmasını izlerken övündü. Bu, Daxton'ı gerginleştirdi ve o abanoz gözler benim yönüme döndüğünde kalbimin bir an durmasına neden oldu.

"Ne oldu?" Arkamdan kanat çırpma sesi geldi. Hızlı kanat çırpma sesine, hırlama ve avını yakalamak için açılan pençelerin keskin acısı eşlik ediyordu.

Nefes almaya bile vaktim olmadı.

Gümüş bir ışıkla Daxton arkamda belirdi, beni kenara itti ve benim yerime geçti. Kollarını uzattı ve beni pençelerden korudu. Pençeler sırtını parçaladıktan sonra omuzlarının etine derinlemesine saplandı. Kanatlı yaratık tiz bir çığlık attı ve kanatlarını bir kez çırparak onu karanlığa, çürümenin istila ettiği topraklara doğru taşıdı.

"Daxton!" diye geceye doğru bağırdım.

İçimdeki hayvan kükredi, onu takip etmemi ve güvenli bir şekilde kollarıma geri dönene kadar durmamamı söyledi. Etrafımdaki zemini kırmızı kan lekeleri kaplamıştı ve bunun Daxton'ın kanı olduğunu biliyordum. Ağır yaralanmıştı ve kraliçenin gücünü emip perdenin ötesine geçmişti... Tanrım, hayır.

"Daxton!" Ayaklarımın üzerine kalkarken tekrar kükredim. "Daxton!"

Tereddüt etmeden koşmaya başladım. Daxton ve kanatlı yaratığı, gökyüzünde süzülürken

. Onu neyin yakaladığı umurumda değildi. Tek bildiğim, onu geri alacağımdı.

Castor, yaralı bacağına rağmen bana yetişmeyi başardı. Onunla tartışmak üzereydim, ama onun yüzünde de aynı kararın yansıdığını görünce durdum. Başka seçenek yoktu. Wilt'e girecektik. Ve Daxton'ı kurtaracaktık.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

"Bu lanet olası bir harpi," diye küfretti Castor, nefes nefese, adımlarında hafif bir dengesizlikle. Onu iyileştirmeyi teklif ettim, ama zaman ve enerji harcamaya değmeyeceğini söyleyerek reddetti.

Yaralanmasının onu gösterdiği kadar rahatsız etmediğini anlayabiliyordum. Aksi takdirde, benden en az üç boy önde olurdu. "Ne?" diye bağırdım.

"Wilt'te yaşayan yarı peri yaratık. Av köpekleriyle avlanır. Genellikle, içlerinden biri garmr ordusunu yönetir. Tanrılar. Yukarıdaki," diye küfretti. "Daha iyi bilmeliydik. İçlerinden birinin gökyüzünde yakınlarda gizlendiğini tahmin etmeliydik."

"Olması gerekenleri unut ve şimdi yapmamız gerekenlere odaklan!" Gerek olmadığını bilmeme rağmen ona bağıırıyordum. Ama korkuyordum. Daxton'ın öylece götürölmesini izlemek, içimde hiç beklemediğim çok ilkel bir içgüdüyü uyandırdı. Sanki Daxton benim sürümdü ve ona tehdit etmek bana doğrudan bir tehdit gibi geliyordu.

"Harpy ne yapıyor? Onu nereye götürüyor?"

Castor aniden durdu ve kolumu tutmak için uzandı. "Sen... Sen geride kalmalısın. Sana bir şey olursa Dax beni canlı canlı derimi yüzer."

"Bunun için hayatta olması lazım," diye bağırdım, ona sert bir bakış atarak kolumu kurtardım. "Seninle geliyorum. Ve Daxton'ı bulacağız. Beni onu aramaktan alıkoyacak hiçbir şey yapamazsın ya da söyleyemezsin, Castor." Buna karşı çıkmaya cesaret etmesini bekledim. Hatta hayvanımdan, geçmişte ona kullandığım o emir büyüsunü kullanması için yardım istemeye bile hazırdım.

"Daxton bu işi halledebilir. Onu bıraktığında, onu öldürecek ve sonra..."

"Seninle geliyorum!" diye bağırdım, sözünü keserek.

Castor bana sert bir bakış attı, dudaklarını ince bir çizgiye çekerek. "Skylar, kardeşim savaşta aldığı yaralar ya da güçlerinin tükenmesi umurunda olmadan düşmanlarını yok edip parçaladığını şahsen gördüm. Harpiller, insanlar, şekil değiştirenler ve hatta periler —yoluna çıkan her şey ölür. Kahretsin, onu brunch sırasında lanet olası bir tereyağı bıçağıyla birini öldürürken bile gördüm."

"Ben. Seninle. Geliyorum."

Dudaklarını tekrar büzdü, kaşlarının arasında ikiz çizgiler oluşurken gözlerime baktı. "Siktir. Tamam." Castor döndü ve gökyüzüne baktı. Çevremizi analiz etti ve ormandan geçip çürümeye giden en iyi rotayı belirledi. "Bu taraftan... Ölmeseniz ve yaralanmasanız iyi olur. Öyle bir şey olursa Daxton beni olduğum yerde gömer," diye tehditkar bir tonla homurdandı ve güneydoğuyu işaret etti. Benim de gelmemi istemediğini biliyordum, ama Daxton'ı bulmamı hiçbir şey engelleyemezdi.

Bir anda, Castor'un işaret ettiği yöne doğru hızla koştum, o da birkaç adım arkamdaydı. Dürüst olmak gerekirse, Dax'ı bulmak için nereye gitmem gerektiğini biliyordum. Castor'un bana yolu göstermesine gerek yoktu. Bir şey göğsümü çekiyor, bana yol gösteriyordu.

Seni bulacağım. Birbirimizi her zaman buluruz. Onun sözleri zihnimde parladı ve bunların sadece gösteriş için olup olmadığını merak ettim.

"Lanet olsun, Daxton," diye içimden küfrettim. "Seni bulduğumuzda hayatta olsan iyi olur."

Kalın, büyümüş ağaçların arasından geçerek, orman seyrekleşip kaybolmaya başlayana kadar yavaşça ilerledik. Toprakta belirgin bir çizgi çizilen bir açıklığın kenarında durduk. Bir tarafta, durduğumuz yerde, hayat vardı, açık, temiz havanın tatlı kokusuyla yeşil çimenler. Diğer tarafa baktığımızda ise tam tersi bir manzara vardı. *Opal'in* güvertesinden güvenli bir mesafeden solmuşluğu görmek ile sınırına birkaç santim uzaklıkta olmak bambaşka bir şeydi. Solmuş tarafta hissedilen duyguyu tarif etmek için tek kelime yeterliydi: ölüm. Havada kükürt kokusu yoğun bir şekilde hissediliyordu ve bunaltıcı bir tedirginlik hissi vardı.

Bu yer yanış geliyordu. Her açıdan doğal olmayan bir yerdi. Ölü, devrilmiş ağaçların köşelerinde gölgeler, uyanmış ve bir sonraki kurbanını yutmak için bekliyor gibi duruyordu. Bu yerde ışık yoktu, hayat yoktu. Sadece... ölüm vardı.

Burası yıkım ve çürümeyi somutlaştıran bir yerdi. Somutlaşmış ve manipüle edilmiş gölgeler ve içinden felç eden kırık korku rüyaları. Korku göğsümü sıktı, ama onun felç edici kavramasına boyun eğemedim. Daxton oradaydı. İçimdeki hayvan ortaya çıktı, beni ikiye katlayıp kalbimi sıkıştırdı, sanki patlamak üzereymiş gibi.

"Skylar?" Castor bir anda yanımda belirdi ve görünür bir yaralanma olup olmadığını kontrol etti.

Onu eliyle uzaklaştırdım. "Ben iyiyim."

"Saçmalık," diye alaycı bir şekilde gülümsedi ve bana sert bir bakış attı. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Başımı çevirdim ve kehribar rengi gözlerimin, hayvanımın gücünden alev alev yandığını biliyordum. Denemeleri tamamlamak için kolumuzdaki işaret varken dönüşmeyecektik, ama bu onun bana ihtiyacım olan gücü vermesi için bir engel değildi. Ve şu anda, Daxton'ı kurtarmak için bu gücün her damlasına ihtiyacım vardı. "Evet."

Castor bir adım geri çekildi ve başını salladı, ölümcül ikiz bıçakları yanlarında hazırıldı. "Onu sınırdan çok uzağa götürmüş olamazlar."

"Güzel," dedim ve solgunluğun diyarına adım attım.

Yayı elimde sıkıca tuttum ve diğer elimle bir ok aldım. Yavaşça birlikte koştuk, gözlerimiz ve kulaklarımız her adımımızı sürekli tararken bir sonraki adımı atmaya cesaret edemedik. İstediğimden daha yavaştı, ama dikkatli olmak zorundaydık. O harpi yaratığın pençeleri omuzlarına saplanmışken, Daxton'ın teleportasyon büyüyle kendini kurtaramayacağını biliyordum. Nereye giderse gitsin, o canavar onu takip edecekti.

Çok uzak olmayan bir mesafede, gürültülü bir çarpışma sesi duydum. "Orada!" diye bağırdım, bunun Daxton olduğundan hiç şüphem yoktu.

Yaklaştıkça gürültü arttı. Birden fazla çift kanat çırpma sesi, kılıcın eti kesen çarpışma sesiyle birleşti. Daxton'ın

savaşmayı bırakmadı. Hayır, asla savaşmayı bırakmayacaktı. Bu gerçek tek başına beni daha hızlı koşmaya teşvik etti, Castor sadece birkaç adım arkamdaydı. Yayı elimde sıkıca tuttum ve ipe bir ok yerleştirdim. Hançerimle bu yaratıklara fiziksel olarak karşı koyamazdım, ama uzaktan biraz hasar verebilirdim. Bu, Castor'a Daxton'ı güvenli bir yere götürmesi için fırsat verecekti, böylece onu iyileştirebilirdim.

"Yukarıda." Castor küçük bir platoyu işaret etti ve biz de kumlu tepenin yamacını hızla tırmandık. Dax'ın savaştığını duyabiliyordum ve onun buz büyüünün nabzını hissedebiliyordum. Her yönden ona saldıran bir değil, üç harpiyi savuşturuyordu. Platonun kenarına çıktım ve yayımı çekip nişan aldım.

Daxton'ın solunda bir harpi hareketsiz yatıyordu, tüylerle kaplı göğsüne bir buz parçası saplanmıştı. Tüylerinin renginden, beni yakalamaya çalışan yaratığın bu olduğunu anladım. Diğer üç dişi harpi hâlâ Daxton'ın etrafında dönüyordu. Daxton, onları buzdan bir sihirli kalkanla uzak tutuyor, yaklaşmaya cesaret edenlere kılıcıyla saldırıyordu. Boynunda ve omuzlarında, öldürdüğü ilk harpinin pençeleriyle açtığı yaralardan kanlı kesikler görünüyordu. Keskin uçlar, düşmanlarını savuşturmak için kılıcını başının üzerinde sallaması için gerekli olan önemli kas ve tendonlara saplanmıştı. Ona yardım etmek için tam zamanında gelmiştik.

Daha yakından bakıldığında, bu yaratıklar periler ve hayvanların grotesk bir karışımıydı. Sanki bir şekil değiştiren, insan ve hayvan formları arasındaki geçişin ortasında yakalanmış gibiydi. Uzun, dalgalı altın sarısı saçları ve başlarının uzunluğu kadar uzanan sivri kulakları vardı. Yüzlerini kaplayan gri derileri neredeyse hastalıklı görünüyordu ve büyük, uğursuz siyah gözlerinde korkunç bir açlık yansıyor. Orta kısımları, kartal veya başka bir yırtıcı kuşun bacaklarına benzeyen alt kısımlarına kadar uzanan kahverengi tüylerle kaplıydı. Ellerin yerine uzun, koyu renkli pençeleri vardı ve sırtlarında onları havada taşıyan kum rengi, kuş benzeri bir çift kanat vardı.

Onlardan birinin göğsünün ortasına nişan aldım, umarım bu yaratıkların kalbi varsa, okum onu bulur. Yayımı bıraktığımda, Castor kardeşine doğru hücum etti. Nişan aldığım dişi

benim okumu attığımı gördü ve hızla yoldan çekildi, kanatlarını şiddetle çırparak savaş alanından uzaklaştı. *Onu öldürmedim, ama en azından geriye sadece ikisi kaldı.* Castor yakındaki bir kayadan atladı ve Dax'ın buz büyüyle duvarlar arasına sıkıştırdığı harpinin kanatlarından birini ikiz bıçaklarıyla keserek havada uçtu. Harpi kapana kısılmıştı ve kaçamıyordu.

Yaratığın acı çığlığı kulaklarımı sağır etti ve kafatasımı içten dışa yararak parçaladı. Sesini engellemek için çaresizce kulaklarımı kapatmak için yayımı düşürdüm ve kendimi toparlamaya çalıştım. Dünya ikiye bölünmüştü ve harpinin çıkardığı zihin uyuşturan sestten başka hiçbir şeye konsantre olamıyordum. Daxton kılıcını güçlü bir vuruşla savurdu ve harpinin boynunu kesti, böylece çığlık atan melodi sona erdi. Kafamdaki çınlama durdu ve görüşüm ikiye bölünmeyi bıraktığında rahat bir nefes aldım. Çığlık atan sesin yokluğunda, hemen yayımı tekrar aldım ve hala gökyüzünde etrafımızda dolaşan kalan harpiyi aramaya başladım.

Karanlıkta görebiliyordum ama, sanki solgunluğun büyüü görme yeteneğimi engelliyordu. Gözlerimi kapattım ve onun yaklaştığına dair herhangi bir işaret dinledim. Sağımda, kanat çırpma sesinin hafif fısıltısını duydum ve gözlerimi açarak gece gökyüzüne baktım. Oradaydı, havada süzülerek Castor ve Daxton'a doğru dalıyordu. Okumu geri çektim ve yayımı bıraktım, okum hedefe ulaştığında onun olacağını hesapladığım boş alana nişan aldım. Okum harpinin göğsüne derinlemesine saplandığında yüksek bir gürültü duyuldu. Uçan dişi canavar yere çakıldı, platonun tepesinden sekerek Castor ve Daxton'ın ayaklarının dibinde durdu. Hareketsiz kaldım, yay kolum hala uzanmış ve yayımı tutan elim yanağımın yanındaydı. Kalbim kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki, etrafımdaki dünya yok olmuş gibiydi. Onu öldürmüştüm.

Daxton'ın Castor'a bir emir verdiğini gördüm ve o da platonun tepesinden uçup gitti. Daxton çok dikkatli bir şekilde, benim hala yayımla durduğum yere doğru ilerledi. Avuçlarını kaldırdı ve bir şeyler fısıldadı, ama ben hala pek bir şey duyamıyordum. Yanıma geldiğinde, kanın sızdığını koklayabiliyordum.

Onun açık yaraları, beni trans halimden çıkardı. Hemen yayımı düşürdüm ve çılgınca kendimi Dax'ın açık kollarına attım. Savaşta kanlar içinde olması umurumda değildi. Hayattaydı ve güvendedi. Beni kendine doğru çekerek, bir eliyle saçlarımı okşarken, diğer eliyle belimi sararak beni güvenli bir battaniyeye sardı. Alnım onun yanağına yaslanmıştı, ikimiz de birbirimizin uzaklaşmasına izin vermiyorduk.

O *iyiydi*. Neredeyse inanamıyordum. Bana tutunmasaydı, buna inanır mıydım bilmiyorum. Ellerimi bıraktım ve dikkatlice omuzlarındaki açık yaralara götürdüm, yaralarını iyileştirmeye hazırdım, ama o ellerini yüzüme koyarak beni durdurdu.

"Yaralandın mı?" diye sordu Dax, beni baştan aşağı incelerken. ayak parmaklarıma kadar inceledi.

"Hayır, ama sen yaralandın," dedim. Sırtındaki açık yaralardan akan taze kanın kokusunu alabiliyordum ama Daxton farkında bile değildi. "Seni iyileştireyim, Dax, yoksa buradan canlı çıkamayız."

"Benim için enerjini boşa harcamana izin veremem. Güven bana, ben iyiyim."

"Yalancı." Ona, yapabildiğim en hoşnutsuz bakışı attım. "Dön, seni inatçı peri, bırak da seni iyileştireyim."

O onaylamayan bir şekilde homurdandı, ama sonunda bana sırtını döndü, böylece yaralarını inceleyebildim. İyileştirme büyümü çağırdım ve o hemen çağrımı yanıtladı. Kırılan yerleri onarmaya başladığımda avuç içlerimde altın rengi bir güç uğultusu belirdi. Ellerimi sırtındaki derin kesiklerin üzerinde gezdirdim, yavaşça harpinin onu havada taşımak için kullandığı deliklere doğru ilerledim. Bu yaraların benim için olduğu gerçeğini gözden kaçırmadım ve Daxton'ın hayatta olmasına ve bu durumda hala savaşabilmesine şaşırdım.

"İşte," diye fısıldadım, alnımı silerek yaptığım işi inceledim. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Çok daha iyi. İyileştirme gücüm bu yaraları onarabilirdi, ama..."

"Ama pee ve kraliçe senin büyünü tüketti. Biliyorum, Dax. Bunu iyi saklıyorsun, ama o senin teklifini kabul ettiği gece her şeyi iyile tirmeme izin vermedin. Beni kandırmaya çalışmanın bir anlamı yok."

" yle görünüyor." Dax omuzlarını silkti ve Castor'u gönderdiği yöne doğru bakışlarını çevirdi. "Kardeşim, kaçırdığımız diğerlerini arıyor. D  m   olanların ya da başkalarının bizi avlamasını istemiyoruz."

"Ben..."

"Yapma," diye cevapladı Dax, bana dönerek. "Sen, bilinmeyen tehlikelerle dolu çürümeye cesaret ettin ve gökyüzünden dalı  yapan bir harpiyi öldürmeyi ba ardın. Hayatımı kurtardın, Skylar." Sert avucuyla bir kez daha yanağımı kavradı ve gözlerimi sadece ona odaklamamı sağladı. "Sen beni buldun."

Ne söyleyeceğimi tam olarak bilerek gülümsedim. "Biz birbirimizi her zaman bulacağız."

Dax bana doğru eğildi ve ben, onun kollarına eriyip, omuzlarımda duran dünyanın yükünü ta ımama yardım etmesine izin verme arzusuna karşı koyamadım. Gözlerim ya armaya başladı ve tek bir damla gözyaşı yanağıma d  t . Dax başını eğdi ve dudaklarını alnıma nazikçe bastırdı, zayıflığımı silip süpürdü, yargılama ya da acıma belirtisi göstermeden ortadan kaybolmasına izin verdi.

"Korkman normal, Spitfire. Sana hissettiğin her şeyin normal olduğunu söylemek isterdim, ama sen tereddüt etmeden ölümcül çürümeye daldın. O  eytani g zelliikteki yüzünün altında çılgın bir delilik var, değil mi?"

Güzel mi? Daxton az önce bunu mu söyledi?

"Beni korkutan bu yer değil," dedim boğazımda bir yumruyla.

"O zaman neydi? Bana söyleyebilirsin. Seni yargılamayacağım."

Gözlerine baktım ve sert dış g r n   m sanki yokmuş gibi eridi. "Korkmu tum..." Bir damla gözyaşı daha d  t , ama Dax onu yakaladı. "Seni kaybedeceğimden korkmu tum."

"Skylar..." O eğilirken fısıldayarak adımı söyledi, dudaklarımız tehlikeli bir şekilde yakın birbirine yakındı. gerginlik aramızda

karşı konulmaz hale geliyordu, ikimiz de buna karşı koymanın imkansız olduğunu fark ettik.

Dax aniden hareketsiz kaldı, vücudu sertleşti ve gözleri yukarı doğru fırlayarak arkamızı taradı. İfadesi taş gibi sertleşti, kollarımı sıkıca kavradı ve beni koruyucu bir şekilde arkasına attı. Silver Shadow yeniden ortaya çıkmış ve kan dökmeye hazırды. İki parmağını ağzına sokarak uzun, tiz bir ısılk çaldı ve çılgınca doğuya baktı. "Castor sınıra doğru gidiyor. Sen de onunla birlikte gideceksin."

"Ben... Ne?" Tartışacak zaman yoktu.

Gümüş parladı ve Dax bizi doğuya, üzerinde durduğumuz yükseltilmiş platonun hemen altına ışınladı. Yorgunluğuna boyun eğmeyi reddetmesine rağmen bacakları titriyordu. Castor bir saniye sonra yanımıza geldi. Daxton beni kardeşine uzattı ve o da kolumu sıkıca kavradı. Castor, kendimi onun tutuşundan kurtarmaya çalışarak çekmeme rağmen beni bırakmayı reddetti.

"Dax, neler oluyor?" Castor'un abanoz rengi gözlerini bir kez daha görmek için başımı çevirdiğimde kalbim sıkıştı. "Bu..."

"Evet," diye bağırdı Daxton, gözleri etrafımızı tararken. "Zamanımız yok. Gölgeler ve sisin büyümü nasıl engellediğini biliyorsun, Cas."

Castor bir an için titremeye başladı, sonra tekrar soğukkanlılığını takındı. Gözlerinin akı geri geldi, ama altında bir karanlık kalmıştı. Neler oluyordu? Harpiller ve ölüm köpeklerinden sonra ne gelecekti? Bundan daha kötü ne olabilirdi ki... Tanrım, olamaz. Gölgeler her taraftan akın etmeye başlayınca anladım. Daxton uzanıp beni arkasına çekti, Castor da arkamdan beni sıkıştırdı.

"Dax." Castor'un gözleri kardeşininkine kilitlenmişti.

"Kıpırdama, Cas." Daxton'ın büyüsü, cildimi ince bir buz tabakasıyla kaplamaya başladı.

Yan tarafa baktım ve Castor'un da aynı şeyi yaptığını fark ettim, babalarının ortak büyüsünü kullanarak Daxton'ın buzunu kendi güçleriyle manipüle ediyordu. Yoğun siyah bir sis bizi sardı ve kaçabileceğimiz tüm yolları kapattı. Hiçbir şey yoktu, ama karanlığın perdesinin arkasında bir şeyin gizlendiğini biliyorduk.

Daxton ve Castor, Dax ve benim az önce bulunduğumuz platonun tepesine bakıyorlardı. İki gece yarısı pelerinli yaratık kumların üzerinde süzülürken, karanlık bir siyah sis akıntısı kenarlardan sürünerek geçiyordu. Daxton'dan sadece birkaç metre uzaklıkta durdular ve Daxton beni Castor'a doğru itti.

Yaratıklardan birinin karanlığından soluk, sırık gibi bir el uzandı ve kemikli parmağıyla doğrudan beni işaret etti. "*Shifter...*" dedi boğuk sesiyle.

"Ona dokunursan ölürsün." Daxton'ın sesi alçak ve sakindi, savaş çılgınlığının sağır edici gürültüsünden daha korkutucuydu. Benim görüş alanıma girdi ve pelerinli yaratıkların dikkatini üzerine çekti. Sol elinde uzun gümüş kılıcı çekilmişti, sağ eli ise arkasında, beni korumaya çalışıyordu.

"Dax?" Gözleri, soğuk ve ölümcül bir bakışla yaratıklara kilitlenmişti.

"*Sen değil...*" Tekrar konuştu, ama bunu konuşmak olarak tanımlayabileceğimden emin değilim.

Ses, sanki biri günlerce, haftalarca, hatta aylarca aralıksız bağıırıyormuş gibi geliyordu. Tırnaklarımı kıstırıp olabildiğince uzağa kaçmak istememe neden olan boğuk bir ses vardı. Ne yazık ki, bunun ne kadar acı verici olduğunu ve bir sesin bu noktaya gelmesi için ne kadar uzun süre bağırarak zorunda olduğunu anlıyordum.

"Sözünü unutma, Skylar," diye fısıldadı Daxton.

"Ne?" Kolunu çimdikledim, ama o kıpırdamadı. Önümüzde duran düşmanlara aşırı odaklanmıştı.

"Sözünü, Spitfire."

Tanrılar lanet olsun. *Bunlar...* Bunlar düşmüş olanlardı. "Seni terk etmeyeceğim, Daxton! O kalın kafana bir kez olsun sok artık. Seni terk etmeyeceğim. Beni zorla götürmen gerekecek."

Gözleri bir anlığına bana doğru kaydı, sonra önümüzde uçan düşmüş canavarlar olan nalusa falaya'ya odaklandı. Bakışları benimkilerde kaldığı anda, gözlerime yaşlar dolarken, itiraf etmek istemediğimden daha fazlasını anladım. Onların akmasına izin vermedim, çünkü onun yanından ayrılmayacaktım. *Siktir et.*

"Castor," diye mırıldandı Daxton.

Castor'a bakarak duygularını okumaya çalıştım. Genelde duygularını gizlemekte ustaydı, ama burada, şu anda değil. Gözlerinde sadece kendisi için değil, kardeşi için de saf bir dehşet ve korku vardı. Bu ikisi ne tür çılgın, berbat bir plan yapmışlardı? Daxton'ı bu yaratıkla savaşmaya bırakıp, Castor ve ben güvenli bir yere kaçarken onun kaçınılmaz olarak ölmesi anlamına geliyorsa, ben bu plana katılmayacaktım.

Kahretsin, tam da bunu yapmayı planladıklarını fark ettim.

"Seni *asla* affetmeyeceğim," diye Castor'a yemin ettim, ama bunun bir önemi yoktu. Onun da bunu yapmak istemediğini gözlerinden anlayabiliyordum. Tehdidim onun üzerinde hiçbir etki yaratmadı, çünkü o da kendini asla affetmeyecekti.

"Castor!" diye bağırdı Dax.

"Neden bize saldırmadılar?" diye sordu Castor.

"Bilmiyorum," diye cevapladı Daxton. "Ama bunu anlamaya çalışarak daha fazla zaman kaybetmeyeceğim. Git. Hemen!" Castor tereddüt etti, ama Daxton tekrar bağırdı, "Hemen git!"

Gümüş bir ışık parladı ve Daxton sağdaki yaratığa ışınlandı ve buz büyüyle saldırdı, ardından gümüş kılıcını salladı. Düşen yaratık çığlık attı, uzun, sırik gibi parmaklarını somutlaştırdı ve onları Daxton'ın kafasını vücudundan koparacak pençelere dönüştürdü. Gölge dalları ona doğru uzanmaya başladı ve bizi çevreleyen siste küçük bir pencere açtı. Bu bir dikkat dağıtmaydı.

"Hemen hareket et!" diye bağırdı Castor, kolumu tutmaya çalışırken. Dax'ın büyüyle cildimde oluşan ince buz tabakasının yardımıyla, yerinde döndüm ve Castor'un tutuşundan kurtuldum. "Skylar! Lanet olsun, hayır!" Castor, çocuğu inanılmaz derecede aptalca bir şey yapıp kendini öldürmek üzereyken ebeveynlerin yaptığı gibi bana bağırdı.

Ama bunun beni durdurmasına izin veremezdim.

Daxton'ın güçlü kılıcının çınlaması, düşmüş yaratıklardan birinin çektiği kılıçla yankılandı. Buz hançerleri ve kalkan duvarları, yaratığın karanlık büyüünden arkasına sızan karanlık gölgelerle savaşıyordu. Tanrılara, onu ve Castor'u korumasını diledim. Sevdiğim insanlar tehlikeyken, öylece durup hiçbir şey yapmadan izleyemezdim. Bu benim doğamda ya da hayvanımın doğasında yoktu. Bu düşmüş

yaratıklar, garmr köpekleri ve harpillerle boy ölçüşebilecek, şimdiye kadar gördüğüm en korkunç canavarlardı.

Teknik olarak Dax'a verdiğim sözü tutmamış sayılmazdım. Tam olarak söylediğim gibi yaptım. Dönüp koştum. Daxton yaratıklardan biriyle ilgilenirken, ben diğerini halledecektim.

İçimdeki hayvan beni harekete geçmeye ve iyileştirme büyümü kullanmaya teşvik ediyordu. Avuç içlerim sıcak turuncu ve altın rengi bir ışıkla parladı ve karanlık sisi aydınlattı. Benimle konuşan düşmüş olanın gölgeleri ışığımdan geri çekildi ve yaratık pelerinli kafasını yavaşça bana doğru çevirdi. Düşünmeye zaman yoktu.

Gözlerimi kapatıp avuçlarımı uzattım ve bedenini gizleyen karanlığın gölgelerinin içinde görebilseydim, düşmüş olanın yüzünün olacağını düşündüğüm yere koydum.

Hemen bir çekim hissettim.

İyileştirme güçlerim yaratığa aktı, yüzüne tutunduğumda sihir dalgaları beni ve düşmüş olanı sardı. Sihirim yaratığa aktıkça, çevremizdeki manzara değişti. Ayaklarımın altındaki çorak, kurumuş, çatlamış toprak yumuşamaya başladı ve küçük yeşil çimlerin filizlenmesi başladı. Bizi saran gölgeler ve sis yok oldu, ölümün iğrenç kokusu rüzgarda kayboldu. Artık grotesk pençeler değil, gerçek, canlı eller ön kollarımı kavradı. Son bir hamle ile, kalan tüm gücümü düşmüş yaratığa aktardım.

Daxton, diğer nalusa falaya'nın kesik kafasından geldiğini bildiğim siyah kanla kaplı gümüş kılıcıyla arkamda belirdi. Tutunduğum şeyi bıraktım ve Daxton'ın kollarının arasına sendeleyerek geriye doğru düştüm. Vücudu gerginleşirken, beni kucağına alarak yere diz çöktü.

"Spitfire. Ne... Ne yaptın sen?"

Ne demek istediğini anlamadım. Dürüst olmak gerekirse, nalusa falaya'yı iyileştirmeye çalıştığım süre boyunca gözlerimi açıp neler olduğunu görmek için yeterince cesur olamamıştım. "Lütfen bana durumu daha da kötüleştirmediyimi söyle."

Daxton beni kollarının arasına aldı ve göğsüne yakın tuttu, böylece kalbinin atışlarını hissedebildim. Hafifçe

alnımı öptü ve beni köprücük kemiği boyunca boynunun kıvrımına sıkıca soktu. Beni sıkıca sararken uzun ve yorgun bir nefes aldı ve o anda ve orada şekil değiştirenlerin uykusuna dalmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Gözlerini aç," diye fısıldadı Dax. "Kaybolmaya başladığını hissediyorum, ama kaybolmadan önce lütfen bir bak."

Ne demek istediğini görmek için gözlerimi araladım ve nefesim kesildi. "Ne? O nereden geldi?"

Yere, parçalanmış siyah bir pelerin içinde uzanmış, çekici, nefes kesici, yanardöner yüzlü bir kadın Yüksek Fae yatıyordu. Bir zamanlar gri ve hastalıklı olan teni artık sağlıklı ve hayat doluydu. Açık teni, minyon vücuduna dökülen ipeksi abanoz saçlarıyla güzel bir kontrast oluşturuyordu. Çift göz kapakları, neredeyse siyah gibi görünen koyu kahverengi renkli yuvarlak gözlerini çevreliyordu. İnce, narin burnu, dar çene hattı ve küçük yüzüyle uyumluydu ve ona daha önce hiç görmediğim eşsiz bir güzellik ve zarafet katıyordu.

"O nereden geldi?" diye kekeledim.

"O düşmüş bir yaratıktı. Sen... onu iyileştirdin." Dax'ın söylediklerine inanamayıp başımı salladım.

Kadın Yüksek Fae kendini dik tutmaya çalıştı, ama Castor bir anda yanına gelip ona elini uzattı. Ona, hepimizin yüzünde olduğu gibi, aynı büyüleyici bakışla baktı.

"Adın ne?" diye fısıldayarak sordu Castor.

Kadın sessiz kaldı. Kadın şokta gibi görünüyordu, bize ve çevresine bakınıyordu. Bir an panikledi ve vücuduna baktı, yüzünde bir zamanlar sahip olduğu dişlerin veya pençelerin izlerini aradı.

"Güvendesin." Castor'un sesi nazik ve yumuşaktı.

Bu onun yeni bir yönü, diye düşündüm, görüşüm bulanıklaşmaya başlarken. "Dax..." diye inledim, bilincimi kaybetmemek için mücadele ederken, uyanık kalmak için kalan son gücümle savaşıyordum.

Daxton beni güçlü kollarıyla kucaklayarak ayağa kalktı. "Uyu. Ben yanıdayım, Spitfire." Tartışmak istedim, ama bunu yapacak

kaldırmaya gücüm yoktu. Dax beni kucaklamasını ayarlarken başımı geriye eğdim, böylece göğsüne yaslanabildim.

"Teşekkür ederim," dedi, ben şekil değiştirenlerin uykusuna dalmadan önceki son anlarda. "Sözünü tuttuğun için teşekkür ederim."
Gülümsedim. "Senin için, her zaman."

Kitap 1'in Sonu

YAZAR HAKKINDA

J.E. Larson, Alaska'da doğup büyümüş, aktif olmak ve açık havada vakit geçirmekle birlikte kendi dünyasında hayal kurmaya da tutkuyla bağlı biridir. Sabırlı bir eşin karısı, bir prensesin ve bir tek boynuzlu atın annesidir. J.E. Larson, çok küçük yaşlardan beri hikayeler yazıp yaratmaktadır (2 numaralı kurşun kalem ve spiral defter kağıdı tarzında). Şimdi ise, sabahın sessiz saatlerinde ve yatma saatinden sonra تنها gece saatlerinde yazmaya zaman bulmaktadır.

Sosyal Medya

TikTok: j.e.larson8

Instagram: j.e.larson8

Facebook: J.E. Larson

Skylar Cathal
"Kalbin Sınavı"
Valdor Serisi Kitap 2.
2025'te çıkacak*

Denemeler başlıyor.

Kader, bilinmeyenin kaprisli efendisidir, ama
yine de kader beni buraya getirdi...

Denemelerin şekil değiştiren şampiyonu olarak kuzenimin yerini almayı
seçtim.

Avcının kalesinde ölümün eşiğinden geri dönmeyi seçtim.

Gilen'in benim eşim olduğu iddiasını reddetmeyi seçtim.

Yüksek Fae ile İç Krallığa gitmeyi seçtim.

Ve şimdi, kalbimin *sesini* dinlemeyi seçiyorum.

Ancak kalbimin beni nereye götüreceği, hâlâ bilinmiyor.

İçindekiler

ADANMA

TEŞEKKÜR

Birinci Bölüm İkinci

Bölüm Üçüncü

Bölüm Dördüncü

Bölüm Beşinci

Bölüm Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm On

Birinci Bölüm On

İkinci Bölüm On

Üçüncü Bölüm On

Dördüncü Bölüm

On Beşinci Bölüm

On Altıncı Bölüm On

Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm On

Dokuzuncu Bölüm

Yirminci

Yirmi Birinci Bölüm Yirmi

İkinci Bölüm Yirmi Üçüncü

Bölüm Yirmi Dördüncü

Bölüm Yirmi Beşinci Bölüm

Yirmi Altıncı Bölüm Yirmi

Yedinci Bölüm Yirmi

Sekizinci Bölüm Yirmi

Dokuzuncu Bölüm YAZAR

HAKKINDA

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

